

Önsöz

Bir kadının özlemleri nelerdir? Ne yapmak ister?

Nasıl yaşar? Nasıl özgürleşir?

Gurbetelli Ersöz bu soruların yanıtıdır.

O düzenin yaratmak istediği meta-kadın "projeleri"ne bir alternatiftir. Kısıcık yaşamında kendisine sunulan düzen "nimetlerini" keskin bir vuruşla tuz-buz etmesini bildi. Devrimciler için fazla anlam ifade etmeyen mevki, kariyer, statü gibi kavramlar; düzen kadınının uğruna her şeyini feda edebileceği "değerler", Gurbet'in ayakları altında özgürlük merdivenlerine dönüştü. Çukurova Üniversitesi Kimya Kürsüsü'nde araştırma görevlisi (asistan) iken devrimci düşünce ile tanıştı. Hiç tereddüt geçirmedi. Birçok kadın için bir rüya olan yaşamın, Çok sınırlı bilgileri ileÇ tuzaklı bir labirent olduğunu anladı ve bu yola girmede. Çünkü o, herhangi bir kadın gibi yaşamının korkunçluğunu gördü ve anladı.

Gurbet uzun, meşakatli ve yorucu bir yolculuğu tercih etti. Çünkü bu yolun sonunda ışıık ve aydınlık görünüyordu. Yol, vaat edilen cennete gidiyordu. Sunulana aldanmadı, o vaat edilene inandı.

Gurbet bir Nirvana yolcusuydu.

Yol uzundu. Yürümek için uzun soluk, sevgi, inanç, inat ve kararlılık gerekiyordu. Gurbet'te hepsi vardı, hem de fazlasıyla.

Yolculuk, yoldaşlık gerekiyordu. Yani bir mercimek büyüklüğündeki sevgi ve mutluluğu binlerce parçaya bölmeyi, yani dağ gibi acıları yüklenmeyi ve yalnız başınayken kalabalıklaşarak çoğalmayı... Gurbetelli hepsini birarada becerdi. Yürüdükçe özgürleşti, güzelleşti, büyüdü.

Bu kadar güzel bir insanın hiç mi hataları yoktu? Mesela kıskançlıkları olmadı mı hiç?

Kendi günlüğünden kendi ittirafıdır: "Şahin'i kıskanıyordum!

... Onun gibi süzülüp süzülüp, avlanıp avlanıp Amed'e, Ko Spi'nin zirvesine konmak, Murat nehrini izlemek ve oradan Munzurlar'a, Şerafettin dağlarına uzanmak isterdim."

Gurbet'i, yani Zeynep'i tanımak; özgürleşme yolunda büyük gelişmeler ve büyük altüst oluşlar yaşayan Kürdistan kadınına tanımak ve anlamak anlamına geliyor. Onun "seyir defteri", yani günlüğü de salt kendisine ait değil. Zeynep (ya da Gurbet) tüm insanlara sesleniyor. İnsani değerlerden, yüce erdemlerden söz ediyor sıkça. Kürt ulusunun özlemlerini, umutlarını, öfkelerini ve sevgilerini her sayfada bir nakış inceliğiyle işliyor. Düşman için de her sayfada onun pusuları, tuzakları var. Vurdukça vuruyor, hem de büyük bir hırsla. Şeyh Sait'in torunu, Seyit Rıza'nın ecdadı olduğunu bir an olsun unutmadan. Bir de Bilge-Komutan Apo'nun söyledikleri var: "Gurbetelli'din Vatanelli olacaksınız!"

Sadece bir kavga kadını değil. Onun da herkes gibi sevgileri, duyguları, özlemleri var. Savaşın şiddetlendiği bir gün, Gurbet bütün eşyalarını gömüyor. Ancak gömmeye kıyamadığı şeyler de var: "Tüm eşyalarımı gömdüm, bu günlüğüm ve anamın hediye ettiği yazması var. Onu da kullanmaya kıyamıyorum, kokusu geçer diye." İşte böylesine ince, böylesine duyarlı bir kadın gerilla.

Gurbet'in defterinde Kürdistan'ın değişik yerlerindeki doğa güzellikleri, bir tablo renkliliğiyle gözler önüne seriliyor. Okurken Gare dağının nergislerine, Zap'ın kardelenlerine, Boti'nin çınarlarına ve Çiyaye Spi'nin meşelerine dokunacak, koklayacaksınız.

Gurbetelli'nin günlüğü bir belgesel aynı zamanda. Tarih, olay, yer, zaman olgularını ihmal etmemiş.

Bolca şiir yazmış, kimi kendisine ait kimi şiirler başkalarının.

Gurbet'in defterinde bolca gerilla portresi var. Yani özgür insan manzaraları. Onlar hakkında bir şey söylemeye gerek yok, zaten Gurbet hepsini anlatıyor.

Bir de şehitler... Yoldaşı, kardeşi Doktor Orhan Ersöz (Ağır). Hemen hemen her sayfaya girmiş. Arada bir rüyalarına girmiş Gurbet'in. Diğer şehitler de tabi. Gurbet tümüne aynı sözü veriyor: "Size layık olacağım, her çalışmamın üzerine büyük yaşamak tutkusuyla gideceğim. Bunda ısrarlı ve inatçıyım. Parti Önderliği'ne olan bağlılığım, Ağır'a olan tutkum beni güçlendirecek. Layık olmalıyım, layık olmalıyım..."

Ne büyük şans onun gibi militan ve özgür bir kadını tanımak!

Ne büyük şans onun gibi bir devrimci ile tanışmış olmak, yaşamak ve yoldaşlık yapmak!

Gurbetelli'nin günlüğündeki en son sayfa "8 Ekim 1997-Zap/Sergele" imzalı. Yani yazdığı en son yazı. O gün akşama kadar birlikteydik. Ne şans!

Gurbet'i 8 Ekim günü haliyle; yani umut ve coşku dolu, heyecanlı ve kocaman gülümseyişleriyle ve o günü derin sohbetleriyle hafızama kaydettim. Halen gülüyor.

O özgür kadın, o can yoldaşım. Orada sonsuza kadar hep canlı kalacak.

Gurbetelli'nin yazdıklarını mutlaka okumak gerek. Çünkü, bu yazılar Kürdistan devriminin önemli bir kesitini veriyor. Eşitsiz gelişim koşullarında para, maddiyat, teknik karşısında inancın ve umudun mucizevi yengisini gözler

önüne seriyor.

Gurbet, Kürdistan devriminin yarattığı yeni insan ve yeni (özgür) kadın prototipini oluşturuyor.

Gurbetelli'nin yazdıkları; devrime, özgürlüğe, kurtuluşa ulaşmanın ve "Vatanelli" olmanın tilsimini da veriyor.

Ferda Çetin

6 Ocak 1998

Özgeçmişe dair

Gurbetelli Ersöz (Zozan, Zekiye, Zeynep). Şu anda Zeynep kod adını kullanıyorum. 11 Temmuz 1965, Palu Akbulut (Ziver) köyü doğumlu ve Bingöl nüfusuna kayıtlıyım. Ailem şu anda Adana'da ikamet etmektedir.

Okuduğum okullar; ilkokul Ziver köyü (1970-75), Atatürk Ortaokulu (Adana 1976-79), Adana Laboratuar Meslek Lisesi (1979-83 yatılı), Çukurova Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Kimya Bölümü (1983-87). Çukurova Fen Bilimleri Enstitüsü Yüksek Lisans (Kimya 1987-90) son devreden terkettim.

Okuldaki durumum özellikle son yıllarda iyi ve iyinin üzerindeydi. En çok sosyal dersleri sevmeme rağmen, hep fen dallarında okudum. Girdiğim tüm sınavları kazandım. Okulda karşılaştığım sorunlar daha çok okul idaresi ve uygulamalarına ilişkindi, ama diyebilirim ki çoğunu kendi lehime çevirmede güç olabiliyordum. Okul yaşamım süresince siyasi nedenlerden dolayı birkaç kez disiplin kuruluna verildim, ama ceza almadım. Basın-yayın, hukuk ve siyasal okumayı düşündüm, ama hep fen okudum.

Şu anda Türkçe, Kürtçe (Dimili iyi biliyorum, Kurmanci az) ve üniversitede öğrendiğim İngilizce var. Ama bir yıldır konuşmadığımdan İngilizcem biraz zayıfladı.

Devrimci olmadan önce 1986'ya yani üniversite üçüncü sınıfa kadar ailem gereksinimlerimi sağlıyordu. Son bir yıl, gece Çukurova Üniversitesi Bilgisayar Merkezi'nde çalıştım, üniversite bittikten sonra Çukurova Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Kimya Bölümü'nde 3 yıl araştırma görevlisi (asistan) olarak çalıştım. Maaşım normal standartın az üzerindeydi. Bilgisayar biliyorum. Bir de son iki yıl gazetecilik yaptım.

Devrimci olmam; Şeyh Sait isyanını yaşayan bölgede büyümemin, okul ve iş yaşamımda yaşadığım, tanık olduğum çelişkilerin, çevrem ve Kürt gerçekliğimin beni etkilemesi ve devletin safında yer almamın halkıma hiçbir yarar getirmediğinin farkına varmamla başladı.

Devrimci yaşamım parti ile başladı. Daha önce bazı Türk sol grupları ile tartışmalarım olsa da, hiç girmedim. Parti ile tanışmadan önce 1983-84 öğretim yılında -üniversite 1- kendi arayışımla benim de içinde bulunduğum çekirdek bir yurtsever grup oluşturduk. 4 yıl boyunca partiden ilişkisiz, kendimiz yurtsever gençliği örgütledik. 1987'nin sonlarında yine Adana'da parti bize ulaştı. Kesik aralıklar da olsa ondan sonra ilişkim kopmadı. '89'a kadar yurtsever gençlikte aktif, bundan sonra yarı legal-illegal faaliyet yürüttüm. Ve 1990'ın Ocak ayının başlarında da partiye aktif katılımım oldu. İlk tanıştığım partililer Pipo Şemsettin Kara, Seyfettin Rüzgar Mesut (Zaza Hasan), şehit Emel Çelebi.

1990 yılında parti akademisinde altı ay kaldıktan sonra metropollere Çukurova eyaleti düzeyinde beş arkadaşın sorumlusu olarak gönderildim. Eylül ayı sonu 10 Aralık 1990'da Mersin'de yakalandım. Benden önce (...)'nın yakalanması, yer göstermesi ve ev sahibinin beni polise teslim etmesi üzerine yakalandım. 15 gün sorguda kaldım. Çok ağır işkenceler gördüm. Maddi değer anlamında hiçbir alet vb. düşmanın eline geçmedi, yine ilişkim yakalanmadı. Ama bir PKK militanının tarihi direnişçiliğini sergileyemedim. Malatya Cezaevi'ne götürüldüm, orada partiye sorgu durumumun ve pratiğimin özeleştirisini verdim. Uzun zaman tek duruşmalara çıktım, daha sonra yeni yakalanan bir arkadaşla dosyam birleştirildi ve ben örgüt üyeliğinden 10 yıl, diğer arkadaş 8 yıl 4 ay ceza aldı. Bu sürecin raporu parti platformlarına genişçe verilmiştir. 3713 sayılı TMY'dan 1/5 yani iki yıl yattıktan sonra tahliye oldum.

Parti tarafından legal alanda, Özgür Gündem gazetesinde sorumlu düzeyde görevlendirildim. 10 Aralık 1993'te gazete baskınında yeniden gözaltına alındım. Burada tavrım iyiydi, tutuklandım, altı ay Sağmalcılar Cezaevi'nde kaldım. Haziran 1994'te ilk duruşmada tahliye oldum. Özgür Ülke gazetesinde yeniden sorumlu düzeyde çalışmaya başladım.

Örgütsel alanda; üniversitede sorumlu birimde akademide de redaksiyon ve yönetimde, faaliyetlerde Çukurova eyalet düzeyinde, cezaevinde siyasi birim sorumlusu olarak ve gazetede birinci sorumlu olarak görevlendirildim.

Duygusal, sabırsız, atılgan özelliklerim var. Duygusal yapım aileden -ailenin özelliği- kaynaklandığı gibi hümanizmin de etkisi vardır. Sabırsızım, her şeyin hemen yapılmasını istiyorum, atılganlığım ise her şeyi öğrenmek ve yapmak istememe neden oluyor. Başladığım herhangi bir işten, girişimden sonuç almamışsam adeta kendi kendimi yer, daraltırım.

Ekonomik ve sosyal durumuma ilişkin: Ailemin maddi durumu ortahallidir. Babam emekli maaşı almaktadır. Bir zamanlar Almanya'da işçi olarak çalışmıştı. 1975'te dönüş yaptı. Abim doktordur, aileden ayrı ama onlara bakıyor. Benim mülkiyetim yok. Üç kardeşim okuyor, biri partide, biri şehit oldu. Akraba çevrem -baba tarafı- durumları iyi ama benim katılımımdan bu yana ailemi de reddetmişlerdi. Küçüğüm Dr. Orhan (Ağır) 30 Ağustos 1994'te Lice-Hazro arasında şehit oldu, kızkardeşim Rewşen de parti saflarında. Aile çevrem önceden tutucuydu. Daha ilkokulda yüzlerce kez kuran hatim ettim. Ortaokulda, okuduklarımı anlamıyorum deyip bıraktım. Çevrede h%ol%o da tutuculuk var. Aşiret bağları çok güçlü değil. Mücadelenin gelişimi sonrası çok fazla kişinin partiye katılımı ile gelişme var, ama korku tam aşılmış değil. Devletin, köye ve köylülere sürekli denetimi, baskısı var. Çevremizde aydın gençlik çoktu. İlk 1972 gençliği mühendis, avukat vb. mücadeleye haklı bakmakla beraber devletle ilişkilerini koparmamışlardı. Sonraki aydın gençliğin çoğu saflardadır.

Evli değilim. Yıllar önce değer verdiğim bir arkadaş vardı. Şimdi cezaevinde, ceza aldı. Benim için sorun değildir. Yıllar önce bile hiç evliliği düşünmedim. Düzen evliliklerinden adeta nefret ettim. Bir zamanlar ailenin bu yönlü baskıları olmuştu, reddetmişim. Sevebileceğim kişilerde hep toplumun genel özelliklerinden farklı özellikler istedim. Yani sevicek kadar güzelleşen insanı bulmak. Bugün mücadelenin bakış açısını biliyorum. Kendimi daha özgürleşmiş buluyorum ki, özgürleşmeyi başaramayan birisi için öylesi bir ilişki ölümdür ve ben öylesi bir ölümden

asla ve asla yana değilim. Bu konuya ilişkin partinin ve Parti nderliği'nin son zmlmeleri üzerinde yoğunlaşma gereği duyuyorum.

Bu çerçevede, feodalizmin etkisini yaşayan, küçük-burjuva özelliklerini barındıran, birey olarak memur, bürokrat yapıya da bulaşmış, kemalizmin aydın özelliklerini aşmada zorlanan bir yapılanmam var. İdeolojide derinleşmeyen, siyasallaşma ve politikleşmede adeta direnen bir yapım var. Partinin sunduğu onca olanak gzntne getirildiğinde ve aradan geçen zamanla beraber ele alındığında, bir PKK militanının sahip olduğu ölçüleri yakalamada gerilik var.

Özellikle görevlendirildiğim son alan ideolojide yetkinliği, siyaset ve politikada öngörüyü zorunlu kılan bir alandı. Bu noktada yaşanan yzeysellikler, darlıklar, kendini geliştirmeme, eğitimini sağlamama, bulunduğum alana ve ürüne de yansımıştır. Parti nc militan özelliklerini yakalamada adeta objektif olarak kendini geri tutma yaşanmıştır.

3. Ulusal Konferans'ta Parti nderliği'nin de belirlediği ortayolcu kişilik ve ortayolcu partcilik pratiği şahsımda da ortaya çıkmıştır ki, bunun suç olduğunu biliyorum. Kolektif çalışmayı oturtmama, otoriteyi ve inisiyatif, denetimi kurmada darlık, hammalvari bir pratik, işleri kendinde merkezileştirme yaşanmıştır. Kendini geliştirme konusunda kapasite olmasına rağmen tüm gücün yanlış seferber edilmesi nedeniyle dönemin gerisinde kalma yaşanmıştır. Alanda parti otoritesi oturtulmuşsa da, istenilen düzeyde değildir. Alanda partinin kadro politikası istenilen düzeyde uygulanamamış, öngörüden yoksunluk yaşanmış, alanı korumak için geliştirilen tedbirler yetersiz kalmış, bazı değerlerin düşman eline geçmesi engellenememiştir.

Zaman zaman üste boyuneğmecilik yaşandığı gibi, zaman zaman da inisiyatif adına talimatlar tartıştırılmıştır. Nadir de olsa üzüm gücü olunmadığında yetkiye başvurulmuştur. Görevlere memurca yaklaşım yaşanmıştır. Üslup ve hitapta parti üslubunun ölçülerine ulaşmama vardır. Legal alanda uzun süre kalmanın da bunda belirleyiciliği, etkisi vardır.

Son şehadet olayından (Dr. Ağır) etkilenmem olmuştur. Duygusal özelliğim arkadaşın erken şehadetiyle birleşince bu etkilenme olmuştur. Bu aşamada bunun bir parti suçu olduğunu biliyorum ve bu yönlü bazı zmlmelerde yoğunlaşmam vardır. Ama çok daha kararlı ve gelişmede ısrarlı olduğumu da özellikle belirtmek isterim. Bu alandan bu kez daha iyi yararlanmak ve daha önce parti merkez sahasında yaşadığım yüzeyselliği yaşamamada kararlıyım. Bu konuda yönetimin ve yoldaşların desteğine ihtiyaım vardır.

15 Aralık 1996

Zeynep

Ülkeyle sözleşme

P. Ö.: Evet, Gurbetelli, niye adını Gurbetelli koydular?

Zeynep: Ben doğduğum zaman babam Almanya'da işçiymiş.

Ğ Bak hele. Büyük bir talihsizlik, doğarken Almanya'daymış.

- Kendisi Almanya'dayken ben doğdum.

Ğ Gurbetelli, o çok ilginç bir aşamaya denk geliyor. Kopuş sürecinden...

- Yani ilk aslında aile olarak da, bölge olarak da ilk kopuştu babamdan.

Ğ Evet çok tarihi bir gelenekten kopuş ve bütün acılarını adeta belleğinde biriktirmişsin.

- Doğrudur Başkanım.

Ğ Gurbet olmanın, hatta Gurbetelli olmanın bütün olumsuzluklarını, zayıflıklarını belki de özlemlerini birleştirerek gelmişsin. Şimdi Gurbetelli'den neye dönüyoruz? Bu Gurbet'in zıddı nedir?

- Vatan Başkanım.

Ğ Vatan oluyor, adın vatan oluyor.

- Evet Başkanım.

Ğ Gurbetelli değilsin, 'Vatanelli'sin artık. Kabul ediyor musun Vatanelli olmayı?

- O kararlıktayım Başkanım.

Ğ Doğru söyle, '90'da beni yanılttın çünkü.

- Aslında orada kendimi aldatma vardır, dolayısıyla Parti Önderliği'ni aldatma, yanıltma vardı.

Ğ Bilseydik göndermezdik. Müthiş bir beş yıl mı yaşadın?

- Beş yıl, evet Başkanım.

Ğ Zorlanan bir kadın... Zorlanması da, kendini aldatması da çok sakıncalıydı. Direniş çizgisi de çok sakıncalıydı.

Sağlam buraya ulaştırdık. Ama çok az yan kalmıştı. Yine de tesadüfen bir kurtuluştı aslında. İddialı olmak istiyoruz.

Gurbetelli'den Vatanelli olmak çok önemlidir. Eski arkadaşın çözümlemesini yapıyoruz. Şimdi artık mecbursun vatan olmaya, yoksa seni öldürmek gerekir.

- Aslında biraz da aldanılan nokta o oldu. Yani yıllar yılı ülkeye bağlılık, halka bağlılık, dolayısıyla kendisini tanıdığını sanmak, belli halkaları yakaladığını sanmak...

Ğ O bütün Kürtlerin, Avrupa'ya, metropole, hatta Kürdistan kentlerine ve hatta artık köyüne dek kendinden kaçan tipin her türlü yanılgısını sen de ardına dek yaşamışsın.

- Kendini aydın görme de var Başkanım.

Ğ Onun sadece bilinçli, uyanık geçinen birisi oluyorsun.

- Biraz aydın özellikler...

Ğ Onların aydını oluyorsun. Sen kaçışın aydınısın, sen her şeyi çok ucuzca terkedilmiş olanın -görünüşte ülkesinin, halkının adını da biliyor, bak onu da zaman zaman ağzına alıyor-, bu kadar kendini yanıltan aydınısın.

- Doğrudur Başkanım.

Ğ Çok kötü bir aydın olmadır bu. Ve kesinlikle radikal değil, devrimci değil, vurucu değil.

- Koparıcı değil.

Ğ Koparıcı değil ve tabii zayıflıklarından ileri geliyor. Çünkü vatanından böyle ucuz kopanın kendisi de çok zayıf kalır. Ama işte iyi niyetli olman "ben yine vatan için bir şeyler duyacağım" demen, bu trajik bir duymadır. Şimdi bu, sizi de zorladı. Halen de zorlanıyorsunuz. Senin iyi bir vatanelli olman gerekir, ki artık o zaman da dayanabilir misin? Bu kadar yıl Gurbetelli ol, şimdi acaba ne kadar vatana dayanabileceksin?

- Başkanım, benim temel sorunum, kendimi tanımamam ve o noktada yanılgılar yaşamamdı. Bence özgürlüğü yakalayamamanın en büyük sebebi, köleliği görememidir. Bu nokta buradaki süreçte çok iyi ortaya çıktı. Aynı biçimde önderlik gerçeğini görme, önderlik gerçeği karşısında kendi durumunu görme; halk gerçekliğini görme ve savaşın boyutunu görme. Bunları görmenin önemli adımlar atıracacağı, özgürlüğe ilk kez anlam yüklediğini belirtebilirim.

Ğ Şimdi bilincine ben pek bir şey söylemiyorum. Bilinç halkalarını yakaladın. Doğru-yanlış ayırtedecek yaklaşımı da aslında buldun. Geç de olsa oluyor bunlar.

- Doğrudur Başkanım.

Ğ Şimdi sana bence, gerçekten bu Vatanelli gerekiyor. Onun savaşı değil mi? Onun sıcaklığı. Orada kendini deneyeceksin yeniden.

- Yeni yaşam, yeni yapılanma orada olmak zorundadır.

Ğ Yeni yaşam kesin. Kolay ölmeyesin demeyeceğim, inadın, iddian yine büyük olsun diyeceğim.

- Ben aslında inatçı özelliklerimi hep farklı kullandım.

Ğ Her kadın gibi.

- Küçüklüğümde de inatçılığım bilirim. Fakat yine bu inatçılıkla yürürken aslında düzenden intikam aldığımı sanıyorken, düzenle bütünleşme noktasına gelindiğini gördüm.

Ğ Her kadının düştüğü durum biraz budur. Doğrultuyu bildiysek ne mutlu bize.

- O doğrultuya girilmiştir diyebilirim.

Ğ Burada son günlere kadar kendini yanıltıyordun.

- Başkanım aslında son günlere kadar değil. Belli şeyleri görmeye başladım. Özellikle devreye başlarken de en çok kendimi çözme noktasında iddialıydım. Bunu yapmaya çalıştım. Ve her çözümlemenin karşısında kendi gerçekliğini de biraz gördüm. Fakat onu görmekle birlikte, ona denk bir değişimi, ona denk bir dönüşümü ve ona denk bir çözüm gücü olmayı başaramadığımdan belli bir tıkanıklık yaşadım.

Ğ Çözüm son süreçte hızlandı galiba.

- Son yaşanan süreçle, özellikle kendimi görme noktasında hızlanmışım.

Ğ Belki de bu beş yıllık süreç, bu son süreçlerde çözümlendi.

- Doğrudur Başkanım.

Ğ İyi, sen şimdi başka ne diyebilirsin son söz anlamında?

- Başkanım, ben aslında Kürdistan'da doğdum, ama Kürdistan'a köklü bir dönüşü şimdiye kadar sağlayamadım. Parti içerisindeki yürüyüşümde oldukça vasat bir çizgi izledim. Bunu son süreçte belli oranda görme durumu yaşandı. Özellikle bu sahaya gelirken Parti Önderliği'nin el atması olmasaydı, yani kurtulanacak bir durum da sözkonusu değildi. Kendimizi o duruma getirmiştik. Yalnız burada kaldığım süreçte savaşı gerçekten kavradım. Savaşa tek boyutlu olarak bakmamayı öğrendim. Yaşama sevgisi, dolayısıyla onun savaşımını vermedeki tutku da arttı. Bu değerlere bağlılık temelinde ve buradan alınan güçle artık gerçekten Kürdistan'a, kaynağa dönüşü gerçekleştirmek iddiasındayım. Başaracağıma da inanıyorum.

Ğ Heyecanlısın?

- Her zamankinden daha çok Başkanım.

Ğ O eski yaşama öfken kesin artık. Metropol yaşamı, Avrupa yaşamı...

- O öfke daha önce de vardı. Ama onu kendimde -özellikle düşünce düzeyinde ve değişim düzeyinde-, zorlama sözkonusuydu. Şimdi onun yolunu, yöntemini gördüm.

Ğ Buldum diyorsun.

- Evet Başkanım.

Ğ Ayrıyeten bunun bir tarz sorunu olduğunu herhalde farkettin.

- Orası kesin Başkanım.

Ğ İnsanlarla doğru yaşama, doğru çalışma, doğru yürütme... Dikkat et, birinci devre akademideyken yanlış yaşıyordun, o zaman ilişki tarzın yanlıştı. Sonuna kadar da bu noktada eleştirildin. Bunu herhalde doğru tarza dönüştüreceksin. Bu çok önemli bir eleştiri, unutm. Sen buradan kaybediyorsun aslında. Yoksa niyetlerin, çabaların hep devrim için, ülke için ama bir tarz var, dikkat et. O olmazsa boşa gidersin. Buna dikkat ediyorsun.

- Başkanım kendimce bir PKK oluşturmuşum.

Ğ O sahte PKK'dir. O, kişinin kendisine göre PKK'sidir. Dikkat et, burada sahte derken kötü niyetlisin demiyorum.

Biliyorsun herkesin böyle PKK'lilikleri var. Ama hepsi de boşa çıkıyor, zarar veriyor. Tamam?

- Doğrudur Başkanım.

Ğ Çok var. PKK'de böyle bin tane var, değil mi? Hepsinde de zarar veriyor değil mi? Biraz bizim bu PKK'ye

inanmalısınız. Benim de biraz yansıtmak istediğim...

- O inanç var da ona denk dönüşüm olmuyor.

Ğ Ama pratik tarzı kendinin oluyor.

- Evet Başkanım.

Ğ Bunu değiştir artık diyorum. Tamam?

- O karadayım.

Ğ Alçakgönüllü ol. Bir tek ol artık. Geç de olsa, bence bir değer ifade edeceksin.

- O kararlılık ve iddia vardır. Pratik süreç bunu gösterecektir Başkanım.

Ğ Fuat çok yaşlanmış, ama h%ol%o büyük kararlılığı var. Yaşın otuz mu?

- 31'e giriyorum Başkanım.

Ğ En kudretli yaştasın. Kesin yani. Ben 31'de buraya geldim. Bu korkunç çalışmayı bu temelde yürüttüm. Sen ülkede mi yürütemeyeceksin? Yürütemezsen zaten öl! Yaşamaya hakkın yok ki.

- Geline süreç odur.

Ğ Anarken... Ağır arkadaş mıydı?

- Evet Başkanım.

Ğ Doktor Ağır'ı da analiz. Onun yapamadığı devrimciliği de ilaveten sen yapacaksın değil mi? Biraz sorumlu sensin. Ağır arkadaş içimizde yaşıyor.

- Doğrudur Başkanım.

Ğ Eminim ki olsaydı...

- Daha güçlü bir yürüyüşün sahibi olurdu.

Ğ Bana göre bize doğru gelseydi o tarz değişebilirdi. Onun gelişi biraz bize doğru olmuştur. Ve onunla seni yürütüyoruz. Kabul?

- O sorumluluğu ve ağırlığı hissediyorum Başkanım.

Ğ Güçlü ol! O da bence en taze değerlerden birisiydi. Başarıyla anmak mümkündür. Bunun gibi sanıyorum dopdoluşun. Kesin istediğimiz arkadaşlık ölçüleri dahilinde, hatta yoldaş olacaksın, sesler başarı temelinde gelecek.

- Kesinlikle hedef ve amaç oturmuş, amaca kilitlenme, hedefe kilitlenme...

Ğ "Yine tıkandı, yine tarzla bizi zorladı" bu gibi sözlerle artık yer vermeyeceksin.

- O kararlılık var Başkanım ve iddia da var.

Ğ İddia da var bence, gerisi nefes alıp vermektir.

- Doğrudur Başkanım.

Ğ Başarı sözüdür yani.

- Evet Başkanım.

Ğ Uzun sözün kısası bu mu?

- Bu anlamda biraz da yılların intikamını alma iddiasındayım.

Ğ Tamam, bu da ilave bir başarıma sözü oluyor. Tamam mı?

- Oldu Başkanım.

Ğ İntikam işin içine eklenince geçmiş yılların iki katlı başarısını bekliyoruz...

16 Temmuz 1995

Gurbet'in Güncesi

"Ateşte yaşam olmak"
"İnsan alevlerinde ölümsüzlük"

Adı: Dr. Ağır (Dr. Orhan Ersöz)
Cesedi Reşan'da yakıldı.
Şiiri, Kadırga Gündem binasının yangınından
yanmamış tek kağıt parçası olarak kaldı.

"Zerdüş'ten, ateşten geldi ateşe gitti"

27 Mayıs 1996

"Küçükken sarıydı
alev gibi, ateş gibi yaşadı.
Hızlı, koparıcı, sevilen...
Doktor oldu,
gerillada Dr. Ağır adını adı.
ve ateş, ağır olup
rüzgarla ülkesine savruldu
dört bir yana,
her bir cana ağır oldu"

Güneş ülkesine yolculuk

27 Temmuz '95

Millattan bin yıl önce köleciler Roma İmparatorluğu'na karşı ayaklanan kölelerin Spartaküs'ün önderliğinde gerçekleştiremedikleri Güneş şehri düşü, ütopyası yani cennet arayışı hiç bitmedi ve bitmeyecektir de. 17 Ekim Devrimi ile ezilenlerin cennet ütopyası birkaç yıl içinde dalga gibi onlarca ülkeyi sardı, ama ilkel sosyalizm, diğer bir deyimle vahşi sosyalizm ve Güneş ülkesini yarattıklarına dair kendilerini aldatanlar, uğruna milyonlarca kan döktükleri ütopyalarını yemekten de kurtulamadılar.

Kuşkusuz cennet kişinin, halkın mutlu yaşamını ikame ettiği yerdir. Bazen bir ada, bazen bir çöl, bir dağ hatta bir küçük ev olarak görenler de var. En önemlisi ise tarih şahitliği ile yazılı belgelere geçtiği gibi, Musa'nın Tevrat'ında Nil'den Fırat'a kadar ibaresi ile cennet, yaşanılır toprak olarak yazılan, bin yıllarca görkemli hayat ırmakları Fırat-Dicle-Munzur-Murat ve onlarca kolu ile yaşam bulan, uğruna milyonlarca kan dökülen, İskender ordularının secdeye durduğu bir cennet var ki bu dilden dile, yürekten yüreğe, ezik ama özgürlük dolu sitem ve özelemlerde ifadesini bulan halklar cenneti Mezopotamya'dır.

Her ne kadar "Derya içinde olup deryanın güzelliğini göremeyen halklar" misali olsa da Mezopotamya halkları acıları, öfkeleri, özelemleri, sevinçleri, coşkuları ve sonuçta yaşam olmaktan çıkmış yaşamları ile, savrulup dünyanın dörtbir yanından yeniden çekim gücü ve kim ne derse desin, materyalistler -ben- ne kadar eleştirirse eleştirsin ilahi bir gücün temsili Başkan Apo'ya koşan da bizleriz, halklardır, Mezopotamya halklarıdır.

18 Temmuz günü ikinci grup olarak tarihte Musa'nın, İsa'nın, Muhammed'in ve şimdi de tüm insanlık kadar özelde biz Kürtlerin kurtuluş kabesi olan Ortadoğu'dan cennet ülkeyi ona uygun bir yaşam tesisi ve onun görkemli savaşımının Fırtına Tugayı'nın savaşçıları, komutanları olarak yola çıktık. Parti Önderliği'nden ayrılmamızı, Gurbet'in, ülkeye kopuş adı olmaktan çıkarılıp vatan, vatanelli olarak kaynağa, ülkeye dönüşü hem ruhen, hem de fizikmen sağlamanın sözleşmesini verdiğim Parti Önderliği huzurundan ayrılmayı ve duyguları ayrı bir zamanda ek not olarak yazacağım. Kafkasya'dan, Avrupa'dan, metropollerden, Kürdistan'ın dört bir parçasından eski-yeni yüzün üzerinde komutan ve komutan adayının kabemiz Parti Merkez Okulu'ndan ayrılmasının hüznü kadar coşkusu da büyük mü büyük. Parti Önderliği'nin ülkeye dönüşümü sağlayacak, 2 Temmuz Hicret gününe (onaltı yıl önce) son verecek grup olarak ve peygamberce bir giriş tabiri ile önemli rol biçtiği grubun 16 Temmuz'da ilk, 18'de ikinci ve 19'da üçüncüsü yola çıkıyor.

Platformda önderliğin huzurunda çok zorlandım ve istediğim gibi bir diyalog olamadı. Bu, bunca yıl halkıma, onun en olumlu değerlerinin temsili ve yaratıcısı Parti Önderliği'ne layık bir pratiğin sahibi olamamanın, en son yaşadığım

sürecin ağırlığıydı. Platformun da kulağı gözü bendeydi. Kuşkusuz her bir arkadaşın Parti Önderliği karşısına çıkışı ve sözleşmesinin bir başka anlamı var. Benim yaşadığım on günlük süreç, apolitikliğim, taktik ustalıktan uzaklığım, isyancı ve tepkici, protestocu özelliklerim umulmadık bir anda bütün devrenin ortasına bomba gibi düşmüştü. Arkasından da partiye katılışından beri tanıdığım, gazetede birlikte kaldığımız Alişer arkadaşın yaşadığı sürecin etkisi oldu. O süreci de ayrı anlatacağım, ama sahadan ayrılırken son sözümü vermek etkili olduğu için hatırlatma gereği duydum.

Yoldaşım, kardeşim Rewşen karşımda oturuyor. Ona bakıyorum, başını önüne eğmiş not tutuyor. Parti Önderliği'nin diğer arkadaşlardan farklı olarak adımın anlamı ile girişi uyuyanları da uyandırıyor. Sözden sonra hızla sivilleri giyiniyor ve o arada Rewşen'e kısa bir zaman da olsa sarılıp öpüyorum. Benden uzun olduğundan boynundan öpüyorum. Bu öpüşteki sevgi yılların birlikteliği ile her gün daha da artan sevgisidir. En önemlisi de kutsal değerimiz Dr. Agır'a ortak tutkumuzun ifadesi olmasıdır. Parti Önderliği'nin elini tutuyorum hareket eden arabayla el kayıyor ve içimden kopan fırtınaları hiç mi hiç anlatamam. Arkadaşlar ağlıyor, ben altı yıl önce ayrılırken ağlamıştım. Bu kez ağlamayacağım diyorum. Parti Önderliği'nin arabasında sigara içiyoruz onun heyecanı ile 30 arkadaş 16 saat sürecek tren yolculuğu için hareket ediyoruz. Ben elveda şehir, elveda şehirler diyorum. Altı yıl önce elveda şehirler demiştim ama bu dileğim şimdi gerçekleşiyor. Şehrin eski biraz da harap istasyonundan, oldukça yavaş giden trendeyiz. Alabildiğince dikkatli olmalıyız.

Önceki gece uyumayan ben bir-iki saat trenden dışarıyı izledikten sonra uyuyorum. Sabah doğan güneşle gözlerimi açıyorum ve tak-rak tren artık Kürdistan topraklarında. Zaten trenin içinden anlamak mümkün. Giyim-kuşam ve konuşmalarla yolcularda değişiklik var. Kırac-çorak arazi, toprak evler. Kürdistan'daki istasyonda dört-beş kişilik gruplar halinde evlere dağılıyoruz. Evlerden çıkmak yasak, MİT var. Mücadelede olan ve ailesine partinin baktığı bir arkadaşın evinde kalıyoruz. Bu evde ben, Sozdar, Zelal (Avrupa), Avesta ve Rojbîn altı gün kaldık. Zaman sıcakla boğuşmakla, okumakla, yemekle, TV izlemekle, atari oynamakla geçti. Burada bolca düşünme olanağı buldum, gözden geçirdim ve iyi oldu. Sigarasızlık iyi olmadı. Arkadaşlar fazla gelmedi. Burada saçlarımı da kısa kestim, ayaklarımıza kına yaktık. Saç kesme tam bir kumardı. Rojbîn de biliyordu. İlk kez bir saç kestti. Altıncı gün küçük bir minibüs bizi almaya geldi. Evin çocukları en küçük Hogır, Botan, Keser, Bawer ve anne Fahriye'den ayrıldık. Arabada diğer arkadaşlar vardı. Zelal Çiçek arkadaş arabada görmediğinden üzüldü. Hızlanan minibüs ve sol tarafta Nusaybin dağları, Bagok dağları ile Nusaybin ve köyleri. Ahmet Arif'in "tavuklarımız karışır birbirine, kırvem hallerimi böyle yaz" dizesinin anlamı şimdi daha ağır oluyor. Kürdistan'ı, cennet Mezopotamya'ya gidişi ruhumda hissediyorum, müzik tempoyu artırıyor. Rengin Mardin dönüp "Zeynep arkadaş sonunda dönüşorsun" diyor. Elinden sıkıca tutuyorum. Gözüm tellerle ayrılmış Mezopotamya toprağında, mayınlarla bölünmüş sınırdaki Süryani köylerinin tarihi, geleceği, bugün onlar için küçük bir grubun attığı yeni tarihi adımı bana hatırlatıyor. Dr. Agır, Rewşen, ailem, halkım bütün zorlukları yeneceğim, dağları cennet yapacağım onun korkunç ama güzel savaşına tüm ruhumla hazırım.

Kabem Ko Spî'ye belki uzanamam, geç uzanırım ama her bir dağa Ko Spî olarak, her yoldaşa Dr. Agır, Rewşen olarak bakacağım.

Birçok köyü geçtikten sonra D'nin küçük bir köyündeyiz. Cudi dağına görüyoruz, diğer gruptaki arkadaşlar da geliyor. Toprak, civciv ve koyunların karıştığı kapalı avlusu olan evde dört-beş gün önce birbirinden ayrılan, yeni yolculuğun hazırlığına aday arkadaşlar aylardır görmemişcesine sohbetlere dalyor, sigaralarını yakıyorlar. En çok konuşulan önceki akşam Parti Önderliği'nin diğer sol gruplarla MED-TV aracılığı ile yaptığı canlı yayın. İzleyenler izlemeyenlere anlatıyor, biz de soru sorma yarışındayız. İkinci konu kalınan evler, çocuklar vb. Tüm gruplar bir arada Tekin, Alişer, Mordem, Sinan, Heb□n, Menaf, Xebat, Savaş, Mervan ve daha birçok arkadaş. Bu arada bizden sonra, Parti Merkez Okulu'ndaki ölü sessizliği, Parti Önderliği'nin voleyboldaki sessizliği, arkadaşların saat 24'e kadar küçük gruplar olarak bahçe sohbetleri, Parti Önderliği'nin Alişer arkadaş çağırıp bir saat konuşması, sabah altı saat süren söz verme, ayrılırken tüm arkadaşların ağlaması, Parti Önderliği'nin dolan gözleri ile Fuat, Xebat, Alişer ve Yılmaz arkadaşları uğurlarkenki hali. Fuat arkadaşın kardeşi Deniz arkadaşın ağlaması, Kazım arkadaşın ağlaması, Bermal, Ronahî Avrupa ve Antep'in faaliyetlere çıkışı, Dilan Erzurum'un Mahabat ve bir grup arkadaşla evlere gidişi, Avrupa grubunun hazırlanması, az sayıda kalan arkadaşlar, Şiar Dersim, Fırat ve bazı arkadaşların gruptan ayrılmalari, üç kişilik (Kazım-Deniz-Rojhat) yönetim

24'ü 25'e bağlayan gece ve ertesi gün akşama kadar yaşanan heyecan bir başkaydı. Telaş, karmaşa, çünkü herkes çeyizini, gerilla teçhizatını ayarlıyor. Şalvarı kısaltıp daraltanlar, çantayı, raxtı düzelterler, şutik bağlamayı bilmeyenler, sorular, yardımlar

Akşam toplanıyoruz. Ben de silah alıyorum. Tam teşkilat hazırım. Fuat arkadaş toplanan ve takım düzeni verilen (Tekin, Faik, Mahir, Zozan, Nefel takımları) arkadaşlara Parti Önderliği'nin bir albüme yazdığı ve ayrıca yeni taburun sürece ilişkin görevini, peygamberce dönüşü diye adlandırdığı gruba talimatı (üç sayfa) okuyor. Yüreğim atıyor, kafam her bir yerde, gidip-geliyor. Kamyonla yorucu yarım saat süren yolculuktan sonra tek sıra düz arazideyiz seksenbir kişi ve kuryeler.

Buğday tarlaları -toplanmış- karpuz tarlalarından geçiyoruz, karanlık karakolların ışıkları görünüyor, parola, sayı geliyor. Müthiş hızlı yürüyüş. Bir ara koşuyoruz. Ben tıkanıyorum. Zelal (Avrupa) elimden tutuyor "Zeynep arkadaş koş, yürümelisin" diyor. İki-üç kez bu tekrarlamaları bana güç veriyor ve önümüzdekilere yetişiyoruz. Avesta arkadaş silahımı alıyor, Dr. Jiyan "dayan Zeynep arkadaş" diyor, yardımlaşan diğer arkadaşlar, yarım saatte bir mola, çantası alınanlar ve saat 8'de başlayan yürüyüş. Saat gecenin 3'ü Dicle'nin kıyısında.

İki motor bizleri karşıya geçirecek. Takımlar halinde grup olarak geçiliyor. Sıra bizde ve ben nehir kenarında bekliyorum; olamaz kurye Cemşit arkadaş bastığı kumun yumuşak olmasından kayıyor ve Dicle'ye yuvarlanıyor, eğilsem de zaman yok. Birkaç saniye ve ilk kez bir yoldaşın şehadetine bu kadar yakın olmanın düşüncesi beni sarsıyor, titriyorum. Oh şükür ayakları motora takıldı ve suya düşmedi. Evet Dicle'nin bu sessizliğine, durgun göl duruşuna ve kanlı nehir tanımına şimdi anlam veriyorum. Hemen yutuyorsun ama bu kez yutamadın. İşin ilginç suyumuz yok ama su almıyoruz, ağızlar kuru, bir an önce geçilmeli. Geçiyoruz. Nehirde sadece motorların uğultusu ve çıkardığı suyun sesi var, karşıya geçip iniyoruz. Teneke ile su getiriyorlar, çamurlu, kumlu. Ama bolca içiyor ve olduğumuz yere yatıyoruz. İlk arkadaşları arabalar götürmüş bekleyeceğiz. Hava soğuk, raxtlar çıkarılmadan çantayla olduğumuz yere, Dicle'nin kenarına çömelmişiz, ama gece sessiz, Dicle küskün süzülüyor, parlayan yıldızların akisini suda görüyorum.

Kamyonetler geliyor. Saat sabahın 5'i, 26 Temmuz'da biniyoruz. Tıklım tıklım, düşmemek için tutunmuşuz. Tozlu yollar ve herkes bembeyaz, birbirimize bakıp gülüyoruz. Doğan güneşi izliyor, türkü söylüyoruz, bütün yorgunluk geçmiş.

Buğday tarlaları -toplanmış- karpuz tarlalarından geçiyoruz, karanlık karakolların ışıkları görünüyor, parola, sayı geliyor. Müthiş hızlı yürüyüş. Bir ara koşuyoruz. Ben tıkanıyorum. Zelal (Avrupa) elimden tutuyor "Zeynep arkadaş koş, yürümelisin" diyor. İki-üç kez bu tekrarlamaları bana güç veriyor ve önümüzdekilere yetişiyoruz. Avesta arkadaş silahımı alıyor, Dr. Jiyan "dayan Zeynep arkadaş" diyor, yardımlaşan diğer arkadaşlar, yarım saatte bir mola, çantası alınanlar ve saat 8'de başlayan yürüyüş. Saat gecenin 3'ü Dicle'nin kıyısında.

İki motor bizleri karşıya geçirecek. Takımlar halinde grup olarak geçiliyor. Sıra bizde ve ben nehir kenarında bekliyorum; olamaz kurye Cemşit arkadaş bastığı kumun yumuşak olmasından kayıyor ve Dicle'ye yuvarlanıyor, eğilsem de zaman yok. Birkaç saniye ve ilk kez bir yoldaşın şehadetine bu kadar yakın olmanın düşüncesi beni sarsıyor, titriyorum. Oh şükür ayakları motora takıldı ve suya düşmedi. Evet Dicle'nin bu sessizliğine, durgun göl duruşuna ve kanlı nehir tanımına şimdi anlam veriyorum. Hemen yutuyorsun ama bu kez yutamadın. İşin ilginç suyumuz yok ama su almıyoruz, ağızlar kuru, bir an önce geçilmeli. Geçiyoruz. Nehirde sadece motorların uğultusu ve çıkardığı suyun sesi var, karşıya geçip iniyoruz. Teneke ile su getiriyorlar, çamurlu, kumlu. Ama bolca içiyor ve olduğumuz yere yatıyoruz. İlk arkadaşları arabalar götürmüş bekleyeceğiz. Hava soğuk, raxtlar çıkarılmadan çantayla olduğumuz yere, Dicle'nin kenarına çömelmişiz, ama gece sessiz, Dicle küskün süzülüyor, parlayan yıldızların akisini suda görüyorum.

Kamyonetler geliyor. Saat sabahın 5'i, 26 Temmuz'da biniyoruz. Tıklım tıklım, düşmemek için tutunmuşuz. Tozlu yollar ve herkes bembeyaz, birbirimize bakıp gülüyoruz. Doğan güneşi izliyor, türkü söylüyoruz, bütün yorgunluk geçmiş.

Çiyayê Bêxêr'e gideceğiz. Dağ gittikçe yaklaşıyor. İniyoruz bundan sonrası yaya. Kurye çantamı alıyor. Almasa yürüyemeyeceğim. Diz kapaklarımda başlayan ağrı bana isyan ediyor. Suya gelip küçük bir temizlik yapıyor ve noktaya doğru tekrar yola çıkıyoruz. Yolda BBC dinleniyor. Sinan arkadaştan haberleri alıyorum. Kani arkadaş onbeş gün içinde Almanya'ya iade edilecekmış, İngiltere'de 3000 kişi yürümüş, Yozgat Cezaevi'nde bir yoldaş açlık grevinin onuncu gününde şehit olmuş, Diyarbakır'da aileler yürümüş, yüz gözaltı, Baro Başkanı Turgut Kazan islami örgütlerce vurulmuş. Zindanlara kadar uzanıyorum, dalıyorum, herkes gitmiş. Arkamda uzakta on kişi var, ben tek dinlene dinlene noktaya geliyorum ve ayrı ayrı taşların içine, bir vadiye (dola) konumlanan bayan arkadaşların yanına gidiyorum.

Öğleden sonra yemek-çay işi. Doğan adında bir kişinin -ülkeye gitmek istemiyor- çıkardığı sorunlar nedeniyle toplantı yapılıyor. Karar gözetim, tecrit. Akşama doğru yürümede zorlanan arkadaşlarla yola çıkıyorum. Rus Leyla arkadaş, Kafkasyalı Beritan, Güneyli Nahide, ben, Çiçek, Rozerin ve Devran arkadaş erkek arkadaşlardan Alişer, Dilşer, Yılmaz, Ecel, Çetin, Munzur, Agit katılıyorlar. Sözde başta Leyla, Beritan, Nahide arkadaşlar ata binecekler. Ancak Leyla ve Nahide biniyor biz hep yürüyoruz. Bir at da çantalarımızı almış, Dilşer hızlı grup diye aniden kalkıp gelmiş ve "arkadaşlar benimle dalga geçecekler" diyor. Yılmaz arkadaşla iyi konuşuyoruz yol boyu. Küskünlüğü bırakmalı, ben bunda kararlıyım. Kızgın olduğum anda izleri olan düşman kişiliktir, birey olarak yok. Zaten yolda not-günlük- almamı da o öneriyor. Beritan arkadaşşa göre kendimizi ayarlamışız. Otursa oturuyoruz, kalksa kalkıyoruz. Ama dayanıyor. Derken tüm ova ayağımın altında. İlk kez önu açık bu kadar yüksekte bir mağarada oturuyorum. Dicle'nin kıvrımları, asfalt yoldan geçen tek-tük arabalar, karşıda Derik ve köyleri, küçük Yezidi köyleri hepsi ayağımızın dibinde, gökyüzü yıldızlarla dolu. Alişer ve Yılmaz arkadaşlar yıldızları konuşuyorlar, "Yıldız kaç kilometre uzakta" öbürü de "1500 vardır" diyor ve gülüyoruz.

Dağ insana özgürlük ve egemenlik hissi veriyor, tutkusunu artırıyor. Ova ayaklarımızın altında, Dicle'nin serinliğini bize getiren rüzgar ciğerlerimizi dolduruyor, samanyolu ve yıldızlar ise uzanıp tutulacakmış kadar yakında. Karşıda Suriye Kürdistan'ı. Şu anki yerimiz ise Irak Kürdistan'ı.

Çiyayê Bêxêr adı üzerinde bêxêr. Su yok, ağaç yok. Bu nedenle Kürdistan'a geldiğim hissi azdı ama bu zirvede geldiğimi hissediyorum. Sohbet ediyor ve yola çıkıyoruz. Az kalan suyu saklıyorum. Ara-sıra sadece Beritan arkadaşşa veriyorum. Ona moral ve güç vermek, kendime de moral ve güç vermektir. Zirveden sonra iniş. Olamaz korktuğum başıma geldi. İki dizim de tutmuyor. İnerken attığım her adım işkence. Dr. Agır'ın bana yazdıklarını düşünüyorum "Dağa çıkarken yanından geçtiğimiz köyler hep yakılmıştı. Yanık kokusu, kedi-köpek seslerinden başka iz yoktu. Bu beni öfkelenmişti, ilk yolculuğumun verdiği ayakların ağrısı ve sızısını unutup, uçarcasına dağları tırmanmıştım" diye yazmıştı. Evet Agır kesinlikle yürüyeceğim, ülkeye gelişi yürüyüşüme bağlı olan Rewşen ve sana verdiğim sözün de etkisi var. Her adımda diz kapaklarımdan kemik fırlamış gibi ağrıyor, işkenceye, askıdan indirildikten sonraki işkenceye gidiyorum. Önümde ve yardım için elini uzatan Alişer arkadaşşa bunu söylüyorum, daha doğrusu ağzımdan kaçıyor. O da bana moral veriyor. Kahrolası romatizmadan kaynaklanıyormuş, ağrılar korkunç ama dayanacağım, dayanacağım.

Adın çıkacağına canın çıksın misali, herkes de bizlerin yorulunca ata bindiğimizi sanıyor, oysa negezer. Tepeden Yılmaz arkadaş manzarayı anlatıyor. "İşte soldaki Habur sınır kapısı, sıra halindeki ışıklar sınır, şu sağda küme küme olanlar TC'nin karakolları, en sağda önümüzde olan ise Zaxo. Karakolların berisinde Haftanın kampımız var" diyor.

Ah Kürdistan ah
senin kaderin neden kara
ya bizlerin kaderi
andımız olsun ki değişecek
sol üstüm Türkiye Kürdistan'ı,
arkam Suriye Kürdistan'ı
sağ tarafım ise Irak Kürdistan'ı
her üç noktayı görüyorum.
Kahrolası düşman
bir aile,
bir halk
böyle bölünür mü, ezilir mi.
ölümle-yaşama mahkum
edilir mi?

Yokuştan inerken bunlar aklımda. Önümde Alişer arkadaş, arkamda Beritan, bir ara Çiçek bize katılıyor, yer değiştiriyoruz, el ele tutuşmuşuz. İki kez düşünüyorum. Kafamda ise parçalanın Kürdistan, seni seni cennet yapacağız, andımız var.

Kısa bir zamanda yaşanan çok şeyi kısaca yazdım. Çünkü defteri bugün buldum. Agır, Rewşen size verdiğim sözü tutacağım, yazacağım. Rewşen senin verdiğin defter kayboldu, yazını da okuyacak zaman bulamadım. Defteri kaybetmişler. Bana okuduğun kısım aklımda. "Gül bahçesinde diken olduğumu gördüm yıkıldım, ama bir gül olan senin gibi olmak için kendimi yeniden yeniden güçlendirdim. Gül olacaktım. Derken kutsal değerimiz Dr. Agır'ın şehadeti benim kanımı değiştirdi adeta..." Hatırladığım kadarıyla böyleydi. Bu da yeter Rewşen, senin gözlerine bakamadım, çünkü her an ağlayabilirdim, her an. Senin gözlerinde hem geçmiş, hem o anı okuyordum. En önemlisi de geleceği, gelecekte birbirimizi bir daha görmesek de kalplerimizin birliği ve beklentilerimizi okuyordum. Eve yazdığım mektubu göndermişsindir. Okuduklarında ev mateme dönecek biliyorum. Anne ağlayacak, baba sigaraya sarılacak, Galip küskün, Ferhat duygulu, Zeynep odaya çekilecek, konuşacak birilerini arayacak. Olsun alışsınlar. Zindandaki yoldaşa da son anda yazdım. İstedığım gibi olmadı ama onun için, dolayısıyla benim için de iyi olacağına inanıyorum.

Şu anda saat 14.05 Çiyayê Bêxêr'in Zaxo'ya ve Türkiye Kürdistan'ına bakan Kuzey kısmındayız.

Küçük komda oturuyoruz. Çiçek arkadaş türkü söylüyor. Sozdar arkadaş günlük yazıyor. İki-üç arkadaş da uyuyor.

Diğer mangadaki arkadaşlar sohbet ediyorlar. Sınıırım Sinan arkadaş da gelmeli sesi geliyor. Uyanan ve kınalı saçlarını tarayan Roj arkadaş da "bizi de yazmayı unutma" diyor. Arkadaşım zaman çok, hepinizi yazacağım. Hepiniz Kürdistan'ın tarihi romanında birer kahramansınız ve yazılmaya değersiniz. Karşıda küçük komlarda erkek arkadaşlar da mangalar halinde dağılmış. Çok iyi tanınmamakla beraber görülüyorlar. Tepeciler çıkmış, tenekede çay yaptık. Roketin kabını bardak yaptık, ağaç çubuğu ve yaprağı da kaşık oldu. Bunlar siyasi değil askeri araçlarımı onu da öğrendim. Tütün var ama yaprak yok. Bu da askeri araçlara giriyor.

En ilginçime gidense "nasıl" merakımı gideremediğim şutıklar oldu. Sekiz metre. İyi kalite değil, yarıdan uzunlamasına kestik. İlk önce bana Kajin arkadaş yardım etti. Dün kendim bağladım yolda açıldı. Tuvalet ihtiyacına

çıkarken ne yapıyorlar diye düşünüyordum. Ama şimdi öğrendim. Çünkü gerillada böbrekten çok ter sistemi çalışıyor. Kişi günde bir-iki kez ya çıkıyor ya çıkmıyor. Taşıyamadığımdan askeri yağmurluk ve çadırımı Dr. Jiyan'a verdim. Dürbün ve yeleşim Alişer arkadaşta. Belki alırım, belki almam. Radyom kayıp ama bugün buldum. Dün gece dağda kaldığım ilk geceydi. Bu düşünceyle yattım. Daha doğrusu yatmaya çalıştım çünkü çok soğuktan ve donuyordum. Diz kapaklarım sakattı. Nöbete de kalkmadım.

Bu gidişle sigarayı bırakacağım. Zaten yok. Ara-sıra öksürünce ciğerlerimden nikotin çıkıyor, balgam sökülüyor. Kuru meşe ağaçlarının arasında komda, gökyüzüne bakıyorum tertemiz tek bulut yok. Bugün iki kez görünmeyen, sesi gelen uçak geçti. Sanırım Çekiç Güç'ün keşif uçakları. Bundan sonra bu ses normal gelmeyecek, tehlike sinyali olacak. Raxtım yanımda, silahım komun içinde kalan meşe ağacına asılı, çantam arkamda. Uzaktan bir arkadaş teyibini çalıştırmış, Xelil Xemgin söylüyor ama doğanın sesi, ateşböceklerinin sesi onu boğuyor. Bazen de değişik kuş seslerini ayırt edemiyorum. Küçük bir xeni (kani)miz var. Suyu ondan sağlıyoruz. Artık tozlu, çamurlu su da içmeliyiz. Şutiktan kendime süzgeç yaptım.

Birkaç saat sonra yola çıkacağız. Çiyayê Spî'ye 5-6 saatlik ova yolculuğumuz var. KDP de olmasa arabayla Haftanın'e kadar gidebilirdik ama şimdi KDP ile aramız iyi değil. Onbeş gün önce bir takım arkadaşla çatışma çıktı. 7'si şehit oldu. İçlerinde tanıdığım Ercan arkadaş da vardı. Çiyaye Spî-Metina-Garê-Zap ve devam edecek. Zela arkadaşın dün "kalacağım yere gidersek" söylemine karşılık Xebat arkadaş "Gerilla böyledir, hep gezer, sabit yeri yok" demişti. Her ne kadar geçici sabit noktalar olsa da, hareket hareket.

Vücutlarımız ham ve gevşek. Daha kartlaşmamış. Ben kendimden hissediyorum. Her taraf yumuşacık. Öyle sanıyorum ki -daha doğrusu arkadaşlar da söylüyor- en zoru 1-2 aymış. Ondan sonra bir gerilla için yürümek sıkıntıymış. Acaba ben ne zaman öyle olacağım. Biraz da olsa geri kaldığımda zoruma gidiyor. Müthiş öfkeleniyorum ama başaracağım. İnadım ve adım var. Büyük oynayacağım. Küçük şeyleri kafama takıp kendimi geri tutmayacağım. Parti Önderliği'nin deyimi ile "ya başaracaksın, ya öleceksin" evet ben diyorum ki "başaracağım."

Sozdar arkadaşla sözleşme yaptık. Hergün iki satır da olsa yazacağız.

Bir an boşta bulundum ve defteri tekeliime alıp çantaya sigara almak için döndüm. Aynı anda da sigaramın olmadığı aklıma geldi. Gerilla için en iyisi -aranan silahtan sonra sigara- çay oluyor. Gün geçtikçe ben de hissediyorum. Fuat arkadaş aşağı mangada. Sesi geliyor. Sohbet var. Birazda fotoğraf çektiler.

Saat 3, sıcak. Biraz yatsam iyi olur. Gerçi uyum da yok ama enerji gerekli, kimisine göre 5-6 kimisine göre 7-8 saat yol zorlu olacak.

Herkes yavaştan hazırlık yapıyor. Benim de yapmam lazım. Burda biliyorum. Yarın yazacağım canlar. Serkeftin.

28 Temmuz '95

Çiyayê Spî

Güneş ülkesine adım adım

Şu anda şarıl şarıl akan su sesi ve çok yakınımdaki ağustosböceklerinden başka bir ses duymuyorum. Sabahtan beri gezinen keşif uçaklarının sesi ister istemez dikkatlerimizi çekiyor. Harıl harıl, özenle yapılan temizlik işinin bir an önce bitmesi, silahlardan uzak durulmaması talimatlarını tekrarlatıyorlar. Bir dağ ve yukarıya uzanan vadi, çöden sağa sapınca aniden ağaçların içinde kayboldum, su sesi geliyordu. Yaklaşık sekiz saat süren yolculuktan sonra ayaklarım su toplamıştı. Silahım hariç diğer eşyalarım katra yüklenmişti. Grup ilk yokuşta koptu, ben ve Rus asıllı Leyla arkadaş ilk takımdan kopmadık. Gecenin o saatinde su sesi, ağaçlar, yıldızları bile görmemizi engelleyen incir, meşe ve daha adını öğrenmediğim ağaçlar ile dağlar içine uçarcasına yürüyorum, koşuyorum. Kurye arkadaş bir iki bayanı durduruyor ve aşağı tarafı işaret ederek oraya gidin diyor. Bize verilen küçük el fenerini çıkarıyorum. Cennet, cennet ülkesinin ilk ayağı, ülkem Kürdistan'a vardığımı ilk kez bu kadar derinden hissediyorum, bütün hücrelerim ve iliklerime kadar. Arkadaşların söylediğine göre durmadan bağırmışım.

"Burası cennet, cennet arkadaşlar

işte, işte Kürdistan burası,

koşun, koşun cennet arkadaşlar

koşun, koşun cennete koşun

Harika suya, ağaçlara koşun

cennet cennetÉ"

Sesimi, çılgılığımı duyan ve geriden gelen arkadaşlar yorgunluğunu unutup koşmaya başlamışlardı. Bayanlar içinde ilk ben ve Leyla konaklama yerine varmıştık. Tüm gücümü kullandım, yine düşmeyeceksin, başın dönüyor ama düşme, arkadaşların dikkatini çekmeye, zamanını almaya hakkın yok. Dişini sık, ağırları unut, dayan ve ulaştım. Dün kaldığımız Çiyayê Bêxêr'in kuzey yamacından ayrı grup olarak önde çıkmıştık. Hem kendimiz, hem de diğer arkadaşlara moral vermek için biz öncü grubuyuz diyorduk ve gerçekten de o moralle önde yürüdük, grubu koparmadık. Yokuşu indik, susuz çorak manzara harikaydı. Karşımızda Silopi'nin yanmaya başlayan ışıkları ve Habur ile Hezil sularına vuran güneş ışınları bir başka. Cudi arasında Kela Mame, sağımız ve solumuzdaki kayalıkklar bana Ihlara Vadisi'ni hatırlatıyor. Fuat arkadaş bunu onaylıyor. Güneş ülkesini kurduğunuzda dünyanın bütün turistleri, doğa-insan severleri, yeni yaşam arayışlarının sahipleri bu ülkeye gelecekler diye düşünüyorum. Bu düşünceler yokuş aşağı müthiş ağrı veren romatizmalarımı -diz kapağı- unutturuyor. Fuat arkadaşın verdiği melhem de faydası var, iniyoruz. İncir ağaçları, böğürtlenler ve işte sazlıklar. 'Su var' diyorum. Zela (Avrupa) "nereden anladın" diyor. Ben de ona açıklıyor ve şimdi çocukluğumu geçirdiğim Kürdistan'ı hatırlıyorum diyorum. İşte içi böcek dolu, acımtırak su ama önemsiz, hızla mataraları dolduruyoruz. İçiyorum, aşağıda elimizi-yüzümüzü yıkıyoruz. Grup da bize yetişiyor. Saat sekize kadar mola, yarım saat ve yola çıkıyoruz. Yol küçük inişli çıkışlı olsa da düz sayılır. Çiyayê Bêxêr'in eteklerinde Silopi, Habur, sınır ışıkları, karakollar, Zaho ayağımızın dibinde ve biz tek sıra halindeyiz.

Yolda tatsız tek durum Doğan Meşgal'in yürümek istememesi. Bilinçli kendini yere atmış. O an elime verseler döver belki de öldürürdüm. Hata bunu ifade de ediyorum. Zorla, kızma ile getiriliyor. Yol boyunca iki-üç küçük çamurlu suya rastladık. G-3 silahının uzaktan dört-beş el sesi geldi. G-3 atışını tanıyorum daha geniş aralıklı bir patlama. Bir işaret fişegi -kırmızı- üzerimizden geçiyor. Biz ise saatte bir mola ile hızla yürüyoruz. Derken asfalt yol geçişi. Nasıl geçeceğimiz anlatılıyor. Talimatlar ağızdan ağıza arkaya kadar gidip geliyor. Asfalta on metre kala bir yokuş iniyoruz. Kaygan toprak ve bir takla atıyorum, ama hemen silahımı düşürmeden koşuyorum ayağım zorluyor, asfaltı koşuyorum, yamacı çıkıyorum. 50 metre sonra bir arabanın farları gözüküyor. Tahminen grubun yarısı geçmiş

olmalı. 'Yere yatın' talimatını öndeki Güneyli Aslan arkadaşla iletiyorum, yatmıyor. Koşuyor, tekrarlıyorum. Arkamdaki Leyla arkadaş koşup beni yere atıyor. Meğer Aslan arkadaş, ben beni duymadı telaşını yaşarken, o da nasıl olsa ışık bize ulaşmıyor diye keyfi. O an altı yıl önce akademide Şiyar (şehit) arkadaşın yaptırdığı taktikler gözümün önünde.

Komutan Şiyar'ı (Kazım Kulu) anımsıyor kalkıp koşuyorum. O'nun emeklerine, anılarına bağlılığın gereği. Grup kopuyor ama biz koşuyoruz, müthiş bir olay ve mola veriyoruz. Arkadakiler yetişiyor. Komutan Fuat (manga komutan yardımcısı) sigara içenlere siyasi sigara (wiston) dağıtıyor ve yola devam. En zorlu yol asfalt oldu. Gerilla yaşamı olan arkadaşların anlatımlarının doğruluğunu görüyorum. İki sıra sağlı sollu asfaltta iki saat boyunca ayaklarının altının yanması, ağrısı artıyor ve su topluyor. Gerçekten asfalt yürüyüşü zor. Tabii ki, Parti Merkez Okulu'nda Parti Önderliği'nin de izlediği devreyi bitirme moral gecesinde Eyüp (Hüseyin Kaytan) arkadaşın sergilediği "Teneke general" adlı oyun diğer arkadaşlar gibi benim de aklımda. Orada asker Memet "yolu mayınladık" diyor. "Asfalt yolu" General kızarak "Apocular asfalt yoldan geçmez, bilmiyor musunuz" diye kızıp saçını çekiyor. Ama işte gerilladır bu, taktikleri esnektir, fırsattır, her şeyi yapar, hiçbir şeyi yapmaz. Umulmayı yaratıp uygular. Şimdi Zaxo'yu doğudan dolaşıyoruz, solumuzda kalmış.

Gökte yıldızlar kum gibi. Gece yürüyüşlerinde takip ettiğim samanyolunu ilk gece yürüyüşünden sonra ikinci kez geride bırakıyoruz, altından geçiyoruz.

Yanımda akan, ayaklarımı batırdığım sudan başladım ve yürüyüşün 3'er gecesini de kısaca anlattım. Uçarak yürüyen Fırtına Tugay'ı şimdiden harikalar yaratıyor. Kuryeler şaşkın. Sadece Nahide ve ayakları tümden su toplayıp patlayan Munzur Dersim ata biniyorlar. Avarış arkadaş Munzur arkadaşın kilosuna takılıp, zayıflamazsan böyle olur demesine gülüşümüz aklıma geliyor. Zaxo'yu geçerken, Zaxo'nun fethine geç kaldığımızı düşünüyorum. '95'in başında yapılmalıydı. Zira önümüzdeki hafta ABD'nin istemi ile KDP-YNK Avrupa'da toplanıp görüşecekler, yeni bir planları olmalı ve biz bu planı boşa çıkarıp, Güney federasyonu anlamında KDP'den kopan halkın siyasi desteğini hızla alıp askeri taktiklerle burada iktidarlaşmalı ve Parti Önderliği'nin deyişi ile TC'yi Güney'de yıkmalıyız. Önümüzdeki en büyük görev kuşkusuz bu.

Başımı göğe kaldırıyorum. Ağaçlar kapattığından masmavi gökyüzü az görünüyor ve o aralıklardan sızan güneş parça parça yere ulaşıyor. Kamptaki iki erkek arkadaş gelmiş bayan arkadaşların albümlerine bakıyorlar. Gerilla için silahından sonra en önemli özel eşyası albümü. Hele de Parti Önderliği sahasından gelmiş, önderlik ile fotoğrafları varsa, saatlerce yeniden yeniden, ikinci gün tekrar bakılır. Baktıran fotoğraflarının alınmasından da korkar ve başında durur.

Bir kısım arkadaş uykuya çekilmiş. Kamp komutanı Güneyli Adnan. En son Botan ve Reber arkadaşlar KDP'nin bir takım gücümüzü pusuya düşürüp yarısını katletmesi, yarısını tutuklaması (öldürmüş de olabilir) sonrası müdahale ile yönetim değişmiş. Suyu çok temiz kullanıyoruz. D.'den bu yana taşıdığımız küçük naylon mataralarımıza su doldurup kenarda saçlarımızı, vb. yıkıyoruz. Çünkü bu su, içme suyu olarak aşağıda milislerimize, köye gidiyormuş. Hep olduğu gibi bazı arkadaşların uyarıları dikkate almamaları nedeniyle hep yeni yeni uyarılar, kızmalar devam ediyor.

Tuvalet ihtiyacı, ilk yola çıkıştan bu yana molalar dışında konaklama yerlerinde ve ücra köşelerde gidiriliyor. Ben ilk ihtiyaca çıkarken, Omar Cesera'nın "Dağdan kopan ateş" adlı romanını hatırlıyorum. Romanın kahramanı şehirli. Dağda tuvaletini yapması ona ilginç geliyor. Nasıl temizlik yapacağını anlatıyorlar ve bu bölüm hatırladığım kadarıyla 4-5 sayfa. Omar Cesera bir de Kürdistan'da görseydi, neler yazmazdı.

Arkadaşlar öğlen yemeği yiyorlar. Ben de ara veriyorum.

29 Temmuz '95

Çiyayê Spî 2. nokta

Mozart notalara dökülebilir

hayır

Vivaldi en iyi besteler

bence

Beethoven'ın notalaması iyi

Rodrigo'yu unutuyorsun

durun arkadaşlar

bu sesleri notalara dökülecek

güneş ülkesinin yeni bestecileri olacak

gerilla

eksik olan intikam kurşunlarıdır

durun, susun da

dinleyelim

Okuyanlar şaşırmasın, bu tartışmayı sabah nöbetçi olduğum saat 4-5 arası kendi kendime veya birinizle yapıyorum.

Silah ve su sesi eksik. Su sesi aşağıda ve yukarıya gelmiyor. Elimde silahıma sıkı sıkıya sarılmışım. Ah kalemin diyorum ama, yani yaşamın nöbet kuralı. Nöbette düşünmek serbest ama tüm dikkatin çevreye verilmesi kaydıyla, başka da her şey yasak. Uyanan doğanın sesi ister istemez beni Mozart'tan Rodrigo'ya kadar götürüyor. İsmi hatırlıyamadığım İtalyan kemancının kemanının notalarının dökülüşünü anımsatan gece cırcır böcekleri ve yılan olduğunu sandığım sesler korusu yavaştan azalıyor. Onları bastıran değişik tonlardaki keklilik sesleri ve isimlerini bilmediğim cıvıldaşıp nazlanarak, doğmaya başlayacak olan güneşi selamlamaya hazırlanan korodur. Tan atmamış ama yavaştan gökte ışık hızı uzaklığındaki yıldızlar ışık kapasitelerine göre kaybolurken, görüş alanım da genişliyor. Dakika dakika seçebildiğim mesafe artıyor.

İçinde bulunduğumuz dolun en üst yamacında dolu çevreleyen dağ parçasının kıvrımlarını seçiyorum. Koyu renk tonda boya ile çalışan bir ressamın fırçalarının itinalarından belli oluyor. Yıllardır keklilik sesleri duymadım, bu kadar kuş korusu bir arada dinlemedim. Her çıkan sestten birisine kur yapan, yavrusunu uyandıran, uzağa haber salan, kimbilir belki de hiç tahmin etmediğim hareket, düşünce (güdü) dünyasındalar. Ne olursa olsun, Güneş ülkesinde doğanın uyanışına böyle tanık olmanın yarattığı duygu dünyası tarif edilemez.

Hafif esen rüzgar gece helikopter gibi saldıran sivrisinek ordusunu dağıtmış durumda ve tüm arkadaşlar tatlı bir uykuda, kimbilir hangi rüyadalar.

Bütün gece sadece iki saat uyumuş olsam da dakikaların uzamasını istiyorum. Gelgör ki doğanın kanununu,

dünyanın döndüğünü durdurabilir miyim? Hayır! Ve yeni gün doğuyor, nöbet saatim bitiyor. Doğal koro eşliğinde sabah serinliğinde bir saatlik tatlı bir uykuya dalıyorum. Güneş ısıtıyor ve saat 6'ya on kala kahvaltı sesi ile uyanıyorum. Un çorbası, ekmek ve çayımız var. Kahvaltıda herkes rüyasını anlatıyor gülüyoruz. Kobralar soktuğunda Devran arkadaşın deyimi ile herkes yarım kilo almış.

Can dostlar, Dr. Agır, Rewşen şimdi diyeceksiniz nedir bu telden tele atlıyorsun. (Daldan dala olacak.) Ama sizler de biliyorsunuz gerilla yaşamı bu. Kendi içinde mükemmel planlı olduğu kadar, plansızdır da. Dün yazmamı bitirmeden yemek için ara vermiştim. Kızartılmış et vardı. Kavun. Yedik ve hemen takım daha çay içmeden noktadan ayrılmamız gerektiği söylendi. Hızla hazırlandık. Birinci takım, komuta grubu ve bayanlarla erkeklerden ağır yürüyenler asfalta geldik. 15-20 dakika süren araba yolculuğu ile indik. Ordan sonra ilk noktaya göre daha yerleşik ikinci noktaya doğru tırmanışa geçiyoruz. Çantam ve raxtım da var. Tüm gücümle yürüyorum, yürüyoruz. Aşağıda tepeye mi çıkacağız diye espiri yaparken gerçekten tepeye çıktık, ona yakın.

Resmi törenle karşılanıyoruz. O anki duygu çok yoğun. Tüm yorgunluğu unutuyorum. Dik ve gerillanın bilinen coşku, yoldaşlık, tutku dolu tokalaşması, sırayla. Karargahta komutanlar oturmuş izliyorlar. Başımın onları da hafifçe selamlayıp geçiyorum. Kendi kendime yürü durmak yok. Yükünle yürü diyorum. Yolda erkek arkadaşlardan kopan, ayakları su toplayan Alişer arkadaşına yetişiyorum. "Hevalim dünden beri yorulduğumu hissediyorum, hal kalmamış, eskisi gibi değilim" diyor. Ben de "doğru", ruhumuz genç ama ister istemez bedenimiz diğer arkadaşlara göre yorgun, yaşlı diyorum. Dünkü yürüyüşte zorlandığımı şimdi iyi olduğumu söylüyorum ve ayrılıyor. Yol boyu tek tek arkadaşlarla karşılaşıyor, tokalaşıp, candan gülüşle merhabalaşıyoruz. Dol ikiye ayrılıyor sola doğru erkek arkadaşlar ayrılıyor biz de sağa. Yine ayrıyız. Bayan arkadaşlar o tarafta kalıyormuş. Tabana kuvvet yürüyoruz. Bize yer gösteriliyor. Soğuk su getiriliyor. Arkadaşlar ikişerli üçerli geliyorlar. 1-2 saat içinde de herkes geliyor ve takım düzeninde ayrı yere konumlanıyoruz. Yemek, çay, basan karanlık. Gerillada iyi olmayan gece ışığın olmaması dediğim anda haydi ateş yakalım diyor arkadaşlar ve yakıyoruz. Çay da olunca güzel sohbet diyecek yok. Eski anılar, Akademi sahası, yürüyüş esnasındaki olaylar, olduğumuz nokta vb, vb, espiriler. Bitişikteki Zozan'ın takımı türkü söylüyor, sesleri geliyor.

Olduğumuz noktada arkadaşların yaşadığı sorunlar var. Daha önceki kayıplar da buradan olmuş. Bayanlar hepten "ne haliniz varsa görün" misali bir kenara atılmış. Birlikte kalmadığımdan fazla bilmiyorum. Dün akşam bir toplantı yapıldı. Arkadaşların yaşamdaki durumlarından görmek mümkün, askeri yaşamdan oldukça uzak bir duruşları var. Sanırım daha sonra bize de aktarılır. Bizim gruptan bildiğim kadarıyla komutanlar katılıyor. Ben de yer almak isterdim. Benim için eğitici olurdu, ama son yaşadığım süreç nedeniyle katmadıklarını biliyorum. Daha doğrusu şu anda bir komuta adayı olsam da savaşıyım ve katılamam.

Sabah bir saat gerilla yaşamı üzerine tartışma, sohbet yaptık. Eksiklikler hava saldırıları, neler yapılacağı vb. Şimdi bir kısım arkadaş uyuyor. Bir kısmı günlük yazıyor, bir kısmı sohbette. Hepimiz albümlerimize baktık. Birbirine fotoğraf verip-alan oldu.

Değerli ailem, dostlarım, yoldaşlarım, binlerce gerillayı barındırabilecek bu dağ parçasında, dolda hepiniz bir film gibi gözümün önünden geçiyorsunuz. Kiminiz çok, kiminiz az, konuya olaya bağlı olarak. Değerli ailem, sizlere sevgim hergün artıyor. Sizi anmanın bir sakıncası yok. Sizlere layık olmak için bu savaşımdayım. Sizlerin rolü var. Ferhat küçüğüm, kızdığımız gülüşünle gözlerimin önündesin. Galip sınavlarını merak ediyorum. Zeynep, yoldaş adayısın umarım sağlık derslerine iyi çalışıyorsun. Sağlıklı olarak gelip tedavi yapacaksın. Babam sigara içişi ile gözümün önündesin, arkana yaslanmış, sigaran büyük ve baş parmağın içinde, hem kızgın hem gülen neşeli halini anımsıyorum. Bilmelisin ki son tavırların sana sevgimi artırmıştır. Daye ya sen. Senin ezik kişiliğinden özgür bir kişiliğe ulaşacağım, bu senin de özgürleşmen olacaktır. Dr. Agır için tanıyan arkadaşlar yazı yazmadı. Onlara küskünüm. Çektar Amed seni bırakmayacağım. Bermal yazmadı. Delil (Dr.) yazmadı. Dr. Jiyan yanımda eline kalem verdim yazıyor. Başladı. Agır bilmelisin ki yarım bıraktığın yerden devam ediyorum. Şimdilik uyuyacağım.

30 Temmuz '95

Çiyayê Spî

Yazmaya zaman olmadı. Buradan yola çıkıyoruz. İki günlük yoldan sonra Metina'ya varacağız. Bu iki gün içinde burada arkadaşların ayak tedavisi yapıldı. Munzur arkadaşın parmağı kesilmiş. Benimkiler iyi. Yola çıkıyoruz. KDP ile ilişkiler kötü yoksa iki günlük yolla giderdik. Burada arkadaşlarla fazla konuşmadık. Dil benim için büyük sorun. Hızla öğrenmeliyim.

31 Temmuz '95

Metina'nın altında bir nokta

Çiyayê Spî'den törenle ayrıldık. Munzur, Nahide arkadaşların ayaklarından dolayı, Yılmaz ve Bawer arkadaşlar da görev gereği kaldılar. Yılmaz-Bawer ikilisi akademide Botan tarzının, köylülüğün bir numaralı temsilcileri. Bawer öğretmen ama köylüleşmiş ve koalisyon dediğimiz gerçeğin temsilcisi. Akademide çelişki yaşadığım hatta konuşamadıklarımın. Son zamanlarda konuşmaya başladık. Komplocu, dedikoducu, köylülük sevdalısı, kaba pratikçi, teoriye inancı olmayan, kurnaz, rahata düşkün kişilikler, anlayış sahipleri. Ama o özellikler düşman özellikleri. Gerçekte varolan o özleri, emekleri var. Benim yoldaşlarım, sevdiklerim. Ayrılırken müthiş ikili olmanızı istiyor ve haberlerinizi bekliyorum dedim. Yoldaşça ellerini sıktım, serkeftin.

İçtimaya geçtik. Fuat arkadaş grubumuzun görevi ve dönemin görevleri üzerine, vatan kavramı, Kürdistan coğrafyasının Teyrat'ta belirtilen cennet olmasını bu nedenle istilaları, bugünkü rolünü, devrimimizin yüklendiği misyonu koydu. Yine Adem de burada yeryüzüne bırakılmış Teyrat'a göre. Arkadaşlardan ayrılma değil, daha iyi görev için birleşme, birliktelik olduğu, ayrılmamızın bu anlama geldiğini söyledi. Bir dolda, ağaçlar, çalılar içinde ve yükselen dik, sarp kayalıklar içinde yapıldı. Tek tek arkadaşlara serkeftin dilekleri ile tokalaştık ve "Biji Serok Apo" sloganları ile ayrıldık. Saat 4-5 arasıydı. İki kez 5'er dakika mola ile tam 4 saat hızla yürüdük. Belli süre sonra silahımı Jında ve Avesta arkadaşlar taşıdılar. Raxtım ve çantamı ise ben taşıdım. Güney köylerinden geçtik. İlk kez böyle yakından gördüm. İlginç insanlar, yurtseverlikleri az. KDP ile bağları kopmuş, bizimle de gevşek ve para ile iş yapıyorlar. Yüzlerindeki şaşkınlığı okudum ama sevinç azdı. Bu beni üzdü. Küçük bir erkek çocuğu yanıma gelip arkadaşların ellerini sırayla sıkıyordu. İlerde küçük bir general olacak, belli, çünkü geleneksel değil çocuk. Arazinin çoğunluğu sulak, bizim köye benziyor. Bir ara çeltik tarlalarının içinden geçtik. Doğuya doğru durmadan ilerliyoruz, güneş battı, yerini yıldızlara bıraktı, doğa tek kelimeyle harika. Tan ayaklarımızdan sızıyor. Ellerim ve ayaklarım davul gibi şiş, arkadaşların da.

Yolculukta hiç unutmayacağım diğer şey, traktör yolculuğu idi. İki traktöre 81 kişi doluştuk ve 3 saatlik yol

istiflenmiş balıklar misali, her an devrilme ihtimali ile hareket ettik. Erkek bayan arkadaşlar düşmemek için utanarak birbirlerine sarılmışlardı. Çekdar Amed beni hep tuttu, Çekdar Botan'a da sürekli yaslandım. Ayak altında boğulma tehlikesi geçiren, düşme tehlikesi geçiren vb. vb. Ben bir ara bir erkek arkadaşın sırtına oturmak zorunda kalmıştım, başkasının boynuna elimi attım, Çekdar Amed düşmemek için benim kolumdan, boynumdan tutmak zorunda kaldı. Halimize çok da güldük. Tek ayak üzerinde durduk.

Sonra 3 saat daha yürüdük. Yolda tansiyonum düştü, traktör yolculuğundan sonra ayaklarım daha da kötüydü, düştüm, düşeceğim, düştüm. Dr. Jiyan ve Avesta arkadaş kolumdan tuttular, gruptan koptum. Karanlıkta tan atmak üzereydi.

Bütün sinirlerim boşalmıştı durmak istemiyor, yürüyordum ama dizlerim benim değildi, taşıyordum. Çanta ve raxtımı vermedim, istemeden yaşlar gözümünden boşaldı da, boşaldı. Tek yürümek istedim, arkadaşları tersledim. Yürüyeceğim, yürüyeceğim. Neden fiziğim beni zorluyor diye kendime kızıyordum, kızıyordum. Alışacağım. Sabaha doğru saat 4.30'da bir suyun -dere- kenarında konakladık. Baygınlık geçirdim. Ertesi gün üstümüzü, başımızı yıkadık. Metina'ya 3 saatlik yolumuz var. Karasu arkadaş Metina'da. Onu ilk kez '89'da 30 Ağustos'ta Ceyhan Cezaevi'nde açık görüşte görmüştüm. İstanbul'dayken hep telefonla görüştük. Şimdi ise özgür bir ortamda yüz yüze göreceğim. İhtimalen Metina'da kalabilirim de. Yol için hazırlanıyoruz. Saat 16.20.

2 Ağustos '95

Yol yürüyüşü devam ediyor. Bundan sonra da hep böyle olacak. Ferhat Tunç gerillanın yürüyüş ve dinlenmede en çok dinlenen birisi olduğunu biliyor mu acaba. Ferhat Tunç'u tanıyorum. İstanbul'da zor günlerde bir aydın olarak yaşamızdaydı. İnaniyorum ki bu ara başlayan yeni girişim platformundadır da. Bu girişimi BBC'den duydum. Ferhat Tunç'u en çok dinleyen ve parçalarını da okuyanlardan birisi sendin Ağır. Yanılmıyorsam İstanbul'da tanışmıştınız da. Devrimcilikle metropolde tanışanlar mutlaka Ferhat Tunç'la da tanışır. Onun mücadeleye sempati duyduğunu öğrenenler daha çok onu dinler. Eminim ki Ferhat Tunç gerillanın kendisini böyle dinlediğini bilse daha iyi besteler yapacaktır.

BBC dinlemek, tüm PKK'lilerin ortak işi. Nerede olursa olsunlar, zindanda, dağda her yerde BBC'yi mutlaka dinlerler. İki yıl gazete nedeniyle her türlü haberle içli dışlı olan ben, haberlerden kopuyorum. Bazen sadece bizimle ilgili haberleri dinliyorum ki, şimdiden bunu kabullenmemem lazım. Dünyanın her yerindeki olay, gelişme bir ucuyla uzun veya kısa vadede bizi de etkiler. Ve en çok da gerillada köylülük nedeniyle kendini gösteren ilkelleşmeden uzak kalacak, sürekli gelişmek için yapılması gereken bir şey de dünya ile bağları koparmadan, doğayı en yaratıcı bir tarzda kullanarak, insan ilişkilerini mükemmel kılarak büyümeştir.

Merhaba Yoldaş!

Devrimimizin sadece ulusal, sınıfsal, askeri devrim değil aynı zamanda en büyük duygu devrimi, insanlık devrimi olduğu gerçeği ile bu dağlara ayak basan yoldaşlara merhaba!

Rodrigo'yu dinlerken, devrimimizin amansız ve o muhteşem temposunu hissederdim. Devrimimizin, sadece sömürgeciliğe değil, Kürt ulusundan, halklardan zamanı, yüzyılları çalan talanına karşı; zamanla da yürütülen bir devrim oluşu gerçeği. Bunu hatırlatan yoldaşa merhaba!

Bir düşünüm vardı çocukken. Dağlardan başka, hiçbir yeri görmeyen köyümüzde dağlarla kesilen gökyüzüne bakar hayal kurardım. Büyüyüp de o dağları aştığımda, büyüklerin sözünü ettiği Almanya, İstanbul, İzmir, Diyarbakır vb. hepsini bir anda topluca (tıpkı komşu köy evleri gibi) göreceğimi sanırdım. Dağlarla sınırlı bir yaşamda sınırsızlığın düşü. Bunu hatırlatan yoldaşa merhaba! Savaş, zamanla yarışarak devam ediyor. Bu yarış temposunda, bayrakları elden düşürmeden karşılaşmak umuduyla merhaba!

Bahar Xeyzan

1 Ağustos '95/ Metina

4 Ağustos '95

Yoldaş Ağır!

Can Rewşen

ve

uğruna ölmeyi göze aldığım

sevgili yoldaşlarım

değerli halkım

Zap bölgesinin küçük bir vadisinden

hepinize merhaba

merhaba, merhaba.

Birbirine yapışmış iki kelebeği görünce şaşırmanın. İlk kez böylesine iki canlıyı defterime daha doğrusu doğal güzelliklerini sizlerle paylaşmayı istedim. Bu arada Bahar arkadaşın benim için gerçekte hepimiz için yazdığı kısa not da önemli. Öykü ve şiir denemelerini okumamı istedi. Okudum, görüşlerimi bildirdim, eleştiri- önerilerimi yaptım. İstanbul Hukuk 3. sınıftan terk. '94 başlarında Amed'e katılmış ve buraya kadar gelmiş. Kara gözlerinde çok şey almak mümkün, çevresiyle yeterince uyum sağlamaması başta. Rüyasında, duygu-düşünce dünyasında genişlik var ama ortamla bütünleştiremediğinden, çevresini katamadığından içte bir yalnızlığı yaşıyor. Metina'daki karargahta onu bırakırken birkaç satırda sizlerle tanıştırmayı istedim. Bizlerden biri. Zaman olsa ve kalemim yazsa da çoğunu yazsam.

Beni tanıyan çok kişi çıkıyor. Şuradan veya buradan. Legalden tanıyanlar çok, '90'dan tanıyanlar var, duyanlar var. Tanınmak bir açıdan iyi, bir açıdan kötü. Layık olmak, beklentilere cevap vermek zorunluluğu var. Bu anlamıyla Fuat arkadaşın deyimi ile borcum ağır, yoğun çalışmayla ödemem gerekiyor.

Dr. Ağır, can yoldaş, kutsal değerim, anılarına sonsuza dek bağlı kalacağım şehit, ölümsüz ve tüm bu on günlük yolculukta olduğu gibi yanımdan ayırmadığım, coşku, moral kaynağı olan ve kendime örnek aldığım, benim gibi örnek alan, unutmayan yoldaşlar da çok. Bir görüşle senden etkilenen, şehadetin üzerine mücadeleye sıkı sıkıya bağlanan o kadar çok kişi var ki. Metina'da karşılaştığım senin adını alan Murat Kaya (Ağır) gibi, Avrupa'daki Şemsettin amcanın oğlu Serhat'ın saflardan kaçması ve senin şehadetin üzerine Orhan adını alıp dönüş yapması gibi,

Metina'da karşılaştığım Hülya (kod adını da unuttum) gibi. Seni bana anlata anlata bitiremedi. Senin için Güney'de yayınlanan gazeteye ilan vermiş. Şehadetine ise h%ol%o inanmıyor. Ona beni de çok anlatmışsın. Sevgini, saygını şimdi derinden hissediyorum.

Güneş ülkemize adım adım iktidarlaşma için yürüyüşümüzde zor anlarımda da yanımdaydın. Romatizma veya kireçlenme, iltihaplanma nedeniyle beni taşıyamayacak dizlerimin ağrısı dayanılmaz olduğunda sürünerek yürümemi sağlayan sen oldun. İstmeden de olsa karanlıkta sıcak gözyaşlarım sicim gibi akıp ağzıma dolduğunda, çenemden süzülürken, tansiyonum düşüp baygınlık geçirdiğimde, yürüdüğüm yolun taşlarını seçmeyip her şey gözümün önünde uçtuğunda, döndüğünde hep sen aklımdaydın. Cennet ülkemizi adım adım arşınladığımız süreçte karşılaştığım güzelliğin her anında da sen vardın. Rengarenk kelebeklerde, adını bilmediğim yüzlerce ot çeşidinde, şarıl şarıl akan sularla köyümüzü hatırlatan yemyeşil alanlarda, herbiri başka şekilde kayalık ve uçurumlarda, vadilerde, güneşin batışı ve doğuşunda, yıldızların yol boyunca eşlik eden milyonlarca sayısında, samanyolunda, öten böcek seslerinde, kuşlarda, yolumuzu aydınlatan ayışığında, ellerimizi parçalayan dikenlerin acısında, kuruyan otların çıkardığı seslerde, yoldaşların candan-sıcak karşılamalarında, gece yaktığımız ateşinlerin alevlerinde, ateşte pişirip nöbetleşe bardaklarla içtiğimiz sıcak çaylarda, ciğerimize çektiğimiz sigara dumanında, -ortaklaşa- ayrılıklarda, görüşmelerde... ve daha yazmaya kelime bulamadığım yüzlerce güzellikte sen, sizler varsınız.

Metina'da ilk bir noktaya gece saat 11.30'da vardık. O gece yemekten sonra uyuduk ve sabah yola düştük. Metina'da Karasu'nun kaldığı karargaha ulaşacaktık. 2-3 saatlik yürüyüşten sonra ilk kez bu kadar dik ve birbuçuk saat süren bir vadiden aşağıya doğru inişe geçtik. Avrupa Çiçek (Pazarcıklı) arkadaş yolda güneş çarpmasından kusma, burundan kan ve ishal oldu, geride kaldı. Ben malum yine yokuşta zorlandım, silah ve çantamı aldılar. Adım adım karargaha yaklaşıyoruz. Tam tekmil hazırız, çanta-silahımı alıyorum. İşte bir kleş çalışmaya başladı. Ses geliyor ve işte bu akademide gördüğüm Ağır arkadaş kleşi almış kimi zaman zaman seri boşaltıyor. Ağır, Ağır bu diye sevincimden yüksek sesle söyleniyorum. Bu Ağır, ağırlarım kayboluyor, bu sensin Ağır.

İşte Karasu arkadaşı uzaktan görüyorum arkadaşların elini sıkıyor, hafif kel kafası ve gülüm yüzü ile '89'da gördüğüm Karasu. Diyarbakır zindanlarının vahşetinde direniş abidesi Karasu arkadaş. Direnişle, ölüm orucunda bitkisel yaşamın eşliğinden direnerek dönen ve bugüne gelen Karasu. İhtimalen eylemde zedelenen beyin hücrelerinden dolayı unutkan. '90'da Mahsum Korkmaz Akademi'sinden Çukurova'ya eyalet sorumlusu olarak gittiğimde şu anda hain ve ihanet yumağı "Apo'nun Ayetleri" kitabı ile ortaya çıkan, ben ve Rewşen başta, ailemizi de çekeceğini sanan S. Çürükkaya da vardı. Karasu o zaman başta yüzlerce ilişki devretmişti. Ama erken yakalanmıştı. Sonra da cezaevinde kendi kendimi uygulamaya almıştım. Kimseye mektup yazmıyordum. Karasu bir kart yazıp kızmıştı. Ve ben de yazmaya başlamıştım o zaman. Bursa Cezaevi'ne götürülmüştü. Derken tahliye oldu. Ben tahliye olup (Malatya) İstanbul'daki gazeteye gönderilince Avrupa koordinesinde olan Karasu ve Kani arkadaşla bağlı olarak çalıştım. Onlarla çok kavga ettim, tartıştım vb. Şimdi burada karşılaştığımız. Kendisi Avrupa'da çalışmamı istemişti. Parti Önderliği kabul etmedi.

Olamaz Karasu ayrılıyor. Onun yerine Botan (komutan) ve eski Sakine (G. Tepe) geçiyorlar.

6 Ağustos '95
Zap-askeri eğitim noktası

Gerilladır bu hem planlı hem plansız. Plansızlığı her an her şeye hazır olmasıdır. Bu nedenle ve yeni geldiğimiz karargahlardaki geçici düzenlemeler nedeniyle hep yer değiştiriyoruz. Geceleri ışık olmadığından yazamıyorum, gündüzleri de zaman çok kısttlı. Parti Önderliği sahasından geldiğimizden dolayı buradaki arkadaşlar yanıma geliyorlar, onları bırakıp yazmak olmuyor. Geriye de kendimize özel pek zaman olmuyor. Ben kaldığım yerden devam edip, biraz da kısa ele alarak bu askeri eğitim zamanında bitirmeye çalışacağım.

Sakine arkadaş ile '90'da akademide beraberdik. Değer verdiğim tartıştığım bir arkadaş. O da beni görünce aynı sıcaklıkla geldi. Deli Sakine olarak bilinir veya Büyük Sakine 1978-'79'da Karakoçan'da katılmış. Kendisi bir parti tarihi, eskilerin tümünü tanıyor, çok çekmiş, sınıf savaşımının alasını yaşamış, yoğun deney tecrübeleri var. V. Kongre'de Merkez Disiplin Üyeliği'ne seçilmiş. İçi-dışı bir doğru bulmadığını kabul etmeyen, çekincesini koyup uygulayan ama sinirli bir arkadaş. Kendisi ile geçmiş, geçmiş bazı kişilikleri konuştuk. Şener, Baran unsurları ile çatışmasını hatırladık. Uzun konuşma umuduyla ayrıldık. Umarım sahada karşılaşır uzun uzadıya tartışırız. Geçiyoruz, kapıda tanıdık bir sima daha, Reber (Hüseyin Turhallı) arkadaş kapıda. Candan gülümsüyor. Manzara harika bir şikefte (mağaraya) giriyoruz. Arkadaşlar içtimada. Bayanlardan beni tanıyanlar şaşkınlıkla, sevinçle bakıyorlar. Böylesi anlarda herkes tanıdık simalar arar. Genelde pratik sahadan gelenlerin tanıdıkları çok oluyor. Sürekli noktalar, bölgeler değiştirdiklerinden tanıdıkları da çok ve zaman bulur bulmaz hemen yan yana geliniyor ve durumlar, tanıdıklardan haber alınmaya çalışılıyor. Kimler kimler sorulmuyor ki ve şehit olan anılıyor, nasılı konuşuluyor. Önderlik sahasına gidememenin burukluğu, gelenlere özlemle bakış vb. vb.

Mangalara yerleşiyoruz. Su ama, soğuk da soğuk. Bizim Hasel suyu kadar değil ama iyi. Her taraf ceviz ağacı dolu. Cevizler daha olmamış, karşıda Sinek tepesi ve karakolu. Tam bir uçurum vadideyiz, dolun alt kısmı görmüyor. Güçler değişik noktalara konumlanmış. Şikeft tarihi bir şikeft. Oldukça geniş, tavandan yer yer sular damlıyor. Bir tarafı çok geniş bir sahayı görüyor. Bir de geçit var. Bu geçit koca dağın içinden arka taraftaki köye kadar gidiyormuş. Tarihi I. Ulusal Kadın Kongresi burada yapılmış, pankartlar daha duruyor. Çelik Operasyonu'nda, düşman bu noktaya da gelmiş, geri çekilmiş. Her uçak geçişinde herkes dikkatli. Muhaberenin başında olan hiç durmuyor. Gelen-giden çok.

Bu noktada bir gece durduk. Tekin arkadaş kaldı. Karasu arkadaş yanımda Zap'a gitmek için ayrıldık. Metina'da bir ara (ilk) Karasu'yu uzaktan görüyorum, beni sormuş, işi çok görünce 5 dakika geliyor ve yanımda Ağır'ı görünce tanıştın mı diye soruyor. Bundan anlıyorum ki Dr. Ağır'ı o da anıyor. Yol iki gün sürüyor. Normal gerilla yürüyüşü ile 7 saat fakat bizim yürüyüşle 14 saat tutuyor. Yolda çok zorlanıyorum. Dizlerim, dizlerim. Kendimi müthiş zorluyorum özellikle Karasu'nun görmemesini istiyorum. Daha doğrusu onun onca çektiikten sonra yürümesi karşısında kendimden utaniyorum, irade, irade. Sendiyor yana düşüyorum ve olamaz hemen arkada, 4-5 kişi arayla olan Karasu arkadaşla gözgöze geliyorum, gülümseyip geçiyor ve benim gözlerim doluyor. Kalkıp yeniden tüm gücümü ayaklarıma veriyorum. Geride kalmam, zorlanmam, grubu koparmam bu yürüyüşte çok zoruma gidiyor. Sebebi Karasu'nun ağırlığı. Onun ölümünden dönmesine rağmen gösterdiği dirayet ve ben.

Mola'da yanına geliyorum. Fuat arkadaş da var oturuyoruz. Karasu gazeteye şimdi kimin baktığını sordu ve benim için planını da ağzından geçiriyor. Günlük bir gazete. Güney'de. Bu planın başına geçmem. Ben o defteri kapattım diyorum, ama Fuat arkadaş geçici olarak açabilirsin söylemi ile onay veriyor. Yürüyüş devam ediyor. Yer yer mola veriyor olsak da devam. Çanta ve silahımı verdim. Silahı bazen taşıyorum ve çok zoruma gidiyor. Biliyor musun hayatımın -ki 31 yaşına giriyorum- tümünde yürümekten yüz kat fazla yürümüşümdür. İlginçtir gerillada kilometre hesabı yok. Kaç kilometre yürüdük diye sorduğumda pek cevap alamıyorum. Ben de yeni yeni hesaplamaya

çalışıyorum.

Yorgunluk tanımlanabilir mi? Bütün hücreler ter döküyor, yağ diye bir şey kalmadı. Tuz kaybı alabildiğince bolca, tuz ve dem gibi şekerlerin çaydanlığa atıldığı çayı içerek şeker ihtiyacımızı karşılamaya, enerji almaya çalışıyoruz. Bütün giysiler terden sırlıslıkam ve bembeyaz. Saçlarım kısa, terden ıslanıyor, alından akıyor, elimizde mendiller siliyoruz. Islattığımız mendillerimiz kısa sürede kuruyor. Cığerler harıl harıl, dizler çözülmek üzere, ayaklar su toplamış, herbirimiz iki-üç çift çorap giymişiz. Bazen susuzluktan ağzımız kuruyor. Küçük mataraları taşımak bir tarafta sorun, diğer tarafta taşımayınca olmuyor. Bir damla su bile ağzı ıslatmaya yetiyor. Bazen de onca susuzluğa rağmen suları içmeden geçiyoruz. Ayaklar sızlıyor, su toplamış, bağladığımız şutıklar belimizi yakıyor. Yorgunluk. Molalarda ise hemen uyku. Bir de nöbet yok mu? Tam derin uykuya dalmışken "heval nöbet" sesi ile uyanıyoruz. Nöbete. Raxtı çıkarmak yasak. Ancak izinle çıkarabiliyoruz. Gece onlarla yatmak şimdilik beli, kaburgaları mahfediıyor.

Hasta bir grup arkadaş bize katılıyor. İki bayan arkadaş yürüyemiyor. Nöbetleşe yardım ediyoruz. Ben de yokuş yukarı arkadaşların elinden tutuyorum. Hastaların grubu bir ara ayrı yürüyoruz. Fuat arkadaş da var. O da hasta arkadaşların elinden tutuyor, asası ile tutturup çekiyor. Mola da ilginçtir. Fuat arkadaş Filistinli sanatçı Feyruz'u dinliyor, kimi arkadaş Ferhat Tunç'u, kimisi ise Aram'ı.

Amediye şehrini uzaktan gösteriyorlar. Kartal yuvası gibi bir tepeye ve daha büyük bir kayalığın dibine inşaa edilmiş. Büyük kayalık Saddam'ın kasrıymış bir zamanlar. Sarp mı sarp, ulaşılmaz bir tepede. Şimdi boş.

Fuat arkadaş irade üzerine örnek veriyor. İngiliz yetmişlik, iki destekle yürüyen bir yaşlı Everest tepesine çıkmış. Ayağı tutmadığından dizleri ile yürümüş. MED-TV göstermiş. Ve kasrın kumlu dağıını gösterip hanginiz isterse bu dağı dahi delebilir diyor. Ben de Ferhat Şirin için dağları delmemiş mi diyorum yola çıkıyoruz.

Yürüyüşümüzde ilginç bir arkadaş, Çiçek arkadaş Avrupa'dan katılma: Şutığı bağlamayı yeni öğrendiğinden, vücudu eğilmiş. "Şutığı eğri bağladığımdan" diyor ve ben şu an yazarken olduğu gibi hatırladıkça gülüyorum.

Grup birleşiyor yola devam. Dizim taşımıyor ve grubu koparmamak için öne geçmem isteniyor. Yürüyoruz, karargaha az kalmış. Önce YAJK karargahına uğrayacağız. Derken Abbas arkadaş ve Sozdar arkadaşlar bize hoşgeldin diyorlar, sırayla içtima alanına geçiyoruz. Saat gecenin 21'i. Erkek arkadaşlardan ayrılıyor. Bayanlar devam ve uzaktan "ey partizan" türküsünün koro halindeki sesi geliyor. YAJK'taki arkadaşlar bize tören hazırlamış. Yokuş aşağı inerken tansiyonum da düşmüş. Fazla bir şey hatırlamıyorum.

Kazım arkadaş, Ebubekir arkadaş bize hoşgeldin diyorlar. Kazım arkadaş beni tanıyor. Diğerlerini tanımıyoruz, bayanlar içtimada selamlaşıyoruz, yer gösteriliyor. Kendimde değilim. Bütün irademi seferber etmişim ki düşmeyeyim. Bu esnadaki birçok şeyi hayal meyal hatırlıyorum. Yarı baygın, olduğum yere yığılmışım. Arkadaşlar su, çay, yemek yemişler ben hiç farkında bile değilim.

Birbirlerini tanıyanlar hemen buluyorlar ve ...

9 Ağustos '95

Zap-Bayan Karargahı Askeri Eğitimi

Gerilla yaşamı, yeni yaşam, doğa ile iç içe bir yaşam. Beton duvarlar, demir kapılar, pencereler yok. Arabalar, benzin kokusu, korna sesleri, telefon sesleri yok. Telefon seslerini az da olsa özledim. Acı haberler veren olduğu kadar binlerce kilometre uzaklıktaki sevenleri de yanına getirdiğinden seviyorum..

Eskiden çeyiz yapmayacağım, çeyizim bohçam olacak derdim. Herkes bana gülerdi. Gel gör ki öyle oldu Rewşen.

Kürdistan'la, yeni bir yaşamla evlendik ve varımız yoğunuz silahımız, elbisemiz dışında sırtımızdaki çanta oldu.

Hem yastık, hem albümünün, aynanın, tarağının, not defterinin ve çamaşırlarının (1 takım) vb. olduğu sırt çantası.

Geceleri güzel bir yastık. Çantan yoksa yastığın bir taş olur. Bazen de ayakkabın, yorganım helikopteri andıran sineklerin sokmaması için örtülen yelek. Döşek mi elbette ki kimi zaman taşlı toprak, kimi zaman toprak, kimi zaman hayvan gübrelı, kimi zaman dikenli, eğimli veya düz bir yer parçası. Tercih senin. Bazen de değil. Konaklama yerlerinde meşe ağaçlarından yapılmış komlar var. İlginçtir gerilla içerde sıkılır, gider dışarıda yatar. Dışarı ile içeri ne garip değil mi?

İşte kutsal değerim Ağır, en sevdiğim aya, senin kara haberini aldığım Ağustos ayına girdik. Dün sekiziydi gördüğümüz askeri eğitimde çok zorlandığımdan on yıldır içtiğim sigarayı da bıraktım. Şu anda komdayım, manganın çoğu dışarıda yatmış, önümde küçük bir kavanoz çay. Bardak sorununu bilirsin küçük kavanozdan tek başına çay içmek gerillada başka bir keyif. Radyom da çalışıyor. Gerillanın arayıp da bulamadığı radyo. Seni dağ başında dünyanın her tarafına ulaştıran radyo. Tuşlarını çevirdiğimde istediğin ülkeye, müziğe, habere götüren alet ve şu anda köyümüze 1965 yıllarında babamın ilk radyo getirişi, toplanan halk, deli olan Gani nine şaşkınlık vb. Dağ insanların radyo teknolojisi ile tanışması anlatımı aklıma geliyor. Küçük alet dağ başında pil kullandıkça bir dünyadır.

Ellerime yüzüme konan sinekleri ikide bir kovalıyorum. Dün sigarayı bıraktım. On yıl sonra sigarayı bıraktım.

Çünkü askeri eğitimde çok zorlandım Ağır. Sigara yüzünden yoldaşlarımın şehadetine sebep olma düşüncesi beni deli etti. Tatbikatta da böyleli durum çıkınca içmeyeceğim dedim ve içmedim. Ben ucuz şehit olmayacağım, ucuz şehadetlere de sebep olmayacağım Ağır. Senin şehadetin, erken şehadetini yüreğimde saplı bir hançer gibi ve bir türlü unutamadığım gibi hergün, hergün biliyorum. Bir gün ama bir gün seni anmadığım olmadı Ağır. Birkaç gün sonra şehadetinin bir yılı dolacak. Bir yılının sensiz geçen bir tek ama bir tek günü olmadı Ağır. Seninle nefes aldım, yedim, öğrendim, öğrettim, güldüm, ağladım, özledim, sevdim, yoruldu, hastalandım, müzik dinledim, halay çektim, sınırlar geçtim Ağır, Ağır, Ağır.

İşte Ağustos ayının 9'unu 10'una bağlayan gece saat 21.10'da henüz 14'üne varmamış ay ışığında kalemi ve defteri elime alıp, helikopterlerle boğuştuğum bu anda sen varsın. Dağın tepesinde santim santim önce parlayan aydınlanan, bir alan, sonra da boy veren ve gittikçe yükselen ayışığı. Şu anda tam karşımda, bana bakıyor. Bakan sensin Ağır, parıl parıl, yazmama aydınlık olmuşsun, tıpkı yürümeme güç olduğun gibi. Bu gece aydınlığın o denli çok ki yıldızları gölgede bırakmışsın. Onlar arkada, sabaha doğru ortalığı milyonlarca milyonlarca ışık olarak dolduracaklar.

Ağır, biliyorum sen mutlaka gözlemlemişsin ama ben yine de yazacağım. Gece yorgun yürüyorsun, önünde bir dağ aman nasıl çıkacağım diyorsun, derken yukarıya baktığında olamaz yıldızlar dağa değişiyor. Ulaşırsan onları tutacaksın, yıldızları tutmak. Müthiş bir duygu. Her biri bir can yoldaş, saatlerce konuşacaksın, sarılacaksın, öpeceksin, özgürlüğü koklayacaksın, düşmanı vuracaksın, denizden binlerce kilometre yükseklikte oksijeni cığerlerine çekeceksin.

Dediğim gibi Can Yoldaş Ağır, Rewşen ve diğerleri ile oturup sohbet edeceğim, kucaklayacağım. Hadi yürü, yürü su gibi akan ter mi boşver, yorulan bacaklar mı yürü, kesilen nefes mi derin derin nefes al, sigarayı bırak, yürü yürü, yetiş yetiş kucakla, hasretle, özlemle kucakla onları, geçmişini değerlendir, şu anı konuş, geleceğin planını kur,

mutluluğun, özgürlüğün resmini çiz, olmadı yeniden çiz, notalarını besteleyin, vurgulara, eslere dikkat, renk tonu zayıf güçlendir, orkestra toplansın..
Ve işte dağı, koskoca dağı aşmışız. Hep beraber, aşmışız, aşmışım. Sizlerle seninle beraber.

yenisini aşmaya var mısın
ay ışığı da
sayfalarca yazmaya var mısın
gezmeye var mısın
türkü söylemeye var mısın
varım
varım
senin yolunda özgürleşmeye varım
Ağır.
Olmuyor
olmuyor
ay ışığında yazdıklarım okuyamasam da
sivriilerin şalvardan sokması ve çıkardıkları
seslerin çirkinliğini dile getiremem.
Buna eşlik eden Mozart'ın radyodan
yükselen notalarını hiç.
Ay dedenin parıltısını
Tutu kuşunun ötüşünü ve yankılanışını
gece cırcırlarının ötüşünü
yer yatağımı
yorganımı
komu
başucumdaki Doğu Alman silahımı
belimden çıkarmadığım şutuk ve raxtımı
anlatamam
tıpkı
akan suyun güzelliğini ve sesini
öten kuşların senfonisini
besteleyemediğim gibi
binbir çeşit ot ve böcekleri resmedemediğim gibi
Herbiri ayrı bir fırçadan çıkmış
desem de
hiçbir fırçanın çizemediği dağlar ve bayraklar gibi,
bu güzellikler içinde
durmadan gezen savaş uçakları
ve onlara karşı sürekli yapılan
savaş, savunma, saldırı planları gibi
bunları nasıl yazsam ki hangi dille kelimelerle
yaşayan bilir yaşayan Ağır.

Bu sürede YAJK karargahında birçok kişiyle karşılaştık, konuştuk. Türkiye grubu geldi, sohbet ettik. Meral, Cihan, Bermal arkadaşları konuştuk, andık vb. vb.
Yaşları 10-14-15 arasındaki genç savaşçıları gördüm. Ertuğ'tan gelmişler. İki arkadaş onlara eğitmen olarak gitti. Yüzlerinde bakımsızlık okunuyor, ama gözleri önemli. Evet gözlerinde değişik biçimlerdeki intikam, öfke, ürkeklik, kararlılık, merak, utangaçlık var. Omuzladıkları silahlarının altında dik durmaya çalışıyorlar. İçtimada bizlerle tokalaşıp uzaklaşırken avucumda kaybolan küçücük bu ellerin neler neler yaratacağını düşünüyorum. Filistinli Sewralar, Sovyet Tanyalar, Vietnamlı küçük kızlar çoktan geride bırakıldı.
İçtimadan sonra halay başlıyor. Botan havaları. Sırt çantalarının altında kamburlaşmış, zayıf yüzler ortada topladıkları silahlarının etrafında dolda sırayla söyledikleri oyun havalarının yankılanıp gelişinin içinde dünyada dönüyorlar. Ben de katılıyorum ama, erken ayrılıyorum. Rewşen senin söylediğin zırav türküsü aklımda, Ağır senin halay başı çekişin, Ferhat'ın seninle yarışması aklımda, gözlerimin önünde kenara çekiliyorum.
YAJK örgütlenmesi ile Kürt kızlarının ordulaşmaya gidişini daha geniş olarak anlatacağım ilerde. Geçici bir düzenleme ve askeri eğitim görmeyenlerle beraber ben de çok önceden gördüğümünden askeri eğitim görmeye gidiyoruz. Yer, kaldığımız dolun arka noktasındaki dol. Su var ve soğuk su ile bolca çamaşırlarımızı yıkıyorum. Soğuk su ile yıkanırken Mitka Grepçeva'nın 'Seni Halk Adına Ölüme Mahkum Ediyorum' adlı kitabında gördüğü partizan eğitiminin buzlu suda yıkanma bölümünü arkadaşına anlatıyorum. Her şey çok hızlı olmak zorunda. Askeri eğitim başlayacak. Burada 50 bayan var, bizimle altmışı aşılıyor. Hepsi Güney Kürdistan katılımlı ve yeni. Askerden ziyade sivillige yakınlar. İçlerinden ayrı askerler de çıkacak. Benim verildiğim mangada Türkçe bilen yok. Kürtçe öğrenmeye çalışıyorum. Silahlar ve taktikler üzerinde duruluyor. Yarın ihtimalen genel karargah düzeyinde düzenleme yapılacak. Heyecanla bekliyorum. Bugün İzmir, Mersin, Mardin'den 8-10 kişilik grup geldi. Üç aydır yoldalar, banyo yapmamışlar. Buraya banyoya geldiler. Zaman olmadığından fazla konuşmadım.
Ay ışığı ağacın arkasına kaydı. Bana da yatma vakti geldi. Aslında çok önemli olan o kadar çok şey var ki. Zaman yok. Daha çok zaman gerekli. Tıpkı II. Dünya Savaşı'nın bittiğinin yıldönümü, Hiroşima-Nagasaki gibi şu an dinlediğim WOC gibi. Çok çok yazacağım, savaşın her şeyini.

13 Ağustos '95
Zap-Bayan Karargahı Askeri Eğitimi

Askeri eğitim çok ağır olmasa da zaman alıyor. Ah ah şu zaman sorunu. Nasıl çözeceğim ki şimdi savaş da yok. Birkaç gün sonra Güney'deki iktidarlaşma için başlatılacak yeni atılımla savaş kızışacak. KDP ile TC'nin yanısıra bir

ihtimal BM gücü de savaşa karışabilir. TC'yi Güney'de vurma Botan ve Zağros'la birleştirerek, Güney'de bizimle hareket etmek isteyen güçlerle yeni cephesel bir meclis oluşturma planı var. Bu amaçla V. Kongre'nin istenilen düzeyde yaşama geçirilmemesi nedeni ile Başkanlık Konseyi bir haftadır toplantı halinde. Tüm faaliyet ve savaş alanlarının düzenlemesi yeniden yapılmış durumda pratik düzenleme için bugün yarını bekliyoruz. Dün MK'den yeni tanıdığım Sakine adındaki arkadaş geldi ve iki saatlik bir toplantı yaptı. Güney'de YAJK'a bağlı binbeşyüz bayan gücü var. Bu gücün aktif olarak savaşta yer alması için nasıl bir koordine ve düzenlemenin yapılması gerektiğini tartışıyorlar.

Doğrusu ben de toplantılara katılmak isterdim. Sanırım erkek arkadaşların bir kısmı katılmış. Merkezi karargahta olsaydım belki katılırdım. Bu iktidarlaşma sürecinde, hamlede aktif düzeyde yer almak en büyük isteğim. Zira bir dönüm noktası. Bundan sonra bu süreci adım adım yazmaya çalışacağım.

Güneş ışınlarının yeni yeni karşılıklı dağın tepesine vurduğu, kamptaki arkadaşların sabah sporu için araziye gidip geldiği bu sabah saatinde (saat 5.30) ben yapılmış çayı yudumlayıp yazıyorum. Normalde bugün ekmekçiydim ama 15 Ağustos hazırlıklarından sorumlu olduğumdan yeni komutanım, Rengin Mardin ile yerimi değiştirdi.

Lojistikçimiz Güneyli Ronahi beni ekmekçi yapamadığından üzülecek. İlginç bir arkadaş lojistik görevine bağlı ama aşırı uçta ve gündemde. Bu arada askeri tatbikatlara katıldım. Fiziki olarak zorlandı. Son günde ise keşif grubunda yer aldım ve iyi bir eylem planlaması çıkardım. Büyük ihtimalle bugün hazırlık yapacağız.

Yapının çoğunluğu Küçük Güney yapısı. Çok hantal ve keyfiler, hemen kendisini yere atıyorlar. Emir komutaya yabancılar. Askerileşmeye gelmede müthiş zorlanıyorlar. Bu yapı gerçekten ilginç ve çok uğraşmak gerekir. Kuzeyli Güney halk gerçekliğini tanımayan arkadaşla birlikte kalmayı dahi istemiyorlar. Epey uğraşmak gerekecek.

İşte gerillanın meşhur yemeği nisk (mercimek) çorbası geldi sofraya. Ekmek zaten sorun. Yapmayı beceren fazla kimse yok. Genel yiyeceğimiz bulgur, pirinç pilavları, bazen nohut veya nadir fasulye ve her zaman da mercimek. Tabii ki yanında soğan varsa keyif keyiftir. Bir de komutan yemeği var. Yağda kavrulmuş salça, bazen mutfaklarının mutfak lojistiğinden aldıkları yağ-salçayla yapılır. Soğan yağda kavrulunca keyfinize diyecek yok. Bunu mutfak görevlileri, komutanlar için yaparlar.

Ara verip bugün güzel yapılan nisk çorbasından bolca yedim. Kuralsızlığımız yürüyüşten arkadaşların gelmemesi ve uyuyanları da uyandırmadan yememiz. Ekmek kişi başına her öğünde bir tane veriliyor. Bazen fazla da alınıyor ama kurutulduğundan verilmiyor.

Bunları yazarken diğer tarafta 15 Ağustos programı için tiyatro, skeç konusu düşünüyorum. Gerçekten konu bulmak zorundayım. Bunun tasası ağır. Bu tür faaliyetlerden kaçmıyorum ama yaşanan katkı sunan kimseler de az oluyor. Yine 15 Ağustos vesilesiyle YAJK karargahı beni tanıyan arkadaşların önerisi ile şehit Azime Eğitim Akademisi, şehit Bese eğitim vesilesinin öğrencileri adına Parti Önderliği'ne mesaj yazmamı istediler. Doğrusu çok zorlandım. Başka yazı yazmak farklı ama Parti Önderliği'ne bu kadar kişi adına mesaj yazmak daha zor, sorumluluğu büyük. Gerilla yaşamına adım attığımızdan bu yana yazıya dökmeyi pek beceremediğim ama kendimi zorladığım büyüleyici doğanın güzelliklerini yazmakla meşgul bir kafanın birdenbire böyle bir yazı yazması da zor. Diyebilirim ki beni büyüleyen doğayı yazmadıysam da, yazmamda etkileyici oldu ve iyi bir okuyucu bunu görebilir. Mesaj benim için de önemli olduğundan, olduğu gibi buraya yazacağım. Hemen şunu belirtelim: Bölük yönetimi kabul ettiyse de karargah yönetiminin onayına sunuldu. Kabul edilip edilmediğini daha bilmiyorum.

Parti Genel Başkanlığı'na;

Halklar cenneti olarak kabul gören ama halklar mezarlığı haline getirilen Mezopotamya'nın özgürlük umudu olan partimiz PKK önderliğinde 15 Ağustos Atılımı ile başlayan silahlı mücadelemizin, tarihin akışını tersyüz eden miladi gerçekliği; gün geçtikçe daha çok anlam kazanmaktadır. Her köşesi ayrı bir cennet olan ülkemiz Kürdistan'da "derya içinde olup deryayı görmeyenler" misali köleler ordusu olan bizleri ölüm uykusundan uyandırıp cennet ülkede yeni yaşamın kurucuları, dolayısıyla onun savaşımının savaş tanrıları-tanrıcaları olma gerçekliğini ve zorunluluğunu ayrı bir savaşa yürüten Parti Önderliği'nin bilimsel önderlik gerçekliğinin kendisidir.

Kapitalist emperyalizmin insanlığı yokoluşa, modern hayvanlaşmaya sürüklediği çağımızda bilimsel sosyalist önderlik gerçekliğini bir ütopya olmaktan çıkarıp pratik gerçekliğe kavuşturan Parti Önderliği'nin; her türlü insansızlaştırma, kimliksizleştirme, hayvanlaştırmaya karşılık, Parti Önderliği'nin özgürlük savaşının tanrısı olma ve anı anına öncelikle ruhta ve pratikte onun yaratıcısı, temsilcisi olmasıdır ki, miladi bir eylemi gerçekleştirip ertesinde kapitalizm-emperyalizm, başta TC olmak üzere tüm engellemelerine rağmen bugün zafer yürüyüşünün başkomutanlığını yapmıştır.

15. Ağustos'un 11. yılına girerken Parti Önderliği'nin başkomutasında savaşımımızın iktidar yürüyüşü ve bu yılın da zafer hamlesinin savaşçıları olmanın onurunu yaşıyoruz.

Sadece halkımızın kurtuluş savaşını değil, insanın insan olma savaşını olan mücadelemizde ve ülkemizin halk gerçekliğinde köleliğin kölece yaşamın temsilcileri olan biz kadınların; kölelik gerçekliği ile özgürleşme zorunluluğumuzun mücadelemizle bağlantısı çıplak bir gerçeklik olarak ortaya çıkmıştır.

Parti Önderliği'nin "herkes kaybettiği yerde kazanmasını bilmeli" belirlemesinde ifadesini bulduğu gibi, hem cins olarak, hem insan olarak kölece yaşamı en katmerlice yaşayan bizlerin halkımıza nasıl kaybettirdiğimiz, nasıl köleleştirme, hayvanlaştırma aracı haline getirildiğimiz de, her birimizin gerçekliğinde kendisini göstermiştir.

Parti Önderliği'nin başkomutasında gerçekleşen V. Kongre ve I. Ulusal Kürdistan Kadın Kongresi ışığında kaybettiğimiz yerde kazanma iddiasında olan biz kadınlar, YAJK örgütlemesi ile ordulaşmaya giderken "düşmanın yansımaları" olan gerçekliğimizi ters-yüz ederek, "Nasıl yaşamalı?" sorusuna karşılık "Nasıl yaşamalı?, ordulaşmalı" yanıtının bir temsilcisi olma, iddia ve ısrarlı yürüyüşçüsüyüz. Öncelikle özgür ilişkilerin, temel değerlerin sürükleyicisi, düşünce, örgüt gücü, ideolojik güç, politik güç, siyasi güç, askeri güç, estetik güç olma, kendi cinsinin çekiciliğini elde ederek kendi kimliğini sahiplenerek, eşitlik-özgürlük temelinde ilişkilerin yaratıcısı olma ile kısaca; Parti Önderliği'nin deyimini ile "en iyi savaş çağrısı özgür bir kızın hareket tarzıdır" gerçekliğine ulaşım savaşın çekim ve yürütücü gücü olma iddiasındayız.

Cennet ülkemiz Kürdistan'da Parti Önderliği'nin bize verdiği en büyük özgürlük armağanı kadın ordulaşmasında, kendi gerçekliğimizde kadını bir zaaf olmaktan çıkarıp, Mezopotamya'nın güzelliğine denk birer savaş tanrıçası yapma kararlılığı ile bunun yaşam tarzını yaşamımızın her anına ve ruhumuzun derinliklerine işleyerek düşmanı vurup, Parti Önderliğimizin önderlik gerçekliğinin takipçisi ve bağlılığın bu anlamda iyi temsilcileri, savaşanları olacağız.

Bu temelde bizler 15 Ağustos Atılımı'nın 11. yılında iktidarlaşma sürecinin zafer yürüyüşünün kadın ordulaşmasında, savaş öncelikle ruhta kazanarak savaş araçlarımızla kendimizi güçlendirip donatarak, askerileşme, partileşme doğrultusunda özgürleşen-özgürleştiren katalizör, temel yürütücü olma iddiası, ısrarı ve inadı ile Parti Önderliği'ni selamlıyoruz.

Yaşasın 15 Ağustos Zafer Atılımımız!

Yaşasın Partimizin Ordulaşan İktidar Yürüyüşü!

Yaşasın Kürdistan Kadın Ordulaşması!

Biji PKK-ARGK-ERNK!

Biji SEROK APO!
Devrimci selam ve saygılarımızla
YAJK Şehit Azime Akademisi
Şehit Bese Eğitim Devresi Öğrencileri
12 Ağustos 1995

14 Ağustos '95

14'ü 15'e bağlayan gece bizim için tarihi bir gün.
Ay ışığı da yok. Karanlıkta tahmini yazıyorum.
Abbas arkadaşın olduğu merkez karargaha gidiyoruz. Yarınki tören için beş saatlik yol var. Yürümekte zorlananlar kampta bırakıldı. Eski-yeni yoldaşları görenin 15 Ağustos Atılımı'nı kutlamanın dağda yapmanın heyecanı başka olur. Almanya'nın Sesi'ni dinledim. Noktaya vardık, gökteki yıldızları sayarken haberleri dinleyip birçok yere gittim. Ta gazeteye, Avrupa'daki açlık grevine, eve, Ağır'a, Rewşen'e. Yıldızları izlerken binlerce şey aklıma geliyor. Şehitler, umut, özgürlük, onlara bakarak istenilen ütopyalar, haritalar, dünya ülkeleri, planlar, eylem planları daha neler neler.
Hababam sınıfına benzer bir tiyatro hazırladık. Bakalım sergilenir mi? Yarın aydınlıkta yazma umuduyla.

15 Ağustos '95
Zap Merkez Karargah

Savaşı, ordulaşmayı hissetmek... İşte şimdi şu anda saat 8.20 Resmi geçitten sonra aşağıya Zap vadisine indik. Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu komutan ve askerleri sırada, 130'a yakın bayan 200'e yakın erkek. Ve resmi geçit hazırlığı bu dağlar arasında yapılıyor. Video, fotoğraf makinesi, resmi masa hazır. Gür sesi ile bir komutan talimat ve tekmil veriyor. İşte yeni adıyla Başkanlık Konseyi üyeleri Ebubekir, Xebat, Abbas, Karasu, Fuat, Dursun Ali ve adını bilmediğim birkaç üye daha. Bayraklar önde, cennet ülkem, Güneş ülkesinin kurucu adayları Zap'ın kenarında, hafiften gelen Zap suyu ve meşhur rüzgarı ile dalgalanan parti-ordu-cephe bayrakları ile yürüyor. Resmi geçitteyiz. Kendi ordusunun resmi geçitinde bir asker olmanın mutluluğu anlatılamaz. Tanıdık, tanımadık onca yoldaş topluluğu ile selamlaşıp hal-hatır sormanın heyecanı zevki var.
Resmi geçit esnasında nabızım kesin 120'yi aşmıştır. Heyecanlıyım ve dizlerim titriyor. Adımlarımı tam atamıyorum. Başım öne doğru, gözler şaşmadan, silah omuzda, bacaklar Varşova usulü dizler kırılmadan gidiyorum. Hepsı bir-iki dakika ama bana saatler gibi geliyor. Heyecandan dizlerim ağırlaşmış, binlerce şey kafamda. Bunca yıl sonra ben bir asker olarak ordumun resmi geçitindeyim.
Hızla aşağıya doğru, Zap vadisine doğru koşuyoruz. Kafamda Ebubekir arkadaşın okuduğu metinden kalma sözler yankılanıyor. 15 Ağustos ruhu, insanı insan yapma eylemi güneş ülkesi, cennet vatan, ARGK'nin komutan ve askerleri, Başkomutan APO, APOCU ruh, kurtarılmış alanlar, kızıl alanlar vb. vb.
Kayalıklardan uçarcasına iniyorum, gözlerim Zap suyunda, Mavi yılan kıvrıklığında seyreliyor. Derken bir şikefte giriyoruz. Moral kısmı burada yapılacak. Erkek arkadaşlar yerlerini almış. Bir karmaşa bayanlar arasında, kadın ne de olsa kadın, konuşur ileri geri ve gelişmez, hele de bizde. İşte bir ses "bayan arkadaşlar hemen iç şikefte geçin, helikopter ve uçak saldırısı..." Bir kapı açılıyor ve tek tek hızla içeri geçiyoruz. Yüzün üzerindeki bayan okul sıraları şeklinde ağaçların döşendiği sıralarda yerini alıyor, uğultu, uğultu. Bedeng be, susun, sessiz olun. Talimat ve uyarıları bir-iki dakika içinde geri geliyor. Üst tarafta üç metre eninde, bir metre yükseklikte olan dışarı görünüyor. Karşıda bir dağ parçası görülüyor. Kayalıklar. Başka da bir şey yok. Az önce içeri girmeden Mustafa (Ahmet Bayık) arkadaş gördüm. '90'da ilk gittiğimde görmüştüm. Her zamanki sessizliği, beni tanımadın mı diyorum, tanıdığını söylüyor.
Evet hava saldırısı tehlikesi geçti. Az önce içeri girmek için birini iten kalabalık şimdi daha büyük gürültü ile çıkmak için birbirini itiyor. Son arkadan ikinci sırada bunları yanı karanlıkta yazıyorum. Son çıkacağız.
İntişar dışında ilk kez gerçek bir hava saldırısı, uçak, helikopter sesi duydum. Çok sakindim, ilginç, az sonra oturduğumda yerim uygun olursa, yazmaya devam edeceğim. Cezaevlerinde, gazetede, sonra da dağda geçirdiğim bu ilk 15 Ağustos. Bu ruhu, çevreyi, atmosferi yazmak istiyorum.
Dışarıya çıktık. Kültür gruplarının ayrılması istendi. Tam aşağıdan bir uçak yaklaşıyor. Görmüyorum. Sesinden belli, alçalıyor ve güm. Attığı kazan bombasıymış. Düştüğü yerde çok büyük gedik açar ve geniş bir alanı etkiliyormuş. Yeniden içeri giriyoruz. Ve işte yeniden yeniden. Üç-dört tanesi dönüş yapıp sorti atıyorlar. Tam üzerimize veya çok yakınıma düşmüş olmalı. Zira oturduğumuz yerde sallantı hissediyoruz. Uğultu, uğultu, konuşma ve uyarılar. Kadın gerçekliği, böyle anlarda kadın olmaktan nefret ediyorum. Anlaşılan düşman bu noktayı ve bizi haber almış. Vazgeçmek niyetinde de değil. Yeniden geliyor ve güm.
İlginç bu atmosferde bitlendiğini söyleyenler var. Zelal (Türk). Yani bu karmaşada kazanlar arasında bitlerini düşünüyor. Şu anda sortiler yapıldı. Anlaşılan bombaları bitti. Akşam TV haber bültenlerini şimdiden görür gibiyim. F-16'larımız bugün sabah saatlerinde Ê Ê noktalarını bombaladıkları, kayıpları hakkında kesin bilgi elde edinmedi. ... çıkan çatışmada ... terörist ölü ele geçirildi... "Merkez Karargah Akademisi 11. Yıl İntikam Devresi 14 Temmuz" pankartının asılı olduğu sığınak (şikeft) gittikçe sıcak oluyor. Bazıların elinde mendil, bazıları uykuya dalmış, çoğunluğu ise laklakta.
Savaşın içerisinde böyle manzaralar var. Kimbilir daha neler göreceğim.
Parti Önderliği'nin mesajı, Fuat ve Ebubekir arkadaşların konuşmalarından sonra saat dört. Kısa bir aradan sonra "Şexani, Şexani" türküsü eşliğinde folklor gösterisi sunan Etruşlu küçük kızlar, arkadaşlar korosunun ezgili türkülerinden sonra herkesin ilgisini çekiyorlar.
Böylesi günler harika günlerdir. Görkemli herkese nasip olmaz. İşte küçük grup alkışlar arasında toz içinde bıraktığı sahneyi terk ediyor. "Başkan APO'ya" diye başlayan Merkez Karargah öğrencileri adına yazılan mesaj okunuyor. Benim yazdığım mesaj da okundu. Doğrusunu söylemek gerekirse, okunacağını beklemiyordum ve şaşırdım. Böylesi günlerde yıllardır görülmeyen dostlar, yoldaşlar bir bakarsınız yanınızda. Tabii ki burada beraber olduğunuz yoldaşları bir daha görüp görmeyeceğiniz de ayrı. İşte böylesi bir yoldaş Dr. Menaf. Dr. Ağır'ın deyimi ile "ilk yol arkadaşın ve meslekdaşın yanında onunla onunla seni konuştuğ" dediği Dr. Menaf. Onunla beş-altı yıl öncesini konuşuyoruz. Dr. Ağır'ı anıyoruz. Savaş onu olgunlaştırmış. Benim ne kadar zayıfladığım söylemi ile söze başlıyor. Ve Türkiye grubu adına Parti Önderliği'ne sunulan mesaj okunuyor. Bu ruhun Türkiye'ye taşırılması, halklar mezarlığının halklar cenneti olması vb. sözediliyor.
Mağaranın girişindeyiz. Karşıda "Biji Serok APO" pankartı var. Erkek arkadaşlar ve bayan arkadaşlar ayrı ayrı

oturmuş. Kamerayı gezdiren arkadaşı takiben herkesi görebildiğim kadarıyla izliyorum. Yüzlerdeki ifadelerden yola çıkarak düşündüklerini tahmin etmeye çalışıyorum. Neler okunmuyor ki; sevinç, mutluluk, özlem, keder, yorgunluk, bakışmalar, gülümsemeler. Çoğunluğu yüzünü silahının namlusuna dayatmış. Çok değil iki-üç gün sonra yeni düzenleme ile beşyüz-altıyüz kişilik güç Botan-Zagros ve Güney Kürdistan savaşına dağılacak. Çoğu komuta gücü, ikibinbeşyüz kişilik tugay gücünün komutanları. Başkanlık Konseyi okunuyor. Abbas, Fuat, Karasu, Dursun Ali, Xebat, Nasır ve adını bilmediğim iki arkadaş daha. Şehit Kemal Pir eğitim grubundan bir arkadaşın kendi bestesi olduğu anlaşılan arkadaşın türküyü okuması gelişmeleri gösteriyordu. Karşıda yükselen seyrek ormanlı dağlar ve dipte derenin Zap'la birleşmesi sol tarafta sabah atılan kazanlarla başlayan orman yanmaya devam ediyor. İlk düşündüğüm makine olsaydı da çekseydim fikri ki bu gazetecilikten kaynaklanıyor. Herkes tempo tutuyor. Söylenen parça özgürlük mahkumları türküsünün Türkçesi. 14 Temmuz'dan beri devam eden ölüm orucu sonucunda zindanlarda şehit olan dört yoldaştan sonra tüm zindanlar ve tanıdığım yoldaşlar gözümün önünden geçiyor. Zehra, Selcan, Fidan, Ferhan, Mustafa Okçu, İhsan arkadaş, Sabri arkadaş, Elif, Meriem, Sadrettin arkadaş, vb. Hasan Özgürlü'yü de unutmuyorum. Çıkmadığına çok üzgünüm, Hasan arkadaşla görüşürüz. Kameraman arkadaş kamerasını dağlara doğrultmuş. Son siyasal durumu Çiller, Doğan, Demirel ve ABD, Avrupa'nın Kürdistan'a ilişkin planları üzerine Türkiye. Bayan grubunun hazırladığı tiyatro; yarı Türkçe-Kürtçe olsa da herkesin en çok izlediği ve kahkahalarla da güldüğü çalışma oluyor.

16 Ağustos '95

15 Ağustos'a ilişkin çok şey yazdım. Her zamanki gibi çoğu aceleyle yazıldı. Anında yazılması gerekenleri ise yazamadım. Gün boyunca düzenlemede kimin nerede yer alacağı tanıdığımız arkadaşlarla ortak sohbet oldu. Botan'a Xebat arkadaş gidiyor. Behdın'a Mordem ve Mahir arkadaş. Öyle anlaşıyor ki Parti Önderliği'nin "herkes kaybettiği yerde kazanacak" belirlemesine göre düzenleme. Dursun Ali arkadaş ile kısaca konuştum. "Rewşen seni sordu, durumunun iyi olduğunu söyledim." Söylemine göre sen onu zorlamışsın. Zaman ve yer uygun olmadığından geçiştirdim. Benim için de değiştiğimi (saçımı kesmemi kastettiğini sanıyorum) ve fizikmen zorlanıp zorlanmadığımı sordu. Geceyi aynı noktada geçirdik. Sabah saat 3'te yola çıktık. Mardin'de 15 Ağustos günü bir Albay'ın ölmesi ilginç. BBC askerlerin kendi içindeki çatışması olarak verdi. Dışardan bizim eylemimiz mi bilmiyorum, ama "içerden çatışma" olsa bile tarih olarak böyle bir güne denk getirilmesi ister istemez Kürt bir askerın intikam, suikast, intihar timi eylemi mi düşüncesini düşündürüyor. Yakında öğreniriz.

15 Ağustos miladi yıldönümünün 11. yılında yeni bir atılıma çevirme ve iktidarlaşma ile ona dönemsel anlamını yüklemek hazırlıkları içinde olduğumuz bu süreçte benim için ikinci önemli şey hava saldırısını duymamdı. Görmedim çünkü sığınaktaydık. Tam öğle üstü suya gittim. Bir grup arkadaş vardı. Uçaklar geçmeye başladı, şikefte gitmek için çıkmak gerekirdi, ben de umursamadım, yeşillikler arasındaydık. Bombalama başlasaydı bir kayallığın dibine saklanacaktık. Herkes yukarıda bizim için tedirginlik yaşamış. Bugünde benim unutamayacağım manzara bombalamadan geriye kalan görüntülerdi. Gazetede orman yangınına çok yazdık, bir-iki fotoğraf verdik değişik alanlarda ve bombalamanın ürünü olduğunu yazdık ama ilk kez gözlerimle tanık oluyordum.

İlk önce dumanlar yükseldi. Akşama kadar Zap'ın kenarında iki dağ arasında görünmeyen ve iki gün önce yeni eğitim adaylarının kaldığı alan yandı. Akşam ise bizim durduğumuz tarafa geçti. Geniş bir alana yansımıştı, yayılıyordu hem de nasıl. O an istediğim, kamera veya fotoğraf makinemin olmasıydı. Ama ne yazık ki yoktu ve görüntüyü alamayan ben, asla unutamayacağım yangının yayılmasını nasıl yazacağım endişesini taşıyordum. Kalemim yettiğince sizlerle paylaşmaya çalışacağım. Şimdi içtimaya gidiyorum. Tepede BBC dinliyorum sonra devam edeceğim.

Güneş batışı öncesinde gökleri kaplayan beyaz dumanlar var. Güzelim meşe ormanlarının dumanı, çam ormanı gibi kara isli değil. Gün bittikçe alevler dağın bu yamacına vuruyor. Ortalık karardıkça alevler daha da belirginleşiyor. Olamaz gökteki yıldızların parıltısı küçük, dağın yamacındakiler ise büyük. Sonra yazacağım.

17 Ağustos '95

YAJK Karargahı

İkinci 15 Ağustos Atılımı, bugün saat 17.00 civarları, düzenlemenin okunmasıyla başlıyor. Haftanın'den, Çiyayê Spî, Metina'dan, Kaşura'ya kadar, Garê'ye kadar. Birçok noktanın adını bilmiyorum. Burdaki güç daha çok yönetim düzeyinde bölge düzeyinde bölgelere mıntikalara yarına kadar ayrılmış olacak.

Tugay, içinde altı bölük olacak. Zagros'a da güç gidecek. Bundan sonra sürekli intişar, tepelere çekildik. Binbeşyüz-binyediyüz Özel Tim KDP kılığında güneye geçmiş. KDP savaşa hazır, TC hazır. Kaç gündür sürekli hava keşifleri var. Zap karagahında ise II. 15 Ağustos Atılımı'nın planlaması yapılıyor. Bir haftadır bizzat Parti Önderliği'nin telefon katılımıyla Başkanlık Konseyi toplantı halinde. Sonbahar atılımı YAJK eğitim devresi bitiyor. Az sonra düzleme okunacak. Kimbilir kimler birbirini görebilecek. Herkes heyecanlı. Ben de bir o kadardan fazla. Savaşı sıcaklığına yaşayacağım.

Önceki savaş alanım gazeteydi. İlginçtir bugün BBC ve Almanya'nın Sesi radyosunda, Yeni Politika gazetesinin, Özgür Gündem ve Özgür Ülke gazetelerinin devamı olduğu gerekçesiyle kapatıldığını duydum. Elbette ki üzüldüm. Oradaki arkadaşları andım. Alan boş kalacak, hem de bu süreçte. Birey olarak benim içinse yeni savaş sahasına, pratiğine, yaşama başta ruhun hazırlanmasının günüdür.

Yanımda Dr. Jiyan, Çiçek Avrupa, Rozerin, Rengin Mardin vb. arkadaşlar var. Kayalıklara oturmuşuz. Güneş karşı yamaca vurmuş hızla tepeye tırmanıyor. Büyüğe yana eğik ceviz ağacının yanlarının meşe ağacıyla kapatılmasıyla oluşturulan modern eğitim okulu (açık tıklım tıklım şikeftler bizi bekliyor. Daha yukarı tepeler bizi bekliyor. Kürdistan tarihi ve Ortadoğu tarihi için tarihi yeni bir atılımda yeralmanın heyecanı dorukta. Herkesin rolünü en iyi oynayacağına inanıyorum.

Birçok şehit bayan arkadaş, komutan arkadaş anılıyor. En sonuncusu Jiyan (Yıldız Durmuş) arkadaş. Evet Yıldız, Jiyan, Nihal arkadaş '89'da telefon görüşmeleri, '90'da aynı biçim görüşme, '91-92 İstanbul-Malatya zindanları arası mektuplaşmalarımız ve '93 son aylarında şehit Zeynel arkadaş ile bana yazdığımız not. Seninle yüz yüze gelemedik ama çok iyi iki mücadele arkadaşı ve hemşeri olduk. Zeynel arkadaş çok sevmiştim. Onu saygı ve sevgi ile anıyorum, yazacağım Zeynel'i, Agır'ı. Onlarca şehidimizin yarısı kurumadan şimdi de sen. Devrimin her alanını

gezdin, çok çektin, işkencelerde kaldın. İşkencede bana gösterdikleri fotoğrafında dudağın patlamıştı, haşın bakıyordun. O durumun, bakışın bana güç vermişti. Erzurum eyaletinde, Bingöl yakınlarında yaralanmışsın. Düşmanın eline bir daha sağ ele geçmemek için de intiharla şehadete ulaşmışsın. Seni, saygı, sevgi ve özlemle anıyorum. Sen yaşayacaksın. Durmuş ailesinin üçüncü şehidi olarak Bingöl şehitlerinin arasında yerini alacaksın (aldın). Devrimin tüm zorlukları kadar, tüm güzelliklerini de yaşadın. Şehrimizi, ülkemizi, çövlük dağlarına kadar ulaşp, özgürlüğün en güzelini orada tattın, savaşa komutanlık yaptın. Komutanım izindeyiz. Ağustos şehitlerinin kervanında izindeyiz.

21 Ağustos '95
YAJK Karargahı

Yanan ormandan, düzenlemeye geçtim yazımda. Gerçekte bu beş günde neler olmadı ki. Yanan orman noktasına ikinci kez hem de 18 Ağustos günü gittim. Gerçekten yer yer hala yanıyordu. Gündüz gözüyle de gece gözüyle de görme olanağı oldu. İçim yandı. Sanki yanan benden bir parçaydı. Güney Batı'da ormanın içinde yakılan arkadaşların cesetleri, onların fotoğrafları aklıma geldi. Daha da yakını kutsal değerim Dr. Agır, Seyit, Kemal ve 8 arkadaş meşe ormanlığı içinde yakılan cesetlerinden geriye kalan gözlük (Seyit), ilaç (Dr. Agır) kutusu ve kalem (Kemal arkadaş) aklıma geldi. Gözlerim doldu, göğsüm tıkanı. Aşağıda akan Zap'a baktım. Zap çayı durgun ve masmavi. Durgunluğu yanı başında yanan ormana derman olamamasıdır. Doğanın kanunu bu. Zap suyunun o yangını söndürmesi için enerji gerekli. Enerjiye çevirecek olan da insan ve makina gücü. Gel gör ki gerilla diğer işlerinin arasında buna zaman bulamıyor. Gerilla kızgın savaş hazırlığında. Güçler hızla yer değiştiriyor, değişimler, düzenlemeler, ihtiyaçları karşılama vb. vb. Ben de bu düzenlemeler içerisinde yerimi aldım. Tam da o ormanın yandığı Kurejahro denilen dağın stratejik yerinin savunmasında yer alacaktım. Bir anlamda üç gündür yanıyan orman ormanı söndürecekmiş gibime geliyor. Dağa baktıkça nasıl tırmanacağım diyorum ama yanan o orman benim ülkemdi, onun ciğerleriydi, toprağıydı. Öylesi ormanlarla kutsal değerimin de içinde olduğu yoldaşlar beraber yanmıştı. Kabem Ko Spî, gözümün önünde o da yakılmıştı. '94'e köyüm Ziver'in güzelim doyum olmaz bahçeleri, evleri de böyle yanmış olmalıydı. Ben onları savunacaktım, savunmalıydım. Bunun için mutlaka tepeye ulaşacaktım. Ne yazık ki içimde kaldı. Karasu ve Fuat arkadaş beni karargahtan geri çevirdiler. Anlaşıldı ki YAJK Merkez Karargah'a tüm düzenlemelerini bildirmemiş. Yola çıkışta bazılarını kızdığım takım arkadaşlarımla gitmediğime üzüldüm. Onlarla tepede sınıf savaşımıyla beraber düşmana karşı fiziki savaş da vermek istiyordum. Onlarda ölen duyguları, had safhaya ulaşan bireyselliği, savaşa tekdüze yaklaşımı, savaşçının değerinin küçülmesini insanlık için, halk için savaş verenlerin insana değer vermediklerini söylemek belki sizlere ilginç gelecek ama gerçeğin kendisi bu. Zor koşullar, sınıf savaşımının yoğunluğu, doğanın koşullarına karşı savaş gerillanın yüreğini ısıtıp, insan ve dağa sevgiyle, yaşamı coşkusuyla dolduracağına ilkelleşme gelişmiş. Doğaya sevgi yok gibi. Ya da evet ya da duygular bastırıldığından bana öyle geliyordu ama yanıldığımı sanmıyorum. Yoldaşlık ilişkileri zayıf. Yardımlaşma, görev ve kurallara yerine getiriliyor. Yaşama tutkusunu görme az; okuma, siyasi tartışma çok az veya yok. Ruhta bireyselleşme hakim. Yanılabiliirim. Henüz dünyalarına giremedim. Özellikle bir haftadır yakalandığım ishalin beni halsiz-bitkin düşürmesi, tansiyonumun düşmesi günlük yaşamda atıl bırakınca tepkilerini de alıyorum ve yakınlaşmıyorlar. Çünkü hala 5. Kongre'de mahkum edilmesine rağmen fiziki güçlülükle kişiyi değerlendiriyorlar, ölçü o.

Dünyanın herhangi bir yeri onları ilgilendirmiyor, müzik zayıf, estetik ölçüler ya kaybolmuş, ya da kadınsı estetik gelişmiş. Örneğin bazıları aynayı elinden düşürmez. Hitaplar PKK hitabı değil. Aslında istediği, hesabına geldiği gibi ölçüler kullanma var. Estetik de öyle. Ruhtaki kararmanın dışı yansımaları yanında, doğayla iç içe yaşama adı altında da miskinliğe özendirme, özenme var.

Yaşamı, ona ilişkin gözlemlerimi daha çok yazmayı düşünüyorum. Güzel yanları kadar PKK'nin mahkum ettiği çirkinlikleri de. Şimdiden yoldaşça derin sohbetleri özledim. Bu anlamda Rewşen sen Cihan arkadaş Türkiyeli (Nazım), Alişer arkadaş başta olmak üzere birçok arkadaş hatırladım. Biliyorum ki bu yazımların sizlerle sohbet ve en önemlisi de yeni sizler yaratmalıyım, bulmalıyım. Zap'tan YAJK'a geri gönderildim. Benim gibi çeşitli gerekçelerle (hastalık vb.) geri çevrilen arkadaşlar da var: Avesta, Sozdar Antep, Yekbun Antep'in Botan gruplarından geri gönderilmesi gibi.

Görevler insanın dünyasını değiştiriyor. Partinin bir kişiyi tanımak için ona görev vermesi gerçekten çok güzel. Düne kadar tanıdığım, tartıştığım, birçok anlayışı sözde mahkum ettiğimiz arkadaşlar burada komutan olunca kendilerinden geçtiler. Sevdığım ve saydığım Rengin Mardin arkadaş bizlerin nerede görev alacağına ilişkin sorduğum soruya aldığım yanıt "kurum mururlarda" oldu. Kurumlarda partinin işleri, ama onları küçümseme, savaşı sadece silahlı alıp kurşun sıkmak ile değerlendirme anlayışının ürünü. Ben de bizim de bekleyeceğimiz partinin bir taşı vardır cevabını verdim. Doğrusu çok da zoruma gitti. Fuat arkadaş tepeye (Kurejahro) gitmek istediğimi söyledim. Bana "savaşın orada oturup kurşun sıkmak olmadığını sen de iyi biliyorsun" cevabını verdi ve diyeceklerimi geri aldım.

Zap'a gitmeden önce bize uğurlama töreni hazırlandı. Törende tam 18 Ağustos yani Parti Merkez Okulu'ndan ayrılmanın aynı gününe rastlıyordu. Hatta aynı saatler de. Takımda fiziki güce yönelik dağıtma söylemi olunca da daraldım. İçimde anlatacağım duygular vardı. Bizimle gelen Jiyan Suruç dışında akademiden tanıdığım kimse yoktu. Herkes yeniydi. Bir savaşçı konumunda ve sorumluluğunda olma bir tarafta beni rahatlatıyordu. Diğer tarafta ise ağır geliyordu. Savaş tecrübesinin olmayışı, son yaşadıklarım vb. hep aklımdan geçti. Ne olursa olsun tepede bu süreçte savaş tecrübesini alacaktım, yoldaşlarla kaynaşacaktım, her yönlü savaşı verecektim ama gönderilmedim. Tüm bunlara rağmen bulunduğumuz nokta da savaş dışı sayılmaz. Her tarafı tutulmuşsa da bu demek değil ki güvenlikte. Her an savaşa girebiliriz. KDP'ye bir yerde vurulmuş. Binbeşyüz-ikibin tim, KDP peşmergesi kılığında Güney'de şimdiden çok çetin bir savaş olacağı kesin. Bizimle gelen yüzün üzerindeki yoldaşların tümü dağılmış. Erkek arkadaşların her biri bir yerde, mıntıkada. Zap karargahında Gabar, Gezgör, Agit (Dilan'ın oğlu) ve Alişer arkadaş kalmışlar. Alişer arkadaş da göremedim. Onun da sağlık sorunu var. Başka da neden bırakıldı bilmiyorum. Benim başka işim varmış Fuat arkadaşın söylemine göre ve gazete işi için görevlendirilmekten korkuyorum.

22 Ağustos '95
YAJK noktası

Güzel gözlü kara kız. Gözlerin neden çakmak çakmak. Oturmuş somurtarak sinirlice etrafını süzüyor veya önüne bakıyorsun. İsyanını, öfkeni tahmin edebiliyorum inadını da. Şu anda öyle dolmuşsun ki, dün gözlerinde bir an da olsa gördüğüm gülümseme yok. Sanki düşmana karşı direnişte gibisin. Orta boyun, tombul yüzünle inat ve isyan

okuyorsun. Neler yaşandığını tam bilmiyorum. Sabahın bu saatinde güneş doğarken, kuşlar güzel sesleri ile birbirlerine nağmeler dökerken, senin yanbaşıda nöbetçi olarak durmak değil; gülen gözleriyle gülümseyen yüzünle sohbet etmek isterdim. '93 Haziran ayında İstanbul Sağmacılar'dan tahliye olduğumda Rewşen ve Aysel Malkaç arkadaşları görmeye gelmiştin. Benimle görüşmüştün. Zaman dardı ama neşe doluydun. Bingöl'ü konuşmuştuk, planlarını açıklamıştın, neşe -mutluluk doluydun. O zaman da senin '92 yılı son aylarında TV kanallarında yakalanan İstanbul grubu ile gösterilerini hatırlamıştım. Sorgulamada çözülmeden, gerçek ismi öğrenilmeyen kişi olarak verilmiştin. Daha sonraları kadın kongresinde senin özeleştirisi raporlarını okuduğum gibi. Hayat bu ve tesadüfle dolu. Sınıf savaşımı çetindir. PKK'de sınıf savaşımının durdurulması demek, Kürdistan mücadelesinin ve sosyalizm davasının duraklaması demektir. PKK'yi PKK yapan kendi içinde sınıf savaşımını kesintisiz sürdürmesidir. Bu savaşımın da uygulamaları, emek süreçleri, tecritleri, idamları, özeleştirileri olur. Çoğu zaman objektiflik subjektivizmden daha çok tahribat yaratabilir. Zira Kürdistanlıların her biri bir parçaya bölünmüş, kişilik özelliği almış köylüsünden, feodal ağasından, küçük-burjuva aydınından, lümpenine kadar hatta karma özellikler, anlayışlar karmaşası kişilerin proleter sınıf çizgisinin uygulayıcıları, temsilcileri, savunucuları olmaları başlı başına çetin, zorlu ve inançlı, sabırlı bir savaşımı gerektirir. Alman SDP, SSKB ve daha birçok komünist partisi kendi içinde sınıf savaşımını durdurdıkları için reel sosyalizmle dağılmadılar mı? Kuşkusuz sınıf savaşımının yakıcılığı yani gerçekliliği üzerine çok şey söylenebilir. Yıllar önce de sınıf savaşımının teorisini biliyordum ama yaşamdaki zorunluluğunu ve gerçekliliğini son bir yılda çok yakinen ve yakıcı-acı bir biçimde gördüm, hala da görüyorum. Savaşımın temelinde yatan yürütücü güç sınıf savaşımıdır. Bu nedendir ki başta Parti Önderliği olmak üzere parti bizlere karşı özel savaşın, kemalizmin şekillendirdiği kişiliklerimize karşı en büyük savaşımı vermiyor mu? Kendim Önderlik Sahası'nda benzer bir süreci yaşadım. Elbette ki yaşamak istemezdim ama yaşanmışsa en iyi sonuçla bir yürüyüş için ideolojide yetkinlik, politikada ustalık ve dönüşümde ısrar ile sürekliliğin zorunluluğunu gördüm. Dönüşüm-değişim ve an be an onun savaşımı. Kara gözlü kız. Sen herhangi birisinin. Adın şu bu olmuş farketmez. PKK içine gelen ve sınıf savaşımı gerçekliği ile çarpılan onlarca, yüzlerce, binlercesinden birisin. Sabahın bu saatinde seni, senin gibileri görünce bu satırları yazmak geldi içimden. Sınıf savaşımı, sınıf savaşımı. "Her bir mimik hareketi bile bir sınıfın özelliği" diyen Parti Önderliği değil mi?

28 Ağustos '95

Kutsal Değerim Ağır

Can Yoldaş Rewşen

Sevdiğim, değer verdiğim yoldaşlarım, dostlarım

Kaç gündür sizleri ihmal ettiğimin farkındayım. Daha doğrusu ihmal etmek değil de sizleri bilgilendirmeme, bir anlamda rapor verdiğimin farkındayım. İhmal etmediğimi iddia ediyorum. Zira tüm zamanımı, tüm yeteneklerim ve gücümü seferber ederek alan özgüline göre yararlı olmaya çalışıyorum.

Geceleri yazamama ve dolu dolu geçen günler rapor sunmamı engelliyor. Bir anlamda çoğu zaman şiirler yazmak, türküler dizmek, ruhun güzelliğini, çirkinliğini, iradenin keskinliğini, doğa ile bütünleşme kadar, ondan yararlanmayı, onunla bütünleşme adına nasıl ilkel ve ruhsuz olunduğunu, çarpıklıkların geliştiğini yazmak, paylaşmak istiyorum.

Evet Can Ağır, kutsal değerim, yüreğim şahadetine iki gece var ve sen hep gözlerimin önündesin. İnan gözümü kapamak istemiyordum. Çünkü sen gözlerimin önünde dolu dolu gülüşünle duruyorsun. Seni göreceğime sevinip yatmak, gözümü kapatmak istiyordum, ama uyandığımda dayanamıyorum. Senin şehit olduğunu uyandığımda anlıyorum. Çünkü h%o%o seni arıyorum, senin gibi olmak istiyorum. Bunun için irademi, vücudumun tüm hücrelerini seferber ediyorum. Yüküm ağır ağır ve adım adım, an an senin şahadetine yıldönümüne yaklaşıırken, senin yeniden doğuşunun yılı yapmak istiyorum bu yılı.

Sen, sizler beni görüyorsunuz. Binlerce gerilladan birisiyim. İddialıyım, hırslıyım. Sizler gibi güzelliklerin sevdalıyım, iyiliklerin perisi olmak istiyorum, kötülöklere zehir olmak istiyorum. Durgun, ölgün değil, dolu dolu ama yararlı, üretken, yaratıcı olmak istiyorum. Doğanın güzelliğinin her zerreciğinde, insan sevgisi ve sevincinin her gülüşü ve bakışında, zorluklara karşı savaşımın her anında, mutlulukların her çeşidinde, yoldaş sevgilerinin derinliklerinde sizleri, seni arıyorum, orada oluyorum. Çirkinlik ve kötölöklörlöyle karşılaştığımda ise söz verdiğim gibi amansız olacağım. Yöntemde sorunun olsa da inatçıyım.

Tüm bunlar bir yana 26 Ağustos, daha doğrusu 25'i 26'ya bağlayan Ağustos '95 gecesinde, dolayısıyla Ağıt'le başlayan kahramanlığın, miladiliğın temsili 15 Ağustos Atılımı'nın II. Atılımı'nda, ARGK'nin Yıldırım Tugayı'nın ilanı ve bu amaçla Güney Kürdistan'da gerçekleştirilmesi hedeflenen Demokratik Federasyon ve kurtarılmış alanlarla iktidarlaşma, devletleşme hamlesinde sizler de varsınız. Her ne kadar kurşun sıkmadıysam da, karargahtayım ve sürekli intişarla yeni güçlerin eğitimi ile, planlama ve buna bağlı düzenlemeleri takip (şu anda bir sigara yaktım. Kalemim elime aldığım da sigara içesim geliyor. Tamamıyla psikolojik bir olay ama h%o%o sigaranın etkisinde olduğum anlaşılıyor, olduğu gibi insanın ruhsal yapısını anlama açısından da örnek) ediyorum. Ama savaş ruhen yaşıyor olduğumu belirtebilirim. Kuşkusuz silah sesleri ile düşmanla karşı karşıya gelinmeyle yaşanacak ruh halinin bir başka olacağına olan inancım da tam ve onu yaşamak istiyorum.

Ağır biliyor musun Parti Önderliği bana "yeni Ağırılar yetiştirmeye hazırlan" demişti. Şu anda ise onlarca Ağır adayı, adayları var. Küçük kimisi, 14 yaşında, 15 yaşında ve 14-15 gündür ya da 3 aydır partiye katılmış. Yemek yemeden tuvalete çıkışa kadar herşeyiyle ilgilenme gereği var. Çoğunun gözleri fırıl fırıl, zorlanmalarına rağmen her şeye koşuşturuyorlar. Dil sorunu nedeniyle olması gereken düzeyde anlaşılamasam da, herbirinde seni görüyorum. Asker, komutan adaylarını görüyorum. Cıvıl cıvıllar, kimisi nöbette korkuyor. Sabah içtimasına giderken bazılarının ellerinden tutuyoruz. Çok iyi biliyorum ki bu gençler bugünün savaşçıları yarının komutanlarıdır. Şimdilik onları korumak ve savaşmayı bize göre yaşamayı öğretmek gerekir. Bakıştan askeri duruşa kadar her şeyi ama her şeyi öğrenmeleri gerekiyor. Halk gerçekliğimizi yakinen görme-anlama olanağım oluyor. Yaşamın güzellikleri, mutlulukları ve yaratılmasından uzaklar. Hepsini götüreceğ olan PKK'dir, onun kutsal yaşamıdır. Yani öncelik insan olma, insanca yaşamayı öğrenme ve onun yaratıcısı olmadır. Bunu öğretmek, kavratmak ise ayrı bir savaşım. Küçük bir doğruyu bir kuralı bile gerekirse on kez, on ayrı tarzda söylemek, dile getirmek, yapmak, öğretmek gerekiyor. Şu anda II. takımın siyasi komiseriyim. Askeri konularda da kendimi güçlendirme iddiasındayım. Kendime 'hiçbir kurşun sıkmadı' dedirtmeyeceğim en azından. Zira savaş çok yönlü yaşamak istiyorum. Sınıf savaşımını da çok yönlü vermek.

Yaşamda en çok gözlenen yeni yaşama, disiplinli-örgütlü yaşama gelmedeki zorlanmadır. Müthiş bireysellik yaşıyoruz, yaşamın coşkusu yok, sevinci-isteği azalıyor. En önemli olan morali aşılacak, yaşama tutkusunu, yaratma tutkusunu geliştirmektir. Yaşama tutkusu olmadan savaşılacağını iddia eden başta savaş kaybetmiştir. Burada savaşta

uzun süre kalanlarda, koşullarda da görülen budur.

Şu anda Yeni Ertuşi'den gelen, bir abisi şehit, diğeri milis, evleri yakılmış Şırnaklı Zelal arkadaş var. İki saat onunla konuştum. Çünkü değer görmediğinden yaşama sevgisi azalmış, yoldaşlık ilişkilerinden uzaklaşmış ve denilebilir ki fiziki rahatsızlığı ile beraber kendini yere atmış. İki saat onunla konuşuyorum. Konuşma denilmez buna, savaşıyorum savaşaacağım. Kutsal değerim dün subaydım. Kampta gezdim durdum ve halsiz düştüm. Gece yıldızlarda seni aradım, Parti Önderliği'ni andım, Zindana gittim.

Zindan mı? Zindan hiç aklımdan gider mi ki. Hayır. O beton duvarları, demir kapıları, fizikmen özgürlüğün kısıtlandığı alanları unutamam. Ruhen özgürlük kısıtlanamaz orada ama, güçlü irade olmadı mı, zaafırlar oldu mu kişi zamanla ruhen kaybetmeye başlar, düşkün olur ve düzenle bütünleşebilir de. Kişi irade olarak güçlü ise gözaltında işkencede olsa da özgürdür.

Zindanda özlemini çektiğim dağları, güzelliklerini, ormanı, suyu, toprağı, gökyüzünü hepsinin içindeyim.

Yoldaşların çoğunu anıyorum Şehit Zehra, Süleyman başta olmak üzere. Ferhan'ı, Sadrettin'i, Selcan'ı, Zehra (Meral)'yı, Elif'i, Kudret'i, Sultan'ı, Ahmet Ünal'ı, Sadullah'ı, Turan'ı ve daha birçok yoldaşı.

16 yıllık zindan esiri Kazım (Hamili Yıldırım) arkadaşı da burada anmadan geçemeyeceğim. Onda ki coşku, savaşıma istemi ender kişide var. Birgün karşılaşmayı diliyorum.

Şimdi özlemini çektiğim dağlardayım. İkibuçuk yıllık zindan yaşamını asla unutamam. Onun çirkinlikleri ve özlemlerini yazdığım defterim imha oldu. Avukat Filiz'in bürosu da yanmıştı, duyduğumda ağlamıştım.

29 Ağustos '95

Fuat arkadaş platformda tüm YAJK yapısıyla konuşuyor. Yaklaşık bir saat oldu. Son atılımdan, siyasal gelişmeden, doğanın güzelliğinden, ona bakıştan etkilenmeden, ağaçtan, yanan ormandan, zindanda ve burada yıldız bakıştan, vatanseverlik ile savaşım, özgürlük tutkusu bağından vb. söz ediyor. Kürdistan'a bağlayan köyü ve zamanla tüm güzellikleri görüyor. Sömürgeciliğin değişmiş bir ordu değil, PKK yaşamının hakim olduğu bir ordu, bir toprak parçası, bir Kürdistan.

Beşiklerin sallandığı, analık yapan toprak Kürdistan. Yaradılış efsanesinde Tevrat'ta, İncil'de sen varsin Mezopotamya. Tanrının Adem'e yaptığı bahçe, Kenan veya şark toprakları ismi o kadar önemli değil, ama Allah'ın yarattığı ırmak yani dört kol Nil, Dicle, Fırat, ... Ve Adem'in bahçesi Dicle-Fırat. İşte uygarlık. Dinsel bakış olsa da gerçeklik, bugün ise Güneş ülkesi. Eskinin Adem'i dünün Mezopotamya'sı, yarının Güneş ülkesi. Tarihte hep imparatorluklar özellikle Hristiyanların işgal hedefi olan Mezopotamya, zenginlik-strateji yanında, Adem olman, cennet olman seni çekici kılmış. Zira insanlığın cennet arayışı bitmedi bitmeyecek.

Mordem ya da Ayhan Kaya Yıldırım Tugay'ının ilk şehidi. Güneş ülkesinin binlerce şehidinden biri. Varto'dan İzmir'e, oradan Parti Merkez Okulu'na geldin ve cennet ülkenin, Güneş ülkesinin güzelliklerinin anlatıldığı bu anda sen Ağır'la beraber bir ırmak misali yüreğimi delip geçiyorsun. Neden Mordem? Neden bu kadar erken?

Şu Ağustos'u sevmek istiyorum. Bu gece Ağır'ın şehadetinin yıldönümünün stresi beni sarmışken şimdi de sen bir yara oldun yoldaş. "Zeynep yoldaş artık duygusal değilim, gör bak neler yaratacağım, politik olacağım... vb." diyen yoldaş. Seni kaybetmenin acısı derin, öfkem ise çok daha büyük Mordem, Ağır.

Fuat arkadaş Ş.'in küçük suyuna, Almanya'ya, zindana vb. giderken yapı bir başka dünyada gibi. Kaçta kaçıyor, anlam verecek? Can yoldaşlar bunda suçunuz var, zira yaşam-özgürlük tutkusunu aşıl原因 bizler olmalıydık. Ah Mordem, Ağır, bak Fuat arkadaş Yalçın Hoca'nın Demirel'in "hep pazar günü güzellik günüm" deyişini anlatıyor. Kürdistan'a bakış yoldaş, yoldaşlar sizlere bakış. Yüreğim dolu dolu, gözlerim dolsun istemiyorum, şiirler dizelemek istiyorum, halaylara durmak istiyorum, sizlerin özgürlük halayında yeni yaşamın özgürlük savaşçısı Güneş ülkesinin iddialı kurucusu olmak istiyorum yoldaş, yoldaşlar. Hayalinde özgürlük, ilişki isteyen birinin ütopyası nedir? Kürdistan zenginliklerini görme ütopyam çok geniş yoldaşlar içinde dünyalar var, sizler varsınız, Ağır, Mordemler. Sizleri ziyaret edeceğim, sizlerle Kürdistan'ı gezeceğim, sizlerle Kürdistan şehirlerinde halaylara duracağım, amaçlarınızı sonsuza dek koruyacak savaşçılar yetiştireceğim.

Fuat arkadaş diyor "nasıl Kürdistan, nasıl yaşamalı?" Amazonlar gibi yaşam da değil. "Kadınla erkeğin ilişkisinin düzenlendiği bir yaşam" dolayısıyla nasıl yaşamalı? Amaca bağlı, hedefe kilitli, düşmana kin kusan nasıl mı olur? Dinç, güzellik dolu. Orhan Gencebay, Hakkı Bulut, kamburlu bayan arkadaş neler ortama gelmedi ki. Bayanın yaşamdaki duruşu, korkusu, komutana yaklaşımı ve eleştiri, bugüne geliş.

Evet Ağır, Seyit Kemal ve bugün Mordem, kimbilir yarın kimler, belki de ben. Ama inanın yoldaşlar ölüme, şehadete değil özgürlüğün savaşına, onun yarışına koşuyorum. Kabem Ko Spî'yi de bugün andım, Murat'ı da, Ziver'i de ve bıyığına yağ sürüp sokağa çıkan sahte Kürt ağasının, yoksulun öyküsü de ortaya çıkıyor. Sizlerin dolu dolu gülüşünü görüyorum Keko Seyit. Senin göbeğini sallayarak gülüşün, Ağır senin dizine vurarak gülüşün, Mordem senin el çırparak gülüşün gözlerimin önünden gitmiyor. Sizlerden kopamıyorum, bu gece uyumadan sizleri anacağım, ordu yaşamında askerleşmeyle sizleri yaşatacağım, yaşatacağım, yürüteceğim, yürüteceğim, seveceğim, sayacağım yoldaşlar. Güneş ülkesinde özgürlük savaşçıları, sizleri seviyorum ve yaşatacağım. Çünkü özgürlüğün aşığıyım aşığı.

31 Ağustos '95

Kurumlar noktası

Yoldaş Ağır, kutsal değerim, iradem, moralim!

Senin kanınla Kürdistan tarihine ve insanlığa, onur savaşımının tarihine imzanı attığın gün olan 29-30 Ağustos gecesi, geç saate kadar Zelal (Avrupa-Pazarcıklı) yoldaşla oturup seni andık, sizleri anlattık, yaşam üzerine konuştuk. Geç saatlere kadar seninleydim. Rüyamda seninleydim. Sabah saat 3-3.30'da intişarda seninleydim. Yoldaşlarım o an nasıl şehit olduğunuzu biliyorum. Belki anında, belki de yavaş yavaş acı çekerek, yaşamınız, bütün sevdikleriniz, davanız, ona bağlılığınız, Parti Önderliği, erken şehit olmaya duyduğumuz öfke vb. hep gözümüzün önünden geçti. Duyguların en yoğununu yaşadım. Diğer yoldaşları bilmiyorum Ağır ama senin yakalanmadan önce şehit olduğun kesin. Ağabeye gösterilen fotoğrafında yüzün tertemiz, kansız ve rüyasında gördüğüne gülümseyen mutlu bir tavırla uyuyor gibiymişsin.

Dün çok yoğundu. Takımla araziye çıktık. Yoruca bir yürüyüş, karakol baskın tatbikatı ve daha bitmeden gerçekten başlayan jetlerin saldırısı, sabahtan başlayıp akşam gürlenip gökle birleşen orman yangını. Her an sen beynimdeydin, sizleri andım. Akşam genç yeni yoldaşlara küçük bir moral yaptık. "Doktor birına me k e" parçasını bir arkadaş söyledi. Ve şu anda olduğu gibi gözyaşlarımı karanlıkta tutamadım, gizledim, titreyen sesimi göstermemek için kendimi zorladım, güldüm, senin çok sevdiğin "Kurdino cejna we pîroz be" türkülerini okudum.

Yatağa girdiğimde bir tarafta tüm beynime hücum eden sen şunu söylüyordun: Bu gece dikkatli ol, saldırı olabilir, genç yoldaşları koru. Diğer tarafta senin nasıl şehit olduğun, son anların aklımdaydı. Seninle sohbet yapmak istiyordum, hem de neler neler.

31'in sabahı, yani bugün sabah saat 3'te ayaktaydım. Yine intişar. Artık böyle olacak, zira TC karadan ve havadan Güney Kürdistan'a girdi. Her an tetikte ve intişarda olmak gerekiyordu. Havanın aydınlanmasında, güneşin ışınlarının yavaşta etrafı parlatmaya başlamasında ve silikleşip beyaz gölgesi kalan ayın ilk izlerinin kayboluşu ile beraber yıldızların silikleşmesinde, kuşların, doğanın uyandığına ilişkin başlayan senfonilerine şu an eşlik eden gece boyunca da kulaklarıma en güzel dertli müzik gibi gelen akan suyun sesinde sen vardın. Ve Bermal Türk (Denizlili) arkadaşın da katıldığı, senin manganda düzenlediğin moralde durmadan türkü söylemeni anlatımı aklımdaydı. Orada "Böyle bizim sevdamız" parçasını söylemiştin. İşte doğan güneş ışınlarıyla ben de mangaya bildiğim kadarıyla bu parçayı okudum, tekrar tekrar. Onlar fazla kulak verip anlam vermeseler de her harfinde, sözcüğünde sen vardın yoldaş.

Dün ilk kez jetlerin saldırısını gördüm. Üstümüzde bir köyde tatbikat yapıyorduk. Üzüm, kuru dut -ağaçların altında-, yeşil ceviz, nar, incir, böğürtlen vb.'nin bulunduğu köyde de, aslında Ziver'de seninleydim ailemle, köylülerimizle. Yıllardır böyle manzaraları görmedim biliyorsun. Ellerimle böğürtlen toplamadım, yeşil cevizi daldına görmedim, dutların sarı sarı ağaçlar altında kurduğu manzarayı neredeyse unutmuştum. Her ne kadar bunların tadını çıkaramadıysam da takım ve siyasi komiserliğini aldığım II. takıma askeri eğitim vermeye çalıştım Dilan arkadaşla beraber. Tatbikat biter bitmez jetler alçaktan uçuşa başladı. Bir saat süreyle çıktığımız yokuşu, genç arkadaşlar büyük bir korku ile kendilerini noktamızdaki şikeftlere ulaştırmışlardı. Leyla (Rus arkadaş) ve Evindar arkadaşlar düştüklerinden ayakları ağrıyor ve şişmişler. Kendi açımdan söyleyebilirim ki yanan ve ağrıyan ayaklarının sızısı yanında heyecan yok denecek derecedeydi. Ben bile kendime hayret ettim. Kalp atışlarım bile çok normaldi. Sadece yokuş aşağı inmenin verdiği yorgunluk ve ayakların sızısı vardı. Öyle ki Ağır, ölümü düşündüm. Seninle aynı ayın aynı gününde şehit olmanın (bir yıl sonra) bile ilginç, anlamlı, tarihi olacağını düşünmedim değil. Çoğu kişi ölümden korkuyor. Ben ise ölümden korku duymuyorum, uzun yaşamak istiyorum. İlk katılımdan farklı Kürdistan devriminin 2000'li yıllarını görmek muhteşem olacağı gibi, devrime katkı sunacağıma inanıyorum. Yani dünya nimetleri olarak dinlerin adlandırdığı, benim ise güdülerin istemi-dürtüsü olarak adlandırdığım yaşamda gözüm yok. Bunu iyi biliyorum. Düzen sınırlarında bir bayanın isteyeceği yaşamı, kendimce macera dolu, sıradan olmayan tarzda sürdürdüm. Bir evlenmedim, cinsel güdünün esiri olmadım ama sevdim, sarıldım, öpüldüm. Ama yaşam ölçülerim, ahlaki normlarımı beni yoz diye adlandırılan, güdülerin esiri olarak kabul gören yaşamdan, ilişkiden uzak tuttu. Hatta bir insan olarak, bayan olarak arzularımı olmadığını, olmayacağını söyleyemem. Bu elbette ki kendi cins, tür gerçekliğime ters düşmemi, dolayısıyla diyalektik olmamayı getirecektir. Yaşamın bütününe diyalektik bakmayı yakalayamasam da ondan uzak bir bakış açısı ve yaşam çizgisinde de değilim. Özgürlük ve özgürlük değerleri ile, ölçüleri ve ölçülerin dayandığı temel gerçeklikleri biliyorum. Tümü bana göre olmasa da kendime göre düzenleme yeteneği ve kapasitesine de ulaşmış durumdayım. Sevginin cinsel güdü ile tatmin değil, bir bakışta, bir selamda, bir sözde ve en önemlisi de ortak değerleri korkusuzca savunma ve temsil etmede olduğunu biliyor ve bilmenin ötesinde yaşıyorum. Hem öyle ki, böylesi bir sevgi-saygı-aşk tek kişinin tutkusu, esiri-kölesi olmayı da engelliyor. Özgür iradeyi geliştirdiği gibi, karşı cinsten özgür ilişki arayışı ve ona ulaşma istemini, aslında bana (kişiye) ulaşma istemini, arzusunu da artırıyor.

Bu ayrı, detaylı bir konu, başka zaman daha geniş ele almayı düşünüyorum. Şu an gündeme gelmesinin esasında yatan ölüm, ölümden korkma, dünyevi yaşama-güdülere esir olma ile bağlantısı anlamında dile getirmek istedim. Bu anlamda ben ölümden korkmuyorum. Sadece ucuz-basit bir ölüm istemiyorum. Dolu dolu ve yararlı, üretken yaşamak, savaşmak ve özgür bir kadın olarak tarihe imza atmak istiyorum. Buna hazır olduğumu dün iyi gördüm. Bir yıl önce bu zaman Ankara'daydım. 1 Eylül Dünya Barış Günü olmalı. Senin-sizlerin şehadet haberini almıştım. O anı, aileyi, onlarla konuşmalarımı yazmak da uzun sürecek, zaman yok. Akan gözyaşlarım, yanıma gelen yoldaşlar, beni anlamaya çalışanlar, güçlü olma çabalarım. Mustafa'yı çağırışım, Kerim dayım, Mustafa ve Gülten'in gelişi. Anne-baba ve kardeşlerin duymaları, telefonda onlarla konuşmam.

Rewşen'e telefonda haber verişim. Onun telefondaki ses tonunun bana anlattıkları, ifadesi. Küçük Ferhat'la telefonda konuşuyorum. Ağlıyor ve "30 Ağustos zafer bayramlarıymış. Görecekler, onları pişman edeceğim" diyor. Ana-avrat devlete sövüyor. Zeynep'in "abla ne olursun yanımıza gel, doğru mu abla" diyen, soran ve titreyen ağlayan sesi. Annemin Elazığ'dan benim gelmeme karşı koyuşu "sen gelme, seni soruyorlar" demesi. En korkulu olanı babamla telefon ve görüşmekten korkmam. Sonunda görüşüyor ve rahatlıyorum, bana kızmasını, küfretmesini, beddua etmesini bekliyorum yok, normal.

Ferhat, 30 Ağustosları başlarına yıkılacak canım göreceksin. 15 Ağustos 1984 Atılımı'ndan sonra II. 15 Ağustos Atılımı '95'in 26'sına rast geldi. Bu aynı zamanda 30 Ağustos zafer bayramlarına bir cevaptır. Senin, sizlerin şehadetlerine de rastlıyor. Siyasi bir göz bugünde bunu görebilir. Olmayan ileride görecektir. Vietnam Devrimi'nin kurtuluş günleri de.

Değerli ailem, çok iyi biliyorum ki bugünlerde sizler bizleri de anyorsunuz, üzüyorsunuz, bir yıl öncesini yeniden yaşıyorsunuz. Kürdistan'a geçtiğime ilişkin mektubumu aldıysanız ve Güney Kürdistan atılımını da duyduysanız benim için de bir o kadar üzüyor, anyorsunuzdur. Fuat arkadaşın deyiimi ile özgür günlerde sizinle görüşme hayalim var ama ortamlarının ve biçiminin farklı olacağı inancındayım. Fiziki olarak görüşmeyebilirim ama ruhen sizlerin yanında, kalbinde, bilincinde olacağımı biliyorum.

Anne bak senin sevdiğin bir sorgül ağacının yanındayım. Henüz olgunlaşmış değil. İncir ağacı ile böğürtlenler içiçe geçmişler. Dibinden akan küçük suyun sesi ise beni mest ediyor. Ünal, partiye katılırsam "Şilan" adını almamı önermiştin. Şilan adını alamadım. Ama hep Şilan ismi gündeme gelince, adını duyunca, Şilan'ı sorgülü görünce seni andım. Şu an andığımı gibi seninle tartışmalarımızı, sohbetlerimizi, ayrılışımızı, sevgi anlayışımızı, cezaevinde ilk aldığım mektubunu, benim için okuduğum şiiri vb. Şimdi zindandasın, seni anıyorum, sevgiler, saygılar sunuyorum, yanındasın, beraberiz, görüşeceğiz. Şilan veya dımılı söylemi ile Sorgül'ün güzelliği kadar şu an gönüllü nöbet için çıktığım kayalığın tepesinde güneşin batışının güzelliği ve ayın belirginleşen beyaz görünümünde, esen rüzgarın sesinde seni anıyorum.

Ağır sen de Ünal'ı severdin. Onunla iyi anlaşırdın. Seninle onu hiç konuşmadık ama sen ilgi düzeyimi sezmiş gibiydin. Gerçekte senin onunla iyi anlaşman, ilişkin benim ona ilgimi de arttırıyordu. Özeleştir platformunda, raporumda dile getirdiğim "yaşamımda çok az erkeği, belki 2-3 kişiyi beğenmişimdir" belirlemem erkek arkadaşların tepkisini almış, açıklama yapmamı istemişlerdi. Sıkıntıdan kısaca bir vesileyle açıklama yapmıştım ve arkadaşlar anlamamışlardı. Dönem dönem beğeni ölçülerine göre yaşamımda varolan erkekler olmuştur. Bir dönem ağabeyim Mustafa, bir dönem Ağır, bir dönem Ünal ve ondan sonra da bir-iki yoldaş. Zira erkeklerde aradığım ölçüler vardır. Bugün bile ölçülerim geniş ve çok azını beğeniyorum.

Karşımda yalçın mı yalçın üç yüz-dört yüz metre yükseklikte uzanan bir sıradağ var. Uçurumlarla dolu. Normalde çıkmak zor, dolasmak lazım, ancak dağcılar ve zorda kalan gerilla zorla aşabilir. Deral □k nahiyesinin bu tarafa bakan yüzünde. Aynı noktanın sağ tarafında dumanın yükseldiği yer. Duman beyaz-sarımtırak. Vuran güneş ışınları

sarımtırak gösteriyor. Öyle anlaşıyor ki yine orman yangını var. Kuru otlar, ağaçlar dolu ve çoğu zaman bir tek kurşunla dahi ateş alabiliyor. Düñkü yangın ilk arkadaşların bisiving denemesinden çıkmış ve yayılmış. Çok kızdım, arkadaşlardan özeleştirme almak gerekir.

Agır, BBC'yi dinliyorum. Bilirsin gazetecilik yapmanın da etkisi var, ama ben dünya haberlerini dinlemesem boşluk hissederim. İşte Bosna-Hersek için çığırkanlık yapan TC, NATO uçaklarının müdahalesi, Kuzey İrlanda barış görüşmelerinin tartışmaları, Çeçenlerin bir kısmının silah bırakması (oysa direnişlerini övmüştüm). Hazar petrolünün boru hattı için Kafkas ülkeleri ile TC'nin görüşmeleri, Türki Cumhuriyetleri ülküsüyle kongreler yapan TC, Gürcü lider Edvard Şewardnaze'ye Tansu Çiller'in ziyareti öncesi dün yapılan başarısız -hafif yaralı- silahlı saldırı. Bugün de Çiller-Şewardnaze'nin Tiflis'teki görüşmesi var. Anmadan geçemeyeceğim Gürcü asıllı Stalin'i. Stalin bugün vatani Gürcistan'ı görseydi!

Sonra KDP ile TC'nin Silopi'de görüşmeleri bugün yapılıyor. Tahmin ettim bize karşı nasıl bir operasyon yapılacağına ilişkin. Bugün arkadaşlar Zaxo'da KDP'nin radyo-TV binasını uzaktan vurup etkisiz hale getirmişler, bir-iki yerde bomba patlamış ama ölen yok. Dün Güney'e giren TC güçleri ile çatışma yaşanmış ve TC geri çekilmiş. İşte bir haber daha, beni sana kadar getiriyor. "Kapatılan Yeni Politika gazetesinin muhabiri gazeteci Seyfettin Tepe, Bitlis emniyetinde gözaltına alındıktan sonra ölü bulundu." Yüreğim burkuluyor. Tam da arkadaşlara karakol baskın modeli -tatbikatı vermeye gidiyorum. Bir yıl önce Ankara'ya benimle gelen Seyfettin arkadaştı. Yalnız bir yere gitmediğimden koruma olarak gelmişti. Bir şehit gazeteci daha, Ferhat Tepe yoldaşın yeğeni. Seni candan anıyorum, yaşatacağım Seyfettin yoldaş. Tepe ailesi derin yurtseverliğiniz unutulmayacaktır. Mükrim, Dılvin, Serhat, Zübeyde ana, İshak Hoca, Avukat Talat Tepe vb.

İşte kakhahalarla gülüyorum. Yukarıdaki köyden ceviz, parpar, salatalık almaya giden bir grup arkadaşla diğer grup pususu kurdu ve içine düştüler. İmha oldular, kakhahalarla onlara gülüyorum. Komutam altındaki bu yoldaşların gerçeği şu anda bana bağlı, ben askerleştığım oranda onlar da askerleşecekler, ben fiziki olarak güçlendiğim oranda onlar da güçlenecekler. Çok sevdiğim bu yeni yoldaşların kaderi şimdilik bana bağlıysa, sonuna kadar kendimi zorlayacağım. Onlar için çetelenmek de, taşlarda yatmak da, üşümek de değer.

Bugün hepsi banyo yaptılar. Ben ve birkaç arkadaş yapmadık. Güvenlik olarak bekledik. Keşke yapsaydım, biraz tembellik çıktı, bel kuyruk sokumu ağrısı beni yordu ve yattım. Moral yönü de vardı. Ağır ve yeni şehadetler (Mordem), süreç üzerine yoğunlaşan düşüncelerimi atlatamadım, fiziki zorlanmama sinirlendim.

Şu anda akşamın bu serinliğinde kendimi dünyanın en mutlu insanı olmasa da özgürleşme iddiasının sevinci ile mutlu hissediyorum. En mutlu hissin olmayışının nedeni de özgürleşme istediğim seviyeye gelemememdir. Parti Önderliği dağda ilkelleşmekten söz ediyordu. Gerçekten insan bir an kendisini bırakırsa, düşünce yoğunluğuna ara verirse, yeni yaşamı bir tarz haline getirmese, kısa sürede ilkelleşebilir, kaybolabilir. Bu ilkellik yaşama bakıştan başlıyor, değerlendirmelere ve oturması-kalkmasına kadar varıyor.

Hava kararıyor, yazmak için ölü saat, düşünmek içinse yoğun. Birazdan yazdıklarımı görmez olacağım. Saat 19, TC haberlerini dinliyorum. Nöbette kuralızsızlık da bu kadar olur. Hem yazı, hem haber dinlemek.

Telden tele atladım, birçok şeyi andım, her şeyi yazmadım. Kısa da olsa raporu yazmanın rahatlığı da var.

Özgür yaşama isteminin aşığı ve savaşçısı olarak görüşmek dileği ile

Vatanelli, Destwelat Ağır.

17 Eylül '95

Zap-Hastane

Merhabalar!

17 gün sonra sizlere yazmanın üzüntüsünü yaşıyorum ve şu anda da tarih kısmında belirttiğim gibi hastanedeyim.

Ateşin otuzdokuz-kırka çıkmasını bilirsiniz. Donarsınız ama soğuk su bulup döküp beklemeniz gerekir. Sonra şiddetli baş ağrısı, dayanılmaz, parçalanıyor vücut, halsiz velhasıl. İştahsızlık, mide bulantısı ve ishal buna eklenince... Kısaca sıtma. Ben de sıtma oldum. Yıllarca sıtma memleketi Çukurova'da yaşayan ben sıtma olmadım, Zap'ın dağlarında sıtma oldum.

Savaş tüm kızgınlığı ile devam ediyor. ABD-İngiltere-TC-KDP-YNK Dublin'de görüşmeye devam ederken, burada değişik noktalarda arkadaşlar vuruyorlar. Üç-dört gündür takip edemiyorum. Fakat bu sıralar çok güçlü vurmak gerekiyor. İktidarlaşmak çok güzel bir şey olmalı! Medya radyo da yayına başladı, akşam saat 18.30-20.30 arası.

Zap'ın en yüksek noktasından yayın yapıyor ve Metina'dan Garê'ye birçok tepe daha dinleyebiliyor. Normalde yayın bile denilmez, fakat bu koşulda müthiş bir olay. Akşam saatlerinde yoldayken, tepedeyken, yiyecek yiyerken dinlemek çok güzel. Müzik ve Kürtçe-Türkçe haberleri veriyor. Fazla kasetleri olmadığından kaset çağrısı yapıyorlar.

Göndersem onlara bendeki son Aram kasetini göndereceğim. Nasıl olsa dinlemiyorum. Şunu gördüm; bir takımdaki radyonun FM kanalından o müziği dinleyen yoldaşların ruh hali bir başka oluyor. Müzikle coşuyor, müzikle dalıyor, kimbilir nerelere gidiyor, halay çekiyor, yürüdüğü yolu daha hızlı yürüyor. Ferhat Tunç'un Kürtçe parçaları revaçta, bazen de Grup Yorum'un ki çıkıyor. Yayın yapacak güçlü bir radyo kanalına kesin ihtiyaç var. Kim ne derse desin yayın çok güçlü bir psikolojik araç.

İşte helikopter sesi, herkes silahını alsın, toplanın şikefte, panik yok, renkli-parlayıcı bir şey açıkta kalsın, duman çıkmasın, manga komutanları mangalarınız tamamı mı? Bir de F-16 geziyor Zap'ın üstüne işaret bırakıyor, dönüp yeniden bırakıyor. Şimdi de taramaya geçti, yaklaşık yirmi dakikadır h%0%0 devam ediyor. İlk kez bu kadar uzun hava saldırısı görüyorum.

Savaşın bu yönü bir yana savaşta en büyük düşman hastalıktır. Sıtmaya arkadaşların paniğe kapılmaması için grip diyoruz. Bir hafta içinde yayıldı. YAJK Karargahı'nın yarısından çoğu, tepelerde ikişer-üçer kişi bu hastalıktan geliyor. Erkek arkadaşlar da aynı biçimde, ön tedbir alınmıyor. Çünkü ilaç yokluğu var. Hatta birçok arkadaş öylesine grip diye geçiriyor. Var olan ilaç da ne kadar yetecek belli değil. Hemen aklıma Dr. Ağır geldi. Romanya'da Ferda arkadaşı gören bir aile anlatıyormuş. Amed'de arkadaşların çoğu sıtma olmuş ve ilaç namına bir şey de yok. Harun arkadaşı soğuk suya batırıp-çıkarıyor, sonra kendi eliyle sıcak şekerli çay yapıyormuş. Bir de ılık-türkü tutturuyormuş. Derken arkadaşlar iyileşip kalkıyorlarmış. Dr. Ağır tedavisinden çok etkilenen arkadaş her kimse, tedavi için gittiği Romanya'da bile Dr. Ağır'ı anlatıyormuş.

Ağır biliyor musun zaten aklımdan çıkmıyorsun. Bu hastalık sürecinde ateş kırkı vurduğunda zangır zangır titremeye başladığımda seni andım, işte şu anda iyiyim günlük yazıyorum. Çiyayê Reş, Şikefta Brîndara, Kurêjahro tepelerine Meryem-Roj arkadaşlar ve ben denetleme komitesi olarak gittik. Müthiş sevinmiştim. Kürdistan arazisini görecektim. İlk görevim sayılırdı da. Büyük bir sevinçle gittim. Ne yazık ki Çiyayê Reş'ten öteye gidemedim.

Üstelik üç arkadaş beni geri getirmek zorunda kaldı.

Yıllar sonra ve hayatımda binmediğim kadar ata bindim. Hatırla. Burada kamplarda ve noktalarda hestirler var ve

yük taşımada çok iyi oluyor.

23 Eylül '95

Sonbahar yavaştan yavaştan geldi, kapıya dayandı. Güneş ışınları eskisi gibi kavurucu değilken, sonbahar rüzgarı ve gecenin soğuğu donduracak tarzda. Herkes battaniye, yağmurluk, kefiye arıyor. Lojistik listeleri bununla doldu. Ne kadar karşılanacağı ise ayrı. Tepelere karın düştüğünü söylüyor arkadaşlar, ben daha görmedim. Çünkü on günden fazladır bir doldan dışarı çıkmadım. Sıtma hastalığından sonra h%ol%o hastanedeyim. Çiyayê Reş tepesinde Axîn arkadaşın bana vurduğu iğnenin yeri yanlış ve apse tutmuş durumda. Apsel toplandıktan sonra yarıp almayı tasarlıyor arkadaşlar. Bu durum beni oldukça daraltmış durumda. Bu kadar zamanda hasta olup aynı yerde hastanede kalmam beni daralttı.

Sıtma nedeniyle oldukça halsiz düştüm. Tüm arkadaşlar da aynı durumda. Özellikle bünyesi zayıf olanlar. Bayan arkadaşların tümü YAJK Karargahı'ndan Zap'ın kenarına inmişler. Şimdi yeni bir haber aldım. Bamernî'den sonra Kanîması de bizim denetimimize girmiş. Kanîması için hazırlanan Şehit Mordem Taburu ve içinde yer alan Şehit Ronahî bayan takımı bölge güçlerinin de yardımıyla Kanîması'yı KDP'nin elinden düşürmüşler. Şehit Ronahî Arnavut (Edirmeli) Türkiye çalışmalarda yer alan bayan arkadaştı. Amediye tepesinde yer alıyordu, eylemde saldırı grubuna girmiş ve tam silah, radyo kaldırırken şehit olmuş. Cenaze törenini YAJK Karargahı'nda yapmışlar, ben hasta olduğumdan katılamadım. Böylesi noktaları -ki stratejik noktalardır- ele geçirmek ve denetimi kurmakla kızıl alanımızı yavaş yavaş sağlama alacağız. Fakat savaşa katılmadan karargahta, hastanede böyle atıl beklemek benim için çekilmez bir durum. Kendimi atıl, gereksiz olarak görüyorum. Gerçekten aktif bir görev olmayınca, üretimim az ve katılım, yaşamı düzeltme ve nasıl yaşamalıya verilecek cevap çok, ama bu konumla bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. YAJK çok karışık, örgüt işleyişi karmaşık, sürekli düzenlemeler gerekli.

6 Ekim '95

Bu deftere raporumu sizlere sunmadıysam da, bildiğiniz gibi Fuat arkadaşla beraber 29 Eylül tarihli Parti Önderliği'nin talimatını sizlere hazırladım. Bir gece uyumayarak. Eylül '95 ayı ARGK Ana Karargah Basın Bürosu adına aylık basın açıklamasını yazdım. Kurumların, Dicle'nin soruşturmalarının iddianamelerini yazdım. Yani bu sürede epey yoğunum, hem de istemediğim yazı çalışmalarında. Fakat yirmibeş gündür iyileşmeyen ve gittikçe beni zorlayan ayağım nedeniyle hareketim sınırlandığından en iyisi bunu yapmaktı. Zamanı boşa geçirmemiş oldum. İğnenin beni sakat bırakmaması mucize, çok şişmiş. Bugün-yarın patlayabilir. Patlarsa iyileşme sürecine girecek. Son üç gündür yeniden hastaneye döndüm. Çünkü oturma sorunum vardı ve o bu halimle kaldığım her ortama uygunsuz kaçıyor, ayrıca sancısı da çoktu. Hastanede ise yaranın üzerine yağlı hamur koymuşuz. Yani kocakarı ilaçları ile tedavi. Kurşun yaraları bile onbeş günde iyileşiyor. Bu nedenle moralim bozuk. Çünkü işlevsiz ve atılım. Bu halimle arkadaşların da moral konusu oldum. "Patladı mı, patlamadı mı?" sorusu ve merakıyla herkes bakıyor, annesi-nenesinin ilaçlarını öneriyor. Hele yaranın ağrısının olması için kavrulmuş tuzun konması başkaydı. Sabah kalktığımda paçalarımın iri-iri tuzlar dizilerek dökülüyordu. Tabii ki arkadaşların kahkahaları arasında. Sıtma yaygınlaştı. YAJK'ta yüzelli arkadaş oldu ve şu anda yatıyor. Güç işlevsiz. Ayrıca yer yer tifo da var. Yaralanmalarla da birleşince hastane dolu. Bölüğü aşmış durumda. Tepelerden, kurumlardan her gün birileri geliyor. Garê ve Metina'dan ilaç getirildi, ama kanama için diğer arkadaşlara vermeye yetmiyor. Sadece hasta olanlar alabiliyor. Üstüne üstlük gücü kansız bırakmış durumda, iyi beslenme gerekiyor, iki büyük dana kesilmişti, ama kime yetecek. Bir arkadaşta tekrarlardı ve bitkin durumda. Savaş devam ediyor. Silahımız elimizde, kurşun sıkmasak da işbirlikçi-hainler ve TC askerlerini görmesek de devam ediyor. Bizler savaşın diğer boyutlarının -yaşam- içerisindeyiz. Sıcak savaşın orta sahasındayız. Zap'ın etrafında güçler konumlanmış ve çatışıyor durumda. Şehitlerimiz var, yaralılarımız var. Bamernî ve Kanîması elimizde, ama stratejik öneme sahip Begova h%ol%o düşürülemedi. Bu durum düşmana güç verdiği gibi, arkadaşlar ve halkın da moralini bozuyor.

7 Ekim '95

Şu anda soğuk pınarın başındayım. Bêritan Kazakistan arkadaşla hastane için su almaya geldik. Gelmesine geldik ya, suyu nasıl taşıyacağız diye düşünüyoruz. Hepsi üçyüz-üçyüzelli metre, ama hastalık halsiz düşürmüş. Hastanede olmamızın da etkisiyle çok kirlenmişim. Tam bir aydır banyo yapmadım. Ve suyun yanında banyo güzel olurdu. Bunlar istemler. Savaş ise asla keyife izin-yer vermez. Buna yer veren savaş kaybetti demektir. Çok sevdiğim güzelim Zap'ın karşı kıyısına düşman indirme yapmış. Ve sabahtan beri toplarla vuruyor. Bir grup bayan arkadaş savunma amacıyla o bölgeye hemen kaymış. Dr. Zelal de, arkadaşlara çaktırmadan hareket hazırlığı yaptırıyor. YAJK bununla kayırmış. Şu anda hemen üstümde. R.ken'in platformu başlamış olmalı, gitmeyeceğim. Zaten sabahtan beri iddianamesini yazıyorum. Keyfiliğin, sahteliğin, köylülüğün alası ve eski tarzın tutkulusu, onu bırakmak istemiyor. Çünkü bu kişilik o tarzın yürümediği ortamda yaşayamaz. Ya değişmek, ya değişmek zorundadır. İstedikim gibi bir rapor olmadı ama iyiydi. Savaşı öylesine yakın hissediyorum ki. Tek yönlü değil. Düşman, doğa ve düşmanın parçaladığı kişilikler, devrim saflarına savrulup serseri mayın gibi gezinen kişilikler. Atmak olmaz, uğraşacaksın. Tarzlar, konular her şey. Bugün veya yarın kurumlaşma, iktidarlaşma üzerine bir yazı yazmayı düşünüyorum. Yaklaşımlar hem kurum yapısı, hem yönetimler tarafından sakat. Sonra da "şores e" kelimesi üzerine. Bu kelimenin altında hangi anlayışların, miskinliklerin nasıl kendini doğallaştırdığı üzerine. Tabii bunlar plan. Savaş sahasında akşama ne olur belli olmaz.

8 Ekim '95

6 Ekim günü bu yazıyı yazmamla beraber Merkez Komite ve YAJK Karargahı'ndan takım takım güçler belirlenen yeni noktalarda savunmaya geçtiler. Hem hareketli, hem de sabit yeni güçler. Yanımdan geçen takıma imrenerek baktım. Gerçek hızla geçtiler. Ben ise ancak arkadan onları izledim ve beş dakikalık yolu yarım saatte yürüyerek hastaneye döndüm. Aynı anda da yükselen ateşim, titremeler ve derken uçak, helikopter sesleri. Jetler, kobralar Zap

noktasına kazanlar atıyor ve tarıyorlar. Sortileri saymaya çalışıyorum, sayamıyorum. Yükselen ateşim beni engelliyor. Onbeş-yirmi dakika aradan sonra yeniden geliyorlar. Tüm arkadaşlar şikefte, kimse dışarı çıkmıyor, yemek işi durmuş vb.

Az sonra Fuat arkadaşın Metina'dan gelen Sara (Sakine Cansız) arkadaşla bir takımılık güç halinde Amediye boğazına çıkışı haberi geliyor. İçimden Fuat arkadaşla kızıyorum. Jetler kazanları atarken, bu kadar bayan-erkek savaş tecrübesi olan komutan varken, kendisinin bir takımla hareketi bana anlamlı ve doğru gelmiyor. Fuat arkadaşın çalışma tarzı bireysel. Karargah işlevsiz, karargah kendisi. Bu alanda kurumlar oturmuyor, birçok aksaklık çıkıyor. Arkadaş ertelemeciliği aşmaya çalışıyor, ama Metina'ya gidiş kararı gibi ani kararlarla hareketi tehlikeli. Başkanlık Konseyi Başkanı, beni ne kadar dikkate alacağı ayrı, ama zaman bulur bulmaz kendisiyle konuşmak istiyorum. Böyle işlevsiz kalmak çok zoruma gidiyor. Hastalık iyice işlevsiz kılmış durumda. Zaman su gibi akıyor. Zaman. Hep ihtiyaç duyduğum zamanı iyi değerlendirememek bir suç gibi geliyor bana. Ortam çok kalabalık, hastalığın tembelliği ile birleşince de zamanı öldürme daha da artıyor. Oysa kişilikler savaşın arka cephesinde verirken şiddetli savaşımı...

16 Ekim '95

Zap noktası teleferik (Hastane)

Zamanın akışından söz etmiştim. Zaman gerçekten hızlı. Öyle ki şu an sesinden başka hiçbir şey duymadığım Zap suyu gibi hızlı. Savaş ise tüm sıcaklığı ile devam ediyor. Şimdiye kadar duyduğum jet ve kobra sesleri yanında zaman zaman uzaktan gelen kurşun seslerini dinliyordum. Dün sabah içtima saatinin ertesinde YAJK Karargahı (kurumlar)'nın arkasındaki Bahar tepesinden gelen şiddetli silah sesleri ile aniden sarsıldık. Kurşunlar su gibi vızıldıyordu. Noktanın en stratejik tepesi, Deralı'ya kontrol ettiği gibi Şeladiz'e giden yolları da denetimde tutabiliyor. YAJK'ta bir kargaşadır başladı. Hastanenin üstündeki tepeye mevzilenmeye çekildik. Gelen talimatla geri çekildik. Alçak işbirlikçilerin kır-kır sesleri bize kadar geliyor. Çatışma çok şiddetli. Fuat ve Ebubekir arkadaşlar Parti Önderliği ile görüşmek için köye gitmişlerdi. Köy tepenin dibinde. Aklım oraya gidiyor. Fuat arkadaşın bulunduğu noktaya vurmuşlar. Bir arkadaş hafif yaralı. Kurşunların altında kendilerini dola vermişler, zor kurtuldular. Alişer arkadaş da yanlarında.

Sonuçta Bahar tepesi üç şehit, iki yaralı ile KDP'nin eline geçti. Bu bizim için çok önemli bir noktanın kaybı oldu. YAJK karışık. Önce Sara arkadaş, sonra Şervin ve Sozdar arkadaşlar da geldiler. Basın, terzihane, radyocular da burdaydılar.

Ben raxımı ve çantamı almış, gelen talimat üzerine hasta arkadaşlarla aşağıya kendimizi bırakıyoruz. Yemek ateşte kalıyor, ağır iki yaralı ve sağlıkçılar kalıyor. Dr. Jiyan ve ben grubun başında yola vurmuşuz. Sıtma nöbetim geldi gelecek, korkuyorum, zira saati. Kurşunlar vızır vızır. Her an bir tanesi birimize saplanabilir. Ters yamaçtan yürüyoruz. Yolda sıtman tutuyor. Bir arkadaşla gruptan geri kalıyorum. Kırk dakikalık yolu üç saatte aldıktan sonra Zap'ın kenarındayız. Zap'ın tepesinde Fuat ve Ebubekir arkadaş görüyorum. Silahımı elime alıp başımla selam veriyorum. Şimdi neler tartışmak istemezdim ki, ama %100 geçirdiğim nöbet nedeniyle belim ve dişlerim tutmuyor. Üstelik bir asker olarak onlar çağırmadan gitmek olmaz.

Şu anda arkadaşlar sütlaç yapıyorlar. Onbeş-yirmi keçi var. Bir milisimiz başlarında, gezdiriyor. Erkek hasta arkadaşların bir kısmına sağdırmış, bir kısmını da bize sağdırıyor. Herkes başında toplanmış. Üç sağlıkçı arkadaş hastalarla uğraşıyorlar. Merkez Karargahı ve YAJK Karargahı Cudi denilen tepeye üslenmişler. Yürüyebilen güç de orada. Ben çok gitmek istedim, ama bacaklarımda güç yok.

Zap suyu köptük köptük ve yeşil rengi ile önümden akıyor. Sesi ikiyüz metre kayalıklar arasında boğuluyor. Onu izlemeye doyamıyorum. Bana Murat'ı hatırlatıyor. Küçük bir de şelale var. Zaman olursa o şelalenin karşısına oturup onu sizlere yazacağım.

Bu sabah bir arkadaş hastanede şehit oldu. Araçlar yeterli olsaydı kurtarılabildirdi. Bir bayan arkadaş gözlerini kaybetmiş, haberi yok, ayağından yaralı, Çimen. Zozan adındaki arkadaş altı kurşun almış, yaraları iyileşiyor, ama kalça çıkığı onu engelliyor.

Bu kadar hasta, sakat, atıl gücü görmek istemiyorum. Savaşın bu yönünden nefret ediyorum. Bir an önce iyileşip hastaneden çıksam. Şu anda isteğim bu. Nöbetler geldiğinde hasta, yaralı arkadaşları düşünüp kendimi yere bırakmamaya özen gösteriyorum. Ama iki haftadır her gün gelen nöbet beni düşürmüş, hepatit hastalığının sarılığa dönüşmesinden korkuyorum. Bir de o başlarsa ne yaparım, burada tedavi de edemezler ve "ülkeye hasta olmaya gelmiş gibisin" diyen Şervin arkadaşın söylemi şaka da olsa günde birkaç kez aklıma gelip beni sinir ediyor. Ben yarım yamalak yazdığım yazı dışında devrime hizmet sunmayacak mıyım? Ben bu dağları, vadileri rahatça yürüyerek aşmayacak mıyım? Ben düşmana karşı silahımla mevzilenmeyecek miyim? Ben barbar Türk geleneğinden hariç hiçbir gelenekte olmayan, hele Kürt aşiret geleneğinde hiç olmayan "savaşta kadın ganimettir" fermanını çıkarıp peşmergelerine savaşma azmi kazandırmak isteyen vatan satıcıları, işbirlikçilere kurşun sıkmayacak mıyım? Metina'da şehit Dilan. Seni unutmayacağım. Belki çok olumlu anılarımız olmadı. Ama senin bağlılığın ve savaşçı ruh yapın, soğukkanlılığından kazanacaklarım olacaktır. Cizreli Dilan ve 10 bayan yoldaşının intikamını almayacak mıyım? Ağır böyle zamanlarda hep seni hatırlıyorum. Hasta, yaralı olarak gördüğüm her yoldaşın, her doktorun arkasında seni görüyorum. Gözlerimin önünden gitmiyorsun. Fakat %100 sana layık olacak bir pratiğin sahibi olmadım.

Biliyor musun yoldaşlık ruhu çok zayıf, savaş ruhu çok zayıf. Peşmerge yerleşik köylü yaşamı egemen olmuş. Bu yaşam nasıl kırılır? Tek kişi, on kişi kendini paralasa da kırması mümkün değil. Spartaküs ve diğer köleleri hatırlıyorum. Onların özgürlük anlayışları gözlerimin önüne geliyor. Daha doğrusu gözlerimin önünde. Parti Önderliği olmazsa yirmidört saatte Güneş Şehri'ni parçalayan, harabeye çeviren köleler misali, bu güçler de devrimin kazanımlarını, şehitlerin kanlarını yer, üzerine oturur, sonra da birbirlerini yerler. Biz nasıl devlet olacağız, nasıl iktidar olacağız sorusu kafamı habire kemiriyor. Çünkü, her şeylerini, yaşamlarını ortaya koyan yoldaşların çoğunun iktidar olmak nasıl olur sorusuna verecekleri tek yanıtları yok. Yanıtı bırak savaş sadece kurşun sıkarak olarak algılama var, o da kendilerine göre.

Fuat arkadaş MED-TV ile röportaj yaptı. Beni de çağırmıştı. Aslında boşuna çağırdı. Neyse telefonda Şenol (Ahmet Akkaya) arkadaşla görüştüm. Belliydi ki bana kızıyordu, buradan kendilerine haber, malzeme vb. tarzda yardımcı olmamamdan dolayı. Yayını altı saatte çıkarmışlar, yakında aynı derecede güçlü radyo da yayına başlıyormuş, buna çok sevindim. Gazete ise Avrupa'da günlük, Türkiye'de haftalık yayınlanıyormuş. Eski çalışma alanına ilişkin edindiğim bilgiler de bunlar oldu. Fuat arkadaş beni basın işine bulaştırmak istiyor, ben de kaçıyorum. Buradaki tüm basın işlerine bakmamın yanında, bir nevi kendisinin yani Başkanlık Konseyi'nin basın sözcüsü olmamı istiyor. Ben rahatsız olmam nedeniyle de kalıyor. Kulağıma böyle bir şeyler çılatıyor.

YAJK ise beni toplantılarına alıyor. Geçen gün genişletilmiş toplantıya katıldım. Eleştirilerimi açık söyledim.

Herhangi bir görevim olmadan toplantıya çağrılmam ise işin cabası. Yine eleştirilerim çok olmuş olacak ki, Şervîn arkadaş zaten mübaşir gibi yanlarında olduğumu, isim vermeden dile getirdi. Üzerime almak istemedim, ama oldukça önemli. Böylesi yerlerde dikkatli olmak lazım. Dürüst, kariyer hesabı gütmeden hizmet anlayışında olan kişileri bulmak çok zor bir iş. Dün hiçbir isimleri, işleri, mevkileri olmayanlar; bugün PKK'de isim, mevki sahibi oluyorlar. Komutan oluyorlar ve derken başdöndürücü bir tarzda kendini kaybediş yaşıyor.

Sarp mı sarp kayalıklar üç yanım. Her biri bir şekilde, şekillenişlerini anlatmaya kelimeler yetmiyor. Zap suyu bu üçgenden süzülüp aniden ortaya çıkıyormuş gibi geliyor. Kayalıklar ikiyüz-ikiyüzelli metre yükseklikte. Birinin tepesi h%00% güneş görüyor. Yer yer küçük bodur ağaçlar kayalıkların arasından fıskırmış. Gökyüzünün ancak bir parçası görülebiliyor. Kayaların ilginç şekilleri, renkleri ağaçlarla birbirini tamamlıyor. Gökyüzü masmavi, duru, temiz. Bir parça bile bulut yok. Oysa sonbaharın o pamuk yığını andıran süt beyazı bulutları olmalıydı. Aşağıya bakınca da yeşil ve yer yer akış hızı nedeniyle köpüklenip beyaz olan Zap suyu. "Zap suyu akar gider" diye bir türkü olmalıydı, hatırlamıyorum.

Sağ tarafımda küçük bir şelale var. Tam da suyun aktığı bölge harika yeşil yosunlarla ve kayalarda yetişmiş çalı ağaçlarla kapalı, küçük bir şelale. Toplu değil parça parça akıyor. Nehre dik değil, kayanın nehrin üzerine eğilmiş kısmından akıyor. Her bir küçük şelale aktığı yerde beyaz bir saha açıyor ve bu dalgalar fazla yayılmadan akan Zap'ta kayboluyorlar. Fakat küçük şelalenin sesi gürleyen Zap'ın sesinin içinde farklı. Kalın do notası yanında fa veya sol notası gibi bir ses. Dinlemeye doyamıyorum. Burada ruhu, düşünmeyi, beyni dinlendirmek harika. Yazmaya devam edeceğim, yukarıdan mangadan bekliyoruz.

17 Ekim '95

Şive dolu

Savaşta en kötü şey kuşkusuz geri çekilmek zorunda kalmaktır. Hele bu geri çekilme o alanın savunulması için savaşı, bu savaşta yaralanan yüzün üzerindeki yaralıyla yapıyorsa, çok daha ağırdır.

Biz de üç gündür Zap noktasından geri çekiliyoruz. Metina, Garê ve Zap alanını savunmada ve işbirlikçi güruha saldırılarda yaralanan grupla. Tam bir savaş görüntüsü; sargılı kafalar, kollar, bacaklar, kanlı ve parçalanmış elbiseler, bastonlar ve zaman zaman gelen inleme sesleri. Gece soğuklarına karşılık sulanan battaniyeler, ağır yaralıların hestirlere yüklendiği bir konvoy.

Saç-sakallar karışmış. Ani çekilme nedeniyle lojistik sorunu da halledileceğinden günde bir öğün yemek.

20 Ekim '95

Avaşin'e yakın nokta

Gece ateşin ışığında yazı yazmak bir ayrı. Alevlerden yükselen ses ve uzaktan hafiften gelen su sesi ayrı bir ses tonu oluşturuyor. Alevlerden böylesi seslerin çıktığını ve alevler iyice incelendiğinde yanan odun cinsinin yerleştirilişine göre renk tonlarının nasıl değişkenlik gösterdiğini yeni görüyorum. Küçük radyomdan yükselen Rodrigo'nun müziği eşliğinde alevleri izlemenin verdiği etki olacak ki, renk tonları bir başka.

Bulduğumuz noktada gecede ateş yakabiliyoruz. Odun da çok. Ağır yürüyemeyen hastalar ayrıştırılıp başka noktaya gönderildi. Yürüyebilenler ise bu noktada bekliyoruz. Büyük ihtimalle yarın Zap'a döneceğiz. Zap'tan KDP çekilmiş ve arkadaşlar mevzilere yerleşmişler. Dün hastalara refakat eden bir takımlık güç de geri döndü. Karargah beni de çağırmış, ama hastalığım nedeniyle gitmedim. Sıtma beni iyice düşürüyor. Nöbetler iki güne bir ve daha şiddetli ikinci derece sıtma. İlaç h%00% yok. Halsizlik beni düşürmüş durumda. Karaciğer rahatsızlığımın başlayacağı korkusu beni sarmış. Gözlerimde sarılık var. Bu durum yani sağlığımın düzelmeyişi moralimi bozuyor. Beni savaştışı bırakmasından korkuyorum. İyi beslenme gerekli.

Geri çekilmemiz Abbas arkadaş denetiminde oldu. Dün bu arkadaşı yakinen dinleme olanağım oldu. Hasta halim dikkatini çekti. Ve biraz da daha çok bize hitaben siyasi üslupla dönemi değerlendirdi, bizim yaklaşımımızın nasıl olması gerektiğini belirtti, kendilerinin pratikleri konusunda bazı özeleştiril yaklaşımları oldu. Generalliği hak eden komutan arkadaşlardan biri olduğu kanısındayım. Birçok komutan arkadaş karşı bu arkadaş yaklaşımları ile, duruşu ile o güveni veriyor. Son eleştirileri de aşarsa, sürecimize cevap vereceğine inanıyorum.

Bugün tarihi birgün aynı zamanda. 20 Ekim '95 tarihinde Kürdistanlılar bir radyoya kavuştular. MED-Radyo, Medya'nın Sesi deneme yayınına başladı. Sabah üç, öğleden sonra üç, toplam altı saat yayın yapıyor. Bugün birçok Kürtçe kaseti dinleyebildik. Bu tarih bir an beni '91 yılı 20 Ekim'ine, Malatya zindanlarına götürdü. Tasfiye sürecinin soruşturulmasında 20 Ekim toplantısı ve getirilen iftiralar, duyduklarım, beni çileden çıkarmıştı.

Akademiden yeni bir grup yola çıkmış ve geliyormuş. Kazım arkadaş gelir mi acaba? Merak ediyorum. Ya Rewşen sen, sen ne yaptın. Seni özledim, haberini bekliyorum.

PKK ruhunu taşıyan, onun diriliği ile savaşım veren yoldaşlarla biraraya gelmek, değerlendirmeler yapmak, görüş alış-verişinde bulunmak bir başka. Alişer arkadaş benim için böylesi bir arkadaş. Roken Dersim arkadaşla beraber yaklaşık üç-dört saat sohbet etme olanağımız oldu. Diğer bazı arkadaşlar da katıldılar. Geçmiş günleri andığımız gibi, bugünleri de değerlendirdik. Birçok yoldaşı andık, süreci değerlendirdik. Benim için moral toplamak oldu, güç toplamak oldu. Zira derin tartışma yürütebilecek kişileri bulamadığım gibi, Kürt halk gerçekliğinin derinliği ile karşılaştıkça şaşkınlığım da derinleşiyor. Savaş gerçekliğimiz, içimizdeki düşman gerçekliği beni şaşkına çeviriyor. Düşündükçe düşünüyorum. Nasıl? Nasıl? Hangi yöntem? Umutlar, özelemler neden zavıf? Güzelliği arama tutkusu neden yok? Çirkinlikle beraber yaşamaya bu sevdalılık neden? Dağların yüceliğinden güç almamak neden? Akan nehirlerden ilham almamak neden? Yoldaşları sevmemek neden? Sahte dostluklar neden? Küçük hesaplar neden? Sevgisizlik neden? Sevgiye susamamak neden? Sahte sevgiler neden?

Neden, nasıl, niçin sorularının yüzlercesini sorabilirim ve sormam, cevaplarını da bulmam gerekiyor. Bugünkü tartışmalarda gördüm ki son dönemlerde hastalığım nedeniyle de hep kendimle veya dar çevreyle sınırlı kalmışım. Düşünce sistematiğim daralmış, gözlemlemeyi sınırlamışım ki bu benim için düşülmemesi gereken bir durumdur.

Bu, varolana kendini kapıtrıp gitmenin başlangıcıdır.

Savaşa siyasi-askeri açılardan ve çok yönlü bakmayı elden bırakmamam gerekiyor.

21 Ekim '95

Avaşin'e yakın nokta

Yıllarca güneşin doğuşunun hayalini kuran ben, güneşin doğuşunu dağların doruklarından beliriveren ve gittikçe artan pembemsi renkte kızılığın artışı ile milyonlarca sayıda ve gecenin hakimi yıldızların kaybolması ile başlayan görüntüyü izlemek benim için anlatılamaz güzellikte. Batı tarafında ise dağlar en üst doruklarından başlayarak aydınlanmaya başlıyorlar. Kuşların melodileri, aydınlanan ve iyice belirginleşen ağaç, kaya silüetleri bir başka güzellikte. Güneşin doğuşunu Şerafettin dağlarında izlemek h%ol%o büyük hayalim ve inanıyorum ki o günleri de göreceğim.

Akşamdan beri yakılan ateşin közleri (pel) bir yığın halinde. Alevlerin de bir metreyi aştığı, sabah yelinin arkamızı buz gibi soğuttuğu, alevlerin ise yılan gibi kıvrımlı ve değişik renklerle yüzlerimizi aydınlatıp ısıttığı bir ortamda güneşin doğuşunu izlemek bir başka. Yükselen güneşle beraber, ışınları da bizleri ısıtmaya başlarken, ateşe odun atma işi de sona eriyor.

Güneşin doğuşuna bu hayranlığın neden diye sorabilirsiniz. Benim için doğanın yeni bir güne kavuşması gibi, benim de yaşamda bir yeniyi başlama olarak algılamamdır. Günlük yaşamda gerekleri ne kadar yerine getiriyorsun sorusuna vereceğim cevap elbette ki değildir. Ama, önemli olan böyle bir istemin hiç bitmemesidir, bu umudun, tutkunun hep varolmasıdır. Zira bulunduğum ortamda tükenen bu. Bırak günlerin, ayların, yılların bile bir anlamı yok gibi.

Savaşın bunca kızıştığı bir süreçte bizim için günler önemli. Haftanın'den, Metina'ya, Kaş□ra'ya kadar olan hat'ta gün be gün, an be an önemli. Dün Haftanın'de arkadaşlar işbirlikçilerden onüç silah kaldırmışlar, bir o kadar da tutsak almışlar. Evet esir değil, tutsaklar. Esir ülkeler arası savaşta tutsak alınandır. Bunlar ise kendi halklarına ihanet eden, vatan satıcılarıdır. Dolayısıyla esir değil vatan haini sıfatıyla askeri mahkemelerde yargılamak en iyisidir. Burada Nazım'ın "Vatan Haini" adlı şiirini anmadan geçemeyeceğim. Vatan hainlerini kurşuna dizmek kutsal bir görev. Bu kutsal görevin gereklerini tam olarak yerine getiremiyorum. Yüreğim yaralı, kimi zaman da deli bir ceylan gibi. Enerji ile dolu, koşup bir nefeste dağları aşmak istiyorum, anlayışları yıkmak istiyorum. Her şey güzel olsun istiyorum. Devrime olan bağlılığım, Kürdistan'a sevgim, kutsal değerlerimiz şehitlere olan yeminim kadar temiz. Güzel olan her şey bizim olmalı, akan duru su, masmavi gökyüzü kadar temiz olmalı. Çirkinlikler mi? Nefret ediyorum, nefret. Çirkinlikleri görmek istemiyorum, gözümü kapatıyorum ama imkansız. Doğanın karşıtlar kanunu bu. Güzel-çirkin de öyle.

25 Ekim '95

Zap hastanesi

Üç gün önce geri çekilme sona erdi ve eski hastane noktamıza geri döndük. Şimdi bütün güçler (Zap güçleri) aynı noktada olmasa da Zap bölgesinde yerlerini alıp mevzilenmiş durumdalar. KDP ile görüşme yapılmış, ancak belli bir anlaşmaya varılmadığından plan devam ediyor. Tabii ki bunlar hep kulaktan duyduğuklarım. Zira karargahlardan uzak olduğumuz gibi telsizimiz de yok.

Bu nokta varolanlar hafif hastalar. Çok ağrıları yok. Pansumanlar yapılıyor, beslenmeye özen gösteriliyor. Üç-dört keçi kesildi ve sonrasında pirinç, pilav ve çorbasına devam. Şikayet olmaz, kendi adıma zevkle yiyorum. Savaşın bir yönü de bu, bunu bulmak bile nimet.

Bu noktaya dönüşümüz moralli oldu. Şive dolu denilen bir doldan geçerek geldik. Çok harika bir suyu vardı, en azından on kez sulardan geçiş yaptık. Manzarası çok harikaydı, yol da düz değil, engebeli, uçurumlu vb. O hastalar nasıl indiler anlamak güç. Kendim ilk gün iyi yürüdüm, ama ertesi sabahki yürüyüş çok zordu. Hem nöbeti tam atlatmamıştım, hem de tüm sinirlerim harap durumdaydı. Oldukça zorlanmama rağmen çanta-silahımı kimseye vermedim.

Bu geri çekilme sürecinde çok şey öğrendim. Halk gerçekliğimizin savaşa taşınmasını çıplak bir tarzda gördüm. Numan arkadaşı unutamayacağım. Beş yıldır savaşta, savaşçı yönü gelişkin, siyasi yönü zayıf olan bir yapıda ama çok değerliydi. Akademiden beraber geldik. Kurêjahro tepesinde bir BKC mermisi boyun damarını kesip ağzından çıkmıştı. Çenenin bir tarafı kemiksiz, dişlerinin hepsi dökülmüş vaziyette. Sağlık malzemeleri henüz yetmişmiş ve cımbızla, makasla, azbuçuk pamukla damarın bağlanmasını ben de izledim. Gık demeden, üstelik ağzından çıkan kemikleri eliyle arkasına atıp, boşver anlamında kafa sallayışını, o yaralı haliyle raxt ve M-16 silahını başının ucuna özenle koyuşunu hiç anlatamam. Yüzündeki kanları sildim.

Fazla yormadan sohbet etmeye çalıştım. İlk kez tanıdığım bir yoldaşım bu derecede yaralı bir biçimde önmüdeydi. Gidip arka tarafta akan gözyaşlarını sildim. Sonra yanına geldim, cesaret ve güç veren Numan arkadaşta, benim atan rengimi-benzimi görüyordu. Arkadaşı o haliyle gördükten sonra Malarya nöbetlerimde daha dinç ve genelde de daha güçlü olmaya özen gösterdim. Adeta bana güç gelmişti. Değerli arkadaşlar, sıtmayı da atlattığımı belirtiyim. Önce iki güne çıktı, bir süre böyle devam etti, karaciğerden de korkmaya başladım, gözlerde sarılık belirtileri çıktı, yalnız nöbetler şiddetli değildi. Ama iki gündür nöbet gelmiyor, benden yana endişelenen arkadaşlar da rahat. Hepsinin yardımlarını, endişelerini hiç unutamam.

Dr. Süleyman arkadaşın grubu gelmiş. Üstümüzdeki Cudi tepesinde az sonra oraya ulaşacağız. Yıllar sonra bu can yoldaşı görmenin heyecanı çok derin. Sonra yazacağım.

Dün banyo yaptık Dr. Jiyan arkadaşla beraber. Kimsenin inanmadığı Zap'a akan dik bir şelalede banyo yapmamızdı. Birbuçuk ay sonra, böylesi güzel bir suda banyo çok hoştu, kendimi hafiflemiş hissediyorum. Banyo sonrası kaldığımız yere baktığımda korktum, uçurumun yamacında, ayağımız kaysa, kimi zaman geniş, kimi zaman girdaplı Zap'ın azgın sularında kaybolacağız, heyecanlı.

Tüm bu geri çekilme sürecinde yanımda hareket eden iki aileyi hiç anlatmadım. Biri milis, genç eşi (Fatma) ve üç yaşında Welat adında oğlu var. Ertuş kampına gidecekler. Şu anda yollar kapalı olduğu için mecburen bizimle hareket ediyorlar. Diğer arkadaş bir kadın Şırnaklı, onbeş yaşında oğlu, üç kızı, üç yaşında başka oğlu var. İki aile beraber kalmak, hatta konuşmak bile istemiyorlardı. Nedenini çok merak ettim ve sordum. Şırnak gibi düşmanın denetimine giren alanlarda fuhuş çok gelişmiş. Genç bayanları bırak, yaşlı bayanlar bile fuhuş yapıyorlarmış. Bu yolla ajanlaştırma da yoğunmuş. Bu sözü edilen bayanın da eşi yok, gelişi şüpheli ve fuhuş yaptığı söyleniyor. Hareketleri de çok geri değildi. Yani tutucu bir Kürt kadınından ziyade aşırı serbestti. Şu anda ayırdırlar. Son geniş aile Garê'ye doğru yola çıktı. Diğer aile ise burada. Bu ailelere ilişkin de yazılacak çok şey vardı. Kimi zaman yaşam ve ilişkilerinde bizlerden daha ilkel olduklarını söyleyebilirim, kimi zamanda bilinen köylü kurnazlıkları. Asıl önemlisi bu geri çekilme pratiğinden çıkardığım sonuçlar.

15 Kasım '95

Ertelemecilik ve tembellik yazmamı engelleyen büyük yetmezliklerim. Bunları kesin aşmam gerektiği ortada, en

azından kısa satırlarla notlar yazabilirim. Doka, BKC ve diğerk silahların seslerini dinlerken yazmaya başladım. Cudi tepesindeyim. Fakat bir önceki yazımda belirttiğim Cudi tepesine çıktım, bir hafta kaldım, YAJK'a indim ve vatan satıcıların saldırısı üzerine yeniden güçle aynı tepeye çıktım. Savaşı kurşun seslerinin yönüne göre ve telsizden takip etmek başka. Sıcak kurşunların içinde değilsin ama savaşı tüm sıcaklığı ile hissediyorum. Savaşı Dr. Süleyman koordine ediyor. Bu yoldaşla dediğim gibi aynı akşam görüştüm ve aynı akşam Parti Önderliği ile telefon görüşmesi yaptım. Aynı akşam YAJK yönetiminde görevlendirildim. Geçen bu üç hafta çok yoğun ve sancılı geçti. Hem savaşımızın genel gidişatı açısından, hem YAJK yönetiminin kendi rüşünü ispatlaması açısından. Ne yazık ki hala rüşünü ispatlamadı ve yoğun sorunlar yaşıyor. Akademiden iki grup geldi. İçlerinde tanıdığım birçok arkadaş var. Ferda başta olmak üzere. Bir diğerk önemli konu ve beni sevindiren Rewşen yoldaşımın, kardeşimin de ÷lkeye geliyor olmasıdır. Kazım arkadaşla son grup şu anda Haftanın'de olmalı.

18 Kasım '95

Geçen yıl bugünlerde Y'de gözaltındaydım. Üç erkek arkadaşla beraber sınırı geçtikten sonra kuryenin karşılamaya gelmemesi üzerine polise gitmek zorunda kalmıştık. Beş günlük gözaltından sonra arkadaşların müdahalesi ile serbest bırakılmıştık. 15 Aralık'ta ise Parti Önderlik sahasına varmıştım. Şimdi aradan geçen bir yıla bakıyorum. Nasıl bu kadar hızlı ve dolu dolu geçti. Dolu dolu diyorum ama bu daha çok alma tarzındaydı. Vermeye yönelik bir dolu doluluğun sürecine daha yeni giriyoruz. Bisifing-BKC sesleri gelmeye başladı. Altı gündür KDP vatan satıcıları ile çatışma var. Bulunduğumuz Cudi tepesinde resmen cephe savaşına girmişiz. Düşman giremiyor. TC-KDP ile yürütölen bu şiddetli savaşımın içinde olup kurşun sıkmamak. Savaşın gürültüsü hızlandı, her türlü silahın sesi geliyor.

19 Kasım '95

Sarının tonlarının hakim olduğı bir doğa örtüsü var, kırmızıdan sarının açık-kapalı tonlarının tümüne kadar. İnsan bazen bu ağaç saksılık, karşında dursun ve hep seyredesin diyor, renklerin güneş ışınları almış. Bu renk cümbüşü bir harika, renk renk değışik biçimlerdeki kayalıklar, kırmızı hissetmemek mümkün olmuyor. İsterdim ki kameram olsun izleyeyim. Alisher, Dilşer, Dr. Jiyan ve Evin arkadaşların olduğı yerden bunları izledikten sonra hala devam eden ama seyrekleşen kurşun sesleri ile kendi mangama döndüm. Sozdar ve Nefel arkadaş vardı. Saat 9.30 gibi Sozdar arkadaş Parti Önderliği'nin sahasına gideceğı haberi geldi. Onun heyecanı hepimizi sardı. O heyecanlı birçok şey konuşuldu. Bir yıl önce bu zamanlarda aynı heyecanı nasıl yaşadığım aklıma geldi. Arkadaş da beş yıl sonra ikinci kez gidiyor. Daldığım uykumda az önce izlediğim çatışmayı hatırlamaya çalışıyorum. Ben birgün öylesi bir çatışmaya girebilecek miyim? Düşmana olan öfkemi bastığım ve boşaltacağım kurşunlarla kusacak mıyım? Yoldaşım, kutsal değerim Agır ve diğerk yoldaşların, Kürdistan'ın intikamını alacak mıyım? Böylesi düşler içerisinde Rewşen'i görüyorum. Sarı uzun saçları açık ve arkaya doğru atıyor, mahsum ama sevinçli bir gülüşle bana bakıp geçiyor, ilginç sivil elbiseli. Bu düş Sozdar arkadaşın gidiş haberi ile değışiyor. Uzandığım meşe yaprakları ile döşeli yer yatağımda, Parti Önderliği ile karşılaşmalarım, ayrılıklarımı, özellikle de en son ayrılığımı düşünüyorum. Bir beş yıl sonrası 2000'li yıllar olacak. Olmaz o yıllarda Kürdistan'ın özgür bir toprağı olacak ve Parti Önderliği'ni orada göreceğim, onun düşünü, düşlerini kuruyorum. Yeni gidecekleri bir taraftan kısıyanıyorum, diğerk taraftan kısıkanmaya hakkım olmadığını düşünüyorum. Bencillik olur.

21 Kasım 1995

Dün gece bulunduğumuz Cudi tepesinin kayalıkları içerisinde uykuya daldığımız sırada 125'lik top atışlarıyla hemen uyandık. Kurêjahro'da iki saate yakın devam eden çatışmanın görüntülerini izledim. Karanlıkta kurşunların ateşlerini -görüntülerini izledik ve seslerini dinledim. Telsizde çatışmayı yöneten grupların heyecanlı sürekli talimat veren, öneri alan sesleri ile birleşince savaşı soluk soluğa hissetmemek mümkün olmuyor. İsterdim ki kameram olsun izleyeyim. Alisher, Dilşer, Dr. Jiyan ve Evin arkadaşların olduğı yerden bunları izledikten sonra hala devam eden ama seyrekleşen kurşun sesleri ile kendi mangama döndüm. Sozdar ve Nefel arkadaş vardı. Saat 9.30 gibi Sozdar arkadaş Parti Önderliği'nin sahasına gideceğı haberi geldi. Onun heyecanı hepimizi sardı. O heyecanlı birçok şey konuşuldu. Bir yıl önce bu zamanlarda aynı heyecanı nasıl yaşadığım aklıma geldi. Arkadaş da beş yıl sonra ikinci kez gidiyor. Daldığım uykumda az önce izlediğim çatışmayı hatırlamaya çalışıyorum. Ben birgün öylesi bir çatışmaya girebilecek miyim? Düşmana olan öfkemi bastığım ve boşaltacağım kurşunlarla kusacak mıyım? Yoldaşım, kutsal değerim Agır ve diğerk yoldaşların, Kürdistan'ın intikamını alacak mıyım? Böylesi düşler içerisinde Rewşen'i görüyorum. Sarı uzun saçları açık ve arkaya doğru atıyor, mahsum ama sevinçli bir gülüşle bana bakıp geçiyor, ilginç sivil elbiseli. Bu düş Sozdar arkadaşın gidiş haberi ile değışiyor. Uzandığım meşe yaprakları ile döşeli yer yatağımda, Parti Önderliği ile karşılaşmalarım, ayrılıklarımı, özellikle de en son ayrılığımı düşünüyorum. Bir beş yıl sonrası 2000'li yıllar olacak. Olmaz o yıllarda Kürdistan'ın özgür bir toprağı olacak ve Parti Önderliği'ni orada göreceğim, onun düşünü, düşlerini kuruyorum. Yeni gidecekleri bir taraftan kısıyanıyorum, diğerk taraftan kısıkanmaya hakkım olmadığını düşünüyorum. Bencillik olur.

Bu düşlerden ve yarı uykudan ani uyandıran top atışları oluyor. Düşman Deştan karakolu yakınlarında, sınırda toplarını ayarlamış ve bulunduğumuz noktayı vuruyor. Her bir atış 8-10 dakika alıyor. Koordinatları ayarlama bu kadar zaman alıyor olmalı. Yanımdaki arkadaşlar bu topların açılarının (450) düşmemesi nedeniyle ancak karşıyı vuracağını, bizim olduğumuz sırtı vuramayacağını söylüyorlar. Bunun üzerine mangalar yerinde kalıyor. İlk kez seslerini ve düşerkenki ateşlerini, yarattıkları sarsıntıyı böylesine görüyorum. Bu atışlar saatlerce devam ediyor. Hedef doçkalar olmalı ama kim koordinatları vermişse ters ve tutturamıyorlar.

Bu arada Doğan (Sarızlı) bizimle (grupla) gelen arkadaş burada şehit oldu. İmam yapılı derdik. Beyaz traşlı temiz yüzü ve hafif kel yapısıyla tam bir imamı andırıyordu. Sessizdi. Doğan Pazarcık gibi savaşın sıcaklığını doyasıya yaşayamadan erken gitti.

22 Kasım '95

Sonbaharın parça parça ve beyazdan koyu griye kadar değışen renklerdeki bulutları gökyüzünü kaplasa da hava sonbahar mevsiminin tersine oldukça sıcak. Gökyüzü masmavi. Buradaki mavilik başka yerde olmasa gerek, dağların dorukları değışik şekilde gökyüzünü kesmiş durumda. Akademi grubu bugün gidiyor. Toplam 30 kişi ve 13'ü bayan. Dr. Süleyman daha sonra küçük bir grupla gidecek. Dün Dr. Süleyman'ın silahını istedim. Gittiğı zaman vermesini söyledim. İstememdeki amacım tamamen duygusaldı. Silahımı sevmediğimden, beğenmediğimden değil. Zira Almanı güzel bir silahım yeni olmuştu. Doktora duygusal yaklaşım Dr. Agır'ı onda aramam hatta bazen onun yerine koymamdan kaynaklanıyor. Doktor yoldaşı görünce Dr. Agır'ı görüyor, onunla konuşuyor gibi oluyorum. Ve doktordan aldığım silah can kutsal değerim Agır'ın silahıdır. Onunla çok iyi savaşacağım. Kesinlikle savaşacağım. "Sarayda ama gönüllü zindanda kalmayı tercih etmek" Parti Önderliği Kürdistan'dan uzak ve birkaç evle sınırlı

yaşam alanını böyle tanımlıyor. Şu anda Akademi grubuna tören hazırladık ve yola çıktılar. Biji Serok APO! sloganları ve alkışlar eşliğinde. Yarın için de Rewşen yoldaşının da bulunduğu grubu karşılama töreni yapmaya hazırlanıyoruz. 34 kişinin sahaya gidişi bir başka. Bütün arkadaşlar elbiselerinden ayakkabısına kadar soyundular adeta. Ben de karlı çıkanlardanım. Güzel bir raxtım ve bir de ayakkabım oldu. İki de kalem ve tipex.

29 Kasım '95
Zap

Şu anda bulunduğum nokta bir başka güzellikte. 20 metre aşağımda Zap masmavi ve yatağında kıvrılarak akıyor. Bu yatak kısmı biraz daha geniş. Güneş hemen hemen tepede. Birazdan kaybolur. Dol olduğundan fazla güneş almıyor. Kurêjahro tepesi ve yamaçları karla kaplı, yer yer ise siyah, karlar erimiş. Ağaçları da değişik, kimisi yaprağını dökmüş, kimisinin yaprakları ise yeşil, sarı ve kahverenginin tonları ile dolu. İşte yanıma portatif arkadaş Orhan oturdu. Dočka tepesinden geliyor. Guyi. Guyiler meşhur. Savaşta çok iyiler ama PKK ideolojisi ile savaşımı sürdürmede zayıf kalıyorlar. Kuralsız, disiplinsiz köylülük savaş. Botan'da bir dönem slogan olan "Guyileşelim savaşı kazanalım" parti tarafından mahkum edilen anlayış oldu. Çok değerli arkadaşlar var, şehitleri çok, aileleri ile katilimler çok. Portatif Orhan da yanımda oturan Hacer arkadaşla amca çocukları. Ona yaşlı milis babasının fotoğrafını gururla gösteriyor. Oldukça sessiz. Ona Dočka (Cudi) tepesine çıkıp çıkmayacağını soruyorum. "Dr. Süleyman'ın güvenliğinde kalacağım" diyor. Zaten hem Fuat hem Dr. Süleyman portatif arkadaşları güvenliğine almışlar. Bagok, Merxas, Mazlum vb. çok da kurnazlıkları var. Portatif bayan arkadaşları daha ince yazdığını sanıyorum. Şu anda çoğu Etruş mülteci kampından katılma 40 portatif bayan var. Hepsi ile kaldım. Bu kış ayrı bir eğitim bölümü oluşturacaklar. Onlara eğitim vermek isterdim. Eğitim dedim de, bu arada çok şey oldu. Cudi tepesine karlar yağdı. İlk kar bir başkaydı. Her taraf bembeyazdı. Beyazlıkta insan iki metre önünü göremiyor. Kar-çamur, naylon çadırlar, naylon arama, açıkta karın-yağmurun altında kalma, sabaha kadar uyumadan bekleme. Hepsiyi yaşadık. En son kış düzenlemesi vardı. Toplantıya ben katılmadım. Gelen talimatla gücü Cudi tepesinden eğitim şikeftlerine indirip yerleştirdim. Ertesi gün de yani 27 Kasım parti kuruluş gününde bayan arkadaşlarla kısa bir kutlama yaptık ve güç dağılmaya başladı. Ben de kadro eğitim sorumlusu olarak YAJK'tan ayrıldım. 50-60 erkek arkadaş bir bölük olarak örgütlendirildi. Reşo adında Güneyli bir arkadaş sorumlu 40 bayan arkadaş da iki takım, bir bölük şeklinde örgütlendirildi ve şu anda ben sorumlu kıldım. Zap kenarında büyük şikefte ortak eğitim verilecek. Şu anda güçler hem toplaniyor, hem hazırlıklar yapılıyor, hem de gücün bir kısmı savaşta. Evet, TC kuzeyden Çukurca'dan Şikefte Birindena ve Çiyaye Reş'ten çıkmak istiyor. Operasyonun önünü arkadaşlar aldı. Onbeşe yakın kayıpları var. En ilginç bayan kontralar da varmış içlerinde. KDP ise belli bir gücünü Avaşın-Burcella arasında harekete geçirmiş. Burada da arkadaşlar vurdu. Operasyonun amacı Zap'ı çembere almak. Kapsamlı bir operasyondan ziyade taciz ve sürekli güç yıpratma amaçlıya benziyor. Rewşen'e can yoldaşıma da hep yazıyordum. Şimdi geldi, burada. Cudi tepesinde grubu karşılarken o da vardı. İçim bir hoş oldu, sevinç, coşku. Anlatamam. Yolda zorlanmış, yürüyüşün belli bir kısmını hestirle gelmiş, çok zayıflamış.

13 Aralık '95
Zap vadisi

Merhaba,
İçten ve dolu dolu bir "merhaba" daha.
Bugün TC'nin AGB girişinin onay günü. Kesin olan o ki, bu kez girecek, üç gün önce Dünya İnsan Hakları Günü'ydü. Yani benim için de anlamı olan 10 Aralık.
Aralık kışa gebe, soğuğa, zorluklara, kimi zaman da sevinçlere. 1990 yılı 10 Aralık günü akşam saatlerinde Mersin'de polisin eline düşen ben, 1992 10 Aralık'ında zindandan (Malatya) çıkan ben, 1993'ün 10 Aralık'ında da İstanbul'da Özgür Gündem gazetesinde 120'nin üzerinde arkadaşla beraber yeniden yakalanıp Bayrampaşa zindanına gönderilen ben. Bu anlamda bugünü böylesine yazmama müsaade var diye düşünüyorum. 94'ün aynı günlerinde A.'daydım. Önderlik sahasına o tarihte geçmek istemedim ve iki kez düşmanın eline geçtiğim günün ve saatin yıldönümünde, A. sokaklarında bir kulübeden İstanbul'a telefon açtım.

18 Aralık '95
Merkez Karargah Eğitim Taburu

Merhabalar!
Şu anda saat sabahın üç'ü. Bugün nöbetçi subayım. Nöbet yerini gezdim ve geldim. Teneke sobada yanan ateşin ışığında yazmaya çalışıyorum. Tüm uğraşlarıma rağmen son zamanlarda yazamıyorum. Yeni bir yazım yöntemi geliştirme üzerinde yoğunlaştım. Uzun uzun duyguları, doğayı geniş geniş tanımlama zaman alıyor. Bu nedenle kısa ve öz olarak gelişmeleri not etmenin daha iyi olacağına karar verdim. İlerde bu kısa notları okuyanlar böylelikle yaşam, gelişmeleri detaylarıyla olmasa da yorumlama, derinleştirme olanaklarına kavuşurlar. Bir haftadır Askeri Konsey (Fuat, Cemal, Zeki, Karasu, Abbas, Kazım, Dursun Ali) başta olmak üzere bazı merkez ve yedek üyelerin katılımıyla, özellikle bizzat Parti Önderliği'nin denetimiyle başlayan Başkanlık Konseyi toplantısı hala devam ediyor. Merkez Karargah Eğitim Taburu'nda şu anda 90'ı bayan toplam 250 kişi var. Sanıyorum toplantıyla yeni bir düzenleme de olur. Sayı artabilir de. Bu noktada yaklaşık yirmi gündür lojistik, istihkam hazırlığı yapıyoruz. Reber, Serhat, Deniz ve Alişer arkadaşlar tabur yürütmesindeydi. Ancak bugün Alişer Koçgiri arkadaş gitti. Gelen eleştiriler varmış. Bu nedenle başka yerde görevlendirilecek. Eleştirilmesi gereken, dönüşmesi gereken anlayışları çoktur. Ama olumlu özellikleri ile de iyi bir yoldaştır. Kendisi iyi görüş geliştirme dönüştürmesi gerekiyor. Tabur üçü erkek, biri bayan olmak üzere dört bölükten oluşuyor. Bayan bölük komutanlığı bana verildi. Tüm düzenlemeler bizzat merkez karargah tarafından yapıldı. Bölük düzeyinde görevlendirmeyi beklemiyordum. Özellikle yıllardır savaş içinde mangadan bölüğe hatta eyalete kadar görev almış bir yapının üzerinde böylesi bir görevin ağırlığı çok. Böylesi bir yapının, benim gibi savaş tecrübesi olmayan birisinin komutanlığını kolay kolay kabullenmesi de beklenemez. Bu nedenle daha yoğun çaba,

enerji, üretkenlik ve yaratıcı olmam gerekiyor. Kendime güveniyorum. Askerleşme ve savaşın bu sahasına güç yetirme konusunda kararlıyım. Eski darlıkları yaşamayacağım. Parti Önderliği'nin bana söylediği "yeni Ağırılar yetiştirmelisin" talimatı her an aklımda. Aslında aynı zamanda Ağırlaşmalıyım da. Bu sahaya kuzey eyaletlerinden gelen arkadaşlar da var. Ağır'ı ya görmüş ya da duymuşlar. Hep onu bana anlatmak istiyorlar. Ağır'dan söz edilirken artık ağlamıyorum. Ben O'nu anlatırken ağlamıyorum. O'na layık olmaya çalışıyorum. Eskiden "Gurbet'in kardeşi Orhan" denilirdi. Bu sahada ise "Dr. Ağır'ın ablası mısınız?" vb. gibi benden söz edilmesi Dr'un komutanlığının delili. Dr. Ağır, komutanım seninle gurur duyuyorum. Şehit Dr. Ağır'ın ablası, yoldaşı olmak çok güzel. Bu benim çalışma azmimi artırıyor. Öyle ki bazen uçar gibiyim. Halkıma böylesine mal olan bir şehit yoldaş. Buna layık olmak-yani abla ve yoldaşlığına- bende tutku derecesinde.

Dersim, Erzurum, Serhat, Garzan eyaletlerinden gelen birçok arkadaş var. Gelen bayan arkadaşlar aydın kesimden. Gelişme istemiile doludurlar, buradaki birçok şey onlara garip geliyor. Zira kuzeyde savaş daha yoğun. Yoğun savaşın kişinin düşünce ve hareket dünyasını daha farklı yönlendirmesi var. Sorumluluk duygusu, ciddiyet, sıcak yoldaşlığı, arayışı fazla.

Ziwer'i, Ko Sp'i'yi, Tuztu, Yeniköy'ü kısaca benim kabem ve çevresini tanıyan arkadaşlar var. Biraz oraları anlatana çok değer veriyorlar. Beritan Batman arkadaşlar Ziwer'de kalmış beni ona anlatmışlar, benden etkilenmiş. Burada da kendisi ilgisini eksik etmiyor. İstanbul'da gördüğüm genç Beritan var. Sağmalcılar Cezaevi'nde kalmış. Benden beklentileri var. Dr. Ağır'ın küçük, genç askeri var. Bana onu anlatmak istedi, çok etkilenmiş, çok kitap okumak istiyor Zinarin. Zinarin Silvanlı, eğitimin en küçük adayı denilebilir.

Geçen gün bayan bölümü olarak Xarebe Zev'e'nin ötesindeki köye, erzağa gittik. İki saatlik yol, yürüyemeyeceğim diye korkuyordum ama yürüdüm, az da olsa yük de taşıdım. Gururum incindi, bir komutan olarak, savaşçı olarak yürümeye zorlanmak, yük taşıyamamak kişiyi üzüyor. Birçok noktada yetersizliğimi görüyor, aşmaya çalışıyorum. Ve öyle ki bütün gözlerin üzerimde olması beni tedirgin ediyor. Bayan-erkek tümünden. Hele geçen gün sabah içtimasında kalmayan yönetimin yerine Nöbetçi Subay olarak içtimayı almak iyiydi. Feodal düşünenler akşam tekmillerinde bolca eleştiri getirmişlerdi. Oysa, doğrusu özeleştirel yaklaşımdır. Üstelik içtimada çıkmadılar ve ben üç kez komutu tekrarlardım. Bunun yanında kendim de yanlış komut verdim. Şu ana kadar ciddi eleştiri gelmedi. Tabur komutanına içtima vermem, askeri tarzı tam uygulayamama eleştiri konusu oldu.

23 Aralık '95

Yaşam devam ediyor. Günler böylesine hızlı akıp gidiyor ki bazen zamanı önümde akıp duran Zap'la yarışıyor gibi görüyorum. Önemli olan bu zamanın her anının ne kadar yararlı kılındığıdır.

Tabur, bölük içlerindeki disiplinli yaşam çok sınırlı da olsa oturuyor. Öyle görünüyor ki, sandığımdan çok daha fazla sancılı ve ağır geçecek bu süreç. Anlayışları "Spartaküs" adlı kitabın yazarı Artur Costler'in değimi ile "Yaşam alışkanlıklarını gidermek dünyanın en zor işidir."

Birçok toplantı yapıldı, doğrular hep ortaya konuluyor ama, düşünce ile pratik arasındaki uçurum kapatılmıyor. Zira düşüncenin kendisini engelleyen bir çiyen var. Bireysellik, bencillik diğer bir deyim ile hesapçılık, kurnazlık. Bu, yemekten, ısınmaya, yoldaşlığa, ilişkiye, örgüte, yaşamın bütününe yansıyor.

Düşündükçe Parti Önderliği'ni çok daha iyi anlıyorum. Kürdistan'ın kahrolası gerçekliği yanında dünyanın sahtelikleri ve en önemlisi de kişinin kendisi ile savaşımı, Parti Önderliği'nin bizlere karşı verdiği savaşımı ve kazanmanın da o noktada başlayıp boşverdiğini kavrayışım yaşamın kendisini, bireyleri, kısacası savaş çok yönlü ve zorluklarını anlamamla paralel. Tüm arkadaşlar gibi ben de doğruların tümünün temsilini kendimde gerçekleştiriyorum ve bazen sabah şafağında tomurcuk halinde serpilme boyvermiş, yapraklarına da çiğ düşmüş kırmızı gülün, dikenlerini atamamasına benzetiyorum kişilikleri. Yani tüm güzelliğine, çekiciliğine, alıcılığına rağmen, dikenli vardır gülün. Fakat dikenlerine rağmen, gülün gönüllerde taht kurması, bana bizlerin de çabalarla gül olabileceğimiz düşüncesine götürüyor.

Pratik yaratıcılık, pratik politika. Her şeyin düğümlendiği nokta burası. Teori, bunu sağlayabildiği oranda başarı; hafif yağmur, güneş gören çimenler gibi boyvermeye, yaşamaya, dikkat çekmeye başlar. Şu anda diyebilirim ki yaşamdaki eksikliklerin, yanlışlıkların, anlayışların, bunun sonucunda ortaya çıkan yaklaşımların çoğunu görüyorum. Fakat görmek yetmiyor, yetmiyor.

Binbir yöntemle, doğru tarzla ilişkiler kurmak, bu ilişkileri politikleştirmek, yapıcı, geliştirici kılmak zorunluluğu var. Bende yılğnlık yok, tutku derecesinde başarıma istemi var. Dil sorunu biraz engel oluyor. Bu eğitim süreciyle beraber birçok sorun gibi bunu da aşacağıma inanıyorum.

Fizikmen zorlanma hala var. Her arkadaş gibi pratik görevlere katılmama beni daraltıyor. Görüntüde kilo almışım. Gerçekte ise kilo değil, kaba bir şişkinlik. Bir bayan olarak normal olan fizyolojik vücut fonksiyonunun iklim-coğrafya nedeniyle durması, aksi komplemanları beraberinde getiriyor. Yaklaşık altı aydır fizyolojik (regli) işlevin durması, vücutta kaba şişkinliğe, nefesin daralmasına, gereksiz aşırı sinirlenmelere fırsat vermektedir. Bu durum ise beni zorluyor.

Yine kahrolası işkence izlerinden birini daha burada farkediyorum. Bel kaslarının gevşemesi olarak halk arasında adlandırılan, diğer deyimle rahim-idrar kesesi kaslarının gevşemesi nedeniyle idrar atılımını kontrol edememe.

Soğuk hava bunu daha da ağırlştırıyor ve yaşamda zorluyor.

Eski bir çalışma arkadaşıyla, arkadaşlarıyla karşılaştım. Kazım, Baran, Kemal arkadaşlar. Legal alanda birlikte bazı faaliyetler yürüttüğümüz bu arkadaşlar, ateşkes görüşmelerinde arabuluculuk için gelen BM Kuzey Irak temsilcisi Davut Bağıştani ve bir grup KDP'li ile beraberlerdi. Baran arkadaşın sergilediği saygı ve dostluk oldukça canlıydı, askeri kuralıslıklarla da vardı ama eski bir arkadaşın görünüşü sevinci görülüyordu. Her üç arkadaş şahsında ve kendi şahsında gördüğüm bu yakınlaşmanın altında, o alan çalışmalarını küçümseyenlere bir tepki, emeklerine gereken anlamın verilememesi olabilir. Fotoğraflarımızı çekti, bir slayt film verdi, vb. Yakında tekrar gelecek ve MED-TV için bir program hazırlayacak.

BM Kuzey Irak Temsilcisi Davut Bağıştani yanında bir grup KDP peşmergesi ile birlikte arabulucu sıfatıyla geldi. Onun için resmi karşılama töreni hazırlandı. İlk önce Cuma arkadaşın geleceği söylendi, herkes telaşla birbirine girdi. Ebubekir arkadaş karşılamaya gelmişti, biz de onu karşıladık, yemek yapıldı.

26 Aralık '95

Önümde akan Murat'tır
Murat veya Zap
hepsi Kürdistan.

20 Ocak '96

Ders, yurtseverlik, tartışılan doğanın güzelliği onun karşısında duygular, hislerin uyanışı ve zamanla aşınmasının nedenleridir.

Çöl, gündüz kızgın sıcak, gece buz gibi soğuk ve kum fırtınalarının olduğu bir alandır. Yahudilere ve Filistinlilere baktığımızda bin yıldır bu çöl yüzünden savaşım veriyorlar. Zira yaşamlarını kurdıkları, topluluk, ulus haline geldikleri topraklar, o topraklar. Ve birçok güzelliği bırakıp o çöllere yerleşen Yahudiler, bu nedenle geliyorlar. Kürdistan cennet güzelliğindedir ama, o güzellikte bir yaşam kurulamadı mı, ilişki kurulamadı mı cehennemdir.

O KARLI OVADA DOĞAN GÜNEŞTEN KOPAN BİR PARÇA KIZILLIKTI

Batan güneşin kızılığıyla, yoldaşlardan ayrıldık. Bir gecelik yola çıktık. Yeni doğan günle, kuşların cıvıltısıyla başka arkadaşların yanına yetiştik. Çok güzel ve sevilen arkadaşlar vardı. Bu arkadaşlardan birisi Dr. Ağır arkadaş. Olgunluğuyla, duruşuyla örnek alınacak birisiydi. Komutanlık görevini yerine getiriyor ve her yerde her zaman kendisini sorumlu hissediyordu. Çok bilinçli, ilişkilerinde epey gelişkin bir arkadaş. Yarınların büyük komutanı olabiliirdi.

Mangada hepimiz yeniydik. Eğitim görüyorduk. Manga komutanımız, Dr. Ağır bize eğitim veriyordu. Eğitimi anlamadığım için eğitimden kaçış vardı. O eğitimden kaçan insanlara izin vermiyordu.

Bir gün düşman araziye çıktı. Bazı arkadaşlar araziye tuttu. Dr. Ağır arkadaş da gitmek istedi fakat izin verilmedi. O'nu koruma anlayışıyla bakıyorlardı. Çünkü korunması gereken bir arkadaş. Biz geri çekildik. Geri çekilmeye kızgın Ağustos sıcaklığında açık bir yerde koşuyorduk ve düşman tam karşımızdaydı. Bazı arkadaşlar yorgun ve yürüyemiyorlardı. Dr. Ağır arkadaş moraliyle yürütüyor ve ellerinden tutuyordu.

Tekmilde arkadaşları, kendisini görevlere katmadıkları için eleştiriyordu. Pratiğe girmek istiyordu. Düzenleme oldu oradaki güç dağıtıldı. Her birimiz bir yere gittik. Bir gün gene çatışmaya giriyorlar. Ve bir vadiye geri çekilme yapıyorlar. Bu vadi, Reşanê vadisi. Düşman etraflarına çember atıyor. Dr. Ağır arkadaş ve birkaç arkadaş daha mevzi tutmaya çalışıyorlar. Orada yoldaşları uğruna O ve 11 yoldaşı devrim şehitlerinin kervanına katılıyorlar. Onunla şehit düşen arkadaşların hepsi sevilen ve değerli yoldaşlardı.

Doğan güneşten kopan bir parça kızılık tüm Kürdistan'a yansıdı. Amed dağlarını hüznün bürümüş ve intikam öfkesiyle volkan gibi patlamaya hazır duruyorlardı. Ve şimdi Amed'de intikam, silahların namlusuyla alınıyor, alınacak.

Sizleri ve tüm devrim şehitlerini saygıyla anıyoruz.

Zınarin

29 Ocak '96

29 Ocak '96

Yaşam karşısındaki duruşumuz, durumumuz insanca mıdır?

Yüksek-yüce davanın sahibi olma, yaşamı sevmek.

Kadının cinsini sevmemesi düşünülebilir mi?

Sevgi denilince neden hep karşı cins sevgi akla geliyor? Böylesi bir sevgi mi kişiyi yürütüyor? Ya benim gibi sevillecek o kişi bulunmamışsa! Evet zaman zaman hoşlanılan, beğenilenler oldu ama sevgi yok! Onu, onları ben yaşatacağım. Tıpkı Ağır gibi!

"Nasıl yaşamalı?" sorusuna cevap ararken, onun bireylerini yaratmanın savaşımını verirken, diğer tarafta ve en önemlisi, yaşamımızı korumamız lazım.

Yaşam hakkımızı yeniden sorgulamalıyız. Yaşama ne kadar hakkını veriyoruz, yaşamı ne kadar temsil ediyoruz! Ölü yanlarımız ne kadar?

"Yaşama sevinçi

yaşama aşkı."

Aşk, tutku ile sevgi ile yaşamı sevmek. Gerilla bir yaşam biçimidir. Bugün her ne kadar getirdiğimiz çirkinliklerle biraz karartılmışsa da dağlarda yaşamın en güzelinin kendisidir.

Tam da şimdi Fuat arkadaş, Hakkı Bulut'un "neden saçların beyazlamış arkadaş, sana da benim gibi çektiren mi var" türküsünün sözlerini söylüyor.

Durağan değil akıcı olmak gerekir. Yaşamın en güzelini soluyarak ciğerlerinde hissetmek gerekir, dolu dolu yaşamak gerekir.

Yaşam dolu dolu akıp gidiyor. Tıpkı önümde hiç bıkmadan, yorulmadan akan Zap nehri gibi zamanın akışı açısından Zap'la bağlantı kurulabilir ama, yapılanlar açısından elbette ki farklıdır.

Merkez Karargah Eğitim Alay Yönetimi olarak 500'e yakın bir gücün eğitim faaliyeti devam ediyor. Fuat arkadaş koordinesinde ve üç taburun yönetimlerinden oluşan yapı alay eğitim yönetimini oluşturuyor. Ben de hem YAJK yürütmesi, hem de bir bölüğe bakmam nedeniyle bu yapının içerisindeyim.

Ağustos 1995'ten bu yana ülkedeyim. İlk kez böylesi bir tempoya, hareket tarzına girmiş olmanın coşkusu derin.

Şunu gördüm ki, eğer kişi yoğun bir tempoyla kendisini yaşama katmayı öğrenmezse düşünce başta olmak üzere birçok yönüyle köreliyor.

Körelme mi, tüm yapıda hakim olan bu. Yaşama sevinçi yaşama tutkusu yok, yürekler boş, çoğu zaman gözler adeta bomboş, bakışlarda dolu sevgiden eser yok, ölü ruhlar dünyasında gezmeye benziyor. Bu ölü ruhları, bunalımlı kişilikleri, amaçtan hedeften yoksun, yaşama küskün kişilikler önceden görmüyor değildim ama, her zamanki gibi çözümü konusunda dar, yontemsizdim.

Ölü ruhlara can vermek, sevgisiz yürekleri sevgi ile doldurmak, yaşamı anlamlı ve uğruna savaşılır kılmak savaşın onun eylemini anlamak ve yaratıcı kılmak, devrimin, devrimcinin en önemli işi ve savaşta böylesi çalışmalarla kazanılır.

Şu anda Zap vadisindeyim. Kürdistan tarihinin en önemli akademisinden birini açmış durumdayız. Parti Önderliği sahasından sonra en kapsamlı eğitim ve olanakları bu sahada. Böyle bir şikeft halindeki okul, uzun bir emek sonucu

bir konferans-kongre salonu niteliğinde daraltılmış durumda. Üniversitelerdeki anfilerden yapı olarak bir farkı yok. Parti Önderliği de yanımızda. Şu anda videoyu izlemek için toplanmış bulunuyoruz. Sadece I. tabur ve yönetim var. Daha sonra Parti Önderliği'yle telefon görüşmesi yapılacak. Yani önderlik sürekli yanımızda sayılır. Perspektifleri ile her zamanki gibi çözümler geliştiriyor.

Böylesi bir komuta-savaşçı yapısı bu süreçten güçlü çıkarsa, '96 ve sonrası hamlesi inanıyorum ki, Zap vadisi ölü-cansız bir vadi olmaktan çıkıp, iktidarlaşmanın sağlandığı, kadrolarının yetkinleştiği bir vadi olacak. Baharda açacak, yaşam bulacak onlarca güzellik gibi ülkesinin her tarafına yayılacak.

"Kürdistan devriminde askerileşme ve askeri yaratma görevimiz" belirlemesi ile Parti Önderliği'nin video kasetini izlemeye başladık. Dışarda kar-yağmur karışımı tüm hızıyla yağıyor. Zap sessizleşti, o da kulağını Parti Önderliği'ne vermiş 10 metre uzağımızda ama, sessiz şu anda.

Burada yaşamı gördükçe Parti Önderliği'ni daha çok anlıyorum. Bizlerin vahim durumu karşısında Parti Önderliği'nin ulaşmış olduğu çözümleme, öncülük-önderlik düzeyi kesinlikle karşılaştırılmaz. Bir halkı, bireylerini yeniden yaratma, askerileştirme, kendisi için var etme, savaştırma, zafere inançlı kılma, iradeyi keskinleştirme, amaca kilitleme donanımını sağlama, kesinlikle ve kesinlikle dünyanın en zor işidir. Savaşdır.

Yani hayvanlaşmaya doğru hızla kayan insanları insan yapma savaşı.

Yazılacak o kadar çok şey var ki, bu hızlı temponun içine yazıyı da almak gerekiyor. Bunu başardığım oranda, ertelemeciliği de aşmışım demektir.

Gecenin bir yarısına kadar buradayım. Devrimi, kanunlarını, savaşımını, bireylerini yazmaya devam edeceğim.

Savaş istemim kadar, ütopyam bir romanı yazmaktır. Bu romanı parça parça yazıyorum ama romanı yaşayacağım ve sonra da yazacağım. Ütopyalımın içine bunu da katmış bulunuyorum.

Can Ağır, seni yazacağım. Senin ve senin gibilerin romanını. Bir savaşın kendi ifadesi ile seni bana yazmış. Neşe ve hayat dolu, senin nasıl kendisini eğitime çektiğini anlata anlata bitiremiyor. Benim seni ana ana bitiremediğim gibi.

Sen, bitmez bir ateş gibi yüreğimde, sürekli bir enerji gibi beynimdesin. Sana türküler besteleyeceğim, kesin, söz.

Parti Önderliği ile konuştum. Kendisi konuşmak istedi ve dünyanın en mutlu insanı ben oldum. Bu gecede konuşacağız, yazacağım.

ŞEHİT YOLDAŞLARIMIZA

Böylesi bir yazı için elime kalemi almayalı çok oldu. Şimdi ise büyük bir ağırlıkla bu satırları yazarken, Ağır için yazıyorum, bugün Şubat'ın 12'si, yarın 13'ü olacak ve Şex Sait'in idam edilişinin yıldönümünde Piran'da şehit düşen 35 can için, yürek, beyin, beden için yazıyorum. Bir tesadüf değil, düşmanın bilinçli bir planıyla gerçekleştirilen katliam için yazıyorum. Saflarda da görmeden, kısa sürede şehit düşen, 34 arkadaşıyla birlikte belki suda giden, belki de kendini vuran kardeşim Dıldar için yazıyorum. Bunun için diyorum ki duygularımız fazla birbirinden uzak değil. Doğru, belki bazı duygularımız köreldi, bazıları değişti, eskisi kadar dışa dönük değil ama içimizde kimsenin söndüremeyeceği volkanları biz biliriz.

Evet biz biliriz. Munzur'un, Orhan'ın, Mahsum'un, Ayhan'ın ve daha yüzlerce yiğit insanın değerini, acısını, coşkusunu, öfkesini hırsını ve daha anlatılmaz, dile gelmez binbir duygusunu.

Onlar bizim yürüyüşümüzde her zikir edişimizde güç verdiler. Yürüme ve mücadele etme kararlılığı gösterdiler bizlere.

Geçen gün değerli bir yoldaşın, Zınar arkadaşın şehadet haberini aldıktan sonra yürüdüm, gözlerimden yaş gelmiyordu, ama ağlıyordum. Kördüğüm olmuşçasına yüreğimde bir acı hissettim. Geçen yıl bana "biz çok yaşadık, fazla yaşamakta, hele birçok yoldaşın şehit düştüğünden sonra fazla hoş değil" diyordu. Aslında benim de taşıdığım bir histi, fazla açığa vurmasam da. Nitekim '95 baharında böylesine bir histe, kendimi öldürmek istercesine düşmanla çatışmalara girdim. Yine şehadetlerden sonra doğru olmadığının farkına vardım.

Zeynep arkadaş;

Biz partiyle yürüyeceğiz. Düşe-kalka yürüyeceğiz. İleriye, geriye belki yürüyeceğiz, değerini tam bilmeden yürüyeceğiz ama insanlığımızı mutlaka bulacağız. Duyguyu öğreniyoruz, intikamı öğreniyoruz, nefreti, sevgiyi öğreniyoruz. En doğrusunu bulana kadar, son nefesimize kadar YÜRÜYECEĞİZ.

Ama ne zaman ki yürüyüşümüz görkemli, adımlarımız sağlam ve en derindeki hücrelerimiz PKK militanlığı kokarsa, işte o zaman biz bizim olacağız. Biz halkımızın olacağız. Biz Ağırların, Dıldarların, Munzurların olacağız. Ne mutlu böyle olanlara.

Ağır'aE

Silvan alanında, cephe karargahında onunla karşılaştık ve orada tanıştık. Eski veya yeni bir yoldaşın kardeşi olması, olgun, çalışkan bir görüntüde ilk izlenimde olmasından dolayı çabuk ısındık. Beraber çalıştığımız Cemal arkadaşla O'nun hakkında konuşurken; "iyi bir militan olabilir" diyorduk. Partiyi aslında tanıdıktı. Bilinç kadar emekçi yönünün de olması, ilişkilerindeki doğal ve içten davranışları onu bize sevdirmişti. "Akademiye ilk grupla gönderelim" diyorduk.

Karargahtan ayrılışımın sabahı çatışma çıkmıştı. Ağır, Mehmet, Şenol, Kemal gibi çok değerli arkadaşların beraber şehadeti ağır oldu bize, keşke diyordum kendime, "o akşam ayrılmaydım. Belki onları korurdum." Ama niyetler savaşta fazla anlam ifade etmiyor.

Yaşam ve savaş devam ediyor. Yaşamı bilenler için. Sanırım biz yeni yeni yazmayı öğreniyoruz. Ve ancak bundan sonra gerektiği yerde ölmesini de bileceğiz. Yaşamı tadında yaşasak onlara layık olacağız ve OLACAĞIZ. Onların mücadele ettiği yolda ölürsük ne mutlu bize ki onlara kavuşacağız.

Duygulandığım akşamlar içimden bildiğim şiirleri okurum. Biraz da olsa bizi anlatabilen Ahmet Arif'ten okurum.

Bildiğim kadarıyla şiirler, normal yollardan anlatamadığımız şeyleri anlatır derler. Ben de onun için iki küçük dizeyi yazıyorum.

(Zeynep arkadaş)
Öyle yıkma kendini
öyle mahsun öyle garip
Nerede olursan ol
içerde, dışarda, derste, sırada
Yürü üstüne üstüne, tükür yüzüne celladın.
Fırsatçının, fesatçının, xayının
Dayan kitap ile, dayan iş ile
Tırnak ile, diş ile, umut ile, sevdâ ile, düş ile
Dayan rüşva etme beni.
Gör bak yeniden nasıl yaratılırım
Namuslu genç ellerinde
Kızlarım, oğullarım var gelecekte
Her biri vazgeçilmez cihan parçası
Kaç bin yıllık hasretimın goncası
Gözlerinden gözlerinden öperim
Bir umudum sende
Anlıyor musun?

Agır'a ve Herbirine

Seni anlatabilmek seni
Kahramanlara, iyi çocuklara
Seni anlatabilmek seni
Namussuza, halden bilmez
Kahpe yalana
Ard arda kaç zemheri
Kurt uyur, kuş uyur
Zindan uyurdu.
Dışarda güröl güröl akan bir dünya,
Bir ben uyumadım
Kaç leylim bahar
Hasretinden prangalar eskittim.

Şehit yoldaşlarımıza bağlılık sözümüz ve kararlılığımızla,

12 Şubat 1996
Menaf

13 Şubat '96

Ders Parti Tarihi. Hilvan-Siverek süreci ve köylülüğün Bucak çeteciliğinin durumu anlatılıyor. Çeteler, alçak kurtlar sürüsü. Ağırları, Şenolları ve daha nicelerinin cesetlerini ateşe verip yakan bu yaratıkları, güruhları unutmak mı, asla! Onlara olan, kin, intikam, nefret tüm yüreğimi beynimi sarmış durumda.

Yılların yoldaşı Menaf arkadaşın yazdıklarını okudum, gözlerim istem dışı ıslak, göz pınarlarım kendiliğinden açılmış, kalbimin atışları hızlanmış, her tarafımı sıcaklık kaplamış, ateş basmış, damarlarıma kan sığmıyor. Tüm hücrelerim ani hareketleniyor, yazacağımı, belki kuralızsızlık ama dersi dinleme yanında onu bilince çıkarma bu yoğunlaşmadır.

9 Şubat 1996 akşamı Şeyh Sait için MED-TV'nin hazırladığı TV programını izledik. Zap vadisinde aldığımız uydudan anten ile TV izledik. Programda sunilik ilk gözüme çarpan oldu. Savaşın, doğanın, gerillanın güzelliğinden uzak olmanın net bir biçimi. Buna rağmen Melik Fırat'ın cezaevinde olduğunu öğrendim. Onunla sohbetlerimiz aklıma geldi.

Bir tarih ve bilgi ağacı ama idealist ideolojinin esiri, düzenden bağıni koparamadı ve sonuçta yine zindanlara girdi. Şeyh Sait Vakfı çalışmaları vardı. Ben de 94'te bu çalışmaya katılmıştım. Tek, genç bayandım sofi ve mellelerin içinde ama saygı da gösteriyorlardı. Vakıf bir çalışma, kendilerini konuşturma, mirası kaşıklama yeri yapmak isteyen diğer örgütlerin niyetlerini bozmak için ... Fırat'ın başkanlığını yaptığı vakfın başkan yardımcılığına da seçilmiştim. Kör Şahin'den (köyde) Şeyh Sait'in isyanı masallar biçiminde dinleyerek büyüyen ben, isyanı devrimci çıkışa dönüştürmenin savaşını veriyorum. Ağırlar, Dıldarlar, Rızalar, Munzurlar... gibi Şeyh Sait'in torunlarının şahadetleri ile Kürdistan dirilişindeki kahramanlıklarını anıyorum Ağır gözümün önünde, çok küçüklerin sürekli yaramazlığı nedeniyle annem onu ambarın ayağına bağlamıştı. Dedem gelip bu durumu gördüğünde de anneme kızmıştı. Şahadetinde gazeteye verdiğim fotoğrafı (Tıp fakültesinden mezuniyet fotoğrafı) gözlerimin önünde, Ağır'ı tanıyan Gençler Birliği'ndeki Rojda arkadaş onu anlatırken kara gözlerinde parıltıyan ışıltıları, onu tanımasıyla bana sokulması aklıma geliyor.

TV izlerken çoğu yoldaşı, binbir emekle hazırlanan TV'yi izlemekten rahata düşkünlük, uykuya düşkünlük ile izinsiz mangalarına kaçışları bir yana, ben 12'yi 13 Şubat'a bağlayan gece Piran'da şehit olan 34 yoldaşı anıyorum. İsyanın provokasyonla erken başlatıldığı ve isyanın üssü Piran'da şehit 34 can, şehit, kahraman, ışı, reber yoldaş. Bu şahadetlerin amcamın oğlu İbrahim (Rojhat) komutasındayken olması ise, bana isyana kalkan ama partileşmeyen, askerleşmeyen Kürdün gerçekliğinin çıplak ifadesi oluyor.

Bahar geldi, her yer, her gün, her saat, her an biraz daha yeşeriyor. Dağ zirveleri ve etekleri karlı. Yağan yağmur nedeniyle birçok yerden su çıkıyor. Doğa canlanırken Parti Önderliği'nin 8 Şubat telefon görüşmelerinde dile getirdiği gibi düşüncede baharlaşma faaliyeti burada hızla devam ediyor. Tüm yerleşim ve okul noktaları değişti. Şu anda bahar güneşi ve esen meltem rüzgarına açık, etrafı 1-1,5 metre taş duvarla çevrilmiş, 3-4 sıra ve bir masa ile okul haline getirilmiş yeni okulumuzda eğitim görüyoruz. Üstü kapatılmamış, bugün öğlen sonrası kapatılacak, erkek arkadaşlar uğraşılıyor...

Eğitim alay yönetimindeyim bir bölük arkadaştan direkt sorumluyum. Belli bir zaman geçti ve sorunlar yaşanıyor. Özeleştir platformuna kalktım. İki taburluk bayan gücünün önünde yaklaşık üç saat sürdü, yoğun eleştiriler geldi. Egemen sınıf anlayışı, kemalizmin halka yaklaşımı, halkı sevmeme, sevgiyi bilmeme, çekici üslubun olmayışı, yoldaşlarla kaynaşmama vb. eleştiriler. Eleştiriler çok yoğun, değerlendirmeler de. Bir çoğu Parti Önderliği sahasında yapılan eleştiriler.

Yeniden kararlılık sözüm alındı, verdim. Bundan sonra hesaplılığı bırakıp kendimi tümünden katacağım, hırsla inatla, sevgiyle. Düşüncede varolan duyguları pratiğe geçireceğim. Hiçbir şey olmasa da Ağır gibi şehitlere sözüm var, bağlılığım var.

14 Şubat '96

Platformda Fuat arkadaşın yanında Neval arkadaş da tercüman olarak duruyor. Kurmancı bilmeyenler, daha doğrusu öğrenmeyenlere oportünist denildi, gerçekliği de yok değil. Her ne kadar Kürtçe'nin lehçesi zazacayı biliyor olsak da, ulusal dil niteliğindeki kurmanciyi öğrenmemek, ancak kemalizmin etkileriyle açıklanabilir.

Fuat arkadaş koyunlaşmadan söz ediyor. Sömürgecilik Kürt insanını nasıl koyunlaştırdığını anlatıyor. Domuz, keçi gibi yabani hayvanların kendini koruma iç güdülerini var ve tedbirlerini alıyorlar. Evcilleştirilen hayvanlarda ise bu yok. Örneğin bizon yabani ve müthiş koruma içgüdüğü vardır. Öküz ise duyarsızdır. Ama koyun bile kendisi kurtun, kasabın yanına, domuz insanın yanına, yani düşmanın yanına gitmez.

Tüm bunlar kaçan iki kişinin halk gerçekliğini hayvanlaşma derecesini ortaya koymak içindir. Bir manga kaçan birisinin, kendi içinden ancak 2-3 saat sonra haberi oluyor. Sorumsuzluk, sorumsuzluk ki iki kişiyi kendi içinde eritmeme, değiştirememeye partiyi kendisi görmeme, hep başkasını, yönetimi görme var.

Ayrıca bu sahada partileşmeden kopuş var. Ruhta kaçış var, düşkünlük var. KDP'yi düşman görmeme var. İç eyaletlerde partiye bağlılık daha fazla, zorluklara katlanma noktasında iradeler daha güçlü. Çünkü düşmanın vahşetini, kirini görme durumu var. Bu nedenle yaşama sarılma daha fazla. Burada ise yıpranma, ulusallıktan kopuş çok daha fazla.

Partileşmek, yoldaşlık ilişkilerinin yaratılması demektir. Yoldaşlığı yakalayamayan ulus olamaz, parti kuramaz.

Düşman (dünkü habere göre) sınıra yığınak yapmaya başlamış. Güney'e yönelik kapsamlı bir operasyonun hazırlığı var ve düşman saldırmadan biz saldırmalıyız.

Yabancı öğelerin içimizden atılması da bizi güçlü kılabilir ama yine de kazanma...

Bu sabah bir arkadaş mayına basarak yaralandı. Sefkan adında bir arkadaş. Son düşman operasyonunda KDP'nin YAJK'a olası saldırısına karşılık mayınlama yapılmıştı. Daha sonra mayınlar söküldü ama biri unutulmuş olmalı ki, bir arkadaşın, yoldaşın, gerillanın, sakat kalmasına neden oluyor.

Bir devrimcinin askerinin dilinde "yapamıyorum" sözcüğü olmaz. Bizim ise sadece günlük yaşamımızda bile belki de on kez tekrarladığımız "yapamıyorum" oluyor. Beyinsel anlamda, düşünsel ve ruhsal anlamda bu kelimenin ne kadar yönlendirici olduğu ise ayrı. Çalışmayı engelliyor. Yazılar kalemin ucunda kaybolup gidiyor...

"İstemek Aşık Olmaktır"
Akdağ'ı alev almış Agır'ım
Çevlik çiçekleri solmuş Agır'ım
Murat Dicle'ye dolanmış Agır'ım

Yürekler isyanla dolmuş Agır'ım, Agır'ım

Çiçekler güne durmuş Agır'ım
Amed'den hawar gelmiş Agır'ım
Dilden dile dolanmış Agır'ım
İsyan devrime dönmüş Agır'ım

Yürekler isyanla dolmuş Ağır'ım, Ağır'ım

Çiçekler güne durmuş Ağır'ım

Reşan alev almış Ağır'ım

Düşman korkudan bunalmış Ağır'ım

Çukurova, Akdağ'a selam durmuş Ağır'ım

Dağlar alev alev Ağır'ım

Yürükler isyan alev Ağır'ım

Ağır'ın doğum gününde yazdım. Ama onu tam anlatamıyorum. Bu gösteriyor ki Ağır kadar duyguda, pratikte yoğunlaşma yok. Duygu yoğunluğu sevgiye özlem olsa bu yoğunluk kendiliğinden yakalanır.

9 Şubat '96

Zeynep Ağır

Ağır'a

Bir Mayıs Günü

Mayıs'n 25'i ve yıl '95

Aram'dan "Welate me"yi dinlerken

Sana uzanıyorum AGİR

Ko Spi'ye

Çukurova sıcaklığına

Lice üçgenine

ve Ağustos sıcaklığının bir günü

Ortadoğu'nun sıcaklığına

Rewşen de geldi bugün

eksik olan sensin Ağır

Ortadoğu'nun bu sıcak mı sıcak

yüce mi yüce

Sahasında sen olsaydın

ben değil Ağır

Ben şehit sen savaşçı,

komutan olsaydın Ağır

Ben-Sen-Rewşen

25 Mayıs '95

"Tarihe imzamızı atacağız"
Evet Ağır
bu söz senin
Sen tarih oldun
mürekkebin kanın oldu
bizse yolundayız Ağır
yolunda
duygulu
tutku ile dolu
umutlu
Ko Spî de buluşmanın
sözünün eri olacağız
Ağır

25 Mayıs '95

Ağır
Ağır e dılamın
Bu sensiz ilk baharım
Senin doğum gününü
geride bıraktım.

Bingöl ovasının çiçekleri gibi
olmasa da
Ortadoğu'nun çiçekleri de açmış
Elimi uzatsam
seni tutacakmış gibi
yakınımdasın Ağır

21 Mart '95

Parti Merkez Okulu

Kahramanlık haftasındayız
Tüm kahramanlar içinde
Sen gözlerimin önünde
dolu dolu gülüşünle duruyorsun
Senin anın rehberimdir
ona cevap olmak
tutkumdur
ve her an sen yaşayacaksın
AGIR
yaşayacaksın
Bu anlamda yüküm de ağır mı ağır
ama ben hafif mutlu

29 Mart '95

Parti Merkez Okulu

Hiç yazmadım işkenceyi AGIR
hiç yazmadım
Neden mi?
anlaşılamaz mı?
O onursuzları
anlatacak kelime yok da ondan
Hayvana bile hakaret etmek istemiyorum
ama bugün
kendimi de görüyorum
sorguluyorum
kinimi ölçüyorum
sana sevgimi ölçüyorum
ve uçmak yetmez
Bir zehirli mızrak olma yetmez
Bu zafer, iddia sana adanmıştır
Senin şahsında direnen yoldaşlara

Ülkeyi Zap'ta tanıdım...

9 Şubat 1996

Agır'ın doğum gününde okulda, derste karaladığım dizeler, hep Ağır, hep Ağır. Yanan sigaramda, söylediğim türküde, sevdalandığım dağda, yaşamın her anında kanım Ağır'ın kanı, damarlarımda dolaşıyor, enerjim de onun. Ve çalıştıracağım.

Bu aralar Sun Tzu adında bir yazarın 2000 yıl önce savaş sanatı üzerine yazdığı bir kitabı okuyorum. 2000 yıl önce savaş sanatının yasalarını öylesine harika denilebilecek bir anlatımla formüle etmiş ki, insan hayranlık duymadan edemiyor. Savaşı düşüncede kazanmanın gerekliliğini çok iyi tanımlamış. Şimdi Japon samuraylarını ve Çin'in Tao felsefesini daha iyi anlıyorum. Rakibini beyinde, düşüncede öldürme ve sahaya kesinkes kazanma, mutlak kazanma planıyla çıkma. Rakibin en ufaklık fırsatını büyük darbe haline getirme, savaşta çok iyi taktisyen olma... Arazi üstünlüğü, kuvvetin ne olduğu... "Kuvvet, ölmeyecek küçük örgütü yaratmaktır" diyor. Ne geniş arazi, ne de büyük ordu. Kitabı yeniden okuyacağım. Çünkü ilk okumada sadece askeri sanat açısından okudum ve anladım ki siyasi savaş sanatı için çok daha fazla gerekli. Bu nedenle bir süre sonra yeniden okumanın daha faydalı olacağına inanıyorum.

Bugün Parti Önderliği'nin çözümlemesi "Nasıl Yaşamalı?" kitabını okumaya başladım. Bu sıralar ihtiyacım var. Sonra da Parti Önderliği'ne raporumu yazacağım. Yemeğe çağırıldılar.

20 Şubat 1996/ Zap

Savaş ve ordu dersi devam ediyor. Beşyüze yakın bir savaş gücü yaklaşık iki aydır yoğun bir eğitimde. Bunların ikiyüze yakını bayan arkadaşlar. Çoğu komutan olmakla beraber ağırlıklı olarak savaşçı yapısı. Sürekli hareket halindeki bir eğitim, tempo yoğun. Zorlanan birçok arkadaş var. Ben de kendimi çok zorluyorum. Ne olursa olsun bu tempoya uymam, kendimi uydurmam gerekli. Özellikle hastalık sorun. Arkadaş yapısı zorlandığı için kolaylıkla kendini bırakıyor. Ruh vermek, moral vermek, eğitime getirmek, götürmek güç. İkna olmadı mı tepki duyuyor, bireysel kine kadar götürebiliyor.

Risksiz, zorluksuz savaş olmaz deniliyor. Riske girmeden, tehlikeye girmeden savaşacağını sanmak kendini kandırmaktır. Zira savaşın doğası gereği olsa da, tehlikeyle burun buruna yaşamaktır savaş. Korku olmadan da savaş olmaz. Kör cesaret, feodal yiğitlik bugün savaşımızın teorisi olmuş. Oysa korkmayan tedbirini alamaz, gevşek kalır ve sonuçta şimdiye kadar çokça görüldüğü gibi çabuk imha olur. Birine "korkak, korkuyorsun" denilmesi mümkün değil. İsyan eder, bunalıma girer.

Yine korkuya çarpık yaklaşıldığı içindir ki, ölüm de, şehadet de ucuzlamıştır. Savaşa ölüm için gelinmekte, eyleme de şehadet için gidilmekte. Zafer için, kazanmak için, yaşamak için değil.

Ben dahil partiye katılımda etkili bir şehadet için geldim. Şimdi yürüyüşümde zorlanmamın, partileşmemenin, askerileşmemenin ölüme gelişle bağlantısını kurmaya çalışıyorum. Savaşın amansız kanunlarını bilmeden savaşa katılım. Gül bahçesinde yaşama değil, barut-kan içinde yaşamı sürdürmektir savaş.

Savaşta duygu inanıyorum ki, başından beri tartışılıyordur, tartışılırdır da. Korku, cesaret, öfke, kin, sevgi ve daha birçok duygu vardır.

Savaşta sevgi nasıl olur?

Savaşta bunu yoldaşına sevgi olarak dile getirmek gerekir. Savaşın reçetesi yokken, kesin sınırlarını çizmek güç.

22 Şubat 1996/ Zap

Savaş ve ordu dersi devam ediyor. Ben nöbetçi subay olduğum için derse katılmadım. Okul yerimiz yine değişti. Bahar tepesine bakan bir dol, arkamızda küçük bir şikeft var, orası bodur ormanlık. Güneş belki de baharın en güzeli yerlerde, kardelenlerden sonra adını bilmediğim sarı çiçekler de açıyor. Bu otların dibinden yeşil otlar an be an büyüyor. Kuru meşe ağaçlarının yaprakları yerde ve palamutlar maruz kaldıkları soğuk nedeniyle hışmımıza uğruyorlar, ağaçlar da yavaştan tomurcuklanıyorlar.

Karşımda Bahar tepesi, dolda kar yok. Tepeye yükseldikçe karla kaplı, ders gördüğümüz saha doğal bir tiyatro gibi. Geniş bir gösterim sahası. Aşağıda yamaçları da hafif eğimli ve bana Efes'in tarihi tiyatrosunu hatırlatıyor. Ses de akustik. "Bijî Serok Apo" sloganı kulağa çarpıyor. Ve kırmızı üç bayrak her gün Serhat arkadaşın koltuğunun altında geziyor. Bugün de burada açılmış. Aynı biçimde okul sıraları da öyle. Bahar tepesinin kuzey yamacı görünüyor, karla kaplı. Bizim bulunduğumuz yamaç ise güneye bakıyor. Karlara bakarken Ko Spi aklıma geliyor. Onun en zirvesinde yaza kadar kalan beyazlığından adını alan Ko Spi (Akdağ). Ziwêr'de soğukta şekerlenen dut pekmezi ile soğuk ve yağmurdan boncuk boncuk olan karın karıştırılmasından, dondurma gibi olan tatlı aklıma geliyor. Şu anda elimi uzatıp sadece o kardan yemek isterdim.

YAJK yürütmesinde olan Şervin arkadaş Zagros'a, Neval arkadaş da Metina'ya gittiler ve henüz dönmediler. Onların yarattığı boşluk var. Onu her ne kadar doldurmaya çalışıyorsam da başta tarz ve yöntemden, üsluptan kaynaklanan sorunlar nedeniyle tam güç yetiremiyorum. Konferans da yaklaşıyor, hazırlıklar yetersiz, sorumluluğu ağır ve tam yürüttüğümü söyleyemem.

Savaş tarihi, eyalet eyalet anlatılıyor. Botan Eyaleti bugün gündem. Orada köylülüğün nasıl yaşam yürüttüğü ortada.

Feodal yaşamın da gerisinde bir yaşam. Hayvancılıkla uğraşılıyor, türküler, öyküleri, oyunları bile hep hayvancılık üzerine -hem de en çok sevilenleri.

Merkez üye olduğunda İran-Irak sınırındaki Kürdistan'da katırlarla erzak taşıyan komutan Zeki. İdeolojiden yoksun ve Kör Cemal gibi köylülerle hareket etmiş. Derste Hogır döneminde gelen üniversitelilerin sınıf çatışması ve çoğunun "ajan" adı ile cezalandırılması anlatılıyor. Aklıma ilk gelen Zeki Yiğit adındaki Piranlı arkadaş oluyor. Eskişehir Üniversitesi'nden bir grup arkadaşla katılmıştı. Adana'da oturuyordu. Katılırken mahallede sadece benimle vedalaşmıştı. Sonradan cezalandırılan arkadaşlar içinde olduğunu öğrendim, 4. Kongre'de çoğuna şehadet verilmiş. Botan, savaşın başından beri yoğunlaştığı, köylü tarzın savaşıma damgasını vurduğu, düşmanın gerillayı sıkıştırmak ve boğmak istediği, komuta ve savaşa tarzıyla savaşa damgasını vuran bir eyalet. 3. Kongre sonrası Kör Cemal'e karşı çıkan tek kişi Cuma arkadaş. Burada bunun gerekçesi 3. Kongre'de Cuma arkadaşın merkeze alınmaması olarak gösteriliyor. Sınıf savaşımının çetin, keskin yaşandığı bir alan. Denilebilir ki, çoğu da sınıf savaşımının ne olduğunu bilmeden adeta yer yer düşmanı bırakıp birbirine girmiş. Sınıf savaşımı; halk gerçekliği bilinciyle savaşı yürütme yerine, gücü yetenin birbirini "kevir altı" ettiği süreçti 1988-89 ve kısmen de '90 süreci.

Esen rüzgar bayrakları harekete geçirdi ve suların çıkardığı ses, kuşların derinden gelen sesleriyle karışıyor. Birden Kürdistan coğrafyasının güzelliği, ihtişamlı bir dağın başında dalgalanan bayraklar adeta gözümün önüne geliyor. Dalgalanan bu bayraklar şehitlerimizdir, savaşan gerilladır.

1990-95 arası Botan'da pratikte kalanların sayısı soruluyor. Elliye yakın bayan-erkek arkadaş ayakta. Birkaç arkadaş söz alıp durum değerlendiriyor. Şimdi de merkezi Celal arkadaş konuşuyor. Takım takım, bölük bölük kayıpların nedeni komuta tarzına, taktiğin oturtulmamasına bağlanıyor. Hareketli birlik pratikleri, çoğu arkadaşın sevdalandığı birlikler. Gerçekte nerede, kendini nasıl yaşıyorsa ona göre harekete geçen birlikler, savaş için hareket eden birlikler değil. Gerillanın unutulup ağavari tarzın oturtulduğu bir alan. Neden moral düştü, neden askerleşmeden uzaklaşıldı, çünkü gerillacılıktan uzaklaşıldı da ondan.

Güneş çok sıcak, uyuklamayan yok gibi. Gerillada sayımız arttıkça sivilleşme artıyor. İşte kurumlar pratiği...

25 Şubat 1996

Adım adım her eyalet bazında silahlı mücadele tarihi anlatımı devam ediyor. Botan, Garzan, Amed'den sonra bugün de Dersim anlatılıyor.

Dersim'i hiç görmedim, Dersim denilince ilk akla gelen isyan ve katliamdır. Zeynel arkadaş anlatılıyor. Şehit Zeynel'le Mersin'de ilk karşılaşmamız aklıma geldi: Beni, küçük bir kızın adını iki kez sormamdan yola çıkarak tanınması, Bingöl'deki telefonlar üzeri randevulaşma ve görüşmelerimiz, peşime takılan iki serseri karşısında feodal gururunun incinmesiyle gelip müdahale etmesi ve azarım karşısında özür dilemesi... Orta eyaletten şehit Jıyan ile beraber bana İstanbul'a gönderdiği not ve işkencedeyken onunla olan randevularım, '90 yılında illegal çalışmaya ilişkin anılarım aklıma geliyor.

Kuşkusuz Zeynel denilince akla gelen Yado çeşmesinde '93 ateşkesini sona erdiren, 33 askerin öldürülmesi eylemi, Bingöl eylemidir. Erzurum Eyaleti, oradan Dersim'e müdahaleye gidişi ve '94 sonlarında gelen şehadet haberi. Dersim'e bir fatih havası ile girer, mutlaka partiyi korumayı, oturtmayı hedefler, kararlılıkta amansızdır Zeynel. Gönüllere taht kurar. Onursal Merkez Yedek üyeliğini genç yaşta alır. Bingöl, Erzurum, Dersim'de bir efsane olur Zeynel. Kemalizmin yargılanması başlar Dersim'de. Şehit komutan Zeynel, seni saygı ile anıyorum.

3 Mart 1996

Bahar bütün güzelliği ile gün be gün serpilip açılıyor. Sarı, eflatun çiçekler ilk açanlardır. Yağmurlar, kar ve yaşam müthiş bir tempo ile devam ediyor.

Kendini dev sanan gerçekte cüce olanların savaşı değişik biçimlerde başladı ve devam ediyor.

2 Nisan 1996

Yaşam o kadar güzel ki, rengarenk çiçekler etrafa dolmuş. Zambaklar, sarı çiçekler açtıkça açıyor. Zap nehri ise taşmış daha bir gürül gürül ve reş mi reş. Süreç açısından oldukça önemli I. Ulusal Kadın Konferansı'nın 4. günü yoğun tartışmalarla devam ederken kimileri çiçek kadar güzel, kimileri ise Zap kadar reş. Amaç güzeli daha da güzelleştirmek, reşi de güzelin seviyesine ulaştırmaktır. Bunun savaşı çok yönlü, sınıf savaşı ve cins savaşımı keskin.

22 Nisan 1996/ Zap-Deraluk Boğazı

Eylül'de sekizlerin türküsü
Eylül'de çiçeklendi
Dağlar Bandozlarda
Mangal yürekli sekiz kahraman
Kürdün direniş tarihini
Genç bedenlerini
birer hançer gibi sapladılar
Siz bakmayın
Peri'nin muhteşem derinliklerine
Siz bakmayın
Şeytanların geçit vermez yüceliklerine
Mangal yürekli kahramanlar
94'ün Eylül şafağında
birer şahin olup süzöldüler
barbarların ordu sürülerine
nice muharebelere tanıklık bu dağlar

işgal ve istila dönemlerinin
meşhur İskenderi
sürmüş ordularını
Makedonya'dan bütün Anadolu'ya
gelip dayanmış şeytanlara
bütün Anadolu dağları
boyun eğmez geçit vermez
İskenderin namlusu
Bandoz asi, geçit vermez
askerleri kırılmış tek tek
zaptedememiş bu dağları
Eylül'de yemyeşil dağlar
Eylül'de yemyeşil bandozlar
Eylül'de masmavi akar Peri
mavi akan coşkun sulara
civıl civıl oynar balıklar
nereye böyle coşkulu
akarsın Peri
onbeş yaşında bir genç kız misali
rengarenk etekleri savrulmuş
Eylül rüzgarında
alevler yükselir eteklerinde
köyler, evler kül olmuş
yeşil yapraklar birden sararmış
otlar siyah bir kül yığını
insanları unut artık Peri
insanlar mahsum ve trajik
güler misin, ağlar mısın
kararsız
Ben ise...

1994 sonunda 5. Kongre'ye gelirken Amed'de şehit düşen ve gerçekte tanımadığım, ama şiirleriyle adeta ruhunu okuduğum Şehit Fikret Yoldaş'ın "Eylül'de Bandozlar" adlı şiirinin girişi. Ne yazık ki yol üstünde olduğumdan şiirin tamamını alamadım. Bir gün bu şiirin bütünü bulacağım, arayışım sürecek. Bulamasam da yazacağım Şehit Fikret.

26 Nisan 96/ Zap-Deraluk Boğazı

Ayrılırken
Ülkem'e, yıllardır özlemi ile yüklü olduğum ülkeme geçişte ilk konakladığım Zap. Ülke gerçekliği ile tanıştım. Kadın yapısıyla, yani kendi gerçeğimle tanıştım Zap'ta. YAJK'nın tasfiyesini gün gün takip ettim Zap'ta. İki ay hasta gezdim Zap'ta.
Bin yılların ihaneti KDP'ye karşı yürütülen savaşa Zap'ta tanık oldum.
İlk kez Zap'ta bir gün önce gördüğüm yoldaşların ertesi gün şehadetini duydum. Düşman operasyon ve bombardımanlarının altında koştum. Düşmana sıkılan kurşunları dinledim Zap'ta.
Parti Merkez Karargahı'nı gördüm, ondan fazla merkez arkadaşla tanıştım Zap'ta. Zap'ın sıcak Eylül günlerinin karlı-yağmurlu zirvelerini gördüm. Masmavi Zap kadar, çamurlu rengi ile coşan Zap'ı gördüm. Zap esir ve kirli, özgürlüğü Çukurca'nın pisliğinin kesilmesine bağlı.
Ceviz ağaçları ile dolu Dola Şive'ye geçtim, yeşil suyunu içtim. Cudi tepesinin labirentleri andıran kayalıklarında kayboldum. Zap'ın yirmi metre yakınında şikefte beş yüz kişi ile eğitim gördüm. Zap 2. ve 3. Merkez toplantılarına tanık oldum. Zap YAJK Konferansı'nı ağırladı. Ve Zap şimdi bir garnizon, gerillaya mekan.
Amed'e boğazından. Bahar tepesine, Deraluk Boğazı'ndan Kurêjahro zirvesine, Dola Şive'den Çiyaye Reş'e kadar Zap. 1995-96 kışında oldu bir cadı kazanı. Ortadoğu'nun politikalarını etkiledi Zap. Erkeğin ve kadının iktidar savaşlarına tanık oldu bunalımlar kadar.
...

7 Mayıs 1996

Şimdi Şehit Mehmet Karasungur (Boti) kampındayım. Yarın Şehit Aziz kampına geçeceğim. Yoğun bir çalışma içinde olduğumdan yazmayı ihmal ettim. Ama öyle görülüyor ki, bundan sonra burada yazma olanağım olacak. Burayı yazmadan önce Zap'ı bitirmek istiyorum.

...
Güzellikleri gördüm Zap'ta. Zap'ta cinsimi, yani kadın olarak kendimi sevdim. Zap'ta erkek egemenliği kadar kadının savaştaki rolünü gördüm. Zap'ta I. Ulusal Kadın Konferansı'na, özgür dağlarda özgürlük platformuna katıldım. 220'si delege toplam 300'ü aşkın kadın gerillanın cins ve sınıf savaşına tanık oldum. Özgürleşme çığlıkları ve şiarlarını dinledim. Zap'ta kış boyu koşuşturdum ve fizikmen gücümü açığa çıkardım. Dostlukları, yoldaşlıkları gördüm, sınıf savaşımının boyutlarını yaşadım. Konferansta platform önünde kapsamlı özeleştirilerle, eleştirilerle yıkandım. Kadının kurtuluşu için merkez yedek hizmeti görevi verildi. Bu kutsal ve anlamlı göreve cinsimi sevme ve bunun tutkulu savaşçısı olma kararı ile yola çıktım.
Zap'ta can yoldaşım Rewşen'le kaldım. Onu etkileyen haberi paylaşmaya çalıştım. Onun zorlanması benim zorlanmam oldu, fizikmen güçlenmesi güçlenmem oldu. Onda Ağır'ı aradım. Amed'den gelen Ağır'ları gördüm. Onun savaşçılarını, onu sevenleri dinledim. Ağır'ın kardeşi ablası olmanın gururunu taşıdım Zap'ta. Zap'ta Ağır'ları yetiştirmeye çalıştım, Rewşen gibi sevmeye özen gösterdim. Kurmanci dili engel olsa da, engelin anlayışlarını

olduğunu görüp derinden utandım. Rewşen'le Ağır'ı konuştum, andım, sevdim, bağlandım, bağlandım. Ağır mı? Dünyam.. Zap'ta Mordem'in, Aryen'in, Dılar'ın, Diyar'ın, Binevş'in.... şahadetlerini duydum, derinden derinden yaralandım. Zap'ta Parti Önderliği ile konuştum, Parti Önderliği'nin beklentilerinin coşkusuyla yaşadım. Sağlığıma kadar ilgilenmesinin ağırlığını duydum.

Ve güneş ülkesinin küçük merkezi Zap'tan ayrılrken çılgın gibi diz boyunu aşan otların, her an büyüyen, yeşeren ağaçlarının arasında yürüdüm. Buz gibi gecelerde kaldım, karlar içinde yürüdüm, ateş önünde sabahladım. Güneşin doğuşu ve batışını gördüm, bulutlar arasında gökyüzüne değin Kurêjahro'nun güzelliğini izledim. Med TV'yi izledim; çekim, röportajlar yaptım.

Zap'ta ülkeyi tanıdım. Serhat'ı, Dersim'i, Amed'i, Koçgiri'yi, Garzan'ı, Botan'ı, Zagros'u. Her alanın kokusunu aldım. Amed'e gitmenin tutkusunu derinleştirdim. Zap'ta çiçeklerin en güzellerini gördüm. Zap'ta gerillayı tanıdım, kurşunlu çiçekleri yani.

Ve muhteşem bir güzellik alanı Deraluk boğazını geride bırakırken Boti'ye, Süleymaniye'ye, Erbil'e konferansı taşımanın ve yeni bir başlangıç yapmanın derin coşkusuyla taşıyorum. Sıcak savaştan uzaklaşmanın burukluğu olsa da, Amed'e gitme tutkusu, Ko Spi'ye ulaşma aşkı, Ağır'la bütünleşme sevdası. Derin mi derin, Zap dollerinden çok daha derin. Amed'e gitmenin Ağır'lar yaratmanın coşkusu, tutkusu, sevgisi, aşkıyla, sevdasıyla; dağları delen Ferhat'ın sabrı, Mem □ Zin'in aşkı, Yadoların, Ağır'ların, Zeynellerin, Rızaların kahramanlığı ile savaşmak, savaşmak, savaşmak...

12 Mayıs 1996

Boti, Ranya, Süleymaniye ve Şehit Aziz kampındayım. Dört gündür konferansı taşıma çerçevesinde buradaki sorunları anlamaya ve çözümü üzerinde yoğunlaşmaya çalışıyorum. Hastaları, yaralıları görünce Dr. Ağır'ı düşünüyorum. O'nun hastalara nasıl moral ve ruh verdiğini anlamaya çalışıyorum. Savaş coşkusu ve ülke sevgisini nasıl ilaç yaptı Ağır? Bunu buradaki yoldaşlara nasıl verebilirim? Otuzu aşkın "tek kol" diye adlandırılan sakatlar var. Çoğunun ayağı mayında kopmuş. Kolu yaralılar, vücudunda parça olanlar, değişik hastalıkları olanlar var. Özünde çoğu savaş ruhundan uzaklaşmanın hastalıklarını taşıyor.

Devrime hayalci yaklaşmışlar; ayakları kopacağını, gözleri çıkacağını kısaca sıcak savaş dışı kalacaklarını hesaplamayıp, devrim hayalleri yıkılanlar çok ve yeniden kendilerini yapılandırıp, savaşın başka alanlarında yerlerini almaktan çekiniyorlar, zorlanıyorlar. Diğer tarafta ise savaştan korkan, kaçan ve hastalıkları derinleşenler var. Parti Önderliği'nin dediği gibi bu kesimleri savaşa katmak gerçekten büyük bir savaşı gerektiriyor.

YAJK Konferansı 30 Mart-17 Nisan tarihleri arasında Zap'ta gerçekleşti. Parti Önderliği ile yaptığım telefon görüşmesinde de belirttiğim gibi, kadın ilk kez kendisini bu kadar tartıştı ve tanıdı. Aynı zamanda erkeği ilk kez bu kadar tartıştı ve tanıdı. Sorunları kadar çözümleri de gördü. Konferans öncesi kış boyunca beraber çalıştığım YAJK ve Merkez Karargah Alay Yönetimi'nde yerimizi aldığımız Neval arkadaş, Kazım arkadaşın merkez karargahta iktidar olma mücadelesine zemin olundu. Kendisinden bu yönlü rapor istenince ve konferansta görev almayıp, platformun onun durumunu netleştirmesi belirtildi. Konferansa katılmayı red etmesi ve konferans platformunun kararı ile soruşturmaya girmesi üzerine derin bir sarsılmayı yaşadım.

...

"Bese, aristokrat babasıyla yarışan küçük genç bir kız çocuğu. Metropolün yoz kültürüne karşı yaşam savaşı veren gencecik bir kız. Bese, Önderlik Sahası'nda zeki bir öğrenci. Bese, Botan'da vahşi doğaya, sınıfdışı anlayışlara ve tarihin gelmiş-geçmiş en barbar düşmanına karşı savaşmaya çalışan bir asker. Bese, Amed'de acımasız savaş koşullarında bayan arkadaşlarına savaşmayı, ordulaşmayı öğreten usta bir öğretmen. Bese, Şereftin'de iyi bir gözlemci, eleştirmen. Ve Bese, yıllarca partiye sıkıntılı yıllar yaşatan Dersim'deki kemalist entrikacılığa ve sınıfdışı anlayışlara güçlü bir müdahaledir. Bese, boşa çıkarma ve engellemelere karşı sabırlı, inatçı, ısrarlı, sorumlu devrimci. Bese, her biri insanlık abidesi olan Agitlerin, Mazlumların, Hakilerin, Zekiyelerin Munzurlardaki somut ifadesidir. Bese Munzur suyu gibi sert, temiz, saf ve berrak.

Bese metropolde ayakta durmayı başaran, Önderlik Sahası'nda dirilen, Botan'da savaşan, Amed'de ustalaşan, Şereftin'de destanlaşan, Dersim'de efsanelleşen, saldırıda doruğa ulaşan kadın komutan. Bese, savaşan savaşçı, coşan coşturan, özgürleşen özgürleştiren bir öncü. Bese, sade kişilik, nadide çiçek. Bese, PKK'de özgür kadın ARGK'de yiğit komutan, ERNK'de korkusuz militan. Bese, bıkmaz usanmaz savaşçı, bağımsızlık ağacı, özgürlük tacı. Bese, sevgidir, sevdadır, vazgeçilmez tutkudur. Bese; Dersim güzeli, Kürdistan gelini, PKK şehididir."

Zeynel yoldaş (Celal Barak)

31 Mayıs 96/ Boti, sabah saat 5.30

Amed içimde bir öfke, özlem;
bentlere sığmayan bir ırmak,
vadilerde cınlayan rüzgar,
şafak vaktinde serpilerek açan çiçek
zozanların çağlayan suyu
Amed içimde dinmeyen sevgi;
her gün yeniden yürüten aşk,
korlayan, korlandıkça yakan bir ateş
Amed içimde bir ateş;
Mazlumdan, Ferhatlara,
Zekiyelerden Dr. Ağırlara
ve şimdi de
adını bilmediğim
yeni Ferhatlara tanık oldu Amed.
Amed nice isimli kahramanın;
özgürlük abidesi
cennet sevdası
abideleşme tutkusu
Amed, ateşten bedenlerin

aydınlattığı şehir
hırçın Dicle'nin durgunluğu.
mavi bir gerdandır Dicle.
bedenlerini ateşe verenlerin
ateşleri ile aydınlanan Amed.
Amed zindanlardan surlara
Ko Spi'den Reşanlarla
el ele tutuşup halaya duran
özgürlük abidelerinin şehri
Amed, Zerdüş'tün çocukları;
Şeyh Sait'in torunları,
en güzel giysileri ile
vucütlerinden yükselen alevlerin
beyinleri kamaştıran renkleriyle
zindanlara, Reşanlara intikama durmuş
binlerce ama binlerce ateş çiçeği
senin için "adare" duruşunda
ve
Amed zindanlarında
Ferhatlaşan iki yeni ateş çiçeği
Ne ilk

Ne sondur Amed...

Dün akşam küçük sığınağımızda ortaya çıkan yılını öldürme çabamızdan sonra, hazırlanan sıcak çaydan yudumlar aldığım anda Berbang arkadaş, normal bir gelişme haberi gibi "Heval BBC'yi dinlediniz mi? Amed zindanında iki arkadaş kendini yakmış, durumları ağır. Hastahaneye kaldırmışlar, dokuz kişi de yaralıymış" diyor. Her bir sözcük kulaklarımda çınlıyor. "Başka?" diyorum, "bu kadar" diyor. "Bu kadar." Bu kadar olamaz!.

Anlatılmalı, anlatılmalı.

Sancım var ve uzanıyorum. Aslında gidip banyo yapmam gerekiyor, arkadaşlar gitmiş. Bugün yarın Zap'a doğru yola çıkacaklar. Onlarla Boti'de ilk banyo zevkli olurdu. Şelale dedikleri yer var, suyu az olan bir şelale ama gerçekten harika denilebilecek küçük bir dol. Sancımın geçmesi için birazcık uzanıyorum.

Dün haberlerde dinlediğim haber nedeniyle Sağmalcılar Zindanı'na, Amed'e uzanıyorum. Nuran Ekingen, Cemal ... 1992'de 12 kişinin öldüğü Çetinkaya eylemi nedeniyle İstanbul'da açılan dava yargıtayda sonuçlanmış ve 6 arkadaş müebbet hapis cezasına çarptırılmış. Boynumdaki altın kolyeye, yonca yaprağına elimi atıyorum. Cezaevindeki o arkadaşlar vermişti ve hatıraları olarak saklıyorum. Amedli ve bir doktorun kızı olan Küçük Nuran gözlerimin önünde, bembeyaz dişleri ile gülüyor. Amed Eyaleti'nden evine gönderilmiş, bayanların Amed'de ordudan uzaklaştırıldığı süreçte eve gelip yakalanmış. Çetinkaya eyleminde adı geçtiğinden dolayı Sağmalcılar'a getirilmiş. Zindanları, zindanlardaki yoldaşların özlemlerini düşündükçe, dağlara olan aşkım büyüyor, büyüyor. Boti'den Amed'e, Serhat'a ulaşıyor. Amed zindanında bedenlerini ateşe verip, iradelerini şahadete ulaştıran, aydınlık güneşi ve gecenin yol gösteren yıldızlarını düşünüyorum.

Reşan köyünde bedenleri yakılan Dr. Agır'ı, Şenol'u, Kemal'i ve tanımadığım diğer yoldaşları düşünüyorum. Agır, can Agır'ın bir fotoğrafı bile yok bende. Ne kadar ahmağım ki, bir fotoğrafını almadım. Gözlükleri arkasında gülen gözleri ile karşımda. Gerilla elbisesi giyinmiş ve tam donanımlı, karlı bir arazide grubun en önünde gülerek poz veriyor, bana bakıyor, bana gülüyor, özlemle gözlerinin içine bakıyorum. Konuşmak istiyorum ve aynı anda bir de bakıyorum ki, halayın başında türkü söylüyor, esnek vucudu ile kıvrılıyor, kıvrılıyor... Süzülen şahin gibi adamlarını atışı... Elindeki mendili sallıyor dalgalanan bayrak gibi, yüreğindeki özgürlük türküsüdür mendili dalgalandıran. Lütfen Agır yoldaş konuşalım, konuşmak istiyorum. Agır, Agır diye bağırıyorum. Ve uykudan uyandırıyorlar. H%o%o etkisinde olduğum rüyam bitiyor. Gözlerim yaşla dolu. Korkuyorum, istem dışı gözlerimden akan gözyaşlarına hakim olamıyorum ve yürüyorum, rüzgar yüzüme çarpıyor, küçük damlalar yüzümden savrulup yanaklarımda dağılıyor, kuş seslerinin melodisine yakınlaştığım su sesi eşlik ediyor ve burnuma punepunkun kokusu geliyor ve kurbâgalar yeni bir nota ile senfoniye katılıyorlar. Doğa ile içiçeyim, yanımda yoldaşım Agır ile yürüyorum, küçük fistanlı fotoğrafı, kravatlı okul resmi, okul birincisi olurken çektiği fotoğraf, sarışın, kısa gömlekli, güneşte yanmış teni ile bir genç doktor önlüğü ve gözlükleri ile yanımda, saz çalıyor, kaset dolduruyor, hasta muayene ediyor, cezaevi kapısında kabinde benimle görüşüyor, gerilla elbiseleri giymiş. Hastalıkların tedavisini bulmuş; moral, ideolojik moral.

Evet, Hipokrat yeminli gerilla; sen bir dahisin, Parti Önderliği'ni çabuk, en iyi anlayandın. Gerçekten ideolojiden kopmuş bir gerilla hastadır, fizikmen de çabuk düşüyor ve ben şu anda öylesi hastaların içindeyim. Yaşam umutları yok, gelecek beklentileri yok. Sadece bugünü yaşamak istiyorlar. Hastalık bu. Ve iyileştirmede kararlıyım kesin, kesin.

2 Haziran 96/ Boti-Zagros noktası

12 Mayıs '95 günü Parti Önderliği'nin MED-TV'deki röportajını, açıklamasını okuyorum. Zaten ondördünde Şehit Aziz kampında duyduğumda tüylerim diken diken olmuş, aklım karışmıştı. Başkan'a suikast-sabotaj girişimi! Olamaz!

Kesinlikle kendimi hazırlamadığım bir konu, hayalimden bile geçirmedim. Belki bazen öyle şeylerden korktum, Parti Önderliği'nin güvenliğinde yer aldım, düşündüm. Ama olamaz, zamanı değil ve hiç hazır değilim, hiçbirimiz. Parti Önderliği'ni ülkede daha iyi tanıdım. Devrimi nasıl götürdüğünü kavradım.

Karşımda yüksek yüksek zozanlar, bir yamaçta h%o%o kar var, beyaz lekeler biçiminde görülüyor, zozanlar daha yeni yeşil örtülerini giyiniyorlar. Köylüler hayvanları ile zozanlara gelmişler. Henüz zozanların zirvesine çıkmadım, hep bugün yarın dedim ve kaldı, ama çıkacağım.

Okul arkadaşım (üniversite) Tahir, partideki adıyla İrfan buradaydı. Ve ani bir talimatla beni görmeden gitmiş. Dr. İrfan arkadaşım adımı almış Tahir. Alabildiğince feodal biri; aile terbiyesi Botan komutanlığı ile birleşince farklı bir kişilik ortaya çıkmış. Tartışmak için zaman yaratmaya çalışıyordum, erken gitti. Amedli sevdiğim bir arkadaş, kadın sorunu ve çözümü konusunda dar, bu nedenle pratikte zorlanacak. Çözümü değil kaçışı esas almış, birçok arkadaş gibi. Tartışmaktan da çekiniyor. Bana karşı bile öyle. Keşke daha erken zaman ayırıp bu yönlü sohbet geliştirebilseydim.

Erbil, (Hewler), Süleymaniye, Şehit Aziz, Ranya alanlarını gezip geldim. Güney'i, Güney'deki çalışmalarımızı,

halkın durumunu anlamaya çalıştım. Dil engelliyor. Sorani-Kurmanci karışımı sormanca denilen yeni bir dil çıkmış ortaya adeta.

Halk açlık ve cinsellik güdülerinin esiri. Daha doğrusu bu güdülerini çok ucuzlaştırmış, bunları satıyor, -yani iradesini. Güney'de muhteşem bir devrimin imkanı var. Devlet yok, devletler var. Halkı kim çekebilirse o kazanacak. Bizim ise, çalışmalarımız çok yetersiz, kadrolar sürecin farkında değil, düşman kavramı muğlak, dengeleri bozmama adına uzlaşmaya girildiği oluyor. Halka inançsızlık var, küçük görme var. Çalışmaları savaş olarak görmeme var. Şimdi radyoyu açtım. Ahmet Kaya'nın "Serhat'ta akşam oldu" ve "ağladıkça" türküsünü dinliyorum. Dr. Agır bunu ne kadar severdi. Agır aşkına dinliyor, yaşıyor, çalışıyorum. Agır sevdasına, özlemine.

Akdağ alev almış Orhanım
Çewlik çiçekleri solmuş Orhanım
Murat Dicle'ye dolanmış Agırım
Yüreklere isyanla dolmuş Agırım,

Agırım
Çiçekler güne durmuş doktorum,

doktorum
Amed'den hawar gelmiş Agırım
Hawar dilden dile dolanmış Agırım
İsyan devrime durmuş Agırım
Ağustos'ta Reşan alev almış Agırım
Düşman korkudan bunalmış Agırım
Çukurova Akdağ'a yasa durmuş

Agırım
Dağlar alev alev Agırım

9 Haziran 1996

Bugün ağlamak istiyorum. İçim dolu, haykırmak istiyorum. Sesim Boti'yi aşmalı Amed'e yola çıkan gruba ulaşmalı. Dr. Süleyman'a, Redar ve İrfan arkadaşlara. Hani beraber gidecektik, hani?

İçim yanıyor, gözyaşlarımı tutamıyorum. Kor bir ateş, kor bir özlem. Grubun yola çıktığını duyduğum günden bu yana gözümü attığım herkeste Agır'ı görüyorum.

Parti'nin 4. Ulusal Konferansı Mayıs ayı başında yapıldı. Şimdi Ari, Doğan ve Kenan arkadaşların da hazır olduğu bir toplantı yapıyoruz. Politik Rapor'u toplu okuyoruz. Sonra kararları okuyup Güney alanına ilişkin bir planlamaya gideceğiz.

Çok ama çok şey yapmak istiyorum, korkunç bir enerji ile doluyum. Amed'e uçup gidecek gücü kendimde görüyorum. Akdağ'a, Ko Spi'ye konmak istiyorum. Genel muhaberede Akdağ deryası var, her gün cihazları dinlediğimde tepesine, zirvesine çıkıyor, şehitleri izliyor, düşmanı vuruyorum. Murat'ın vadisini izliyorum. Reşan'a uzanıyorum, yanan bedenlerden yükselen alevlerin içinde Agır'ı, Şenol'u, Kemal'i ve diğerlerini görüyorum. Genç bedenlerden yükselen insan etinin kokusunu en derin hücrelerimde hissediyorum. Gözyaşlarım pınar gibi dökülüyor, engelleyemiyorum, ama bu gözyaşları Reşan'daki alevleri, içimdeki koru söndüremiyor, Rewşen.

Şimdi Boti kampında küçük mağaradayım. Evin (Başur), Avesta, Ronak, Erivan, Berivan, Felek, Hezil, Milan arkadaşlar var. Gece çalışması bitti, yarın devam edeceğiz. Bir manga gücü olduğundan, kendi suyumuzu getirmek için suya gittik.

Rewşen Etruş'a geçmiş. İlk önce gençlik komitesinde yerini almış. Bir ay sonra Gare'ye geri çağırılmışlar. Şimdi Gare'deymiş. Rewşen, güzel yoldaş görüşeceğiz seninle, görüşeceğiz. İntikam ve kinimiz büyük olacak. Seyidlerin, Rızaların, Ekremelerin, Yadoların, Zaza Hasanların, Munzurların yolundan gideceğiz.

*

**

Mayıs ayının başında 11 Mayıs olmalı Parti Önderliği'ne yönelik korkunç bir suikast girişimi yapıldı. Bir tona yakın TNT, Parti Merkez Okulu'nun yanındaki bir evde, bir gece patlatılmış. Okul hasar görmüş, ama arkadaşlara bir şey olmamış. Evde sesi duyan Parti Önderliği bir arkadaşı okula gönderiyor ve doğru çıkıyor. İşin ilginç, anında birçok gazeteci-yayıncı orada hazır. Bu bile çok şeyi anlamak için yeterli. Çevredeki evlerde 23 kişi ölmüş.

Suriye askeri alandaki bir patlama olarak haberi vermiş. Ama Parti Önderliği direkt kendisine, gerçekte Ortadoğu'daki devrimci ittifaka yönelik; emperyalizmin, TC'nin ve bazı işbirlikçilerin sabotaj, suikast girişimi olarak 12 Mayıs'ta MED TV'de açıklama yapıyor. Suriye bu duruma biraz içerlemiş, ama Parti Önderliği'nin olayı değerlendirdiği kapsamlı çözümlemesi her şeyi açıklıyor.

Bu olayı anlatamıyorum, yazamıyorum. Öyle bir kalemim yok, cümlelerim yetmiyor, boyutlarını Parti Önderliği açmış ve dünyadaki gelişmelere ışık tutan bir çalışma.

18 Haziran 1996

"Sürgün" adlı İran asıllı Fariba Aşrudî (Helene Koyi) adlı serbest gazetecinin kitabından alıntı:

"Ürkütücü insan dalgalarından, düşman korkusundan, saplantılarından, hiç tereddüt edilmeden zehirli gazlarla öldürülen 'Ayetullah'ın kinini, kudurganlığını taşıyan bu sivrisineklerden geriye, güneşin utanarak yaktığı şişmiş bir et yığını kalmıştı... Kendimi kör etmek için, kendimi avutmak, unutmak için gözlerimi güneşe dikiyorum. Ama muazzam bir bulut güneşi kapatıyor. Zalim çöl mezbaha gibi olduğu yerde duruyor.

Cesetlerden birinin yanında diz çöktüm. Çocuk uslu uslu, sakın sakın yatıyordu. Bozulmamış yüzü, çamurla, kanla, dışkıyla kirlenmiş bir kitabın üzerindeydi. İslam cumhuriyetinin propaganda bakanlığı tarafından hazırlanmış bir kitapçık..."

Halepçe'deki gözlemleri:

"Bütün sanatlar harikalar yarattı,
sadece yönetim sanatı canavarlar yarattı."

"Haksızlık karşısında bağırarak, sesi bayraklaştırır."
Bertolt Brecht

"Kendi halkına yabancı olan şu kişi nasıl olur da kendi halkının
umudunu taşıyabilir?"
Se'nac

Şahname, Firdevsî'nin eseri. Kahramanı Rüstem'dir.
Cezabel: İsrail kralı Aşhab'ın karısı ve Athali'nin annesi. Yeho'nun emriyle köpekler tarafından parçalanarak
öldürülmüş.
Yezid: Şii'lere göre "gerici ve zorba" sayılan Emevîlerin halifesidir. Kerbela savaşının, İmam Hüseyin ile ailesinin
şehit edilmesinin sorumlusudur.
Ahriman: Zerdüşî dininde kötülük tanrısı.
Sihe Özamanla sınırlı dini nikahı 15 dakika veya 99 yıl da olabilir.
Ömer Hayyam: En büyük İran bilgini ve şairi. X. yüzyılda yaşamış.
Bunlar Boti kampında okuduğum bir kitaptan aldığım kısa notlar.

*

**

İstanbul Sağmalcılar Cezaevi'nden çıkışımın ikinci yılı geride kaldı. 14.06.1994'te tahliye olmuştum. '94 benim kara
yılım oldu. Hiç hatırlamak istemediğim Ağustos yaklaşıyor. Ağustos, 30 Ağustos...
Nedenini bilmiyorum, ama bugünlerde yine bir türlü Ağır'ı aklımdan atamıyorum. Çocukluğundan şehadetine kadar
birçok anısı gözlerimin önünden geçiyor. Bugün biraz uyumuştum. Rüyamda da bana bir tatlı veriyordu, ilginç bir
tatlı, çok da neşeliydi.
Uyanınca bu sıcakta onun yanan bedenini hayal ettim. Hep gözlerimin önüne bir fotoğrafı geliyor. Yanan cesetlerin,
henüz duman tüten cesedin bir fotoğrafını Özgür Gündem gazetesinde yayınlamıştık.
'94 Aralık ayında 11 veya 2 Aralık olması Özgür Gündem ve sonradan adını Özgür Ülke'ye çevirdiğimiz günlük
gazetemiz-, İstanbul Kadırga'daki binasına konulan kuvvetli patlayıcı C-4 ile havaya uçuruldu. Onar dakika arayla
Cağaloğlu binası ve Ankara bürosu da gece yarısı saat 3-4 arası havaya uçurulmuştu. Ben başka sahadaydım. Parti
Önderliği sahasına geçmek amacıyla yaklaşık 15 gün önce gelmiştim. Kadırga binasında taş üstünde taş kalmıyor.
Ersin Yıldız adında, şoför bir arkadaş şehit oluyor. Büyük yangınla da büyük bina birkaç saatte yok oluyor. Sabah
gazeteye gelen arkadaşlar yıkık bina ile karşılaşıyorlar.
Bundan bir hafta sonra enkaz yapıyı gidip gezen Ferda (Adnan) arkadaş bizim yönetim odamızın Çben ve Ferda
arkadaşın kaldığı odaı noktasına gidiyor. Kül, demir beton yığınlarının altından küçük bir kağıt parçası gözüne
ilişiyor. Eğilip kağıt parçasını alıyor Ferda arkadaş. Olamaz. Dr. Orhan Ersöz imzalı bir şiir.
Ben Avrupa'ya Rewşen'e göndermek üzere Dr. Ağır'ın şiirlerini evden almış, fotokopilerini çekmiş ve birer
nüshalarını ona göndermişim. Bir nüshası da benim çekmecemdeydi. Çıkarken arkadaşlara arşive koymalarını
istemiştim.
Reşan'da yanan can bedenler ve İstanbul'da yanan gazete binasından geriye kalan küçük kağıt parçası; Dr. Ağır'ın
şiiri.

Sen ölmedin Ağır
yüreğimde
usumda
bedenimde
Ko Spi'de Çukurova'dasın
Amed'de, Çewlik'tesin
diyar, diyar gezip

yaralara merhem olansın...

Boti, diğer adıyla Şehit Mehmet Karasungur kampı. Boti'nin anlamını öğrenemedim ama diğer adı; Kuzey'de kalan,
Kandil dağlarında 1983 2 Mayıs'ında şehit olan Mehmet Karasungur ve İbrahim Bilgin arkadaşların adıdır. Mehmet
Karasungur Merkez Komite üyesi, Bingöllü aynı zamanda. İşbirlikçi güçler Komünist Parti ve diğerleri tarafından
komplo ile katledilmişler.
Kamp, 2-3 yıldır savaş dışı kalan veya diğer bir deyimle çeşitli nedenlerle savaşa gitmeyenlerin ve Zele'den Bedawa
kampına oradan bu kampa gelenlerin toplandığı alan. Savaşın uzaklaşmanın sonucu, parti yaşamı
oturtulamadığından birçok çirkeflik kendisini açığa vurmuş. En son Parti Önderliği'nin de talimatıyla savaşa
gidebilenlerin tümü merkez karargaha gönderildi. Bir gün yaşananları yazacağım. Burası yoz yaşam ilişkilerinin,
kendilerine ayrı dünyalar oluşturanların, eskiyi yaşamak isteyenlerin mekanı olmuş. Partinin müdahalesi,
yargılamalar, yoğun eğitim sonrası belli düzelve var, ama sosyal yaşamda büyük bir gerilik söz konusu. Sosyal
yaşamdaki gerilik tüm ilişkilere yansıyor ve sıkılıyor diyebilirim. Aştırmanın yollarını arıyorum.
Nokta düşman tarafından iyi bilindiğinden sürekli intişar durumu var. Hava saldırısı ihtimali var, zaten daha önce 2-3
kez saldırı olmuş ve şehitler verilmiş. Sürekli intişar nedeniyle güç dağınık ve gündüz saatlerinde sabah 6.30'dan
akşam 18.30'a kadar hareket yasak. Zorunlu haller dışında. En son gündüz öğlen sonrası toplu eğitim kararı aldık,
sosyalleşmeye araç olması için de MED TV izlenmesi amacıyla televizyon ve anten alındı. Kurulmaya çalışılıyor.
Kurulursa akşamları izlenecek.
Gece saat 23.30'da küçük şikeftteyim. Şikeft doğal ama genişletilmiş. Yönetim şikefti; küçük 3 metre genişlik, 2
metre uzunluğunda ve tavan naylonla kaplı. Boti'de yılanlar başta olmak üzere böcek türleri çok, farelere sinir
oluyorduk. Şimdi alıştık hatta seviyoruz. Çünkü fareler gezdiğinde yılanlar gelmemiş demektir, fareler sessizleşti mi
yılan bekliyoruz.

Zap'ta olmayan buradaki böcek türleridir. Kertenkeleler, kobra gibi gezen sivri sinekler, fosfor böcekleri, Geçeceleri havada uçuşlarını izlemek başka bir görüntüĞ kırkayak, zehirli akrep çeşitleri, çeşit çeşit, renk renk, boy boy kelebekler, kocaman kırmızı, siyah, sarı renkli Zazaca "mele" dediğimiz böcekler, gece böcekleri, cırcır böcekleri vb. vb. Sincaplar da çok. Orman sık olmasa da büyük. Meşe ağaçları var kocaman. Dollerde çınar ağaçları başka güzel. Yukarı tarafta zozanlar var, çıplak ve yüksek. İki saatlik bir çıkış istiyor. Bir kez gittim. Noktanın suyu az. Su sorunu ister istemez araziyi çirkinleştiriyor. İşte adını bilmediğim böcekler defterime konmuş, satırları kapatıyorlar. Yanımda yanan fanusun ışığı hepsinin çekim merkezi ve ikide bir birini kovalıyorum, elimle atıyorum. Bayan yönetiminde yerini alan Kamışlılı, '92'de partiye katılmış Erihan arkadaşla beraberiz. İyi bir arkadaş, ideolojik olarak yüzeysel, 4 yıldır savaşta ama zorlanmış ve kaba savaşa özendiğinden düşünsel gelişimini adeta durdurmuş, kendini yaşatmayı esas almış. Belli kişilik sorunlar var, ama gelişmeye açık. Kan yetmezliği var, fiziği çok zorlanıyor.

19 Haziran 1996

İlk kez bugün toplu eğitimde Kürtçe değerlendirme yaptım. Yapının Türkçe'ye olan tepkisi benim bayan olmam nedeniyle varolan tepkiyle birleşince ve sosyal gerilik buna eklenince, istediğim oranda yaşama, eğitime katılmakta zorlanıyordum. Düşünce dağınıklığına, hakimiyete engel olsa da, Kürtçe öğrenme, yapıyla bütünleşme açısından önemli bir adım benim açımdan.

MED-TV dağlarda / Parti Önderliği Gerilla ile

Savaş tüm hızıyla devam ederken saflarımızda sosyaliteyi, buna bağlı olarak siyasallaşma ve askerileşmeyi geliştirmeye yönelik eğitimler de derinleşiyor. Buna bir katkı olması amacıyla kampa TV alındı ve iki gecedir seyrediyoruz. İlk gece Parti Önderliği'nin son gelişmelere ilişkin "Panel" adlı programa değerlendirmeler sunması bir başka oldu.

Zindan direnişlerinden dağlara

52. gününe giren cezaevlerindeki açlık grevleri geniş bir kamuoyu desteği almış durumda. Demokrat-yurtsever kurumlar destek amaçlı bir araya gelmişler. Yabancı olmadığım zindan direnişleri ve direnişçileri gözümün önünden geçiyor. Anıyorum, yüreğim onlarla ve özlem büyüyor. "Tek bir gün dağlarda olma" istemi ile dolu yoldaşları selamlıyorum. Bir zamanlar ben de bu istemle, özlemle, amaçla, sevdıyla doluydum ve şu anda layık olma istemi.

Aylar sonra basit bir olay

Gerilla ile adeta beraber anılan sigara. Ülkeye geçtiğimden beri sarmayı öğrenemediğim tütün nedeniyle gündem oldum. Aslında çok içmemek için öğrenmek istemiyordum, ama arkadaşlardan sigara istemek olmuyor ve öğrenmeye karar verdim. Keşke bırakma kararı verseydim. İlk kez bugün sigara sarmayı başardım.

İstanbul'a bir bakış

Bugün MED-TV'de İstanbul demokratik kitle örgütlerinde yeralan dostları, yurtseverleri gördüm: Nuray Şen, İbrahim ..., Akın Birdal, Ferhat Tunç, Melik Fırat ve daha birçok çehre. Muhabirimiz Özgür GündemĞ Berivan'ı da tek koluyla elinde fotoğraf makinesiyle gördüm. O günlere gittim. Coşkulu, bir o kadar stresli, yapmabaşarma istemi ile dolu olduğum ve nice kara haberler aldığım günler.

TV'de bir gerilla: Ben

Devrimimiz yaşamımız sürekli yeniliklerle dolu. Dağlarda TV'de kendimi izliyorum. Kış sürecinde Zap'ta Merkez Karargaha giden merkezi arkadaşlar için düzenlediğimiz bir resmi törende ben de varım. İki kez geçiyorum. Dostlar, arkadaşlar tanıdı mı acaba? Bu arada özlediğim Zap vadisini de gördüm. Cemal arkadaş son operasyona ilişkin açıklama yaptı.

Kuş tüyü yastık

Birçok şeyi düşündüm ama gerillada, dağlarda kuş tüyü bir yastığım olacağını hiç aklıma getiremezdim, alakasız, olanaksız. Ama şu anda yerde uzanmış, göğsümü yaslamış durumdayım. Milan adındaki Avusturalya katıllı arkadaş birbuçuk, iki yıl önce burada yapmış. Duvarda küçük halı motifli bir de çantamız asılı.

Özel savaş teşhir oluyor

Yaklaşık bir yıl önce Xaxo'da patlayan ve 80'e yakın kişinin ölümüne neden olan bombayı, MİT bağlantılı patlatan kişi partinin eline geçmiş ve konuşmuş. Kirli savaş dosyaları bir gün mutlaka açılacak. Arjantin, Vietnam gibi...

Küçük bir hırsızlık

Aşağıdaki yönetim yerimizde çay bardakları cam. Bayan yönetiminde ise sadece bir cam bardak vardı ve kokan plastikten içiyorduk. Arkadaşlar hep resmiyet, saygı gereği bana veriyorlardı. Bu durum karşısında rahatsız olan ben; "siz görmediniz ben bardak çalışıyorum" diyerek cam bir bardağı aldım. Bir ara eski hırsızlıklarım aklıma geldi. Dedemin mışmış ağacından mışmış çalmam, dayımın getirdiği portakalları çalıp çocuklara götürmem, Ğki ilk kez portakal görüyordukĞ üniversite yıllarında en büyük zevk kitap çalmaya kadar...

"Ez keçike gundi me"

Yaşamda espiyi yoksa tek düzelik var demektir. Bizim de yaşamımızda böylesi çok olay oluyor. IV. Konferans sonrası Merkez Karargahta gerçekleştirilen toplantıda özeleştiriyi kalkan Şervin (YAJK merkez üyesi) arkadaşına, Dr. Süleyman arkadaş 'aristokratlık' eleştirisi getiriyor. Şervin arkadaş her zamanki edasıyla "Ez keçike gundi me" diye cevaplandırıyor. Bunun üzerine Fuat arkadaş Şıvan'ın "Ez keçike gundi me" parçasını hatırlatıp, "saz getirin" diyor.

"Hun ahmak"ın

Merkezi Xebat arkadaş '95'te Parti Önderliği sahasından dönüşünde Haftanın'de arkadaş yapısı ile ilk toplantısını yapıyor. Herkes merakla Xebat arkadaş ne söyleyecek diye bekliyor. Divana geçen arkadaşın ilk sözü "Hun ahmak"ın olur ve gülüşmeler, anılar...

"Afred, Afrodit, Avrat"

Zeus'un Dicle kenarında gördüğü Afred'e neden Afrodit Yunan mitolojisinde güzellik tanrıçası adı taktığını, Soranca lehçesinde kadına "afred" denildiğini öğrenince anlıyorum. Ne yazık ki, bugün Güney'de kadın "avrat" durumunda. Bu başlıkla Welate Roj'a bir yazı yazmak istiyorum. Güney'de Soranca ve 3 günde bir yayınlanan gazetemiz.

"İlk karne"

Müdür Kaya, telefonda MED-TV'ye Etruş ĞŞehit JiyanĞ kampındaki Kürdistanlı çocukların ilk karne alışı haberini veriyor. Bunu haber yapmasını söylemişim. Bir örneği de şu anda karşımda asılı. İleriye tarihi bir örnek. Parti Önderliği'nin kravatlı bir fotoğrafı basılmış... Bu çocukları kıskanıyorum.

20 Haziran 1996/Boti
Mışk u Dilan

Bugün genel eğitime katılmadım. Nuktada kalıp Parti Önderliği'ne yazdığım bireysel raporumu bitirdim. Ülkeye geldiğim yaklaşık on aydan bu yana yazdığım ilk rapor. Geçen yıl tam bu sıralar Parti Merkez Okulu'nda geçirdiğim on günlük süreçten sonra kısa bir rapor yazmışım. Bir de şimdi altı sayfalık bir rapor yazdım. Mangada uzanmış raporumu sessizlik içinde yazarken, fareler her günkü alışkanlıkla olsa gerek etrafta fır dönüyorlar. Gri küçük fareler, hiç sesimi çıkarmıyorum. Yakınımdaki yemeğin Ğbugün sarma, yaprak vardıĞ kokusunu almışlar. O da ne, üç tanesi birden ortalığa çıkmış, tek sıra koşuyorlar. Birden aklıma danseden fareler geliyor. Evet fareler ve dans. Akşam Erihan arkadaşına anlatıyorum kahkahalarla gülererek "tamam ulusal dansın nasıldını bulduk" diyor. Aklıma çizgi film "Mickey Mouse" ve "Tom and Jerry" geliyor. Bizim fare dostlar onları aştı, canlı film.

Bağdat-Boti hattı

"Benim aslım karışmış, Kürtçe'yi biraz anlıyorum. Türk değilim Arap. Aslında aile Bağdat'tan Mardin'e geliyor, dedem de. Ben Beyrut'ta, Lübnan'da doğuyorum. İskenderun'da büyüdüm, Trabzon'dan Karadeniz Teknik Üniversitesi'nden partiye katıldım. 1995'in başında Serhat üzeri Zagros'a geçtim. En son Avaşin'de iki ay önce mide kanaması geçirdiğim için tedavi amaçlı bu alana geçtim." Dün Şehit Aziz kampından gelen Şiyar adındaki arkadaşın öyküsü. Kimler yok ki partide. Xakurke'de Abbas arkadaş enternasyonalist bir takım kurmuş. Faslı melez bir arkadaş dahi varmış.

Seçim ve siyasiler

'96 yılı seçim yılı oldu gitti. Birçok ülkede seçimler yapıldı ya da yapılacak. Görüntüler: Ğ İsrail, ABD, Rusya, Bangladeş, İngiltere, Bosna. Dünya yeni çehreler arıyor. Ğ Çiller-Yılmaz, Yeltsin-Lebel, Clinton, Bob... vb. vb. Nereye?

Arap zirvesi Türkiye komedisi

Yarın Mısır'da, İsrail-Türkiye askeri antlaşması ve İsrail'de yeni başbakanın seçilmesi üzerine; neler yapılabileceğine ilişkin Arap zirvesi toplanıyor. Türkiye ilk kez Toros-I tatbikatını Akdeniz'de başlattığı gibi, zirveye katılan ülkelere aleyhinde bir karar almamaları için yazılı-sözlü uyarıda bulundu. PKK'den desteğini çekmesi için Suriye sınırına tehdit amaçlı yığınak da yapmış. Kolay gelsin. Sağa da dönsen, sola da dönsen fayda yok. İki ucu boklu değnek misali.

"89'da katılsaydın"

Doğan arkadaşla geçmişe ilişkin sohbet ediyorum '88-89-90 yıllarına ilişkin. O dönemdeki katılımlardan, üniversitelerden partiye gelişlerden söz geliyor. Eskişehir ve İnönü üniversitelerinden '89'da Botan'a gelen gruplar Hogır pratiğinde ajan gerekçesiyle cezalandırıyorlar. Diğer bir deyimle "taş altı" ediliyorlar. Bunlardan tanıdığım Zülcüf-Zeki Yiğit (Piranlı) Eskişehir Anadolu Üniversitesi katılımlı bir arkadaş. En son benimle vedalaşmıştı, müthiş bir coşkusu vardı, "görüşürüz" demişti. Onu kıskanarak yolculamıştım. "Bir grupla gidiyoruz" demişti. Tarih bölümünü son sınıftan terketti. Ama bunlar geldiğinde feodal komploculuğun, köylülüğün hakim olduğu ortamda partiyi biraz tanımış, aydın yüzeyselliği ile ortada kalıyorlar. Bazıları kararsızlaşıyor. İnönü'den Deniz GÜFuat arkadaşın kardeşi G ile birlikte gelen polis kızı bir bayan, grubun ajan olduğu şüphelerini artırıyor ve değişik biçimlerde infaz ediliyorlar. Yıllar sonra Zeki arkadaşın ailesine, Parti Önderliği sahasından eve yazdığım bir mektupla şehit ilan edildiğini söyledim. Bunları konuşurken Doğan arkadaş "sen 89'da gelseydin bunun aynı olurdu, iyi ki o zaman gelmemişsin" diyor.

Afarof Mahmut

Şırnak'lı, '84'de Agit arkadaşın milisi. Partiye katılmış, 40 yaşlarında ama ruhu genç. '90'da Akademi yönetiminde beraberdik, çokça anılarımız var. Bana hep Zozan diyor. Zeynep ismini köylü ismi olarak değerlendiriyor. Güney sahasında cephanesini alımıyla ilgilenen, bu amaçla Boti'ye geldi. Sevdığım bir arkadaş, "Senin gittiğin yerleri takip ettim" diyor. Dr. Süleyman arkadaşla Garzan'da kalmış. "Dedikodunu yaptık" diyor. Yani geçmiş yaşamımı, zindan süreçlerini öğrenmiş. Saygısı var. Böylesi arkadaşları hep sever anarım.

Şiyar arkadaş gibi bir komutanım olsa

Dersimli Şiyar -Kazım Kulu- arkadaş, Mahmut arkadaşla anıyoruz. '90'da Akademi yönetiminde koordinatörümüzü. Duruşu ve her şeyi ile komutandı. O zamanki yüzeyselliğimle çok şey almadığıma üzülüyorum. Sevdığım ve erken kaybettiğimiz komutan. '92'de Güney'e geçerken Cizre alanında şehit oldu. O zaman, ben zindandayken TV'den cesetlerin görüntülerini vermişlerdi. H%ol% gözlerimin önünde. Yerimden sıçramıştım. Anıları çok, şehadetinde ağlamıştım. Seni anacağım Komutan Şiyar.

Mesut da mı grupta!

Mesut Zaza. Turistik Mesut arkadaş da Amed'e giden gruba katılmış. Dr. Süleyman Metina'dan Zagros'a kadar Amed kadrolarını toplamış. Çoğu tanıdığım arkadaşlar. Ekibim ve ben yokum. Affetmeyeceğim. Mesut arkadaşla konuşmadığıma, küstüğüme pişman oluyorum. Geçen kış iki kez gördüm ama herhangi birisi gibi sadece sordum. Eskiden değer verdiğim arkadaş, layık olmayınca, kırıldım ve tavır aldım. Kurnaz Mesut olarak biliniyor. İlgalden, daha katılmadan önce tanıyorum. En son Merkez Karargah Alay toplantısında o da hazırken Zeki ve Fuat arkadaş beni eleştirmiş, ben de onları eleştirmiş ve tepki ile ayrılmıştım.

"Yeni Agır mı?"

Afarof Mahmut "Diğer kardeşin Amed'de değil mi?" diyor. G Dr. Agır mı? Şehit oldu. G Hayır onun küçüğü. G Yanılıyorsun, o katılmadı. G Hayır, duyduğum kadarıyla o da katılmış başka erkek kardeşin yok muydu? G Var. Üniversite sınavlarına katılmıştı ayrıldığında. G Gerçekten mi? Kim söyledi, ne zaman söyledi, neredeymiş... En son "abla abimin yerini tutacağım, doktor olacağım" demişti. Galip değil "Agır" diyeceğim sana. Hoşgeldin Agır, serçavan. Seninle mutlaka ama mutlaka görüşeceğiz, kendini koru, büyü, savaş, görüşelim.

HADEP günü, kongresi

Ankara Atatürk Spor Salonu mutlaka bugün de muhteşem bir güne tanık oluyordur. Kürdistan'lı kadınların zılgıtlarına, cesaretlerine, rengarenk görüntülerine... Eski Başkan Murat Bozlak tek aday. Murat Bozlak'la eski günleri andım. '94'te Ankara'da bir gece onlarda kalmıştım. Heyecanlı bir geceydi. Kapıda duran beyaz Reno, kapıda tanımadığımız birisi, takip edilişim ve Murat arkadaşın daha önce saldırıdan yaralı kurtulması ile birleşince iyi toplu bir av oluyorduk. Koruma görevlisi arkadaşla Murat arkadaş sabaha kadar nöbet tutmuşlardı. Ben yoldan yeni geldiğimden nöbet tutmama izin vermemişlerdi ama uyuyamamıştım da.

"Papandreu" Pasok

Dün gece evinde geçirdiği kalp krizi sonucu 77 yaşında vefat etti. 12.00 haberleri bu haberi veriyor. Yunanistan partizan direnişçilerinden oportünistliğe geçişin adı, ama Türk barbarlığına karşı da bir set. Liani ile gündem oldu. Özal ile görüntü, bitkisel yaşamdan döndü, ölüceya kadar iktidarı bırakmadı. Sırtakis müzikleriyle çınlayan Atina'yı düşünüyorum. Aleksandropolis'i, Selanik'i, Atina ve soskaklarını, tarihi Akropolis'i, meclis önünde dik adımlarla gidip gelen temsili askerleri...

Ele veren bakışlar

Öğleden sonra toplu eğitimdeyiz. Divanda oturuyorum. Dılxas arkadaş tercüme yapıyor. Arkadaşları izliyorum. İşte ruh hallerini ele veren bakışlar: Boş, anlamsız, umutsuz, bunalımlı, uykulu umursamaz, bitmiş, fizikmen var ruh yok. Başka dünyada. Öfkeli, neden? Kendini beğenmiş, küçümseyen, utanmaz-güdü esiri, merak ve anlama istemi ile dolu, mahcup, utangaç, sevgi, sempati dolu.

"Sınav stresi ve gençlik"

Bir milyona yakın üniversite adayı bugün geleceklelerini bağladıkları umut sınavına, maratonun son aşamasına girdiler. Geleceksiz gelecek tacirleri. Bizim evde bu yıl heyecan olmamıştır. Tahminime göre giren yoktur. Gelecek yıl Ferhat girebilir. Ama onların birçok anılarını canladırılmış, duygulandırmıştır.

Cudi ceylanı

Rengin arkadaş, 17 yaşında Siirt köylerinden dört yıl önce gerillaya katılmış. En güzel yaşlarında en güzel dağ olarak nitelendirilen, Nuh peygamberin gemisinin üslendiği Cudi dağında kalmış. Cudi'nin her alanını avucunun içi gibi bildiğinden kuryelik, öncülük yapmış. Ve derken bir gün kahrolası mayın bir ayağını götürmüştü. Buruk, ezik ama ruhen Cudi'de, orada geziyor, orayı anıyor. Ceylan gibi taştan taşa konuyor, ceylan bakışları ile karanlıkları deliyor. Utangaç, mahrur bakışları henüz olgunlaşmamış. Dolu dolu. Yüreğinde Cudi'yi, ihtişamını, şehadetine tanık olduğu yoldaşları taşıyarak yaşıyor. Hiç kadın sorunu diye bir şey bilmemiş, sevdalanmışsa da içine atmış, güzel sesi ve türkülleri ile, delen bakışları ile sevdasını Cudi'ye okumuş.

Platin tel

"Yaşam ve ölüm"

'89'da 13 yaşında katılmış. Guyi. Boğazındaki guatr ve konuşmasından Guyi olduğu hemen anlaşılıyor. Çünkü Guyi arkadaşların hepsinde muntıkalarındaki su nedeniyle guatr var. '92'de yaralanmış. İran'da tedavi görmüş ve kendisini yaşıtan kafasındaki platin tel sıcak-soğuktan etkileniyor ama yaşama katılmasını engellemiyor. Güney'de ise halk o kadar düşmüş ki, bir genç babasının ayağındaki platin teli satıp para kazanmak için babasını öldürmüştü. Platin paslanmaz, esnek bir teldir. Özellikle ortopedide çok kullanılır.

Fotoğrafçı gerilla

Her gerilla silahı ile çekilmiş bir fotoğrafının olmasını arzular. Ya da her an ayrılabilceği, ne zaman şehit olabileceği belli olmayan yoldaşı ile anı fotoğrafı olsun ister. Fotoğraf gerilladan kuşaklara kalan bilinmez görüntüdür. Bu nedenledir ki, çekilen her poza koşacağı gibi, çok iyi çektiğini de iddia eder, çekilmek kadar çekmek de bir tutkudur. Ve özlem, onu sevdiklerine ulaştırmaz.

Betonda yetişen karpuz

Karşımdaki büyük kayalığa bakıyorum. Hava saldırılarına karşı dayanıklı. Bu nedenle ön tarafı köstebek yuvaları gibi oyulmuş. Ve önünde eğitim görüyoruz. Yankıların arasında ağaçlar meşe çatlak veya çıkıntılarının içinden değişik ot kumeleri bitmiş. Aklıma Malatya zindanında havalandırmada beton çatlağının arasına sıkışmış bir karpuz çekirdeğinin filizlenmesi ve her sabah gidip onu izleyişimiz geldi. Özlemle bakışımız, gözümüz gibi korumamız. Ama ne yazık ki, adli tutuklu olan bir bayan sinirlendiği bir gün basıp geçiyor ve "katil" oluyor.

27 Haziran 1996

Zengin gerilla

"Gerilla ve özel eşyası"

Gerillanın eşyaları sınırlıdır. Silah techizatı dışında, elbiseleri, yün çorap, fotoğraf, radyo, saat, defter, kalem, ayna,

tarak, küçük sırt çantası, tırnak makası, çakmak, küçük makas, iğnesi-ipliği, küçük el feneri, tespih çok ağızlı bıçağı, mendili... İşte zengin gerilla budur. Fakir gerilla ise silah teçhizatı ile elbiseleri, ayakkabıları olandır. İşin ilginç bunlardan her birinin ayrı bir şehirden, hatta ülkeden olması ve çoğunun da derin anılar taşıması nedeniyle taşıdığı manevi önemdir. Dönem dönem değişebilir, kiminde çok olabilir, ama özel denilebilecek eşyalar yeleklerin ceplerinde kabarıp durur. Kaybetmemek için özenle saklanılır. Silah teçhizatında tabanca, kasutura hatta özel bombaları, Çşehit yoldaşlardan kalanĞ olan arkadaşlar da var. Ya da küçük dürbün. Örnek şu an benim eşyalarım: Yazı yazdığım defter; Küçük Agit'in ülkeye gelişte aslında taşıyamadığı ama, utanıp söyleyemediğinden yazmam için verdiğim ve Alman ürünü güzel bir defter. Çok kişi istedi vermedim. Ğ Eşarp; lacivert, simli, sevgili annemden tek hediye. Ğ Kalemim; Rewşen'in hediyesi. Alman malı. Rosenbach diye bir ilacın eşantionu olmalı. Yeşil-beyaz renkli güzel bir kalem. Saklayacağım. Ğ Aynam; Rewşen'in hediyesi. Alman malı. 6 DM almış olmalı. Ğ Tarak; siyah, yarım parça. Parti Merkez Okul'ndan kalma, taşıyacağım. Kolye; altın. 1994, 14 Haziranı'nda İstanbul Sağmalcılarda tüm arkadaşlar adına Şervin adında Piranlı bir bayan arkadaş verdi. Ğ Fotoğraflar 1994 Aralık 15'nden bu yana yani Parti Merkez Okulu'na gittiğimden beri çektiğim fotoğraflarım veya yoldaşların fotoğrafları. Diğer fotoğraflarımın bir kısmı evde, bir kısmı Avrupa arşivinde. Ğ Fotoğraf makinesi; basit, otomatik makine. Zap'ta bir arkadaş hediye etmişti. Ğ Cımbız; Adana'dan alınmış. Güneyli Evin arkadaş en son buraya geldiğinde verdi. Ğ Yüzük; biri vefat eden ve Ağır'ın sevdiği teyzemin yüzüğü, diğeri Rewşen'in hediyesi. Gümüş, anı diye saklıyorum. Ğ Çakmak; Rewşen'in hediyesi, kullanmıyorum. Küçük kalemlik çanta. Radyo, saat vb. birçok özel eşyayı Zap'ta arkadaşlara verdim bu alanda var diye. Ama ne yazık ki yok ve başka arkadaşların saatini şimdi takıyorum. Silahım ve raxtımı Rewşen'e verdim. Silah Sixo. Dr. Süleyman vermişti manevi değeri var. Amed'i görmüş bir silah ve Ağır'ın silahı diye taşıyorum. Bir kalemim daha var, içi yok, anıyorum. Rewşen arkadaş: Rewşen'den haber aldım. Gare'de basın birimine bakıyormuş.

"Dut ağacı"

Ziver köyünde "engi" veya "beyaz" dediğimiz dutlar aklıma geliyor. Pekmezi, pestili, kurusu, sucuğu vb. Aşağıda da bir dut ağacı varmış. 23 gün sonra gidiyorum. Allah versin, sadece altında çok kuru 3-4 tane var, toplayıp yiyorum. Çocukluğum, elimde tas, dut toplayan halim aklıma geliyor. Yege Arun'u, Yege Soru, Bahçe Garzur'u düşünüyorum. Güzelim dut ağaçlarını...

"Bir parça ziver görüntüsü"

Kürdistan'da bu yaşıma kadar gördüğüm en güzel yer köyüm Ziver. Belki güzel yerler vardır, ama ülkeyi hemen hemen hiç görmemiş biri olan benim için Ziver (Akbulut) bir başka Ko Spi'si, Murat nehri, ...suyu, bahçeleri, yaylaları... Dağla suyun insanla toprağın yeşil ile kızılın özgürlük ile sevginin Şeyh Sait ile torunlarının Çewlik ile Xarput'un birleştiği yer. Tümden Ziver'e benzeyen köy ya da nokta göremedim. Ama alan alan, yer yer parçalarını görüyorum. Bu bazen bir sincap, bazen de 'de, de' kuşu bazen dut bazen sorgul ağacı bazen meşe, bazen kavak bazen yoksun, bazen pune bazen süpürge otu bazen 'vıtlık' bazen uzak bazen yakın bazen hayal, bazen gerçek bazen cihazda Akdağ, bazen Murat ama sonuçta her yer Ziver'den bir parça.

"Tarımcı gerilla"

Parti tarihinde ilk tarım örneği olan Lolan hep eleştiri ile anılır ve anılacaktır da. Gücü savaşa, içeriye göndermeyip, tarımla, bağbostanla uğraştırma. "Gerilla tarım işi de yapıyor" denilse çoğumuz inanmayız. Ama işte küçük bostanımız. Domates, biber, salatalık, vb... ve tarımcılar. Savaş dışı kalanlara iş. Utanarak, sıkılarak yapıyorlar.

"Beta"

Merak ettiniz değil mi, şu dağlar gerilla sayesinde nelere ulaşmadı ki. Gerilla sayesinde Türk gıda ürünlerinin çoğu yeni bir pazar buldu. KDP gibi bazı hareketler de aracı tüccar. "Beta" margarin markası ve 20 kg'lık boş bir teneke şu anda yan tarafta duruyor. Kimbiler hangi fabrikadan çıktı.

"Pilsa, Kivi..."

Cihaz, radyo, teyp ve sonuçta gerilla büyük bir pil tüketicisi. Büyük küçük. Hele el feneri, fotoğraf makinesi de varsa tamam. Sonuçta dağın, taşın dibinde pil ve kazanan TC.

"Her köyün bir delisi var"

Çektar

Geçmişini, yaşam öyküsünü fazla bilmiyorum. Savaşta, daha çok Botan'da kalmış. Çeşitli şehadetler görmüş, etkilenmiş ve olmuş Boti delisi. Çok okuyor, kendi kendine konuşuyor, olmadık şeyler yapıyor ama iyi de çalışıyor. Fizikmen güçlü. Derslere de katılıyor, ama olmadık yerde alakası olmayan soru, yanıt, değerlendirmeleriyle güldürüyor. Güldüğümüz bir gerçeğimiz ama farkında değiliz. Savaştan etkilenenler, gerçeğini kaldıramayanlar. Ne yapalım, elbet iyileşir, buna inanıyorum. Sevgiyi ve ilgiyi görüp, savaşın kazanımlarını anladığında.

"Gece körü, körleri, körü mü?"

Savaşın olumsuz etkilerinden, hastalıklarından biri. Ürkenler bu numaraya baş vuruyorlar. Bazıları yıllarca devam ediyor ve kendini kararlaştırınca vazgeçiyor, bazıları devam ediyor. Partiden gitmeyip, kamp kamp dolaşıyorlar. Bazen de gerçekten hasta olanlarla karıştırılıyorlar. Bu kişilerden biri Nalin adındaki arkadaş. Tori, Mardinli, 4 yıldır katılmış milis kızı, zorlanmış. İtiraf etmese de kararsızlık yaşamış. Hep kamplarda, anlamada sorunu var. Ay ışığında bile fenerle yürüyor ve savaşa gitmek için dayatıyor.

"Meğde Tırş"

Divanda oturuyorum. Kürtçe çeviri ile ders devam ediyor. Yapıya bakıyorum, bazıları suratlarını ekşitmiş, dünyaya, yaşama küsmüş. Diğer bir deyimle "Meğde Tırş." Bunlardan biri Pervin adında Serhatlı bir bayan arkadaş, beş yıldır katılmış, tam bir kadın, şimdi yüklenmemizle az da olsa değişme istemi var, ama istikrarsız. Hastayım diye iki günde bir yatıyor. Eğitime gelsin dediğim için küsmüş, somurtmuş oturuyor. Kimbilir içinden bana küfrediyordur. Serhat kadının direnişçiliği ile değil, düşürülmüş kadın kişiliği ile yoğrulmuş. Anlaşılan daha uğraşacağız.

"Hastalık mozaïği"

Ruhen çökmüş hastaları görünce kendi hastalıklarımı unutuyorum. Arkadaşlara "hastalık konusunda yarışa girsek ben kazanırım" diyorum. Beyinden kaynaklanan rustoğmus -göz hastalığı- romatizma, karaciğer hastalığı, Hepatit B, iç traid, faranjit, bazen alerji, rahim kasları gevşemesi, omuz sinirleri uyuşukluğu -işkenceden- mide, bel ağrısı ve bende de varolan moralde istikrarsızlık, çabuk sinirlenme ve etrafa taşımama, içine kapanma. Ama güçleniyorum.

"Süzülen şahin olaydım"

İşte süzülüyor, süzülüyor ve aniden yükseliyor, kanatlarını açmış yeniden yükseliyor, konduğu ve kaybolduğu ağaç ve kayalıktan ani bir yükseliş daha. Eğitimde otururken karşıki tepede süzülen şahin dikkatimi çekiyor. Belki de şahin değil ona benzer bir kuş ama bana onu hatırlatıyor. Şahini kışkırtıyorum. Onun gibi süzülüp süzülüp, avlanıp avlanıp Amed'e Ko Spi'nin zirvesine konmak, Murat nehriini izlemek ve oradan Munzurlara, Şereftin dağlarına uzanmak isterdim.

"Sawa, sevgili sabotör"

İşte "hış, hış" sesleri ve dikkat o yöne kayıyor. Kuru ağaç-meşe yaprakları ve dallardan atlarken sesler çıkartıyor, oynuyor, arıyor, zıplıyor ve kayboluyor. Ertesi gün; tartışmamakta ısrar eden ve adeta konuşmaları için yalvaran bakışlarla bakan, askeri kanuna başurmaktan başka çare bırakmayan sessiz ortamı ilginç sesler sabote ediyor. Başlar yana çevriliyor. Bu kez bir değil iki sincap oynuyor veya seviyorlar, ilginç sesler çıkarak. Sabotörler kayboluyor.

"Bayrak Sendromu"

HADEP Kongresi'nde Türk bayrağının indirilip, ERNK bayrağının çekilmesi ile kuduran devlet ateş püskürtüyor. Murat Bozlak, Sırrı Sakık dahil yetmişe yakın parti üyesi ve diğer üyeler tutuklu, halka caniyane saldırılar; yolda katledilen 3 kişi, bayrak teröristi olarak yakalanan sınavcı Veyzel Go saat üniversite sınavında, beyazlar giyinmiş, küt saçlı, etekli ceketli bir bayana saldıran polisler. Bayan ellerinden kurtuluyor ve topuklu ayakkabıları ile koşuyor, koşuyor, düşüyor sere serpe, kalkıyor, koşuyor. Faşistler, polisler, satılmış işçiler ellerinde bayraklarla gösteri yapıyorlar. Kurtlar leş arıyor, delagur ateş püskürtüyor. Delagur G Tansu Çiller (Abdölmelik Fırat'ın taktığı lakap) yerinde belirlenme. İnsanlar kardeş olursa renkler de kardeş olur.

"71. yıl"

Şeyh Sait'in idamının 71. yılı. Bugün 72. yılına girdi. Direnişi ve katliamlar hakkında çok şey söylendi. Torunları silahlандı, özgürlüğe sevdalandı onun gibi "Nemir" oldular. Küçüklüğümde beni de çok etkiledi, bugüne kadar da. '93'te İstanbul'da onun adına kurulmak istenen vakfa üye ve başkan yardımcısı oldum. Devlet izin vermedi, biz çalışmaları sürdürecektik ve geldim. Abdülmelik Fırat, MED TV'de konuşuyor tane tane. Bilge, direnişçi, yurtsever bir insan. Onu saygı ile anıyorum. TBMM'ye ilk gidişim onu ziyaret içindi, lojmanlarına da. Sohbetine doyum olmaz. Umarım yaşadıklarını yazıyordu. Yazmasını esirgememesini istemiştin. Gur devletinin ayıplarını, katliamlarını, çirkinliklerini çok iyi biliyor. İçığı içığına kadar. Ağır'ın şehadetinde, Mustafa ve Fevzi amcanın durumu için, aslında gururu elverme de benim için Olağanüstü Hal Bölge Valisi Ünal Erkan'ı aramıştı. Erkan'da; "O doktorlar PKK'ye hastahane kurmak için gelmişler" demişti.

"Tarih Sümer'de başlar"

Samuel Noah Kramer, İ.Ö. 3000 yılları, 5000 yıl önceki uygarlığı, Sümerleri anlatıyor. Okudukça okuyorum. Tarihi çok seven babama bu kitabı öneriyorum. Okusun.

Gılgamış ve Enkidu'nun Destanı'ndan Alıntılar:
Atasözleri:

Evde müsrif bir kadın
Sıkıntılara hastalık ekler
Zevk için: evlenmek
Düşününce: boşanmak
Daha tilkiyi görmeden
Boynuna demir laleyi hazırlama
Kötü bir günde doğdum.
(Başarısızlıklarını kadere bağlama)
Seni suya koysalar, su pis kokar
Bahçeye koysalar, meyveler çürür
(Başarısızlar için)
- Yoksul için ölü olmak, yaşıyor olmaktan yeğdir
Ekmeği olsa tuzu yoktur.
Tuzu olsa ekmeği yoktur.
Eti olsa 'hardal'ı yoktur.
Hardalı olsa eti yoktur.
- Hayatında bir kadına veya çocuğa
hiç bakmamış biri
Burnunda hiç tasma taşımamıştır
- Romalılar "Barış isteyen savaşı hazırlar"
Sümerler:
Ordusu zayıf olan devlet
Düşmanı kapılarından kovamaz

'Ezopika', Fabl'ın Hayvanları
-Tilkinin yanında bir değneği vardı.
(ve şöyle diyordu): Kime dava açabilirim?
Tilki dişlerini gıcırdattır ama başı titrer
- Kedi düşünceleri için
Firavun faresi, hareketleri için.
(Kedi avını sabırla, ihtiyatla gözler ve kurbanın üzerine yıldırım gibi atılır)

Sümer'de coğrafya:
- 33. paralelden başlayarak İran körfezine kadar uzanan kısaca Dicle-Fırat arasındaki alanı kapsayan Sümer.
- 33. paralelin kuzeyinde iki nehir arasında uzanan daha sonra Asur'u ve Akad'ı oluşturan Uri ülkesi.
- Sümer, Uri'nin doğusunda kuşkusuz batı İran'ın büyük kısmını içine alan Şubur-Aamazi
- Sümer'in batı ve güneybatısında Fırat'la Akdeniz arasında bugünkü Arabistan'a kadar geniş bir bölgeye yayılmış Martu ülkesi.

1 Temmuz 1996
Spotlar

1- Medya'nın sesi MED-TV kapatıldı.
2- Zeynep Kınacı (Zilan), 1972 Malatya doğumlu, 1995 katılımlı bayan yoldaş 30 Temmuz 96 tarihinde Dersim şehir merkezinde askeri bayrak törenine intihar eylemi düzenlendi. 20'ye yakın (17) asker ölü, 30'u aşkın yaralı var. Zeynep yoldaş, komutanım, adını gururla taşıyacağım ve söz eylemine, adına yaraşır birisi olacağım. Seninle yeni başlangıç yapıp her göreve daha çok yükleneceğim. Refah-DYP hükümetine, MED TV'nin kapatılmasına, operasyonlara köklü bir cevap, Sivas katliamını anma oldu. Kadın ordulaşması seninle büyüyecek, seninle anılacak. Siti Zeynep'in direnişini yüzyıllar öncesinden günümüze getirdin. Komutanım

Komutanım

Komutanım

Medya'nın sesi

Dersim'in yeni Bese'si

Alevilerin çağdaş Siti Zeynep'i

3- Çoğunluğunu güneyli öğrenci arkadaşların oluşturduğu yeni eğitim devremiz başladı. 12 bayan arkadaş var. Kaç gündür onlarla ilgileniyoruz. Güney faaliyetlerimiz için çok önemli, bu noktada kampımız rolünü oynamalı. Ben de misafirliğimi bırakmalı, kaygıları atmalı, yeni başlangıçlar yapmalıyım.

Direnişin bayrağı

Bayrak paranoyalarını

bıçak misali

kesen Zilan'ın sesi

Kim dayanır ki

bu direnişe

bu ateşe

bu yürüyüşe

kim dayanır

hangi düşman ordusu

hangi düşman engeli

hangi taşlaşmış yürek

hangi hayvani beden

dayanır

lime lime çözülmeye

secde durmaya

hazırola geçecek hepsi.

"Rüya da olsa

eski bir arkadaşını görmek"

İnsan bazen bir arkadaşın simasını gözünün önüne getirmek ister, anılar içinde film şeridi gibi yoldaşların dostların silüetlerini görür. Kimi zaman yüz hatlarını bile çizemez, bunu vefasızlık olarak beller, sinirlenir. Özellikle benim gibi simaları karıştıran birisi için bu cansıkıcı bir durum. Hele bu yoldaş paylaşımların olduğu birisi ise cansıkıcılık çekilmez olur.

İşte şu anda zindanda olan savaş esiri bir yoldaşı, iki gece önce rüyamda gördüm. Çok canlıydı, biraz da sinirli.

Beyaz bir gömlek ve lacivert bir takım giyinmişti ki, bu giysi o arkadaş için olmayacak bir şey. Bizim köyde, bazen bizim evde bazen Çerkez amcalarımın bahçesindeydik. Annem gibi arkadaşın annesi de vardı. Hep onunla uzun uzun konuşmak, tartışmak istiyordum ama bir türlü zaman olmuyordu ki.

Evet, Ü.A.Ç sanırım açlık grevlerini, yoldaşları düşündüğünden rüyama girdin. Belki de sağlığın iyi değildir, kimbilir belki ve belki...

Bilmelisin ki, bütün şehadetler gibi zindan şehitleri de bana ağır gelecektir. Ağırlığın sebebi eserlerine layık olamamaktadır. Başını dizime koymuştun, bakıyordun anlamlı, anlamlı ve o şiir:

o söz ki/ bir kez çıkmıştır ağızdan...

Yoldaş, yoldaşlar, açlık grevinin iki ayını geride bıraktınız. Cephenizden savaşa güç veriyorsunuz, sizlere karşı mahçubum. Çünkü h%o!%% pratikleşememenin sancılarını çekiyorum ve kendime öfkeleniyorum. Öfkem yoldaşlara olan derin sevgimdendir. Derin sevgi ve selamlarımla.

ince beline dolanan

Amed'i saran Dicle

neden durgunsun

suyuna hasret evlatlarının

çığlıklarına mı

durgunluğun?

Medya'nın çocukları

Zindanlarda özgürlük halaylarında

Ateşin çocukları

kendilerini, bedenlerini

Özgürlük senfonisinin

notaları yapıyorlar.

Onlara eşlik et Dicle, çağ, çağla, çağla

Munzur'a, Murat'a, Fırat'a, Peri'ye uzan uzan.

30 Haziran

Amed'in özgür şahini

açmış kanatlarını

süzülür, süzülür

Şereftin'de

güneşin doğuşunu izler

Murat nehri ile

yarışır

Kasırga misali

çılgın dalgalarla

öfkelenir, hırçınlaşır

Çewlik göllerinde

gölden göle danseder

Şeyh Sait isyanında

ırzlarına geçilen kadınların

intikam dolu bakışlarını alır

Alev dudaklı

genç kızların

hayranlığına

ince beline dolanan

saçlara tırmanır

intikamla dolu

genç kızların

türkülerine, sevdalarına

kurşunlarına

ilham olur şahin

5 Temmuz 96

Sen

Medya'nın güneşi

Dersim'in yeni Bese'si

Zilan'ın çığlığı

Ararat'ın öfkesi

Nuri Dersimi'nin intikamı

Sen

Seyit Rıza

Şeyh Sait'in torunu

Direnış sembolü Siti Zeynep

Sen

Dicle'nin tacı

Fırat'ın gerdanlığı

Peri'nin beyaz güzeli

Munzur'un doyumsuz aşkı

Murat'ın sevdası

Sen

Partileşmede öncü

ordulaşmada komutan

Özgürlükte bayrak

intikam hançeri

Sen

Zilan

sen sevginin abidesi

aşkın kendisi

yaşamın adı

Sen

Berivan'ın ardılı

Zekiye, Rahşan, Ronahilerin alevi

Beritanların yoldaşı

Sen

Silah

sen namus

sen onur

sen örgüt

sen bayrak

sen öncü

sen Tanya

sen Sailla'lı Sewra

sen Zeynep Zilan...

9 Haziran 1996

(05.07.1996 tarihinde elime geçen yoldaşım Rewşen'in mektubu)

Merhaba heval

Görüşmeyeli çok uzun bir zaman olmasa da, sana yazma gereği duydum. Konferans sonrası zaten bildiğin gibi grupla birlikte Gare Karagahına geldik. Yaklaşık bir hafta karagahta kaldım. Senin Ebubekir arkadaşla birlikte çok yakınımızdaki bir köyde bir süre kaldığını daha sonra Zelal (Avrupa) ve Salih arkadaştan öğrendim. Ben düzenleme gereği burada kalacaktım. Ama daha sonra Etruş Kamp'ında gençlik örgütlemesi için bir kişinin gerektiği söylendi. Şervin, Leyla ve tüm arkadaşlar beni uygun gördüler.

Ebubekir arkadaş ile Ağır üzerine konuştuk, yanında fotoğrafı yokmuş ama bana onu çok anlattı. Onu gerçek bir militan olarak değerlendirdi ve nasıl yetiştirildiğini öğrenmek istedi. Ben de anlattım. Ebubekir arkadaş karagahta kalmamı uygun gördüyse de hem bayan arkadaşların onayı, hem de ihtiyaç duyulması nedeniyle kararı bana bıraktı. Ben de kararımı gitme yönünde verdim.

Yaklaşık bir ay Etruş kampında kaldım. YAJK yürütmesi, gençlik yönetimi ve meclis çalışmalarında görev aldım. Hızlı bir tempoyla, istekli ve coşkulu çalıştım. 3 Haziran tarihinde Gare karargahında telsizle verilen talimat gereği Dursun Ali arkadaşla birlikte tekrar Gare karargahına geldim. Niçin geldiğimi bilmiyorum, ama geri dönmek üzere hazırlıklı gitmiştim. İçimden bir ses öyle söylüyordu. Nitekim öyle oldu. Sakine ve Ebubekir arkadaşın söylediğine göre Zap'taki arkadaşlar Etruş kampına gidişimi erken bulmuşlar. Şimdilik Gare karargahındayım. Bir basın birimi oluşturuldu. Bu birimden sorumlu olacağım ve aynı zamanda eğitimlerle de ilgileneceğim. Aslında artık karargahlarda kalmak istemiyordum ve bu yönlü son birkaç gündür belli bir moralsizlik oldu. Fakat madem ki parti uygun görüyor öylese tüm gücümle çalışmalara ve yaşama yükleneceğim. Bu yönlü bana güvenmeni istiyorum ve güvendiğini de biliyorum.

Karargaha geldiğimde tüm Güney yönetimi buradaydı, toplantı ve yeni düzenleme yaptılar. Yapı düzenleme gereği yeni çalışma alanlarına yöneldi. Karagahta çok az bir güç kaldı. Bu sessizliğe alışmaya çalışacağım. Zelal (Avrupa)'ın çok çok selamları vardı, morali iyiydi, yine cephe çalışmalarına gitti. Avrupa'dan gelen Mehmet (gözlüklü) yani Xebat arkadaş da basında çalışıyor. Doğan arkadaş da burada kısa bir süre önce gördüm, ama seni sorma fırsatını bulamadım. Sakine arkadaş birkaç bayan arkadaşla birlikte sizin oraya da uğrayacağını söylediğinden bu notu aceleyle yazıyorum. Ayrıntılı durumumu Sakine arkadaş sana anlatabilir. Senden de sürekli not ve fotoğraf bekliyorum. Ağır'ın fotoğrafını edinebildiysen mutlaka bana gönder. Yine Zap'ta birlikte çektiğimiz fotoğrafı da göndermeni istiyorum. Leyla arkadaş bana Zap'ta çektiğiniz birkaç fotoğraftan verdi, ama senin çektiklerinden de istiyorum.

Aileyle görüşebildiysen son haberleri bana da ulaştırmanı bekliyorum. Ayrıca durumuna ilişkin bilgileri de acil öğrenmek istiyorum. Sana söz verdiğim gibi günlüğümü düzenli olarak yazıyorum. Bu gidişle bir roman olacak. Bir gün sana okurum. Dr. Süleyman Amed'e gidiyor, Redar arkadaş da gitti.

27 Temmuz 1996/Boti

Bombalama

Yekiti'nin TC ile yaptığı yeni planlar çerçevesinde 10-18-23 Temmuz tarihlerinde birer, ikişer saate yakın kampımızın yakınında Dole Rake'de bulunan köyleri bombaladı. Maddi hasar çok yüksek. Ölen olmadı, ama toplam on kişi değişik biçimlerde yaralandı.

Yekiti sürekli halkı "bombalamanın sebebi PKK'lilerdir" diyerek bize karşı kışkırtıyor. Bizi tahrik ederek halkla çatışmaya çekmeye çalışıyor. Yekiti ile halkla görüşmeler devam etti. Ancak Talabani ikiyüzlü davranıyor. Bir

haftadır değişik noktalarda keşifler yapıldı. Şimdilik Dole Rezan denilen Süleymaniye'ye yakın Dukan mıntkasına gideceğimiz kesin gibi.

Resmi adı Kürdistan olan bu alanda kendi ülkemizde bir alanda kalamamak bana acı veriyor.

Buradaki halk içinde siyasi çalışma yapmamamız da bizim en büyük siyasi yetmezliğimiz. Daha önce böylesi öneri, önerilerimiz oldu ancak bunda ısrarlı davranmadığınızdan sonuç başarısız.

Xwendevanlar ve yapılacak konferans

Onikisi bayan kırkı aşkın, Süleymaniye ve Erbil'den gelen, çoğunluğu (tümü) üniversite-lise-ilkokul da okuyan arkadaşlar için, Güney'de kitle çalışmalarını, özellikle gençlik faaliyetlerini yürütmek amaçlı yaklaşık bir aydır başlayan eğitim devresi 3-4 gün sonra sonuçlanacak.

Dil sorunu nedeniyle ben eğitimlere katılamadım. Ancak özellikle bayan arkadaşlarla yoğunca ilgilenmeye çalıştım.

Bayan arkadaşlardan üç kişi kalmaya karar verdi.

Bu süreçte Güney'deki kadın kişiliğinin ne kadar düşürülmüş olduğunu gördüğümü belirtebilirim. Bu nedenle büyük bir savaşım vermek gerekiyor.

Doğaya dönüş

Doğa saf temiz, onu kirleten insanın çirkinliği. Tıpkı gökyüzünde uçuşan kuşlar ve aynı anda alanı bombalayan jetlerin benzerlik ve çelişkisi gibi. Biri güzellik, özgürlük simgesi diğeri ise ölüm aracı, bomba aracı.

Doğayı seviyorum, en büyük dönüş yaşama...

Kış süreci

"... Çözüm, çözüm, çözüm, barış, barış barış"

Parti Önderliği

Tutkum ülkemizin dağlarında geçirdiğim ilk kış '95-96. Ve savaşın komuta merkezi merkez karargahın yakınında eğitim alay yönetiminde olmam savaşın birçok boyutuna tanık olmam gibi, zemin olmamı uzlaşmamı da beraber getirdi. İktidar hırsı, kadını yedeğine alma eğilimi, değerler üzerinde oynama, özgürleştirme adına iradesizleştirme, bireysel hırs, öfke eğilimleri. Bunlar karşısında "Devler savaşında bir cüce" olan ben cadı kazanına dötüşen Zap'ta bizlerin ürküntüsü ve rolünü oynamamasının, güç yetirememenin acısını yaşadım, yaşıyorum. Ayak numaram 38'di ve 43 numara giymem gerekiyordu. Aslında gücümü, bilgimi kullanamama var.

Bu süreci anlatacağım ilerde.

Zeynep arkadaş*

Notunu alalı epey zaman oluyor. Ardından hemen Ç. Rezan'a not gönderdim. Onlar da Süleymaniye'ye eşyaları göndermişler. Fakat hastanedeki arkadaşlar göndermeyi unutmuşlar. Birkaç gün önce Süleymaniye'ye geldiğimde gönderilmediğini öğrendim. Ancak şimdi gönderebiliyoruz. Umarım kusurumuza bakmazsın.

Rewşen arkadaş Kandil'de takımın başında bulunuyor. Durumu oldukça iyidir. Adını Dorşin olarak değiştirdi haberin olsun. Selamları var. Buradaki Ç. Rezan ve Kandil'deki tüm arkadaşların selam ve sevgi dilekleri var. Ben de çalışmalarınızda başarılar diliyor, tüm arkadaşlara selamlarımı gönderiyorum.

Devrimci selam ve saygılarımla.

Evindar Ararat

07.11.1996

Süleymaniye

*Bu not 10 Kasım 1996'da Sedare'de elime ulaştı. Bu defterimle beraber.

9 Kasım 1996 / Sedare noktası

Güney Kürdistan

Bugün bu defterim elime ulaştı. Bitirdiğim diğeri günlüğüm, fotoğraflarım ve annemin hediyesi güzel koyu mavi, narin ve h%al%o annemin kokusunun geçmediği bir eşarp-yazma ile beraber. Beklediğim fotoğraf makinesi elime geçmedi. Arkadaşlar KDP-YNK savaş sürecinde Dr. Sirvan arkadaşla şehit olan Hacı Gülo -küçük Güney'li- arkadaşla vermişler ve büyük ihtimalle gerici KDP güçlerinin eline geçmiş. Süleymaniye Dukan'a yakın Çeme Rezan'a Ğali Askerin köyüne yakın olan ve Yekiti'nin üs olarak önceleri çok kullandığı, Boti'yi boşalttığımızda geçtiğimiz ve h%al%o elimizde olan noktaĞ civarındaki bir köyde Dr. Sirvan arkadaş dört arkadaşla beraber şehit edildi. Dr. Sirvan arkadaş Süleymaniyeli bir arkadaştı, KDP ile savaşımızda ayağından yaralanmış ve sakattı. Yekiti Netewi Demokrat'ın merkezinde görev almıştı, şehadeti açımızdan büyük bir kayıp oldu.

Makine, Alişer arkadaşın armağanıydı.

Ağustos ayının 10'nunda cihazdan Doğan arkadaş ve benim çağrılmamla Çeme Rezan'dan ayrılmıştım. Erbil'e çağrıldığımızı sandığım için çantamı yanıma almamıştım. Onüç saatlik yolculuktan -araba- sonra Gare Sedare Karargahına ulaştık. Rewşen arkadaş ve birçok arkadaş görme olanağım oldu. Karargah eğitimini bitirmiş, düzenleme yapıyordu, iki gün burada kaldıktan sonra Ebubekir arkadaşla beraber Zap'a geçtik. Tekrar Zap'a dönüşüme sevindim. 3. Askeri Konsey toplantısına katıldım.

Zap'ta Parti Önderliği sahasından gelen arkadaşlar vardı. Şenol -Ahmet Akkaya, Felat arkadaş, Rubar -Serdar Karakoç, yine İstanbul Mezopotomya'dan tanıdığım bir-iki bayan arkadaşı gördüm. Merkezi Helin arkadaş da

gelmişti. Hem Merkez Karargah hem YAJK yakındı, kurumlar noktasında. Burada da can yoldaş Ağır'ı tanıyan Amedli Şilan ve Rozerin -Hülya- arkadaşlar vardı. Yine Garzan'dan gelen Dr. Nujin arkadaş da tanıyordu, hep Ağır'ı anlatırlar. Hatta bir arkadaş onun gibi özelliklerim olmadığı yönünde beni eleştirdi. Beni eleştirmesine çok sevindim. Toplantı vesilesiyle merkezi arkadaşların çoğu ve geniş bir komuta kademesi hazır. Cemal, Botan, Rıza, Dursun Ali, Fatma, Sakine, Büyük Harun, Abbas, Dr. Jiyan, Sergeş arkadaş, Elif Pazarcık, Helin, Serhat ve daha birçok arkadaş.

Bu arada esir askerlerle görüşmeye ve almaya gelen kişiler, kurumlar, gazeteciler gedi.

11 Kasım 1996/ Çiyaye Spi

Kaldığım yerden devam ediyorum.

Özgür Gündemci arkadaşlar da gelmişti. Mustafa ve Özgür adındaki muhabir arkadaşlar geldiler. İstanbul'u, çalışanları andık. Bazıları ayrılmış, üzuldüm. İlgiilenenler olsaydı çekim gücü olsaydı böyle olmayacak, çoğu katılacaklardı.

İHD Başkanı Akın Birdal, Van RP milletvekili Fethullah Erbaş da geldi. Akın'la görüşemedik, aslında görmek isterdim. Asker anneleri de geldiler. Heyetin dönüşünden sonra iki ana kaldı ve uzun süre sonra asker oğulları ile beraber döndüler.

15 Ağustos kutlamalarında da Zap'taydık, alay düzeyinde güç birikmişti ve eksikliklerine rağmen görkemliydi. Askeri Konsey toplantısı, tarihi bir toplantı oldu. Kış süreci Zap tasfiyesini çok kapsamlı ele aldı. Cemal, Abbas, Ebubekir arkadaşlar divanı oluşturdu. 130'a yakın, yaklaşık 25'i bayan arkadaş, komuta düzeyinde katılım sağladı. III. Askeri Konsey toplantısında sürecin özeleştirisini vermeye çalıştım. Toplantı kararıyla soruşturmayla girdim. Yaklaşık 10-12 gün soruşturmada kaldım ve özeleştirisi raporumu yazdım. Raporum fazla uzun olmadı anlayışlar itibarıyla kişilere ilişkin düşüncelerimi yazdım ve en önemlisi de kendi yaklaşım ve anlayışlarımı çözümlemeye çalıştım. Toplantı öncesi telefonda Parti Önderliği ile konuşmam bana güç verdiği gibi, partinin tasfiyeci eğilimleri sorgulaması, yani bir kez daha parti içindeki yanlış eğilimlerin ve sahiplerinin partinin yüce ideolojisini aşamaması, yargılamaya girmesi, çözümlemesi beni rahatlatmıştı. Bunun içinde ben de vardım. Ama benim için sorun bu değildi. Her türlü yargılamaya açtım ve açık olmaya çalıştım.

Özeleştirisi raporunda yoğunlaştım ve çıkardığım sonuçları dile getirdim. Bana göre en önemli sonuç; kendimin sadece YAJK'ı korumaya girerek sözde ve oldukça geleneksel bir yaklaşımla partinin çizgisinin, savaş taktiklerinin, kadro politikasının bir tarafa atılmasına seyirci kalarak veya görmeyerek içine girdiğim tutum...

Kadın nasıl güç olur, güç olmak nedir, parti doğruları nasıl korunur, birey parti otoritesinin ayrımı nasıl korunur, cins davası nedir, nasıl verilir, erkek egemenliğine karşı durayım derken, cinsimi koruyayım derken cins ihanetine nasıl gidilir?

Birey kendisini nasıl korumaya alır? Bu sorunun yanıtı net olarak kış sürecinde açığa çıktı. Kişi en iyi kendisini, parti çizgisini, savaş çizgisini parti yaşamını koruyarak güvenceye alabilir. Kışın herkes birey olarak kendini adeta korumaya almıştı, müthiş bir bireycilik yaşıyordu.

Süreç pratik olarak kanıtladı ki, parti çizgisi, yaşamı, ilkeleri korunmadan bireyin kendini koruduğu anlayışı gafletten başka hiçbir şey değil.

Bu süreçten çıkardığım birçok sonuç olduğunu belirtebilirim. Doğru cins savaşımı ancak ve ancak doğru sınıf savaşımının yürütülmesiyle olur. Ve Zap tarihi süreci bütün parti kadroları açısından bunu net olarak ortaya çıkardı. Ben hiç kimsenin kadrosu olmadım ne Fuat'ın ne de Zeki'nin, ama partinin de kadrosu olmayı başaramadım. Kadın Konferansı sürecinde bir taraftan birçok sorunun anlaşılması açısından sevinci yaşarken diğer taraftan buruktum. Özeleştirimi veremedim -yani kış sürecine ilişkin. Bunun için merkez karargah pratiğinin açılması gerekiyordu. Ancak zamanı olup olmadığı konusunda ikirciklik yaşadım ve sonuçta açmadım. Örgüt çıkarı nasıl korunur, nerede, nasıl tavır alınması gerektiği üzerinde durduğumu ve pratiğin tümünde kendimce payım olduğunu belirttim. Neval arkadaşın platformdaki sözde çıkışım çok cılız ve bastırıldım, parti yapısının doğrulara sahip çıkıp çıkmayacağı konusunda net olmadığım gibi, bu gücü kendimde de bulamadım. Konferansa sunulan YAJK merkez karargahının bir yıllık raporunda bazı noktaları ısrarla açtım. Fuat'ın, Zeki'nin ve Kazım'ın kadına egemenlikli yaklaşımlarını açtım. Ama olanlar konusunda rapor grubunu ikna edemedim. O süreçte YAJK'ın iktidar yedeği olarak alınmak istendiğini, güç olan kadının parti içinde bazı kişiliklerce yedeğe alınarak, bireysel çıkarlara alet edilmek istendiğini, ama bizim tavrımızla buna izin vermediğimizi ısrarla belirtiyordum ki, bu benim yanlış bir tespitimdi. Daha doğrusu doğru bir tespit, ama teslim etmediğimiz konusunda yanlış taşıyordum.

Askeri konsey toplantısı sonrası, yaklaşık oniki gün görevden alınıp soruşturmada kaldım. Ve yaklaşık onüç sayfa olan özeleştirisi raporumu sunup, çıktım ve TC'nin o süreçte Güney Kürdistan'ı işgal edeceği ihtimalinin artmasıyla hemen görevlendirilip yedek merkez karargah çalışması için, tutuklu, hasta, lojistik gücü ile Gare alanına Adnan ve Sabri arkadaşla beraber görevli olarak geçtim.

Zap kış süreci bir patlamaydı ve tasfiye süreci olarak parti tarihine geçti. Nasıl ki Lolan parti tarihinde bir süreç olarak geçiyorsa Zap da öyle. Bu anlamda başlayan sorgulama süreci derinleştirilerek devam ediyor ve soruşturmanın daha kapsamlı, aydınlatıcı ve sonuç alıcı olması için Zeki, Fuat, Kazım, Neval, Şervin, Raperin gibi arkadaşlar bundan bir hafta önce Parti Önderliği sahasına çağırıldılar. İnanıyorum ki, ideolojik süreçten bu yana ülkedeki savaş pratiğinin de birçok yönü açığa çıkacak. Şu anda Parti Önderliği sahasındaki Cuma, Ebubekir, Sara, Meryem arkadaşlar, giden grup bu çözümlemeler için çok önemli bir bileşim olacağı gibi, parti de bu süreçten güçlenerek çıkacaktır.

Bir taraftan sonuçları merakla beklerken, kendimin de Parti Önderliği'nin belirttiği gibi, yoğun tecrübe kazandığımı söyleyebilirim. H%ıı%ı yoğunlaşıyor ve sonuç çıkarmaya çalıştığım gibi pratikmen de sağlam yürümeye, rol üstlenmeye çalışıyorum. Parti Önderliği "yoğun tecrübe olarak ele almalısın bu süreci. Bundan sonra hem kadın hem parti için görevi, hizmeti esas almalısın artık. Bu hem hakkın hem de görevin" diyordu. Bu belirlemeler benim için çok anlamlı ve önemli. Kesinlikle cevap olmak bir tutku ve yoğun bir tempo ile çalışıyorum, kısmen yöntem konusunda kaygılarım olsa da ısrarlı ve kararlıyım.

Bu süreçte benim yaşadığım sorunlar elbetteki büyük oranda beni ilgilendirdiği gibi aynı zamanda kadın açısından da öncülük sorunlarıdır. YAJK merkez veya yedek ya da değişik görev itibarıyla öncülük rolü üstlenen birçok arkadaş, bu süreçte çeşitli zorluklardan geçti, sarsıntılar yaşandı. Bu nedenle kendi şahsımda olduğu gibi kadın, öncülük sorunu yaşamaktadır, kadın özgürlük hareketi.

Gerçekte kadın özgürlük hareketi gerçek öncülerini de açığa çıkardı. Zeynep Kınacı (Zilan), Leyla Kaplan (Rewşen), Güler Otaç (Bermal) gibi kahraman komutanlar, özgürlük çığlığı, Parti Önderliği'nin Zeynep arkadaş için belirttiği gibi, "özgürlük tanrıçası oldular." "Zeynep tanrıçamızdır."

Evet ben de tanrıça Zeynep'in, komutan Zeynep'in adını taşıyan birisi olarak, ona layık olacağım. Her çalışmanın

üzerine onun gibi "büyük yaşamak" tutkusuyla gideceğim. Bu noktada ısrarlı ve inatçıyım. Ağır'a olan tutku, Parti Önderliği'ne olan bağlılığım, beni güçlendirecek. Layık, layık olmak.

13 Kasım 1996

Gare; h%ol%o "Gare'nin anlamını öğrenemedim, ama her açıdan harika bir alan. Hem gerilla savaşı, hem siyasi çalışmalar hem de doğal güzelliği itibarıyla. Gare'yi tümünden olmasa da gezdim. Bir doğa harikası ve güzelliğini asla ifade edemeyeceğim. Hazır denilen noktayı gördüm. Yemyeşil suyu, onlarca şelalesi ve efsaneye göre su içmeye gelip şelalenin güzelliği karşısında hayranlıkla taş kesilen kuşun duruşu tek kelimeyle ihtişamlı. Bu noktaya gördüğümde "Parti Önderliği mutlaka görmeli" dedim ve sonrasında Ari arkadaşa öneri yaptım. Bunun üzerine Baran arkadaş (Müdür Kaya) -Özgür Gündem çalışmalarından tanıyorum- gelip yaklaşık iki saatlik bir çekim yaptı ve hem Başkan'a hem de MED-TV'ye gönderdik. Yeni şervanların eğitim gördüğü bu nokta, kaygılandığımız gibi düşman tarafından bombalandı ve büyük oranda coğrafyası değişti. Fakat güzelliği, ülkeye bağlayan ihtişamı, yaşama çeken arılığı, savaşa sürükleyen doğallığı h%ol%o **duruyor**.

Yanında her geçişte adeta ruh aldığımı söyleyebilirim.

Sonbahar mevsiminin kendine özgü doğal güzelliği Gare'de bir başka. Renk cümbüşü ancak fotoğraflarla, daha doğrusu gezilerek, görülerek anlaşılabilir. Yürürken ayaklar altında çatırdayan yapraklar, kırmızı, sarı, yeşilin tonlarını alan coğrafya bir harika. Çocukluğumu yaşadım Gare'de. Yıllarca yemediğim sinz (guış), te, karçık gibi meyveleri gördüm, dırık, sorgul yedim. Ceviz ağaçlarının cümbüşüne hayran oldum. En yüksek noktası ve muhaberecilerimizin kaldığı tepeye çıkıp tüm araziye baktım. Çarçela, Cilo, karlı sümbül, Kurejahro dağlarını gördüm. Amediye, Akre şehirlerini gördüm. Gare'den Zap'ı izledim, Metina'yı gözledim ve Metina'ya geçtim. Araba yolculuğu benim için eziyet verici olsa da zirveye çıkıp, Cudi'yi, Kela Meme'yi, Haftanın'ı, Metina'yı, Silopi'yi Habur kapısını, Zaxo'yu ve Dicle nehrini hayranlıkla, buruklukla izledim. Parçalanmış ülkemizin üçgeninde Suriye, Irak ve Türkiye sınırlarına baktım. Dicle olmuş Irak-Suriye sınırı, Cudi ve etekleri olmuş TC-Irak sınırı. Dicle nehrini takip etsem Amed'e varırdım. Cudi'ye çıksam özgürlük ve egemenlik duygularını daha derin hissederdim.

Burada kendimi Parti Önderliği'ne çok yakın hissediyorum. Sanki adım atsam Başkan'a ulaşacağım. Çiyaye Sipi, Çiyaye Bexer, Dicle ve Derik. Sonra da Başkana ulaşma. İlginçtir coğrafya insanı yakınlaştırıyor. Ama şimdi değil, hakettiğimde kesin yine Parti Önderliği'ni göreceğim.

Sıraç Bilgin: Metina'ya gidiyor Ari arkadaşla. Abbas arkadaş, Bahoz arkadaş ve Ali Sapan arkadaşlar bizi karşıyorlar. Oturdıkları yerde bir minder var, hayret gerilla ve minder! Abbas arkadaş minder tarafını işaret edip "orada oturmayın, şu tarafa oturun" diyor gülümseyerek. Derken Sıraç Bilgin geliyor. Daha tokalışıırken Abbas arkadaşın "Tanıyor musun" sorusuna karşılık Sıraç Bilgin Türkçe soruyor ve ben Çewlik deyip Zazaca cevaplıyorum.

- Hangi köy?

- Ziver

- Kimlerden?

- Hacı Celil.

- Kimin kızısnı?

- Talip.

Ve elini uzatıp saçlarımı karıştırıyor. Arkadaşların yanında utanıyorum. Derken Zazaca konuşmaya devam ediyoruz. Kendisi Kürtçe diye düzeltiyor. Ben de arkadaşlara;

- Tanıksınız, bir daha Kürtçe bilmiyorsanız demiyecsiniz, diyorum.

Avesta kitabından sözediyor. Dr. Sıraç incelemiş ve bir kitap yazmış. Avesta dilinin Zazaca ile aynı olduğunu söylüyor. Bazı akrabaları soruyorum... kısaca biraz bölgecilik.

Başkanın yanından geliyor. Parlamenterlere katılıp görüşmelerde yer alacak. Şimdi İsveç'te kalıyormuş ve basın-yazarlık işleriyle uğraşıyormuş. Parti Önderliği ile çok sohbetler yapmışlar, '70'ler sürecindeki tartışmalar, o tartışmaları anlatıyor. Sıraç KDP'nin ilk Türkiye kolunu oluşturan kişi. Yıllarca partiye yaklaşmadı, ama sonuçta döndü ve dönüşünün sağlıklı olacağına daha doğrusu faydalı olacağına inanıyorum. Şehit Lezgin'i, Aydın'ı, Ağır'ı andık. Süreci konuştuk.

Bu devrim kimleri saflara çekmiyor ki? Kimleri çekmeyecek? Herkesi.

Bu arada KSP'nun parlamenterleri Nizamettin Toğuç, Zübeyir Aydar, Necdet Buldan ve Kurtuluş Hareketi'nin lideri Mahir Sayın da geldiler. Bu parlamenterler burada şu anda arabuluculuk faaliyetlerini (KDP-YNK arası) yürütüyorlar. Diplomasi çalışmaları yoğunlaşıyor ve sonuç alacağına benziyor. En azından parlamenterler burada kalma zeminini yakaladılar denilebilir.

Parlamenterlerin ikisini önceden de tanıdığımndan biraz eskilere gittik. Ülkenin bana çok yaradığını söylediler.

Avrupa kendilerini biraz değiştirmiş. Çekememezlikleri hemen göze battı. Kariyer hırsı. Ama rollerini de oynayabilirler.

14 Kasım 1996

H%ol%o Çiyaye Spi'deyim. Gruplar toplandı yarından itibaren toplantı ve çalışmalarımız başlayacak. Şu ana kadar çalışmalar tam istediğim gibi geçmedi. Bireysel okuma, yazma ve bazı arkadaşlarla tartışmayla, bu arada Türk TV kanallarını izlemeyle zamanı geçirdim.

Çalışmaları derinleştirme gibi ciddi bir sorunumuz var. Bayan arkadaşlar çoğunlukta, ama ilk kadroların sabrı, inadı, kararlılığı, yüksek moral ikna gücü zayıf. Hazıra konma, rahatı arama, az olanla yetinme anlayışı h%ol%o **var** ki, bu çalışmalarını geliştirmiyor. Tabii ki tüm arkadaşlar öyle değil. Yapmak isteyen arkadaşlar da çoğunlukta.

Bugün tesadüfen sivil birisi geldi yanıma adını da bilmiyorum. İskenderun'dan buraya gelip-giden bir şoför. Çok sevindim, Çukurova'ya kadar uzandım, eskileri andım. İyi oldu. İskenderun G. Tepe mahallesi...

Rewşen-Dorşin

Can yoldaşım Rewşen adını Dorşin olarak değiştirmiş. İleride geniş yazacağım gibi Dorşin (Kulp) kutsal değerimiz ve moral, azim gücümüz Orhan'ın şehit düştüğü yer. Dorşin-Gele Azadi noktası. Şehit olduğunda cenazesinin üzerine giden bir arkadaş onu çok anlattığı gibi, belinde taşıdığı şütüğünü de aldım. Bir parçayı Rewşen'e verdim ve

kendisine anlattım. O da adımı Dorşin yapmış. Şimdi Kandil'de. Yani benim önceden kaldığım Boti'ye yakın yeni bir kamp yerimiz. Gelen notta moralinin iyi olduğu ve iyi çalıştığı belirtiliyor. Ona bir mektup yazdım, cevabını merak ve özlemle bekliyorum.

Yarın önemli bir gün. Tarihsel işbirlikçi grup ve ihanet ile sömürgecilik yeni bir ihanet belgesini imzalayacaklar. ABD, TC, KDP, YNK, İngiltere'nin de denetiminde yarın Ankara'da bir anlaşma maddesini görüşecekler. Yaklaşık 22 maddenin kapsamı belirlenmişti. En önemli maddeleri bize yönelik planları. Bugünlerde yeni gelişmeler olabilir.

Bir savaş -kapsamlı- bu süreçte belki olmaz ama uzak da değil. 2-3 gündür izlediğim Türk TV haberlerinden çıkardığım sonuç; TC batmış ve düşmek üzere. Susurluk kazası; katliam zanlısı Abdullah Çatlı, Urfa DYP milletvekili Bucak aşiret reisi, kontrgerilla korucubası Sedat Bucak ve İstanbul polis emniyet müdürü Hüseyin Kocadağ adlı kişilerin aynı arabada kaza geçirmeleri, polis-devlet-kontrgerilla-mafya işbirliğine somut örnek. Basın kenarından, köşesinden olayın üzerinde duruyor, ama asıl noktalara yanaşmıyor. Sadece Çatlı üzerinde duruyorlar. Bir türlü kontrgerilla Bucak ve pratiği ile polise ulaşmıyor, açmıyorlar.

Bu olay nedeniyle istifa eden İçişleri Bakanı Mehmet Ağar'ın yerine Meral adında kadın bir içişleri bakanı atandı. Devlet yedek kadrosunu yetiştiriyor. Tansu Meral'i hazırlıyor. Bu olay bence basit değil, devlet içindeki kanatların çatışması ve birileri bilinçli bazı bilgileri sızdırıyor. Doğu Perinçek konuşmuş ve ele geçirdiği bazı MİT belgelerini açıklamış ki; bu MİT içinde bazı çevreler bilinçli bilgiyi Perinçek'e sızdırıyorlar demektir. Zaten Ersever olayında olduğu gibi Perinçek hep böylesi süreçlerde ortaya çıkıp konuşmuştur.

Devlet tam bir komedi olmuş. Durumları vahim, hükümet üyeleri tam kontrgerilla. Erkan, Kozakçıoğlu, Güreş, Ağar vb., vb.

Bu halk nasıl tahammül ediyor?

10 Aralık 1996 / Sedare-Gare

Dünya insan hakları günü.

Benim için oldukça anlamlı, anılarla dolu bir gün. Her yıl bugün yeniden;

'89'da partiye doğru yolculuğun hazırlığı

'90 Mersin'de polisin eline geçme

'91'de bu aylarda ceza alma

'92'de tahliye

'93'te İstanbul yeniden G. tepeye gidiş.

'94'te Yunanistan

ve geride kalan yedi yıl.

İlginç olan tüm bunların aynı gün veya ona yakın günlerde olması.

Yazmak

Yaşamak

Hızla koşmak,

Özgürlüğe ulaşmak

zirevlerde uçmak

güzeli koklamak

yeniye yaratmak

tetiğe basmak ve

tak, tak, tak

özgürlük aşığıyım...

dostlar, yoldaşlar!

Değerli aileme*,

Sizlere uzun yazma fırsatım yok. İşlerim o kadar çok ki, bir an önce bitirmem gerekiyor. Fakat satırlar dolusu anlatamayacaklarımı birkaç fotoğrafla anlatabileceğimi sanıyorum. Fotoğraflarda tanıdıklarınız var, benim gezdiğim yerler var, Dorşin (Rewşen) var, doğa güzellikleri var, anılar var, mücadele var, sevgi var, coşku var.

Şeyh Muhittin'in kızı da yanımda selamları var. Dorşin çok uzakta değil. Süleymaniye yakınlarında Kandil dağlarında takım komutanı, durumu çok iyi.

Sizleri özledim ve merak da ediyorum. Ama inanıyorum ki iyisiniz, coşkulusunuz, sevinçlisiniz, sağlıklısınız. Çünkü özgür bir ülkemize az kaldı. Dr. Orhanların uğruna şehit oldukları amaçlara ulaşmamız yakın. Onun yarı yanmış ve kanlı şutiğini belimde taşıyorum, anıyorum, güç alıyorum. İki yıl sonra bir arkadaş bana ulaştırdı.

Hepinizi tek tek anıyor ve selam, sevgi ve özgürlük dolu yarınlarla, öpüyorum.

6 Kasım 1996

Zeynep/Gare

*Dr. Sıraç ile aileme göndermek için hazırladığım, ancak gönderemediğim not

"Aşk, düşmanın başında Zilan

gibi patlamaktır.

"Biz erkeklikten istifa ettik."

"Devrim sabır, politika yoğunlaşmak demektir."

Parti Önderliği

Köle misin? Öyleyse dost olamazsın.

Zorba mısın? Öyleyse dost edinemezsin.

Köyleyle zorba pek uzun süre gizlenmiştir. Kadın da onun için kadın h%ol%. Yeterli değil dostluğa.

- En yüce dağlar, en derin denizlerden çıkmıştır. En derin acılardan doğar en derin sevinçler.

Zerdüşt Böyle Buyurdu

14 Mayıs 1997/Gare-Kani Botki

Kürdistan devrimi ve dünya insanlığı için önemli bir gün. Final süreci, bu kutsal şehitler ayında başladı. Uzun süredir hummalı bir biçimde hazırlığını yaptığımız tarihi dönem, bugün sabah saat 4.30'da Haftanın'e düşmanın havadan ve karadan indirme yapması, yine KDP'nin tarihi işbirlikliğinin tekrarı anlamında, tüm güçlerini üslendirmesiyle, ellerin tetiğe basma zamanı an meselesi. Geri sayım başladı.

Yeni bir tarih yazılacak. Yeni Beritanlar, yeni Zılanlar bu tarihte yerlerini alıp, savaşın seyrini değiştirecekler. Buna kesin inanıyorum.

ABD, İsrail, TC yani emperyalizm, ilk kez bu kadar açık bizimle savaşa giriyor. Evet, emperyalizm, işbirlikçilik hazır olur, sizleri bekleyen Zılanlar, Beritanlar, Bermaller ve yüzlercesi.

İşte ordumuz ARGK için tarihi açıklama başladı. Cuma arkadaş ARGK komutanlığı, büyük cihazdan bütün deryalara konuşuyor:

Tüm ordu komuta ve savaşçılarına!

- ABD-İsrail, TC-KDP ortaklığında, Ortadoğu halklarına yönelik plan başladı.

- Plan saace işgal değil, Ortadoğu'yu yeniden şekillendirmedir.

- Mevcut güçler gericiliğin, güçlerimiz ise Kürt ve daha önemlisi bölge halklarının temsilini yapıyor.

- Bu tarihi bir süreç ve görev. Tarih bu görevi partimize ve onun değerli komuta ve savaşçı yapısına vermiştir.

- Uluslararası gericiliğe karşı, halkların ilerici temsili.

- Özellikle Güney'deki güçlerimiz, kendilerini uzun süreli gerilla savaşıma göre hazırlamalı.

- KDP'nin bir kez daha Kürt halkına ihaneti ortadadır.

- TC ile işbirliğini yapan kim olursa olsun, hesabını vermek zorundadır.

- Hava bombardımanı ile psikolojik savaş İsrail'in '82'deki Filistin taktiğidir. Panik yaratarak savaştan kaçtırmak istiyorlar.

- Tüm birliklerimiz bağlantıları kopsa da inisiyatifli olmalı, düşmanın, işbirlikçiliğin olduğu her yer gerilla savaş alanıdır.

- Düşmanın ve işbirlikçilerinin başına bu savaş yıkılacaktır.

- Süreç tarihidir, herkes rolünü oynamalı.

- Düşmanın, işbirlikçiliğin ciddi sorunları var, direnmemiz bu sorunlarını büyütür.

- Yüklenmek ve kazanmak gerekiyor.

- Ne olursa olsun kazanmak gerekiyor.

- Duygusal olmamak gerekiyor.

- Kuzey'deki güçlerimiz, düşmanın tüm gücü ile Güney'e yüklendiğini bilerek, düşmanın üzerine gitmelidirler.

- Bu temelde, gerek kuzey, gerek güneydeki özgürlük savaşçılarına başarılar diliyorum.

Selamlar, saygılar.

Evet tarih, inanıyorum ki, kirli postallar ve onun yalayıcıları son kez, cennet vatan Kürdistan'ın, insanlığın umut bahçesi Kürdistan'ın topraklarını kirletiyorlar ve bu kirde kesin boğulacaklardır.

15 Mayıs 1997 / Hazır-Okan noktası

Parti Önderliği'nin büyük cihazdan konuşması;

- Bu operasyon Kürdistan tarihinde son klasik düşmana dayalı işbirlikçiliğin sonu olacaktır.

- Bu son bir operasyon olabilir, biz gerekli cevabı verirken tabi.

- Sahte işbirlikçi Kürt modelini oturtmak için...

- Cengiz Han taktiği ile silip süpürme, operasyon başarılı olursa Türkmenler eliyle kontrol edilecek bir otorite. Kıbrıs modeli.

- YNK ile kolay uzlaşma olmaz, birçok çelişki ortaya çıkacak.

- İlk adım gerillanın gücünü kırmak, ikinci adım oluşum.

- cephe tarzına girme

- araziye geniş, gizli kullanma

- her yerde, hiçbir yerde kuralı

- gerekirse her alana yayılma

- yeraltı, pusu, tekniği boşa çıkarma, sızma

- lojistik konusunda tedbir alma, ağır gücü aktarma

- siyasal cepheleşmeyi arttırma

- iç eyaletler rolünü oynamalı

- final sürecini yaşıyoruz

- küçük yaşama tarzını terkedin

- büyük düşünme, büyük duyma,

- yaratma tarzını uygulayın

- başarı için ne gerekiyorsa, ortaya koyun

- kendinizi koruyun.

"Ya özgür yaşam ortamını yaratacağız, ya da hiç kimseyi yaşatmayacağız."

Parti Önderliği

**

*

Cuma arkadaş karşılamak için Ari, Azime arkadaşlarla birlikte hareket ediyorum. Ve büyük cihazın başında Parti

Önderliği'nin sürece ilişkin perspektif ve talimatlarını dinliyorum.
Önderliği dinlediğimden uçmak, vuruşmak istiyorum. Böylesi bir yürek için bir an için de olsa boş kalmak bence ihanettir. Şu an böylesi duygular yaşıyorum. Görevin olmaması sorunu değil, savaşmam için de bir yere vermiyorlar. Neden kendimi bu hale getirdim.
Cihazdan Helin arkadaşı duyuyorum. Çiyaye Reş cephesindeki eylemlerinin sonuçlarını veriyor. Amediye boğazı ve Sersing, Deraluk tepesinde sabahtan beri çatışmalar devam ediyor.
Savaş başladı. İnaniyorum ki, bu savaşta tüm gücümüz gibi bayan arkadaşlar da Zılanlaşma hedefiyle rollerini oynayacak, en güzel duygularını eylemleriyle damgalayacaklardır.
Güzelleşmek ve özgürleşmek iddia ve tutkuları ile dolu dolu genç bayan gerillalar; şu anda çok güzel sesi ile öten keklik rolü oynayan işbirlikçi ihanete karşı olmazsa olmaz kabilinde patlayacaklardır.
Savaşmak, yaratmak tutkusu ile doluyum, intikamla donanımlıyım. Kendimi bir bomba yapmak ve ihanette patlatmak istiyorum. Bunun fırsatını yakalamalıyım. Başarmalıyım.
Özgür yaşam ortamını yaratmada benim de kanım, canım olmalı.

17 Mayıs 1997 / Gare zirvesi

Bir günde onlarca yüzlerce şey ancak savaş döneminde olur. Zap'ta yoğun çatışmalar devam ediyor. KDP ve askerler, kudurmuş gibiler. Zap'taki direniş bu ana kadar çok iyi ve düşmana epey kayıp verdirildi.
Xakurke ve Haftanın'de de savaş tüm hızıyla devam ediyor. Düşmanın işgal planı, adım adım, parçaları birbirinden koparıp, ablukaya alma ve imha etme doğrultusunda Çiyaye Spi ve çeşitli merkezlere kalıcı bir tarzda yerleşiyor.
Evet, müthiş bugün bisiving ve BKC atışları; sonuç Tırvaniş yakınlarında düşmanın bir helikopteri düşürüldü.
Bizim eyaletimiz henüz savaşa girmede, ama düşman Gare'nin güneyindeki köyleri boşaltıyor. Güçlerimiz hareketli, ama şu ana kadar bir yeri vurmadılar, düşman da anlaşılan çevreden desteği kesmek için burayı sona bırakıyor.
Erbil, çatışmalar, kurumların taktik dışı direnişi, ilk haberlere göre 9 şehadetimiz var, esir sayısı da bilinmiyor.
Arkadaşlar kurumları savunmuş, sanırım amaç halkı direnişe çekmek ve Ozan arkadaş, o da bir tarih oldu. Diana artık onunla anılır olacak. Yılların devrimcisi, KDP ile başladı. Yıllar önce ve PKK saflarında KDP'ye karşı intihar eylemiyle direnişin adı oldu. Kesin nasılı bilinmemekle beraber bu arkadaşın intihar eylemi, yokuş aşağı inerken beni derinden etkiliyor. Bir türlü gülümseyen yüzü gözümün önünden geçmiyor. Ve İstanbul'a uzanıp Yurdusev'i düşünüyorum. Yurdusev ile Ozan'ın 25 yıllık aşkı. KDP, TDKP ve Ermeni asıllı birisinin PKK saflarında devrimciliklerini, insanlık onurlarını temsilleri. Sen de tarih oldun Ozan arkadaş. Malatya zindanında TDKP ile seni tanımıştım.

'95, KDP savaşında rolünü oynayamadığından, askeri mahkemede yargılandın. Bu kez ise, ihanete hançer oldun. C. arkadaş, Nisan ayı başlarında YAJK'a yazdığım bilgilendirme raporu sonrasında çalışmalarımı takip etmiş ve benimle Güney ve pratiğim üzerine tartıştı. Kaybetmiş bir durumda bu arkadaşla tartışmak beni zorluyor. Bireysel tarzlar, iktidar çatışmaları, kadının buna alet edilmesi, başarısız erkeğin zavallı kadınla kendini ifade etme pratiği, örgüt olamama, erkeğin örgüte ve kadına yaklaşımdaki bağlantısı, kadının örgüte kocaevi, babaevi gibi yaklaşmasını tartışıyoruz.

Sabır, örgüt yararına gerekirse geliştirici uzlaşma, kadına yaklaşım, tarz, yöntem, fiili uygulayıcı olmayı sağlama konularında perspektifler veriyor. Onunla tartışmada zorlanıyorum, çünkü savaş tüm sıcaklığı ile sürüyorken, bu konuları tartışmak zamansız oluyor benim için.

Parti Önderliği'ne yazdığım raporun ulaşmadığını öğreniyor ve üzülyorum. Ayrıca Parti Önderliği tarzımı oldukça eleştirmiş. Mutlaka doğru tarza ulaşmamı, olmazsa hep erkeklerin hedefi olacağımı ve baş aşağıya gideceğimi belirtmiş. Tüm bu eleştirileri, bu savaş sürecinde özümsemek ve ona göre kendine çeki düzen vermek güç, özellikle görevsiz ve kimsenin beni nereye koyacağını bilememesi hissine kapılmak, beni çok daha fazla düşündürüyor.
Eski bir yoldaşı görmenin sevincini yaşadım, ama neden benimle tartışmadı anlamıyorum. Üstelik konuşmak istediğimi de bildirdim. Ondan güç almak istedim, vermek istedim, ondan bekledim ve kaldı. Onunla bir sekiz yılı anar gibi oldum. Eski neşe ve ısrarı göremedim, zorlanıyordu, belliydi. Fizikmen de, ruhen de. Kim olsa zorlanır, '96 Zap pratiğinde dört gün süren bir mahkemede, kim yargılansa, toparlanması zor olur. Hele de Zeki-Fuat döneminde yargılanmışsa. Evet Alisher, Yücel Halis. Yeniden karşılaşır mıyız, istediğim sohbetleri sürdürebilir miyiz? Biliyor musun çok az arkadaşla çekinmeden tartışmışımdır. Biri de sensin. Zayıflıklarımı bana karşı kullanmayan bir yoldaş, güç veren bir yoldaş. Seni anacağım. Küskünlüğüne yanıt olacağım.

Gazeteci yoldaşım Şenol arkadaş gördüm. Bir de baktım ki, Gurbet, Yücel, Ahmet ve Serdar olmak üzere dört Özgür Gündem kadrosu biraraya gelmiş. Doğrusu onlarla eskiye bugüne bakış anlamında hoş bir sohbet yapamamanın boşluğunu yaşadım. İçinde bulunduğum gergin ruh hali bunu engelledi. Yoldaşlar sizi görmek dahi benim için mutluluk.

Az sonra karargah yerine doğru harekete geçeceğiz. Akşamın rüzgarı müthiş bir esinti, ama allahın belası sivrisinekleri uzaklaştırmıyor. Sussuz Gare arazisinin derinlikli dollerinde üç gündür sürdürdüğüm yolculuklar devam edecek. Heybetli kayalıklar, derin ormanlar, gerillayı bağrınıza basmaya, düşmana tuzak olmaya, nice kahramanın direnişine tanık olmaya hazır mısınız?

18-19 Mayıs 1997 / Kaniya Bestler

Yaklaşık üç saatir devam eden dolu-yağmur karışımının altında, ısrarla sönmemesi için koca ağaçlar attığımız ateşin etrafında sıcak çayları yudumlamak, sohbetlerimizi kesen gök gürlemelerinin melodilerini dinlemek bir başka. Şu anda ayakta durmaktan yorulduğum için, Dr. Mahir ve Rubar arkadaşlarla sohbeti bırakıp palamut ağacının gövdesinin altına oturduk. Dün Etruşa doğru hareket eden ağır gücümüzle beraber gittiği için gözyaşları içinde kefiyesini bana bırakan Şerzan arkadaş da anarak, kendime örttüğüm kefiyenin altında bu satırları yazmaya çalışıyorum.

Gökyüzünde bir parça bulut dağılıyor, yağmur dinlenip dinlenip yağmaya devam ediyor.

Savaş beklentisi Gare'de devam ediyor. Henüz ciddi bir çatışma ve eylem olmadı. Üç helikopter düşürüldü ve bunlardan biri füze ile düşürüldü. TC'nin 19 Mayıs vesilesiyle yaptığı yalan açıklamalar devam ediyor. 1500 gerilla ölmüş. Korkunç inanılmaz bir haber. Zap h%ol%o direniyor, Metina direniyor, Gare'ye ise adım adım yaklaşıyorlar. Defter ıslandığından ara veriyorum.

21 Mayıs 1997

Kartal yuvası yeni nokta

Aşuri arkadaşlar, hastane, basın-yayın ve birkaç güvenlikten arkadaşla yaklaşık bir bölük karargah gücü Gare dağlarının yamaçlarında nokta nokta geziyorum. Ancak su sorunu nedeniyle noktalar sınırlı.

Geri çekilme gücünün çekilmezliği

Savaşı telsiz haberleri ve uçak saldırılarından izlemek çekilmez oluyor, saatler de geçmiyor ve saatler geçmiyor.

Sarp kayalar koruyucu

Düşman alana girmeden önce alanı yoğunca dövüyor. Dün bulunduğunuz nokta da vuruldu ve değiştirdik. Sağ olsun Gare silsilelerinin kayalıkları, hava saldırıları ve yağmurdan şimdilik bizleri koruyor.

Az daha Mayıs şehidi olacaktık

Dünkü hava saldırısında, trafik kazası misali, Asuri grubunun sorumlusu Yaşar-Kenan arkadaş, Dr. Murat ve '89 katılımlı Şırnaklı Saliha arkadaş kıl payı kurtuldular. Saliha'nın kafasına gelen taş parçası, kafasını kanatmış. Böylelikle Gare'nin ilk yaralıları oldu. Asuri Kenan arkadaş, "geçmiş olsun" diyorum. "Sağol Zeynep arkadaş az daha Mayıs ayı şehidi olacaktım" diyor ve hayran hayran izliyorum bu arkadaş.

İlk kale düştü

Zap Cumhuriyeti -Dr. Sıraç'ın MED-TV'de yaptığı programın adı- en önemli kalesi Amediye boğazı dün düşmanın eline geçti ve bir haftadır direnen, mevzi savaşı yürüten Zap gücü yoğun darbeler düşmana indirerek bu mevziyi şimdilik bıraktı.

İşgal alan alan

TC ve KDP işbirlikçilerinin vurucu gücünü üstlendiği, ABD'nin Güney'i işgal planı adım adım tutarak ilerliyor. Alanları birbirinden koparma şeklinde yürüyor. Şu anda Metina, Zap çemberde ve sıra Gare'de.

Gare savaşı

Gare'ye yönelim dün başladı. Gel gör ki, muhteşem Priz'de, ki geri çekilme alanımızdı, ilk çatışma başladı. Yine ihanet buna sebep. Hasan Çavşın adında Kaledize'li bir ajan Parti Önderliği sahasından geldikten sonra bölük komutanı olarak görevlendirildiği yeni şervanların komutanlığını yaparken, bir silahla beraber firar etti ve düşmanı noktaya getirdi. Dün o alanda yoğun çatışmalar yaşandı. Ancak h%ol%o haber alamıyoruz. Saddam Kasrı'nda da düşman harekete geçti ve ilk çatışma bu sabah yaşandı. Kayıplar yok.

Hewlerli Delil ve Doğanlar

Biri Delil, diğeri Doğan. İkisi de 15 yaşında ve Hewlerli. Büyük bir istemle şu anda ekmek yapıyorlar. Ben gerillada iki kez ekmek yapmışım, arkadaşlara anlatıyorum. "Öyleyse sana bu kez emek süreci verelim" diye takılıyorlar. Bisiving haşvesi ile yağ tenekesi üzerinde küçük eller hızla hızla dönüyor, açılan hamuru havaya fırlatıp ununu alıyor ve sacın üstüne. Savaş budur, bu gençlerin bu zorluklarda yarın için hazırlanmalarıdır.

Musul mu?

Bugünlerde birçoğumuz Musul'u merak eder olduk. Düşmanın olası ağır yöneliminde bir geri çekilme alanı olacak mı? Buradan iki günlük yol. Kasrok'a kadar bir gün, ovada bir gün. Musul'un geceleri parlayan ışıkları karşımızda ışıldarken şehire duyduğumuz öfke çok büyük.

22 Mayıs 1997

15 günlük operasyon sonrası Zap cumhuriyeti

TC genelkurmaylığı yaptığı resmi açıklamada onbeş günlük operasyon sonrası; PKK anakarargahını denetime aldığını, büyük bir başarı haberi olarak veriyor. Kıbrıs adalarını bir günde ele geçiren TC ordusu, o zamana göre yüz kat daha fazla teknik, asker kullanmasına rağmen, h%ol%o tam denetime almış değil. Mücadele tarihimizde ilk kez uzun bir süre alanı elimizde tutup savunuyoruz. Zap direnişi silahlı mücadele tarihimizde mutlaka anılacaktır. BBC muhabiri, "Zap kasaba mı, kaç köy var, nüfus ne

kadar" diyor.

27 Mayıs 97

- Savaşta, amaçsız hareket, sonuç getirmeyen yorgunluk, zorluk beraberinde bitkinliği getirir. Düşmana darbe vuran savaşa hizmet eden hareket ne kadar zor olursa olsun kazandırır.
- Komutan değil, yeni savaşçılara gardiyan olmuşuz.
- Düşmana hizmet; kendine ve gücüne güvensizliktir, ikircikliktir, korkudur.
- Düşmanla savaş varken, cins sorununu öne çıkarma zayıflığın alası, saptırmadır.

29 Mayıs 97

Tükenmiş kişilik

İlginçtir, savaşta böylesine tükenmiş, zavallı olmuş birisini ilk kez görüyorum. Gerçi zindanda, metropolde gördüm. Ama bir havan sesinden bile korkup titreyen, zavallılaştan hele de bir komutansa; bir orduyu, bir bölüğü dağıtabilir. K. Ömer gibi.

Gare'nin zirvesinde kar, iki mevsimi bir arada yaşamak. Ovadan zozanlara, yedi saatlik yolculuktan sonra ulaşıp kar yemek. Celal arkadaşın "tanrının yarı yoluna ulaştık" diye tanımladığı Gare zirvesi genel muhabere tepesinde, yolda kim yarın gelip kar çıkaracak tartışması yaptık. Ama zirvede arkadaşın bizi konumladığı mangaya bitişik bir dağı görünce şaşırıyoruz.

Zirve bir krater, sönmüş. Tam ağzı dümdüz, küçük bir voleybol sahası. Rubar arkadaş ise Aspendos antik tiyatrosuna benzetiyor. Yukarılara çıkıp bakıyorum, evet tam bir krater ağzı; taşlar sivri, delikli, girintili-cıkıntılı. Kimimiz tiyatro, kimimiz voleybol sahası yaptık. Özünde sönmüş bir volkanın ağzı ve Mayıs'ın 29'unda h%ol%o Yığınla kar barındırıyor. Karın kokusu olmasın diye kaynatıp, içine azıcık tuz atıyoruz ve işte Çewlik'in soğuk sularının, çayının tadını hissediyorum.

Zor karar zılanlaşma adayı

PKK, kadını bir direniş ve güzellik abidesi yaptı. Kim ne derse desin, özgürleşen kadın militan, bütün güzelliklerin temsili, ta kendisi. Erbil direnişini sergileyen, düşmana, ihanete hançer olan Aviyan, Ozan (Diana), Devrim ve nice şehitlerden sonra yeni bir arkadaş intihar eylemi için kendisini öneriyor ve tartışıyoruz. Zor bir tartışma gözlerimin içine bakıyor, ben de bakıyorum. Gözleri parlıyor, gülümsemekten ısıldıyor. Guatr nedeniyle hafif dışa yansıyan gözler daha fazla açılıyor, "ben kararlı ve ciddiym" diyor.

Felek, Derikli veya Ranya'lı. Felek dediğim arkadaş aslında Derik'li, uzun süre Soran alanında faaliyet yürütmüş, Parti Önderliği'ni hiç görmemiş, bir ara Parti Önderliği istedi ancak KDP-YNK ihanet savaşında yollar kapandığından gidemedi ve kaldı. Kışın buraya eğitime geldi, partideki gelişmeleri görünce kendisinin durumunu yedi yıl uyuyan ve sonra uyanan yedi kardeşe benzetti.

Felek yoldaş! Ondan gözümü alamıyorum, bakıyorum, düşünüyorum, düşünüyorum, zor karar.

Kullike Serhat ve

Berxwedane Erbil

Serhatlı gelin, Helin!

Dört gündür seni düşünüyorum. Yağmur gibi akan gözyaşlarımı tutamıyorum Helin.

Şehit Ahmet'in eşi yoldaş Xelat'ı uğurlarken boğazım düğümleniyor. Helin, Helin diyorum içimden. Sesin kulaklarımda cihazda. Bir türlü "Erbil, Erbil, Helin, Helin" diyor, seni yakalayamıyorum. Siyah örüklerin, özgürlük

zinciri gibi beline dolanmış, beyaz tenin ve asaletli yürüyüşünle seni, seni düşünüyorum, rüyamda, yanımdasın.

Ararat'ın öfkesinde tankların paletlerinin ezdiği yoldaş Ruken'in dolu sevgisindesin Helin.

Serhatlı gelin intikamsın, intikamsın özgür militanların çılgınlıklarında. İhanete kurşun çirkinliğe güzelliksin Helin.

Senin tavrınla yürüyeceğim örgüt dilencisi "yangın var" diye bağırın olmayacağım Helin.

Senin silahın elimde şutiğin belimde palaskan bana güç. Berbang'dan başka kimseye vermeyeceğim özgürlük gelini Helin.

Her bir saçının siyah teline hayran gülüşüne kurban. Israrlı, ilkeli yürüyüşünün yeminlisi. Serhat'tan Erbil'e gelmiş

intikam şahini. Şahin bakışların ısıldayan siyah gözlerine vurgunum vurgunum Helin.

Serhat'ın türküsünde Ararat'ın öfkesinde seni anacağım.

Hewler'li Helinlere seni anlatacağım.

Kusura bakma yoldaş Helin.

Söz seni yazacağım ve yaşatacağım. Ama şu an duygularımı dile getiremiyorum. Kar taneciklerinde dahi seni görüyorum. Attığım her adımda anıyor ve öfkeyle doluyorum, sevginle doluyum yoldaş. Dostum senin sevdiğin türkü olan "Ela gözlüm ben bu diyardan gidersem" türküsü dilimdedir kara gözlüm.

Teksas'a benzettiğin Hewler'de "benim de rolüm var" demişsin. Öyle de oldu sen büyüdün, yüceldin, ihanet büzüldü, silinmeye gidiyor.

Parti Önderliği Serhatlı Rojda arkadaşına "Serhat'ta Serhat'lı Helin'i büyütemediniz, biz büyüteceğiz" demiş ve öyle oldu yoldaş. Sen Hewler'de büyüdün, yüceldin direniş abidesi kadın özgürlük militanı oldun.

Ve

30 yıllık THKO gelenek aslı

PKK militanı Ozan yoldaş!

Ömer Özsökmenler, 68'li kuşatan

THKO, TDKP ve PKK'de kararlı

militan öze dönüş ve görkemli eylem.

Yurdusev'e, ülkesine, halkına bağlılığı
enternasyonalist ruhla temsil eden
Yoldaş
işbirlikçi İdris-i Bitlis'nin son nefesi
ihametçi gürüha karşı,
enternasyonalist bir militanın görkemli cevabı Ozan.

Diana'da 16 Mayıs'ta gerçekleştirdiği intihar eylemi ile Mayıs şehitlerine katılan Ozan arkadaşın eyleminde ihanet, işbirlikçilik bitmiştir.
İşgalci TC ordularının, işbirlikçi ihametçilerine en büyük cevap; enternasyonalist şehidin eylemidir.
Yirmi yıllık eşi yoldaş Yurdusev'e aşkını düşmanın başına patlattı yoldaş Ozan. Ve inanıyorum ki yoldaş Yurdusev görkemli eylem karşısında secdeye duracak ve belki de ilk kez aşkına anlam kazandıracaktır. Ozan'ın albümünü ona armağan etmeye zamanı olmadı, ama en büyük armağını verdi.

Düşman sigarayı duymuş

Yükselen helikopter sesi ve ardından gökte uçan kağıtlar. Alıyoruz. Bozuk bir Kürtçe ile "teslim ol" çağrıları yapılıyor. Bir de yaralı bir ihametçiye marlboro sigarası uzatan asker fotoğrafı ile, bir gence sarılmış yaşlı bir kadının fotoğrafı. Arkadaşlara, "bunlar bizim sigara içmeme kampanyamızı duymuşlardır" diyorum ve gülüyoruz. İlginç olan sarı, kırmızı, yeşil renklerimizden oluşan üçlü bir bantın içine bu yazıların alınmış olması.
Düşman, işbirlikçilik h%al%o böyleli ucuz propagandalara umut bağlamış.
Özgürlük, direniş tutkusunun büyüklüğünü unutmuş gibi kendini aldatıyor.

Operasyonda duraksama

Yaklaşık beş gündür operasyon duraksamış. Düşman girdiği alanlarda yerleşmeye çalışıyor. En çok da Zap'ın propagandasını yapıyor. Oysa Zap'ta 2-3 bölük gücümüz var ve eylemlerde yapıyor. Zap direnişi görkemli ve devamı onu daha da görkemli kılacaktır.
Uluslararası kamuoyu tepkilerini dile getiriyor. AP, İran, Irak, Ürdün, Suriye, Fransa gibi ülkeler endişe ve tepkilerini dile getirdiler. TC ise, KDP'yi hakim kılıncaya kadar operasyona devam edeceğini ve sonra döneceğini belirtiyor. İki bine yakın kaybımızı veren TC boş propaganda ile kendisini avutuyor.

Sıra Gare'de mi?

700-800'e yakın savaş gücümüz mevzilenmiş, yer yer küçük eylemler yapsa da, düşmanı bekliyor. Bu taktik eleştirildi. Bizim saldırdığımız esas olmalı, ama halen istenilen açılım olmadı. Operasyon gidişatına göre sıra Gare'de. Bugün helikopterlerin ilk kez Gare zirvelerine kadar gelişleri, bunun işareti.
Devlet RP-DYP hükümetinin bitirilmesine ve yeni hükümet formülünü gündemde tutmaya çalışırken, gizli olan çelişkileri de açığa çıkıyor. Devlet içindeki gizli güçlerin, bilinçli düellosu, zorunlu çatışması, kaynayan TC.

Bitmeyen yolculuk!

Ari arkadaş, güvenliği, ben, basın birimi, Berjin, Zelal'le birlikte sürekli hareketliyiz. Berjin ve Zelal yoldaşlar çok iyi yol ve yaşamsavaş arkadaşları. Bazen eleştirilerimden rahatsız olsalar da yürüyoruz, yürüyoruz. Zelal'le yürüyüşte yarışıyoruz. Yoldaşları tartışıp, anıyoruz.
Hareket yeni noktaya...

30 Mayıs 1997 / Aşut köyü

Çiyaye Spi gücü ile toplantı

15 günlük uzun yürüyüşün öyküsü
Dole Harune'den başka bir yer tanımamış bir cephe gücü dağıtılmadı. Yaşamdan partiden uzaklık nedeniyle teslimiyete gidildi. Saddam'ın çemberinden kurtulmak mümkün değildi, ama nasıl çembere gidildi, "ben, komutan" anlayışı hakimdi. Yönetime göreyse, sana göreyse yürüme olur, yoksa tasfiye, laçka, bölgeci yaşam tarzı. Yaralısını bırakan şahsiyetler can telaşına düşmüştür ki, teslimiyete de gider. Hawar kuryesinin ihaneti neden baştan Saddam'a doğru yönelindi. Aman Etruş'un etrafında eylem yapmayın. Cephe-savaş gücü çatışması, kabullenmeme.
Psikolojik savaş taktiği Çiyaye Spi'de etkili olmuş. Daha başlangıçta her şey bitti, savaşamayız anlayışı, beyinlerin Musul'a doğru yönelmesine neden olmuş.
Kemal yönetim -Çiyaye Spi'nin- eyaletin, güneyin yönetimine karşı gizli bir biçimde çalışmış. Başka bir şey yok. Yapı ise ne yapacağına karar vermemiş.
İşte bir ajitasyon, yapıyı etkileme ve kendine bağlama sanatı.
O savaşçısını döven komutan -Hemrin Güney'li bir savaşçı, yeni. Komutan ...arkadaş
Savaşta oportünist tarz:
Silahım tamam olsun, sonra savaşayım, eylem yapayım anlayışı.
Sürekli gizlenmek, her zaman savunma değil. Gerilla için eylem en büyük savunmadır.
Silahlar Saddam'a teslim edilerek PKK gerillasının yaşam ilkesi ihlal edilmiştir, ihanet edilmiştir.
7 Haziran '97 / Dole Ergene

Gare yürüyüşü devam ediyor. Çiyayê Spi gücünden sonra, Kerim arkadaşın bölüğü ve Ekrem arkadaşın bölümünde Elif arkadaşın takımlarını da gördük. Savaş ruhu gerçekten yoldaşları güzelleştirmiş, canlandırmış. Savaş zamanları, herkesin gücünü birleştirmesi, yeteneklerini açığa çıkarmasının zamanıdır. Bireysel kaygıların, dargınlıkların kenara bırakılması, öfkenin ihanete, sömürgecilğe yönlendirilmesinin zamanıdır. Derin sevgilerin açığa çıkmasının dönemi. Öyle ki bazı arkadaşlar sanki bir daha görmeyecekmişler, görüşmeyeceklermiş gibi sarılıyor, ayrılıyorlar. Şu bir gerçek ki, Erbil kayıplarımız özellikle bayan arkadaşların şehadet biçimleri başta erkek arkadaşlar olmak üzere bayanları da derinden etkilemiş, öfke ve kinlerini bilemiş.

11 Haziran '97 / Gare zirveleri

Hasan Ağa (Salih), Urfa-Hilvanlı Salih. Değerli bir komutan ve yoldaş. Erbil'de şehit oldu, eyalet yürütmesi düzeyinde görevliydi. Çavgun'du kodu. Erbil'in ilk direnişinde kurtulmuştu, küçük cihazda gülererek "durumumuz iyi, arkadaşlardan haber alamıyorum, yanımdakiler ovaya ilişkin değil" demişti. Sesi kısıktı, normal gürlüğüne rağmen hissetmek mümkündü. Tok sesi güven veriyordu. Ancak, eylem yapın talimatı sonrasında, bir daha sesi gelmedi. Evet yoldaş, şu an elimde yazıyor olduğum kalem senden bana kalan maddi bir anı, koruyacağım. Ancak direnişin, bağlılığın, yoldaşlığın ki en güç günlerde bana güç veriyor yürütüyor. Sürekli gülen siman ve sempatikliğın, uzun zarif boyunla, omuzundaki karnas ve kırmızı, beyaz yeşil ata binmiş halinle, en son kalemi aldığım da "yoldaş sen gaspçı mısın" söylemin ve "Niye böyle oluyor Zeynep arkadaş ikimiz de gündemiz" deyişin gözlerimin önünde, kulaklarımda. Ferhat arkadaşın bilinen yöntemiyle, bir alanda birilerini teşhir edip, yıpratarak diğerlerini korkutma ve yanına alma tarzına benim gibi bir de sen maruz kaldın. Buna karşılık "kadrolar eskisi gibi her denilene evet demiyorlar" biçimindeki anlamlı cevabının bütün Güney'de dağıtılması, doğrusu hoşuma gitti. İfade etmesem de, başka biçimde aynı şeyi dile getirmiştım. Platformlardaki direnişimin kendisi buydu. İnkıa olmadığım şeyleri kabul edemeyeceğimi açık ifade etmişim ve bu noktada seninle aynı tavrı göstermişim. Bunu anladığın için, her zamankinden daha fazla kendini bana yakın hissediyordun. Buruk halin vardı. Kimseye belli etmiyordun ancak bana bunu ifade ettin ve ben de bunun da bir savaş olduğunu, yöntemli olmak kaydıyla devam edilmesi gereğini belirterek moral, güç vermeye çalıştım dostum. Arkandan ağlayan yoldaşların var. Bir zamanlar Gare'nin bilinen bakur-başur vb. tasfiyeci ortamında korumana aldığın Zelal Avrupa, Dr. Beritan Amed, Kafkasyalı Beritan, Ömer Sadık'ın kızı Kürdistan başta olmak üzere, Zelal önünde ağlıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor. Ve albümünden çıkardığı fotoğrafına bakıyoruz. '89-90'larda başta Çukurova olmak üzere metropollerde iyi bir çalışma yürüten Salih yoldaş, ilk HEP çalışmalarında yer aldı ve '93 başlarında Ulusal Meclis kapsamında Kürdistan'ın ilk milletvekillerinden biri olarak gerillaya açılım sağladı. Yeni bir savaş süreci. Gap Eyaleti koordinatörlüğü de yaptı.

Gare'nin komutan şehitleri:

- 1- Biryar, M.K Ranyalı, eyleme giderken mevzideki mayına çarptı ve şehit oldu. Zinarin-Diana adında iki kız kardeşi de aramızda.
- 2- Serbest, Takım Komutanı, eylem esnasında tepede pusuya düştü. Bu arkadaş da Güneyli'ydi ve Parti Önderliği sahasından yeni gelmişti.
- 3- Kawa, Güneyli, tank pususunda eylem dönüşü şehit oldu.
- 4- Seyran, Afrinli, Manga Komutan Yardımcısı ve eylem esnasında düşman çemberine düştü, teslim olmuş gibi yapıp, bombayı kendisinde patlattı ve 4-5 peşmerge hainini de beraberinde götürdü. Üç gün önce ondan ayrıldım, tartıştım, konuştum. Güçlü bir arkadaştı ve tüm gücümüzü moral verdi. Takım komutanı Elif arkadaşla bağlantı kurdum. Genel arkadaş yapısında duygusal yaklaşım oluşmuş. Bu bir anlamda olumlu, yapıda vicdan muhasebesini geliştirir ve düşmana, ihanete olan öfkeyi biler. Diğer yanı sıra ki eleştirdik eylemlere duygusalca, intiharvari gidişlere sebep olacaktır. Genel yapımız yeni olduğundan şehadetlerden etkilenme var, ancak kenetlenmeyi geliştiriyor.
- 5- Ruken Derik, Heftabok ve Kape ovasında ihanetçiler eylem hazırlığında olan gücümüzü çembere aldılar. Operasyonun beşinci gününde arkadaşlar çemberi yardı. Ruken arkadaş yaralı olarak düşmanın eline geçiyor ve hainler şehit düşürüyorlar. Bu bilgi hainlerin cihazından öğrenildi. PKK'de her şey bir tarih ve roman. Bu arkadaş da en son Zap gücü ile tutuklu olarak bu alana geçmişti. Bakur-başur anlayışına alet edilmişti. Savaş durumu çıkınca soruşturması tamamlanmadan bir şans anlamında serbest bırakılıp gücümüze dahil edilmişti. Yani şervan gücünü düzenlemeye gittiğimizde gördüm, kısa da olsa konuştum. Genç bir arkadaşın silah ve raxtını verdim. Beklentilerimiz olduğunu bildirdim, "cevap olacağım" diye yanıtladı. Ona "yanlış anlayışlarımız nedeniyle birbirimizi eleştirir, sorgularız. PKK'nin özü budur. Ancak düşmana yönelime gelince tek iradeyiz. Bunu başarmalıyız heval" dedim. Gözlerimin içine baktı sonra başını önüne eğdi. İlerde geniş tartışacağımızı söyledim. '90 katılımı ve ilk ülkeye geçenlerden. Yeni tanımıştım.

12 Haziran 1997

Gare operasyonu 7. gününde ve düşman bugün geri çekilmeye başladı. Hem de büyük bir panikle geri çekiliyor. TC koordineli, tank destekli, havadan yardıma geliyor. Büyük ihtimalle peşmerge -paşmurde- kılığında askerler de var. Zira hareket tarzları tüm KDP'ninkine benzemiyor. Bebede tarafı ve Saddam Kasrı tarafından Sedare'de birleştiler, Piriz ve Heftabak'tan gelenler Keyfe'de ve Bergene hattı da Şirane boğazında birleştiler. Düşmanı ilk girişinde gücümüz kendi çapında güçlü karşıladı. Hainleri hırpaladı darbeler vurdu. Bundan sonra arazi terk edilmeyip düşman sürekli denetim altında tutuldu.

Bu savaşta Gare'nin kazanımları ve zayıflıkları

- Parti Önderliği'nin talimatı doğrultusunda Çiyayê Spi hariç hiçbir gücümüz alanı terketmedi. Alanda kaldı, gizlendi, vurdu; düşmanı takip etti.
- Gücümüz araziye kullanma ve arazide gizlenme başta olmak üzere hareket tarzına kavuştu. Gare arazisinin kullanımı gücümüze cesaret verdi. Ve öyleki orduların bu arazide saklanabileceği, vurulacağı gerçeği kanıtlandı ki, güce göre hazırlık düzeyimiz azdı.
- Gücümüz ilk kez araziye bu kadar tanıdı ve kalmayı öğrendi.

- Komuta kadememiz, tek-tük kişiler hariç, rolünü oynadı; gücünü harekete geçirdi.
- Yapımızda şimdiden ciddi bir netleşme sağlandı, yapı komutasına, komuta yapısına güven kazandı. Zira gücümüzün yüzde sekseni yeniydi. Bu anlamda şimdiden bir ordu birleşimi açığa çıktı. Özellikle bir ay içerisinde sadece yirmi kaçış beşi kopanlardır olması önemli bir gelişme.
- Eylem tarzında önemli yenilikler olmasa da sürekli eylemsellik oldu. Özellikle tepe baskınlarında darlıklar yaşandı. Ancak gerilla tarzı uygulanmaya çalışıldı.
- Bayan gücümüz her yönlü savaşa katılım sağladı, geri kalmadı. Bireysel sorunlar bir tarafa bırakılarak tüm güçle savaş sorunları üzerinde yoğunlaşma yaşandı ve ciddi bir irtibatsızlık da yaşanmadı. Denilebilir ki, örgütlü yapı korundu. İyi bir düzenleme yapılmaya çalışıldı moral düzeyi olumluydu.
Bayan gücümüz hemen hemen her eylem ve çatışmada yer alarak, genel gücümüz içinde önemli bir cesaret gücü oldu.
Özellikle Hewler'deki direniş geleneğinin eyaletimizde de Seyran arkadaş şahsında kendisini temsil etmesi, genel gücümüze büyük cesaret verdi. Bundan sonrası için de önemli gelişmelerin önü açık.
- Gücümüz düşmana öfke ile bilenmiş olarak, savaşa istekli oldu. Öfkesini örgüte dönüştürme anlamında bir savaşım verdi.
- Başta su olmak üzere, cephanenin yetersizliği bir eksikliktir.
- Düşmanın alanda hareketini izlemede özellikle geri çekilmede, darbe vurmada geç kaldık. Fırsat kaçırıldı.
- Korkaklık, cesaret açığa çıktı. Kendini abartıp boş olanlar, sessiz olup özelemlerini gizleyenler, zorluklara dayanıklı olanlar, zayıf şahsiyetler büyük oranda adeta netleşme süzgecinden geçtiler.
- İhanete karşı, ulusal ordu, ulusal bütünsellik oluşturuldu. Kuzey, Güney, Küçük Güney, Rojhilatlı Kürtler, Soran, Kurmanc, Zazalar savaşta her yönüyle yer aldı, tarihte ilk kez bu denli birliktelik, bütünsellik, uluslaşma bu savaşla sağlandı.
- Hainlik İdris-i Bitlisi geleneği güçlü bir biçimde teşhir edildi, güçsüzleştirildi. Bundan sonra sorun adım adım iktidarı inşaa etmek, 4. Merkez Toplantısı'nın kurtarılmış alan planını hayata geçirmedir.
- Soran ve Behdinan'da halk kitleleri; PKK direnişi karşısında hayranlık kadar, sempatilerini geliştirdiler. Behdınanlılar, Behdınanlı yoldaşlar ihanet geleneğini yıktılar. Güneyli kadınlar silahla tanıştılar, kendileri kullandılar, güçlerini gördüler.
- Savaşta teknik ilk kez bu denli savaşın hizmetine sokuldu, hatta savaşın gidişatını değiştirdi. Düşmanın teknik kullanımı boşa çıkarıldı, kendi gücümüz büyük sevinç yaşadı, düşman panik moral seviyesini yaşadı.
- İhanetle beraber koruculuk yoğun bir çözülüş süreci yaşadı. Ve bundan sonra da hızlanacaktır. Güney kadar Kuzey koruculuğu da çözülüş yaşadı, süreç hızlandı.
- Uluslararası arenada, PKK askeri-siyasi anlamda büyük itibar kazandı.
- Arap-Kürt cephesi güçlendi. Saddam'la ilk kez gayri resmi ilişkiler kuruldu, taktik anlamda ittifak geliştirildi, gerıcılık ve emperyalizm yanlışlaştırıldı.
- TC maddi-siyasi anlamda büyük boşluğa düşürüldü. Ordunun prestiji ayaklar altına alındı ve ordu her şeye müdahale eder duruma gelerek, gerçekten yıpranma süreci hızlandı.
- TC, islam akımı ile ciddi olarak yüzyüze geldi ve bundan sonrası için de yeni Cezayir adayı oldu.
- Kuzey güçlerimiz nefes aldı, mücadelenin yoğun propagandası yapıldı ve bu beraberinde yoğun yeni katılımları da getirecektir.
- Ulusal Kongre ve hükümetin yolu açıldı. Zap Cumhuriyeti bu nedenle düşmanın üzerine çöken kabus olmuştu.

Film gibi

Ari, İbrahim, Zeynep, üç Aşuri arkadaş -Yaşar Kenan- ve biri bayan, iki erkek mangasından oluşan 28 kişilik grubun savaş koordinesi oldu ve geri çekilme gücü oldu. En olmadık arazilerde, sarp yürüyüşler yaptı Gare zirvelerinde. Yürüyüşte çok zorlanan Zelay arkadaş; "oh be filmlerdeki gibi" diyerek yürüyüşün zorluğunu dile getirdi. Su, erzak, cephane sırtta ve çok gizli bir biçimde hareket ettik. Hepimiz zayıflamış durumdayız. Suyu yaklaşıncı herkes kendini balıklama atmaktan ve doyaya içmekten söz ediyor. Ben ise h%ol%o çok zorlanmıyorum.

Seni su kadar seviyorum

Tarihte bir kralın, "seni tuz kadar seviyorum" diyen kızını, hiçbir şey anlamıyor diye sürgün etmesi, ülkesi tuzsuz kalınca değerini anlayarak, "seni altın kadar seviyorum" diyen kızının sevgisinden ziyade "tuz kadar" sevenin, gerçek sevgiyi beslediği ortamımızda anılır oldu. Bundan hareketle biz bayan arkadaşlar, birbirimize "seni su kadar seviyorum" der olduk.

Kürdistan Gazozu -Rebaz

Haziranın ortalarında su sorumlumuzun su dağıtmasını beklemeyenlerimiz dağların nimetlerinden yararlanıyor, mevsimi geçmesine rağmen h%ol%o kar suları, nefis aromalarını barındıran rebazlar hepimizin elinde, soyup şekere tuza batırarak su ihtiyacımızı gideriyoruz.
Bu vesileyle Kürdistan kurulunca kimimiz rebaz, ribes (Zazaca) gazozunu, kimimiz şekerini yapacağını söylüyor.

Üç takla

Gece yol yürüyüşünde tehlike. Ayağımın altında kayan kaya nedeniyle üç takla atıp, arkamdaki Newroz arkadaşın ayaklarının önüne düşüyorum, burnum sıyrılıyor. Bu da yetmiyormuş gibi, bu kez toprakta kayıp Ari arkadaşın önünde elimde iki silahla referansa geçiyorum. Gururum incinse de, bir tarafımın kırılmadığına şükür.

Allahın rahmetli yağmuru

Gare bu, gizemli, fırtına, beliren kara bulutlar, şimşekler, birkaç damla yağmur, gülen yüzlerimiz, koşuşturmaca çadır açmalar, su içeceğine sevinen yüzler, ellerinin temizlenmesi için açılan eller, mendiller ve olamaz üç-dört dakika sonra güneş. Bir günde dört-beş defa aynı heyecanı yaşıyoruz ama nafiye, sanki tanrı bizimle alay ediyor, yağmıyor yağmur. Yeniden, yaşasın gerilla iradesi.

Anam kokan yazma

Tüm eşyalarımı gömdüm, bu günlüğüm ve anamın hediye yazması var. Onu da kullanmaya kıyamıyorum, kokusu geçer diye.

Mangamızda bisiving

Grup içinde bayan mangası, grubun tek ağır silahı bisivingi taşıyor. İşin ilginç hiçbirimiz kullanmayı bilmiyoruz. Kullansak rastgele olur. Hemrin Mardin

Bayan mangasının en genç üyesi. Kerkük'te büyümüş, 14 yaşında, üç aydır katıldı. Çok güzel, esmer güzeli, kara gözlü ve alabildiğince gururlu. Çok zorlansa da silahını, yükünü vermek istemiyor. Yolda kuralları çiğneyip ona su -benzin- veriyoruz, hadi yürü. Hemrin, Kerkük'te bir dağın adı. Dağı merak ediyorum, ama Hemrin'le tanışmak güzel. Oldukça zeki, Arapçası iyi, Türkmençe biliyor, komşuları varmış. Mahsum Kırmızıgül'ü çok dinlemiş, ülke üzerine Arapça şiirler yazıyor. Bu güzellik ve zeka mutlaka işlenmeli bir güç olmalı, Hemrin gizemli güzelliği kadar, zekası, ilkeliliği ile gelişecek.

Rozerin'le geçmişe merhaba

Zap-Metina gücü içinde ağır güç olarak gönderilen bir grubun içinde tanıdık birçok arkadaştan biri de Rozerin. Amedli Rozerin. Ahmed ve Dr. Orhan gibi iki sevilen ortak tanıdık; ister istemez ikimiz de geçmiş, o değerli yoldaşları, Dr. Orhan'ın şهادeti ve zindanda olan Amedli Ahmed'i anıyor, anıyoruz. Benim için değerli, sevdiğim bir yoldaş olan, bugünde sevgisine layık olmaya çalıştığım Ahmed'i ondan dinliyorum. Ahmed'in Rozerin'e '92'de beni anlatmasını merakla dinliyorum. Arkadaşların da merakı üzerine bu yoldaşla bir zamanlar yürüttüğüm tartışma ve ilişki boyutunu, sevgi tarzını açıyorum. Ahmed yoldaş anıyorum, birçok görüntüsü gözlerimin önünde. Yoldaşım "o söz ki, bir kez çıkmıştır ağzımdan...." seni yeniden, yeniden anıyor, geçmişini düşünüyor, ilgimi ölçüyor ve seni görme istemim geliyor. Sen zindanlarda ben özgür dağlarda. Yüreğim ikimiz için yoldaş. Derin bakışların, dokunmaktan korkan sözlerin, derin sevgi tartışmalarımızla, sen yaşıyorsun. İşte derin yara. İşte derin sevgi, işte yaşamımda Parti Önderliği'den sonra en çok yer kaplayan kişi şehit Dr. Orhan. Rozerin, onunla tanışmış. Belli ki sevmiş, gözlerinin ıslanmasından anlaşılıyor. Onunla paylaştıklarını anıyor, anlatıyor, ben anlatıyorum. Ve ilginçtir ilk kez anıyorum ki, kardeşim, yoldaşım Dr. Orhan; bir kadın olarak beni çok sevmiş, daha doğrusu sevdiği kişilerde beni aramış, beni anlatarak benim gibi olmalarını istemiş.

13 Haziran 1997/Gare zirvesi-saat 4.30

Bu saha saat üçte bisiving-BKC ve daha çok baskını andıran çatışma sesleri ile uyanıyorum. Çemşerit köyüne arkadaşlar baskın yapmış. Ve bir saat geçmeden hareketin resmi başlangıç tarihi olan 14 Mayıs'ın bir önceki günü ve Gare operasyonunun da 8. gününde, Çiyayê Spi'den gelen haberde TC sömürgeci güçlerinin, tüm tankları ve gücünü sınırdan, Habur'dan apar-topar geri çektiği haberi geliyor. İlginçtir hepimiz kendimizi daha uzun süreli bir savaş sürecine hazırladığımızdan, fırsatlar elden kaçtı diye düşünüyor, onun burukluğunu yaşıyoruz. TC'nin kuyruğu ihanetçiler de, tam kuyruk misali hızla köylerine evlerine inlerine çekildiler. Sıra bizde, en yakın hedeflerden başlayarak tümnden hainleri imha etmededir. İşte TC'nin aptal radyosu, çirkin ve öfke ile dolu propagandasına başladı. Parti Önderliği'ne üstün zekalı bu dehaya saldırıyorlar. Cüceliktir bu, düşkünlüktür bu, zavallılıktır. Düşmanın erimesidir bu. Az sonra bulunduğumuz noktadan harekete geçeceğiz. İlk durak aşağılar, sonraları yeni hedefler. Ve arkadaşlar keyifle gece çatışmasını nasıl duyarak uyandıklarını birbirlerine anlatarak gürleştirdikleri ateşin alevleri etrafında dolanarak çantalarını hazırlıyorlar. Getirdikleri sudan çay yapıyorlar. Sucu Ali Hasan arkadaş tüm suyu bolca dağıtmış. Newroz Batman, Dilan Derik, Bınewş Tırbesipi, Rozerin Amed, Rojbin Sarız, Hemrin Kerkük, Zelal Pazarcık, Berfin Siverek ve ben. Toplam dokuz bayan arkadaş, dört-beş gündür birlikte hareket ediyoruz. Yeni bir hareket başladı. Her biri başka bir güzel. Çirkinlik kadar güzellikleri var. Şu anda dönüp bakıyorum ateşin alevlerine adeta alevlenmişler ateşin kızları. Ve Pirsin, Şirin'in yani uzaktaki Barzan alanının üzeri kızışmış, tan atıyor ve serin sabah yelinde işgal duygularım geliyor. İlginç kendi toprağımızda işgal ruhu. Hedef Barzan alanının ele geçirilmesi olmalı. Sabahın bu kızılığı, tüm Kürdistan'ı aydınlatmalı. Bu PKK'nin onun ideolojisinin, şehitlerinin kızışan kanının erd u ezmanı sarmasıdır yoldaşlar.

18 Haziran 1997 / Ergene

"Örgüt senin için değil sen örgüt içinsin"*

Doğruyu söylemek doğru yapıldığı anlamına gelmez. Doğruyu oturtmak için sürekli çabalı olmak gerekir.

Tepkisellik örgüt karşıtlığına da götürür.
Örgütü kendine göre düzenleme tehlikelidir.
Bireyselliğe çekilse de, gelmemeyi başarmalı.
Halklaşma
Örgütte resmiyet
*Özeleştirimde C. arkadaşın geliştirdiği eleştiriler.

27 Haziran 1997 / Zeve-H.Tebak
Parti Önderliği'nin talimatı

- Düşmana kini olmayan, ikircilikten kurtulamaz ve başarılı da olamaz.
- Örgüt kaygısının bittiği yerde, tasfiye, hatta ihanet başlar.
- Örgüt bireyi değil kendi adamını oluşturma, bunun adı çeteciliktir.
- Düşmanı büyük görmek, savunma anlayışına girmenin temelini oluşturur.
- Kendini örgütlememiş emek, ürüne dönüşemez.

30 Haziran 1997 / Yekmale

Parti Önderliği'nin talimatı

- Şehadetlerin gereklerine göre yaşayabilmek, yaşamın en zorudur.
- İdeolojik moral düzeyinin, savaşa etkisi anlaşılamadı.
- Kürdistan tarihinde bu yılın operasyonları en büyük olanıdır.
- Bu yıl Zilan için genelkurmay intikam amaçlı Dersim'e yöneldi.
- Zilan düşüncede, siyasette, politikada titreşimi sağlamak, kendini planlayıp kazanmaktır. Zilan bunun çağrısıdır.
- Müthiş yaşam istemidir, tutkudur.
- Yoz kadın-erkek ilişkisine darbedir.
- Savaşla, eylemle yaşama.
- Son bir yılın kadın şehadetleri, kendini bombalama aslında bir yaşam arayışıdır, yüce yaşam budur.
- Büyük yaşayacaksın, kadın özgürlüğünde bu görülmeli.
- Küçük amaçlı yaşamlar sözümona bağlılıkları yerle bir edip büyümeyi geliştirmek.
- Zilan kadın kahramanlığında zirvedir.
- Eylemlilik, düzen ilişkilerinde başlayan düşüşü yerle bir etmiştir. Peki bunun yerine ne konulacak?
- Sevgi kişiliği.
- Kaba olanlar ne kadar savaşsalar da, yenilgiye gidiyorlar.
- İlişkiler düşüşe götürmemeli. Savaşa da duygu ile yaklaşmak gerekir.
- Neden yaramaz, örgütsüz, düşürücüsünüz? Böyle yaşıyorsanız kendinizi bombalayın.
- Aşk sonuç alıcılıktır, çarpıcıdır, vurucudur, güzeldir.
- Gücümü, kendimi verme tarzından alıyorum ve bireysel duyguya fırsat vermiyorum.
- En büyük görünen Amerikalılar bile bizim karşımızda komplekslidirler.
- Bir kadın kendini doğru örgütlerse, tüm erkekleri peşinden koşturabilir.
- Sizi normal kadın, erkek olarak kabul edemem.
- Kadın, artık klasik anlamda kadın olamaz. Sizin aklınız olsaydı, erkekler de Zilan eylemi sonrası erkekliklerini bırakırlardı. Erkekler Zilan gibi denedi yapamadı. Demek ki, daha zayıflar.
- Savaş ordusu, YAJK ordusu...
- Zafere bağlanmış insanla yaşamak değerlidir.
- Aşkın zemini vardır. Ama çocuk gibi bunu istemeyin. Emekle sosyalist emekle kazanın, ulaşın. Kaba emekle değil.
- Yaşamı kurmuşsunuz.

1 Temmuz 1997 / Nokta Bir- Heft Tebax

Bijî Zilan

Dün yani 30.06.1997 günü Zilan günüydü. Dün, 365 gün içinde en uzun gündü.
Dün, PKK gerillalarının Zilanlaşma, bu tanrıçanın yolunda, daha iyi yürüme, ona layık olma, anlam verme anlamlı kılma ile dolup taşıkları bir gündü.
Dün, Zilan için tüm yeteneklerin ortaya konulmaya çalışıldığı bir gündü.
Dün, yürekler tanrıça Zilan için çarptı.
dün, sevgi-eylem tanrıçası, Zilan için
kurşunlar patladı, yürekler yeni Zilan
yılı için hazırlama sürecine girdi.
Dün, Kürdistanlılar Zilan için secedeye durdular, ibadet misali, günahlarının düzeyini ölçtüler, kendilerinin affını istediler.
Dün, kadın özgürlük militanları, Zilan şahsında
özgürlüğün ihtişamını gördüler.
Dün kadın militanlar
Zilanlaşma andı içtiler
Dün, yeni yılları da
Zilan yılı yapmanın sözleri verildi.
Artık özgürlük yakalanmıştır.
Özgürlüğe ısrarla yürümek kalmaştır.
Bijî Serok Apo, Bijî Zilan.

Kazablanka misali Balında Köprüsü

Yemyeşil Avaşın'ın üzerinde Çemço boğazında Barzan alanı ile Behdinan'ı birbirine bağlayan stratejik bir köprüdür Balında. Hainler bu köprüyü çok iyi korumaya almışlardı, özel Barzan sipahi birlikleri ile. Ve Zilan ile Hewler şehitleri anısına, Zap-Zagros güçleri ortak bir eylem yaptılar.

Gündüz, akşam saat 18.30'ta başlayan baskın yaklaşık üç saat sürdü. Ben de Rıza arkadaşla beraber Şeladize'nin karşısındaki H. Tebax zirvelerinde izledim. Bir çatışmayı karşıdan ve cihazdan takip etmek, tam bir film heyecanı gibiydi. En son koordine yapan Mervan arkadaş coşkusunu Rıza arkadaşla paylaşıırken, bizler de dinliyoruz. Cihazlarda "Bijî Zilan" sloganları atılıyorken, araya bir ses "düşmedi" diyor ve o anda duran kalpler, saniyeler, ama sloganlar devam ediyor. Balında düştü.

Bir zirvedeyim. Zap-Avaşın suları ve arka sırta Kure Jahro ile çepe çevre çevrilen Dereluk, Şeladize ve Suriye hattındaki kasabaları izliyorum. Parça parça ışıklar. Buralar bizim olmalı, biz hakim olmalıyız. Zapla-Avaşın'ın birbirine karıştığı noktaya bakıyorum. Avaşın'ın yeşil renkli suyu, Zap'ın reş suyuna karıştıktan 100-200 metre sonrada renk ayrışımı kendini gösteriyor. Zap گردانlık gibi bu alanı sarmış. Bizim açımızdan ise o alanları koruyan kale duvarı gibi. Çünkü, düşman tüm güçlerini o merkezlere toplamış. Arada varolan üç teleferik sürekli kontrolde ve karşı alana geçilemediğinden, bu alanda hedefler yok. Düşmanı merkezlere çekmek için, uygulanan köylere giriş taktiği tutmadı. Bu, bir anlamda bu alanların bize bırakılmasıdır.

Balında eyleminin olduğu gün, cihazlardaki konuşmalardan olacak ki, alınan istihbarat sonucu da olabilir, TC'nin tankları yardıma geldi. 2-3 tank gelip Deraluk'a konumlandı ve iki tank Balında'ya gitti. Hainler cihazda TC'den "acele acele" diye yardım istiyorlardı. İki tankın eylem yerine gidişi ilk etapta, gücümüzde şaşkınlık yarattıysa da, komutanın müdahalesi ile çatışma daha da hızlandı ve sonuç Bijî Zilan

Bijî Serok Apo!

Bijî Hewler Şehitleri!

Balında komutanları, ahbapçavuşlar

"Ahbapçavuşluk ya batırır, ya da kazandırır" diyorum. Mervan, Ekrem, Medeni. Hepsi nice badirelerden geçmiş savaş komutanları. Şimdilik tam bir ekip ve iyi çalışıyorlar. Başarılar yoldaşlar.

İzliyorum. Karşımda Deraluk. Zap boğazı Deraluk köprüsü. Tam şimdi uça düşman araçları o alanda mahsur kalacak. Haydi yoldaşlar acele diyorum içimden.

Bense iki gündür bir şey yapamamanın sıkıntısını yaşıyorum. Bu zozanların rüzgarına ve onu notalayan kuşların seslerine kulağımı verip önümde duran Deriya Amedîye hattını izlerken, nelerin hayalini kurmuyorum ki! Belki de özgür Kürdistan'ın ilk kurtarılmış alanı burası ve gizemli Gare olur. Gizemli Gare. Çok şeye tanık oldum, oluyorum. Yanılan bir arazisi var. Bakıyorsun, yarım saatlik yol kıyorsun. Giriyorsun içine iki saat. Bitmeyen doller, vadiler, ayak girmemiş ormanlar, tırmanılamayan kayalıklar. Kilometrelerce bir uzunluk ve genişlik Gare. Bir devlet kurulum burada, bir cumhuriyet. Ve inanıyorum ki, kurulacak da.

Bugünlerde dürbünler revaçta. İlk kez bu kadar dürbün kullanıyorum. Ah bir dürbünüm olmalı. Çeşit, çeşit marka ve ebatla gözlükler.

Bir de kuzey cephesinin maliyecisi oldum. Cebimde paralar. Ne yazık ki varolan erzak ve diğer ihtiyaçlar sorunu çözülemedi. Hainler baskı yapıyor ve halk erzak, eşya alamıyor. Kilo ile getiriyorlar. Bu durum bizim için olumsuz. Çay, şeker, ayakkabı bulamayan yeni yapı zorlanır. Hızla bir çözüm bulmamız lazım. Düşünüyorum.

Yılın eylemleri

Bence bu yılın eylemi Peri'nin Kığı'da, Amed'in Lice'de ve Mardin'in Midyat'ta gerçekleştirdikleri eylemlerdir. Zaten Kığı ve Midyat eylemleri Parti Önderliği'nden kutlama aldı. Midyat'ta gerilla ilk kez kamalarla panzeri parçaladı, beş kimlik aldı, silah kaldırdı, düşmana on ölü armağan etti ve gelip alması için de haber verdi.

Lice mi? Tam Dr. Süleyman'a göre. Haberi yazan Roj muhabercisi de yazarken gülüyor. Bense yerime sığamıyorum. Kurşun sıkmadan sırayla sabaha kadar, Lice merkezde 13 çeteyi silahları ile birlikte esir alıp, dağa çıkarmak. Kurşunsuz eylem adını verdim ve bir kez daha Dr. Süleyman'ı, Amed'i andım, andım.

Büyük cihazda teknil vermek

Savaşımızda muhabere çok önemli. Mubarenin takibiyle alanların durumu, eylemlilik düzeyi, yoğunlaşma düzeyi, olaylara yaklaşım ve değerlendirme derinliliğin tümünü anlamak mümkün. Tabii ki, büyük küçük düşmanın en çok takip ettiği ve istihbarat için yararlandığı da muhabere.

Herkes şifre ile konuşuyor. Rakamlar, sayılar...

Ama olamaz deşifre oldu şifre.

Bir-ikidir Rıza arkadaş olmadığında Şimal deryası adına Cuma arkadaşla ben teknil veriyorum. Biliyorum ki, tüm ülke deryaları dinliyor. Hele de bir bayan sesi olunca erkek arkadaşlar merakla, bayanlar coşkuyla dinliyor.

Roya Şirin Denge Serbuxe

Tüm cihazlardan çağrı yapılıyor. Bütün saat 13'te kısa dalga 49 metre 6200'de radyolarınızı açın. Hepimiz bekliyoruz. Saat doluyor, eller ibrede ve işte Beser Şahin'in sesi. Bizim, buldum! buldum! Başlıyor, Soranca ve Kurmanç haberler. Herkes radyosunu çıkarıyor. Böylelikle radyolarını gizleyenler de açığa çıkarıyor. Radyo toplama kararı -ki bizim eyalete uygulanmadı- sonrası çoğu kişi gizlemişti.

Herkesin sevinci başka oluyor 17 Haziran günü. Benim sevincimse başka. Radyo çalışmaya başlamış, demek ki ben gitmeyeceğim. Bencillik diyenler de var. Ama ben seviniyorum.

Üç saatir bir çatışma izliyorum. Deraluk-Şeladize yolunu kesen arkadaşlar tek arabanın geçmesine fırsat vermediler. Bir araba infilak etti. Tanklar yardıma geldi, tedirgince hareket ettikten sonra geri çekildiler. Hainlerin o anki durumları gözümün önünde 30-40 kişi tankın etrafında etten duvar oluşturmuşlar, sanki kurtarıcılarına secdeye durmuşlar, ama kurtarıcıları kendisi için kurtarıcı aradığından peşmergeleri önüne katarak, biraz ilerliyor ve hızla geri çekiliyor.

Her taraf duman, en az on ayrı yerde yangın var, arazi yanıyor. Kuruyan otlar bir kıvılcımla alevleniyor. Bulunduğum yerden ateşlere, alevlerin havanın kararmasıyla kızılışan renklerine ve yükselen dumanlara bakıyorum. Hepsini ayaklarımın altında.

BKC, B-7, havan ve ferdi silah sesleri ile peşmergelerin telaşını izlemek bir başka.

Ve ben. Benim için inanılmaz bir an. Planlasam da olamayacak gibi. Keşif için çıktığım noktada, bayan arkadaşla konuşuyorum. On dakika sonra başlıyor hepsine hakimim. Dürbün ve cihaz da var derken yavaştan eylemi koordine ediyorum.

İfade etmekte zorlandığım müthiş bir duygu. Rüstem arkadaş başta biraz bozuluyorsa da benim koordinemin daha iyi olduğunu görmesiyle, ortaklığı kabullenmek zorunda kalıyor.

Bu heyecanla noktaya dönüyorum. Herkese bunu anlatmak istiyorum ancak, her zamanki gibi bazı arkadaşlar buz gibi. Ben aldırıyorum ve yarısını birlikte izlediğim Mazlum Guyi arkadaşın onun görmediği kısmı anlatıyorum. Zevkle dinliyor.

Güzel bir gece. Serin esinti. 100 metre ilerideki zozanların yamaçlarına rüzgar vınlayarak, ilginç sesler çıkararak vuruyor. Bizim noktada ise hafif ve sineklerin yoğunluğunu da bu esinti engellediğinden daha fazla hoşuma gidiyor. Genç Kani arkadaş Sancaklı, 15 yaşında. Çılolardan hazırladığı yere uzanmadan önce su istiyorum. Banyoya giden arkadaş Şeşane suyundan çıkardıkları balıkları yemesine yedik de, ellerimizi yıkamadan yatmak olmaz. Bugünlerde nadir bulunan sabunla da elimizi yıkıyoruz.

Uzun zamandan beri alışkanlık yaptığım Amerikan Sesi Radyosu'nu dinliyorum.

Epeydir unuttuğum, daha doğrusu fazla anmadığım bazı dostların adını duyuyorum. Mehmet Oğuz, Atilla Halis, Işık Yurtçu, Ertuğrul Kürkçü, Ayşe Zarakolu, Ragıp Duran. Gazeteciler, bir gazeteci organizasyonu tarafından ödüle layık görülen gazeteciler. Bir zamanlar İstanbul'da birlikte çalıştığım, zorlukları, sevinçleri paylaştığım, yaşamımda ve en önemlisi de Kürt gazeteciliğinde, özgür gazetecilikte büyük emekleri olan kişiler kalem gerillaları oldular, ondan ötesine fazla adım atamadılar. Yine de varolan çalışmalarını çok iyi yürüttünler, bu onları anmak için yeterli. Böylelikle İstanbul'u, Ankara'yı gazetecilik günlerimi bu yoldaşlarla beraber andım, uzun sürmedi yola çıkıyoruz.

3 Temmuz 1997

Akşam, güneş batıyor. Bulutlar beyaz kırmızı tonları ve sonrasında da, mor-mavi ve beyazın tonları.

Metina üstleri h%ol%o kızıl.

Muhabereci Doğan, avazı çıktığı kadar bağırıyor, deryaları çağırıyor hemşerim Dılxas arkadaş.

Sivrilere saldırıya geçmiş, boğacaklar. Doğan'ın gelişmeleri okuyamayışı gibi, kararan havadan ben de satırları göremiyorum.

Şu an düşünüyorum. Nedense bugün kendime yapacak bir iş bulamadım. Ve bunun sıkıntısını yaşıyorum. Sadece Narin ve Gülçiya arkadaşla bağlantı kurdum, tartıştım. Hava karardı, artık göremiyorum.

Şimdi Kani'nin bidonda yapacağı çayı izleyeceğim, alev görünmesin diye sık ağaçlıkta yapıyor ve kundur-soğan yemeğini yiyeceğiz. Bir gerillaya göre lüks değil mi?

6 Temmuz 1997 / Heft Tebax

"İnsanlığı imha etmek için inşa edilen bir canavarın yok edilmesi eylemi olan Kırıkkale ancak selamlanır" ERNK Avrupa.

Evet. Cihazda Dr. Süleyman'ın Andok deryasının sesi "Kırıkkale'deki bizim eylemimiz, bir milisimiz

gerçekleştirmiştir." Ve ertesi gün bizim radyoda ERNK Avrupa örgütünün bu açıklaması tam da yerinde. İki gün boyunca patlayan ve bu nedenle Kırıkkale şehri tahliye edilen, bomba TNT fabrikasının imhası, ancak böyle ifade edilir.

Che Guevara'nın iskeleti

Efsanevi gerilla önderi, Dr. Che Guevara 1967 yılından bu yana aradan geçen 30 yıla rağmen h%ol%o, en büyük merak ve ilgi konusu. Bolivya'da bulunan bir toplu mezarda bulunan iskeletlerden birinin ona ait olduğu sanılıyor ve bunun için gerekli araştırmalar yapılacak.

Şu anda gözlerimin önünde efsane kahraman. Nice ardılları oldu bir bilse. Doktorluktan gerillaya, halk öncüsü, kurtuluşçusuna geçiş ve ardıllar. Gençlik için o bir önderdi, bizim için de h%ol%o.

Erken şehit olan Dr. Orhan (Ağır) da hep Che'ye özenirdi. Duruşlarında bunu farkederdim, meslektaş olarak belliyor ve gerçek anlamda bir halk önderi olmada başta onu yoldaşlarını örnek alıyordu.

Spotlar

- Mars gezegenine inen alıcı

- TC'nin 55. hükümeti. Yılmaz-Ecevit-Cindoruk. Ordunun yeni hükümeti.

- Sömürge Hong Kong sahibini buldu.

- Emperyalizmin kullandığı paçavra misali kadın T. Çiller. Özel savaş-çetecilik onu bir mendil gibi attı.

18 Temmuz 1997

Parti Önderliği sahasından '95'te bugün ayrılmıştım. Ve iki yıl sonra aynı gün Parti Önderliği ile telefonla görüşme

imkanı buldum. Bunu yaşamımda yeni bir basamak, çıkış yapacağım. Benim de yaklaşık dokuz aydır içinde yeraldığım Gare (Behdinin) eyaletinin savaş tarzı, parti gündeminde kaç gündür tartışılıyor ve bugün telefon görüşmesi ile yeni bir boyut kazandı. Koordine Ari arkadaş görevden alındı. Cuma arkadaş görevden alındı. Cuma arkadaş koordinesinde Alişer arkadaş, Rıza, Cotkar ve Azime arkadaşlar yürütecekler.

Partileşmeyi, örgütlü yönetim olmayı, örgüt esaslarını, yani ideolojik mücadeleyi yadsıyan, ertelemeci, idareci, bastırmacı, "benim" bencilliğinin alasını yaşayan, çirkin bir tarzda iktidar mücadelesine giren ve örgüte kaybettiren tarz yenildi, örgüt müdahalesi ile kalktı. Yeni bir ekip işbaşında ve görevi zorlu.

Parti Önderliği'nin liberal tarzının önderlik sahasından Merkez Karargah pratiği ve bu alan pratiğine kadar damgasını vurduğunu, karşı karşıya gelmekten korkmamam gerektiğini belirten eleştirileri bana ağır geliyor, ama müthiş güç alıyorum.

Yeniden doğmuş gibiyim. Geçmiş süreçte yaşadığım onca sıkıntılar geride kaldı, kazanan kim, sorunun yanıtını buldum: PKK.

Azime arkadaşla yoldaşlık ilişkileri ve yoldaşlık sevgisi üzerine tartışıyorum. Bu tartışmamıza değerli bir yoldaş olarak, yetmezlikleri bana karşı kullanmayan bir yoldaş olarak yaşamımda yer edinen Alişer arkadaş da katılıyor.

Eleştiriyor. Bir an çirkin yönlerimin onun tarafından dile getirilmesi zoruma gidiyor, ama hemen bakıyorum, düşünüyorum. Yoldaşımdır, çirkinliğim kadar güzelliğimi de görüyor. Tıpkı benim ona yaklaştığım gibi.

Şehit Berivan'ı anıyoruz bugün. Gözlerim doluyor, ağlıyorum, utanmıyorum. Böylesi bir yoldaşlık sevgisi bana en büyük güç oluyor. Böylesi yoldaşlar için bu mücadele ve seni senden almayan yoldaşlık sevgisi bitimsiz bir güç kaynağı.

Gare'nin bu sıcak günleri ve yani zorlu günler. Ancak bu zorlukların biçimi değişti, engelleri, bentleri kalktı. Artık marifet yenilenmeyi başarmaktır.

22 Temmuz 1997

Örgüt gücüne ulaşmak savaşta en büyük silahı ele geçirmektir.

Bedri'nin hikayesi

Elleri bağlansın
Gözleri de
dedi komutan
Sesiz asker, bir komutan
bir de tutsak yürüdüler
Sarı sıcak bir yaz günü
Uzun bir düzlük
iki küçük tepe düzlük
Bir-iki kez tökezledi Bedri
Dizleri büküldü
Korkudan sanacaklarından korktu
Kızdı kendi kendine
Yürüdüler...
Üniversite yıllarında
Bir film izlemişti
Beyoğlu sinemasında
"Örümcek Ağı"ydı adı
Savaşı ve esir düşen bir askeri anlatıyordu
Nereden geldiyse aklına
Bir de Amerikan traşlı şımarık delikanlı
Herkes sanıyor ki;
Esir asker kurtulacak
O bildi bir tek
Gözlerinden belliydi askerin
Ölüme gidiyordu
Sonra bir duvarın önünde
Duvara sıçradı kan
Film bitti...

Bedri Koçgiri'liydi

Önce Sivas biliyordu adını
Sonra gerçeğini öğrendi
Az dolaşmadıydı yurdunda
Şimdi bir başka yolculuktaydı
Yemin billah para etmezdi
artık biliyordu
Kıble de, kubbe de çok uzakta
"Yanaştırın,
Sırtını kayaya daya
Öylece dur"
dedi komutan
Denileni yaptı
Dizlerini karnına çekip, katladı
Hem o, hem asker oturdular
Öğrencilik yıllarını hatırladı
Sınav öncesi anılar, haylazlıklar, maceralar
Sonra aklına geldi
Bir ansiklopedide yazılanlar
Beşbinaltıyüzüdi tanedir
Kelebek türleri
Bir kelebeğin ömrü
Yedi gün, yedi gecedir
Diyordu ansiklopedi
Demek ondan telaşla dolaşır kelekler
Çiçekten çiçeğe, ottan dikene
Sayılı günlerin hıncını çıkarmada
"Kalk ayağa
Söyleyecekleri sözlerle anlaşılır mıydı?
Kaplumbağayı hatırladı
Tamı tamına yüz yıl yaşarmış
Ama sırt üstü düşerse
Bir daha doğrulamazmış
Demek onun için ağır ve sabırlıdır
Kıyamet kopsa acele etmez
Doğru bildiği yolda, telaşsız
Heyecansız yürür kaplumbağalar

Ne kelebeğin kıt kesat ömrüne üzüldü
Ne de kısılandı kaplumbağanın ömrünü
Herkesin yaşamı kendinindir
Her su kendi yolunda olmalıdır

Onun da birazdan sona erecek
Yirmi yıllık serüvendir
Son sözünü de söylese
Yine ulaşır mıydı?
"On adım ara!"
dedi komutan
En çok kendisi şaşıyordu
Bu kadar soğukkanlı
Bu kadar cesur oluşuna
Çünkü
Hiç bu kadar sahi
Hiç bu kadar yakın
Ölümü tanımamıştı
Belki yüzü sararmıştı
Dudaklarının kıyısında

Derin bir hüznün çizgileriyle

Korkak bir gerilla kimbilir
Komutan
"Son isteğin" demişti
Şimdi sırasıydı şimdi
"Gözümü açın, aynada yüzüme
bakmak istiyorum"
dedi usulca
"Göz başını açın,
Yüzüne ayna tutun"
dedi komutan
Birazdan alına nişan alacak askerler

Titrek elleriyle Bedri'nin yüzüne ayna tuttular

Yüzü,
Dudağının kıyısında
Derin hüznün çizgileri yoktu
Korkak bir gerilla surati değildi
Sevindi ve kendini beğendi
Rahat! Hazır ol!

Nişan al!
dedi komutan
Bağlı elleriyle
Giysilerini düzeltti biraz
Çorapları geldi aklına
Hep eleştirilmişti
Ha bugün, ha yarın yıkarım diye
Kirlidyiler ve kokuyorlardı
Kendisini gömen yoldaşlarına
Mağcup olacaktı
Kendi kendisine
Ömrü, beyaz bir atın sırtında

Gözlerindeki düşte

Dört nala koşuyordu
Tadına vara vara
İzliyordu ömrünü
Gerilla olmadan önce
Yüreğini vermişti bir kıza
Adı Sabahat
Ayrılırken demişti ki,
"Yurdumu severken
Sana kavuşacağım
Beklersen ve yazarsak göreceğiz"
Sabahat hiçbir şey dememişti
Belki h%%o
Vesikalık fotoğrafını
Onun cüzdanında
Özenle saklıyordu
Unutmamıştır beni
Bu olasılık
Ürperti yüreğini
Belki de evcilik oyunudur o da
Çoluk çocuğa karışmıştı
Yüzünü dahi anımsamıyorum
İnsanoğlu çabuk sever, tez unuttur
"Namluya kurşun sür,
Nişan al!"
dedi komutan
Bedri'nin gözlerinin içindeki aradan

Beyaz ata binen ömrü de dört nala koşuyordu

Tek kat beyaz evlerinin önünde
Annesi elinde hortumla
Sarmaşıkları suluyordu
Annesini gördü,
ölümü unuttu...
Dört nala koşan beyaz at durdu
Anası hortumla sarmaşıkları suluyordu
Birden onun elinden hortumu kaptı
Sırılsıklam etti annesini
Anası yaman
Kaptığı gibi kafasını Bedri'nin
Su kovaına soktu
İkisi sıırılsıklam
Kahkahalarla gülüyorlardı
Anaogul
"Ateş"
dedi komutan
Bedri'nin arkasındaki kayaya
Kan sıçradı
Bedri öldükten sonra
İki sene, beş ay, yirmi gün sonra
parti kararıyla itibarı iade edildi
"Ateş" emri veren komutan
Bu kararı duydu
Ama;
Bedri duymadı

Ferda Çetin (Adnan) / Temmuz '96 - Zap

1 Ağustos '97

Yoğun süreçler. Yaklaşık on gün Cuma arkadaşla çalıştım. Devredilen eyalet pratiğinin geçmiş üç aylık faaliyet raporu, hazırlanamayan maliye raporu, görevden alınanların netleştirilmesi. Politikanın müthiş bir yoğunlaşma, ayrıntıları dahi inceleme, sadece yarını değil, ilerisini de hesaplama olduğunu öğrendim. Bu süreçlerde hiç umulmadık olaylar da oluyor. Ya da umulacağı hesapta olan ama tedbirleri alınmayan. Kurye

Hogir arkadaşın ve yaşlı Partizan'ın şehadeti de tam böyle oldu. Uzun dolu bir yaşamı alçak Zevke köylülerinin pususunda sona erdirdiler. Daha birkaç saat önce "Bu kez de kefeni atlattın" demişti Hogir yoldaşa, Cuma arkadaş. Ve kaç saat sonra, boşalan şarjörler ve iki şehit. Hogir'ı tanımayanlar başta onu hiç sevmezdi, kuralsız kendi başına örgüt diye niteler es geçerlerdi. Ancak tanıdığında herkes onun fedekarlığı, sadakati, iş becerisi ve ahbap çavuşluğuna gelirdi. Aynı yaklaşımı sergileyenlerden biri de ben oldum.

11 Ağustos '97

Merhaba *

Kısa bir süre zorunlu olarak Gare'de kaldıktan sonra, yeniden Zap'a dönerken Zeynep arkadaşla beraberiz. Bir devrimci olmaya karar verirken, onu kendim için esas almıştım. Bunda sevdasını halen kelimelere dökemediğim, her aklıma gelişi de içimi derinden sızlatan. Sevdığım Dr. Ağır yoldaşının ve her zaman saygıyla andığım Amed yoldaşının etkisi var.

Yine ayrılırken, benim için yaşamsal anlamda olan yoldaşıma yanlış anlaşılmasın diye duygularımı yazmayacağım. Ama bir noktada çok eminim, beni asıl bağlayan onun partideki yürüyüş tarzı, fazla anlaşılmayan fakat doğru yapmadaki ıddiası, inadıdır. Tabii sevgimin duygu boyutu da var. Ama iyi bir devrimci olamadığım için henüz karşılıklı derin bir sevgi bağının oluşmadığını biliyorum.

Her şeye rağmen hep onunla çok tartışmayı istememe rağmen, biraraya geldiğimizde bunu yapamıyorum. Aslında beni her anlamda çekiyor, fakat hep onu üzmetten korktuğum için bir ortamı ben yaratamıyorum. Ama ilişkinin en güzel boyutu; benim bu duygusal yaklaşımına rağmen, o beni eleştiriyor, destek veriyor. Ben de destek olmak istiyorum, bu noktada kendimi küçük görüyorum. Kesinlikle bilinmelidir ki, bu ilişki tarzı bana güç veriyor. Çünkü bu ilişkide çok az birlikte olabildiğim, canım kadar sevdiğim Ağır'ı arıyorum. Böyle bir sevgiyi tattırdığı içinde PKK'ye borçluyum.

Ben ancak iyi yürüdüğümde acımın biraz da hafıfleyeceğini biliyorum. Kararlıyım, çabam da olacak, ama destek de bekliyorum. Belki de kendimi fazla tanıtamadım, ama ilişkimize hesap-kitap girmesin diye çok hassas davranıyorum. Ve kekoların bir özelliğidir, doğru sevgiye, sonuna kadar doğru yaklaşımda ilkeliyiz.

Akıl hocalığı yapmayacağım. Fakat özellikle tasfiyenin yaşandığı bu günlerde hem bayan, hem erkek yapısı Zeynep arkadaştan yardım bekliyorlar. Onu anlayamadık diye dert yanarlarken, siz de kendinizi anlatma konusunda biraz daha canlı ve içtenliğinizi yansıtacak sıcaklığı göstermelisiniz.

Zap'a gitmeyi çok istiyordum, ama sizi görünce yanınızda keşke biraz kalsaydım diye düşündüm. Ama ne olursunuz yanlış anlaşılmasın, kendime sadece bir dayanak aradığım için böyle bir istemim yok. Asıl çeken PKK'ye olan bağlılığımızdır.

Ben yeni pratiğimde cevap olma konusunda söz veriyorum. Daha önce de bu sözü vermişim, kesinlikle ihanet etmedim, ama çekici olamadığım gibi ikna edici olamadım. Fakat yakaladığım tarza devam edeceğim. Kendim için sizin de dediğiniz gibi "bu savaşta asıl duygu savaşımını güçlü vermeliyiz" bu noktada kendime yükleneceğim. En azından Ağır yoldaşıma layık olabilmek için bile olsa, iyi yürümeliydim. Şu an bir yalancı konumundayım, kendimi hızla bu durumdan çıkaracağım. Zap'a gittiğimde iç eyaletlere gitmeyi yeniden önereceğim.

PKK'de sizin gibi yoldaşlar kadının özgürleşmesi konusunda bize umut veriyor. Ayrılıklar çok acı veriyor. Bu acının etkisiyle görevlerime daha sıkı sarılacağım. Sizin de bu ortamda coşku seline kendinizi dönüştürmenizi bekliyoruz. Başkanımızın da dediği gibi, "Vatanelli olma"nın Gare'de gerçekleşeceği konusunda kesinlik vardır. Ve bu özgürlük dağlarında savaşırken, zindandaki yoldaşlarımızın da bir gün bu dağlarda bizimle savaşacakları günleri ben de dört gözle bekliyorum.

*R. Amed'in Zeynep arkadaşına yazdığı yazı

Ayrılık zor gülüm

ayrılık zor gülüm
senden, memleketten ve dostlardan
yaklaştıkça ayrılık vakti
yüreğim yanar
senden el çekemem
bakışların sevdâ dolu

özgürlüğe götürür
anlatamam gülüm, sana anlatamam

sevdana, sevdalı olduğumu
sonra alıştım buralara
geceleri radyoyu, Beethoven'ı çalan kuşları

vızıldayan arıyı

altın yapraklı kavağı

anlatamam...

anlatamam gülüm

senden ayrılmak zor

bir anlık bile

sonra dostum giderim, gönlüm razı olmaz

bilirim sevdan buruk, gülüm buruk
ama senin için, benim için, dostlarımız için
geriye dönüşte;

tekrar seni kucaklamak için

o zaman sevdam, sevdanla olsa
yüreğin yüreğimle olsa
sana varıp, alnında öperim

Mordem arkadaş

Yoldaşıma

Özgürlük yürüyüşünde, onurlu adımların kaygısını taşıyan militan kadın kişiliğini oturtma çaban, PKK'yi ve devrimi anlama konusunda bana çok şey öğretti. Devrimci olmanın çok zor olduğunu, PKK'ileşmenin, militan kadın kişiliğinin yoğun, ama bir o kadar da onurlu bir emek gerektirdiğini anladım.

PKK'yi halkımı bana sevdirme ve kavratma konusunda benim üzerimde harcadığınız emeğe saygılı olacağıma ve asla eksilmeyecek umut yüklü bir yürekle yarınlara yüreyeceğime söz veriyorum. En güzel savaşın içinde, en güzel yarınlarda yeniden buluşmak dileğiyle...

Devrimci selam ve saygılarla

21.08.1997

Helkız

Yürüdüler

Yürüdüler uzun geceler boyunca

karanlığı yırttılar usulca ve

hissetmeden korkuyu korkuttular

yollar karmaşasında

buldular yollarını

kızgın değillerdi

susamış dudaklar ve

çatlak ayaklar

çünkü sevdalıydılar onlar

aşka, ölüme, kavgaya inanıyorum

Bu yüzden ölümsüzlüğe

Bu yüzden diyorum

Bitmedi kavgamız

Bitmedi yürek vuruşlarımız ve kurşun yaramız

Bitmedi aşkımızın ölüm dansı

21.08.1997 Pris/Karlı Nokta

Faraşin Kimsesiz

22 Ağustos 1997/Pris-Ware Mardowya

Ware Mardowya'da dinlenmedeyiz. Bir haftalık süreyle Pris güçlerinin yanında kaldım ve cihazdan çağrılmamla hemen Cuma arkadaşla ulaşmak için yola çıktım. Şu anda üçü bayan (Dilan, Faraşin, Ekin) ve ikisi erkek (Dılbin, Armanc Hewler) beni geçirmek için gelmişler. Elif, Roj ve Rojda arkadaş yanımda. Bugün öğleden sonra ayrılacağız, grup eski yerine dönecek, ben de yoluma devam edeceğim. Acil istendiğime göre "yola devam edeceğiz." '93'te İstanbul'da yakalandığımda Özgür Gündem gazetesi iki gün sonra yayınıni sürdürmüş ilk manşeti "Yola Devam" olmuştu. Evet yola devam ediyoruz yoldaşlar, ediyorum. Her yönü ile buradaki arkadaşlardan ayrılmak zor Gare'de çok şey kazandığım gibi yoğun, istekli bir emekle çok şey yapmaya da çalıştım. Dün Alişer arkadaş YAJK karargahına, yani Zap'a görevli olarak gittiğimi, bir toplantı çalışmasına katılacağımı belirtti. Neyin nesidir bilemiyorum. O kadar önemli değil, çünkü gerçekten gönülden kendimi her alana, çalışmaya hazır görüyorum.

Ağustos'un bu sıcağında yaklaşık on aydır kaldığım Gare'den ayrılırken savaş tüm sıcaklığıyla devam ediyor. Brusk-Kadişe Amedye hattı beş gün arkadaşların denetiminde kaldı ve ihanetçiler uçak desteği işe yaramayınca TC'nin tank ve panzerlerini yardıma çağırdılar. Xakurke alanında bazı yerler denetimimizde. Yine en önemlisi Gare'de de eylemlilikler başladı. Pris, Batı Gare güçleri onu aşkın silah kaldırdılar. Derik Cesur arkadaş eyleme uğurladım, dönüşte konuşacaktık ve şehadet haberini eylem koordine noktasında cihazdan duydum. Cesur bir arkadaştı. Kazanova misali bayanları seviyordu, bu bazen başına iş de açıyordu, ancak kendisi "Bamışmış tepesini ele geçirmeyinceye kadar dönmeyeceğim" dedi. Ve geriye silahı ile beraber bir BKC ile 7 kleş geldi. Upuzun cenazesini köylüler savunma tepesinin dibine gömüyorlar.

Ve Ağustos, yaklaşan 30 Ağustos. Benim için unutulmaz ay ve 28-29-30 Ağustos 1994. Bitmeyen kor ateş ve enerjim Dr. Orhan'ın şehadeti. Yüceliğiyle, her gün aşk ile dolup sevgi ile taşıyorum.

Agır'ın sevgisini kendimde geliştirdikçe, çevreme veriyorum. Onun aşkını kendimde büyütükçe, bitimsiz bir enerjiye kavuşuyorum. Onun aşkı ile kendimi donattıkça kendimi, bireyselliği bırakmıyor genelleşiyorum. Evet, devrimde aşkla yürüyeceğim. Aşkla. Acılar var, sevgiler var, ayrılıklar var. Ama her şey sosyalizm, özgür Kürdistan onun ölümsüz şehitleri ve güzel insanlar için.

Sussuz Pris'te kaç gündür kar yiyoruz. Kar kuyuları. Sıcakta yüreğimizi serinletiyor. Asıl serinlik ise Agır'ın şehadetine bunca yıl sonra doğru yaklaşımı az da olsa tutturmanın serinliği ve sevincidir.

Geride kalan üç yıl. Üç yıl Agır'ın ateşi ile geçti, üç yıl Agır'ın ateşi ile geçti, üç yıl onun hasreti ile geçti, üç yıl ona layık olma çabası ile geçti.

Yoldaş Dorşin. Bunun içindir, pratiği dayatmanı cihazda duydum. Dorşin, kodunu da Dorşin yapmış, seni de kendimde yaşatmaya çalışıyorum. Yaşayıp yaşatacağım. Sevgili ailemi ve kardeşlerimi de anıyorum. Selamlar.

*

**

"Nasıl yaşmalı'ya cevap ararken nasıl yaşamamalıyı esas aldım."

"Aşk tam bir siyaset işidir"

"YAJK bir intikam aracıdır,
YAJK bir güzellik aracıdır
YAJK bir sevgi aracıdır
YAJK bir savaş aracıdır. Neyin savaşı?
Yurtseverliğin
Özgürlüğün,
Topraktan kolay kopmamanın
Halkından kolay kopmamanın gücüdür!"

"Anlamaya karşı direnmek, bütün başarısızlıkların temelidir."

"Musa Anter Barış Treni, Musa Anter Treni"
Devletin ifadesi ise "Terör Treni"

1 Eylül Dünya Barış Günü'nde Diyarbakır'a ulaşmayı hedefleyen, birçok aydın, yazar, politikacının katıldığı tren eylemi Almanya'nın da müdahalesiyle iptal edildi.

28 Ağustos 1997

Benim için önemli bir gün daha. Dün Gare'den ayrılmak üzere yola çıktım. Şu an Gare'nin kuzey yamacında yükseklere bir ceviz bahçesi ve havuzun yanıbaşında oturuyorum. Yanımda Ruken Alman var, benimle Zap'a gelecek. Biryare, Gare'nin en güzel yeri. Suyu çok, ormanlık ve Zap'a bakıyor. Karşımda Zap'ın başlangıcı Sergele boğazı, Deriye Gevze'den görünüyor. Sorun olmazsa bu gece üç-dört saat sonra Zap'a ulaşacağım. Cuma arkadaştan ayrıldım. Kısa sürede de olsa çok şey aldım bu devrimci üstattan. Onun kadar örgütü düşünen, bireyselliği aşan, yanındakine değer veren, güç-güven vereni göremedim. Olaylara yaklaşımı, çözüm yöntemleri, ilgilenme tarzından vb. tecrübe almaya çalıştım. Büyük güven de aldım. Daha bir süre çalışmak isterdim. PKK içinde, örgütü temsil gücüne ulaşmış, bireysellikten arınarak kendini örgüte, yoldaşlara adanmış, böylesi bir yoldaşı tanımanın sevinci kadar şanslı da benim için büyük. Örnek alacağım, yoldaş anlamında layık olacağım. Örgüt ilkelerini korumak için, hiçbir taviz vermeyeceğim.

Dün uğrayıp bir yoldaşı daha gördüm, Alişer arkadaşı. Tabur komutanlarımızı. İçtenlikle kefiyemi çıkardım, silahımı elime aldım ve tokalaştım. Yanında birçok dürüst yoldaş var. Beni anlıyor ve genel muhabereden sonra, dedikodulara tedbir Ruken Dersim'i de yanımıza alıp tartışmaya başlıyoruz. Gare'nin sorunları, çözüm, hesaplar, bunları boşa çıkarma, üstadımıza bu anlamda nasıl destek olacağımızı, çalışmalarımızı, kısmen de geçmiş tartışıyoruz. Bazı şeyler üstü kapalı, farklı ima ediliyor, ama anlaşılıyor. Önemli bir yoldaşlık ruhu, derinliği ve sevinci. Seviniyorum, eleştiriyor, eleştiriliyorum.

Ve ağır bir yük alıyorum. Bu bana güç de veriyor, moral de. Yoldaş Berivan'ın ĞZübeyde Sönmez'in Ğ fotoğrafını Alişer arkadaş, bir anı olarak veriyor. Arkasında "Sevgilerimle 1989, Berivan" yazılı sekiz-dokuz yıllık yoldaşlığın, militanlığın devri gibi. Evet, o fotoğraf bir devir teslim. Alişer arkadaş, sevdiğim yoldaşlara verilmiş sözüm var, asla ve asla doğru yürüyeceğim diyorum. PKK içinde beş kez hiç ummazken görüşüyoruz. Sekiz yılda neden diye soruyor, yanıtsız.

Bana "Ruken gelsin. Hayret seni benden daha çok seviyor" diyor. Duymazlıktan gelmek, bazı şeyleri konuşmamak en iyisi. İçimi okumuş gibi "sen her şeyi konuşmuyorsun" diyor. Doğruluyorum.

Yeniden görüşmek dileği ile yoldaş. Emanetine layık olup, koruyacağım.

Buradan ayrılırken birçok yoldaşın gözleri dolu dolu. Sozdar, Ruken, Beritan, Zelal, Elif, Zin, Rehan, Rotinda, Rojda, Alişer, Serhat, Kerim, Özgür... vb... vb... Hepsine sizleri unutmayacağım diyorum. "Bizi unutma" sözlerine karşılık. Ben pratiğimle sizlere yanıt olacağım. Anacağım.

Bugün ve bugün 28 Ağustos. 30 Ağustos'a iki gün var. Büyük ihtimal bugün Dr. Orhan (Ağır) şehit oldu. Bu can yoldaşım için bu yıl ağlamayacağım. Bunu planlıyorum, ama dolu dolu kendimi tutuyorum. Her şey senin için Ağır. Seni yaşatacağım. Parti Önderliği'nin dediği gibi senin yapmaya ömrünün yetmediği devrimcilik görevim var. Sana verilmiş sözüm, üzerine içilmiş andım, sana adanmış sevgim, aşkım var.

Savaş çok yoğun. Parti Önderliği artık bizi neticeye götürecek eylemler üzerinde durulması gerektiğini söylüyor.

Yakında Amediye tekrar kuşatmaya alınacak. Xakurke taraflarında da benzer eylemlerin geliştirilmesiyle, sonuçlar oluşabilir. Şu anda daha çok alan tutma, şehir kuşatma tarzları üzerinde duruluyor, yoğunlaşma bu yönlü. KDP-Saddamlı görüşmüş. Sonucu henüz bilinmiyor, Saddam'la TC sürece yeniden farklı bir biçimde müdahale edebilir. KDP bu anlamda çok zorlanıyor.

Operasyonun Mayıs başlangıcında kısa süre sonra kazanımlarımız nelerdir diye günlüğüme bazı notlar düşmüştüm. Şimdi "kazanımlar neler" sorusuna yanıt vermede zorlanıyorum. Çünkü gerçekten hem tahmin edilemeyecek kadar büyük olduğu gibi, her şey her günkü gelişmenin seyrine bağlı.

31 Ağustos 1997 / Zap-Dole Şive

Dün sabah Zap'a, akşam YAJK'a ulaştık.

YAJK Karargah Toplantısı:

Zagros Eyaleti

- Zagros bayan yapısı erkeğe bağlı, ölçüler geri, doğru anlamda nasıl koparılır?

- Köylü kesimi örgüte çekmek gerekiyor, aksi durumda erkeğin yedeğine alıp aydın kadına karşı kullanması yaşıyor.

1 Eylül 1997 / Zap
Dünya Barış Günü

Musa Anter Barış Treni, Diyarbakır'a ulaştırılmadı. Ulaşmasından ziyade ulaşmaması, bizler açısından daha olumlu oldu. Zira, bunca tanınmış yazar ve politikacıyı, sanatçıyı "terörist" yapmak zor bir iş ve TC'nin takkesi bir kez daha düştü.
Barış, Peace, Aşiti...

"Sevmeyen adamın yüreği, kafası, kolu kısadır.
Sevmeyen adam yaratamaz, doğuramaz, anlayıp, inanamaz."
N.H

"Zalim hükümetlerden elinizde şapkanızla değil,
silahlarınızla adalet isteyiniz."
E. Zapata

"Yenildiler; çünkü halklarının düş görmesine neden oldular.
Yendiler; çünkü düşlerini halklaştırmasını bildiler."
Rene' Char

"Sevdanın yokluğu onarılamaz boşluklar yaratır,
sevdasızlık dehlizdir, yokluktur."
Rene' Char

"Aslanların olmadığı yerde, maymunlar kral olur."
Mao C.T

3 Eylül 1997

YAJK toplantısı devam ediyor. Bugün bitirilmesi hedef. Ciddi gelişme sorunlarımız bu toplantıda kendini açığa vurdu. Ve önümüzdeki sürece de damgasını vuracak.
Özellikle genelin adeta örgütlenen yaklaşımı, kadının apolitik yaklaşımları ile bütünleşince durumlar ciddileşiyor.

4 Eylül 1997/Cudi

Özlemek nedir, bilir misin?
ey ay gülüşlü
güneş yüzlü
şimşek gözlü
kahraman çocuk
bilir misin?
anıların akınca yüreğime
nasıl parçalanırcasına
vurur göğsümün kafesine
"niye yoksun?"
diyemez dilim
çünkü yokluğun yaşamak içindir
yaşamaksa ölümden geçer
ama neylersin işte
bir nacar yürektir bizimkisi
kaldıramaz hasreti
ve özlemi seçer...

Trej Gerdiya

Hüseyin Akbulut, Fevzi, Ayten, Karakaçon, 1972, üniversite terk, katılım '92, MK. Sevgili şirin Peri'nin ağabesi
"Ben Tirej... Partinin başı sağolsun... Tüm yoldaşlara selamlar"
Şehit olmadan önceki son sözleri cihazdan.

*

**

Dün akşam Parti Önderliği ile telefon görüşmesi yapıldı. Ben de hazırdım ve görüştüm de. Parti Önderliği güçlü bir değerlendirme yapmamı istedi. Ben de Gare pratiği ve toplantıdan çıkardığım önemli noktalar üzerinde değerlendirme yaptım. Tarzımın liberal olduğunu, pratikleştirmede zorlanmamın bir sınıf karakteri olduğunu ve bunu mutlaka aşmam gerektiğini, basın, kültür-sanat gibi konularla da mutlaka uğraşmam gerektiğini belirtti. Bugün basının yanındayım. Basının çalışmalarını izledim, tartıştık. Kesin katkı sunacağım. Bu arada tesadüf Trej-Hüseyin Akbulut adındaki arkadaşın şehadetini duydum ve günlüğünü okuma şansına eriştim. Şans diyorum, çünkü gerçekten o günlükleri okumak bir şans. Derin bir kişilik çözümlemesiyle beraber, tüm duygu hatta güdülerini yazmış. Şirin'e mektupları var. Parti Önderliği'ne yazılmış raporları var. O da bir doktordu. Dr. Ağır vasıtasıyla katılmış, birçok yoldaş gibi kenarda unutulmuş, keşfedilmemiş, büyük bir kayıp.

24 Eylül 1997 / Tepe Bahar

Deraluk "LUK'un Kilisesi"

Asuri dilinde Luk'un kilisesi anlamına gelen Deraluk; bir hedef olarak önümüzde. Kaldırılması savaşın kaderi için çok önemli.

Anlaşılan yakınlardaki Asuri köylerinin ismi gibi, bu kasaba da adını oradan almış. Söz edilen kilise h%ol%o duruyormuş. Deraluk da Şeladize (hırsızlar şelalesi) gibi, Suna gibi Saddam döneminin stratejik köyleri. Mimari yapılanmalarında dahi bu çok net görülüyor.

Moda gerillada da var

Şutik bağlama çeşitleri yanında son süreçte renkli KDP şutikleri de moda oldu. Sivilleşmenin belirtileri de olsa, önu alınamıyor.

- Yelek çeşitleri, cep sayıları
- Ayakkabı bağlama, bağcıklar
- Silah kollarının uzunluğu
- Raxt modelleri
- Rozetler
- Saç modelleri kısa, uzun
- Yaka zincirleri

- Mendil çeşitleri
- Kefiyelerin reşikleri bağlama çeşitleri
- Kalem
- Defterler

30 Eylül 1997 / Tepe Bahar

Aysız, uzun, yağmurlu, soğuk ve hafif sisli geceler. Gerilla için aranıp da bulunmayan zaman, eylem için bulunmaz fırsat. Eylül ayının bu geceleri; düşman için ölüm, gerilla için fırsattır. Hazırlık, hedefe yaklaşma, görünmeden vurma ve rahat rahat geri çekilme.

KDP mevzisinde üç bayan cesedi ve "bizden kaçanlar mı, bize karşı savaşılmaya getirildi" tartışması arkadaşlar içinde başlamış devam ediyor.

Dün Metina'da Parti Önderliği'nin kutladığı eylem; doğka, bisiving, BKC toplam 16 silah kaldırıldı. Eylem Korsan Suat'ın gücüne gerçekleştirildi. 20 cenazenin üzerine gidildi.

Eylem geceleri:

Aynı gece Çiyayê Spi, Metina, Tırwaniş, Çiyayê Reş, Kure Jahro'da eylemler ve güçleri kırılan düşman.

Radyo'dan "bütün kampları ele geçirildi, yoğun hava saldırıları ile hedefler vuruldu" haberlerini dinliyorum. Oysa Ş. Birindare dışında tek mevzi bırakılmamış. Sadece Çemço alanı o da alandaki ağır güç, nedeniyle bırakılmış.

Savaşta yeni terimler:

- Etkili taciz

- Yumuşatılmış hareket

İran'ın sekiz uçağı, Irak alanındaki Halkın Mücahitleri kamplarını bombaladı.

- Cuma arkadaş Gare'ye geçerken tank pususuna düştü. Bir kayıp arkadaş var. Geçildi.

- İki bölük bayan gücü dört gündür Gare alanına geçemedi. Bir takımı genç olan bu gücün bir bölümü Zagros gücü.

Bu nedenle üç gündür eylem yapılmıyor.

- Operasyon 8. günü. Çiyayê Reş sessiz. Ş. Birindare'de hareket yok. Kure Jahro sessiz, Tırwaniş'e düşman çıkmaya çalışıyor. Üç gündür gruplar için eylem yapılamayan Tepe Bahar'da sessizlik var. Düşman da bekliyor, biz de.

Karargah dağıtıldı. Basın dahil herkes bölükler üzerinde.

Savaş koordinesini YAJK aldı.

Saat 8.00-9.30 arası cihazlarda hep bayan arkadaş muhabere yapıyor. Her biri bir çalışma ile meşgul.

"Onlar da YAJK kurmuş."

Dün KDP mevzisinde bulunan üç bayan cesedine ilişkin yorumlardan biri de bu. Kameracı Halil'in bu değerlendirmesine "Kes sesini" diyorum tepkiyle, sivil mi, ne elbiseli oldukları bilinmiyor.

Dört tek kol arkadaş depolandı. Onların duygularını merak ediyorum.

İranlı Adar üç gün önce Çiyayê Reş'te havan atışıyla şehit oldu. İran katılımlı bayan arkadaşlardan ilk şehit.

Hacıürman:

Dün öğleden sonra başlayan hareketle Hacıürman ele geçirilmese de, denetimde. İran'a bağlı Hizbullah güçleri de bu alanda. Onların çıkması demek İran'ın çıkması demek. Bu nedenle de hem İran'la karşı karşıya gelmemek, hem de İran'ı kamufle etmek için, bu güçlerin kalması önemli.

Botan (Hacıürman hareketini yönetiyor) ve Mervan (Zap'ı yönlendiriyor) ikisi büyük cihazdaki özel kanallarında konuşuyorlar. Espiri: "Şehri aldık, kim yönetecek." Şırnak, Çatak, Cizir'e tartışmasında Çatak (Botan) politik bir manevra yapıp; "Hizbullah'ın çıkışı demek İran'ın çıkması demektir. Devletlerle karşı karşıyayız" diyor.

Büyük bir kahkaha atan Berxwedan arkadaş "artık bizim de bir şehrimiz var" diyerek gülüyor herkes gibi.

Zagros'ta tüm önemli hatlar tutulmuş durumda. Arkadaşların h%ol%o harekete geçmede zayıf kalması hepimizde moralsizlik yaratıyor.

"İncir-üzüm meselesi arkadaşların kendi yerlerini sağlamlaştırmalarıdır." Büyük cihazdaki bu söylemi herkes merak ediyor.

İktidar, Atılım-Avaşın şifreleri, kullanılmasın...

Rehabilitasyon takımı: Ne partili, ne cepheci, ne de ordulu. Partiyeye gelmeyen güçler. Özel bir takım ve savaşın ortasında silahsız, raxsız olmak!

Devrimin başlıca sorunları...

YAJK gücü genç, atıl, hasta. Zagros, Metina, Zap'la beraber yaklaşık 120 kişi. Cephe gerisi bu gücün ne olacağı hepimizin gündemi.

Muhabereye yeni parazit; yakındaki eşekler zırlayarak büyük cihaz muhaberesine parazit yapıyor ve kahkahalarımız.

Tırwanişte yoğun çatışmalar.

Deraluk, Şeladize yoluna, Gare güçleri Zap'ı geçerek pusu atıyor. Tank müdahalesi ile geri çekilme.

Bebade'de yol pususu. Alevlerle yanan birisinin üzerine ... bir araba yanıyor.

Silopi merkezde polis kulübesinin imhası.

"Noktanın, karargahın güvenlik sorumlusu yok mu? Helikopterler elini kolunu sallaya sallaya boğazdan geçtiler", basın biriminin tekmildeki bir eleştirisi.

Helin (büyük): "Sanki dansediyorlar" diyor, korumak için girdiğimiz kayalıkların arasında ve yönetime ilişkin bazı sorunları konuşmak için topladığımız anda. Bugün yoğun hava saldırıları altında dinlediğim ilginç sözlerden biri.

Operasyonun hedefi yine Zap

Taktik anlamda bir değişiklikte bu süreç giren düşmanın hedefi yine Zap.

Komuta başta herkes çok sakın. Saldırı psikolojisi tüm arkadaşlara hakim. Geçen kobralar, uçaklar, havanlar, çatışmalara rağmen, tüm güçler sakın, ama saldırıya hazır ruh süreci tümünden karşılamaya yeterli.

Kalabalık Mazlum: Bölüğün delisi deniliyor, ya da yaramazı. Bir birimin üzerine gitmek istiyor. Arkadaş karşıda asker olduğunu belirtince vazgeçiyor. Yoksa talimatın aksine gidecek.

Berxwedan arkadaşın bölümü

Berxwedan arkadaş kişiliği ve savaş tecrübesinden olsa gerek, herkes bu bölüğe katılmak istiyor.

Kızvan Sakızı

Gerilla da yok yok gibi. Tıpçıların dahi önerdiği kızvan sakızını arkadaşlar yapıyor. Ben de çiğniyorum, mide için iyiymiş. Ama dişlerime yapıyor. Meğer ağzım açık, nefeslenerek çiğneyecektim.

Zengin birlikler

Savaşta en zengin hareketli birlikler özellikle bahardan sonbahara kadar öyle. Çünkü sürekli hareketle ve köylerin, bağların yakınlarında kaldıklarından doğadan yararlanabiliyorlar. Sabit kurum ve karargahlar ise fakir ve mutlaka pipo çeşitlerine mahkum.

Kleopatra'nın şarapları

Zagros'ta -görmedim- üzümler çokmuş. Zap'ta da öyle ve denildiğine göre Mısır kraliçesi Kleopatra Zagros'lardan İskenderiye limanına uzanan boru hatlarıyla akıttığı Zagros şarapları ile banyo yapıyormuş.

Katır katibi

Welat gazetesinin yönetmeni Küçük Güneyli Fevzi arkadaş şimdi gerillada, elinde radyosu, diğer elinde hestırın yuları ve zorla yürütmeye çalışıyor, devrilen yüküne arkadaş yetiştiriyor. Biz izleyenler gülüyoruz ve bir arkadaş Fevzi arkadaş katır katibi olursa görev de böyle olur diyor.

Teknik

Düşman çok yoğun teknik kullanıyor. Jet, kobra, tank, havan. Tabii bizde de teknik kullanımı gelişiyor. Garzan'dan gelen Dırok adındaki arkadaş Kobra Cela'ın 86'lık havan atışlarını görünce keyiften adeta uçuyor. Arkadaşlar düşman bizi görecekt diye uyarıyorlar. Hep düşmanın havanlarını gören bu arkadaş gerillanın havanlarını görünce şaşkın.

Mayıncı Haki

Mayın grubunun içinde Balıkesirli gözlüklü, saf çocuk ruhlu. Gözleri nedeniyle zorlanıyor. Ama emekçi, saf temiz yönleri ile herkes onu seviyor. Mayıncılar çok çalışıyor.

1 Ekim 1997

Seveceğim erkek arıyorum! Ama egemen olan erkek sevelemes ki! En azından köleliğinden nefret eden bir kadın olarak, egemen köleyi sevelem.

Genç bazı arkadaşlar var. Tertemiz feodalizmle, erkek egemenliğinin çirkeflikleri ile kirlenmemiş; o yoldaşları ise sonuna kadar seviyorum.

Sevilenleri yaratmanın savaşını vermekten; egemen veya köle kadınlar beni kurtaramaz.

"Henüz tamamlamadım Başkanım"

Rojhat (İbrahim Ersöz), Pati Önderliği ile telefon konuşmasında tek söylediği söz bu. '95 13 Şubat'ında Piran'da kaybettiği 37 arkadaş -denetimindeki- için yargılanmış ve kendini affettirmek için Zeki tarafından silahsız bir biçimde düşman mevzisine gidip silah kaldırılması koşulu konulmuş. Rojhat da, bıçakla karakol mevzisine girip bir havan kaldırmış. Ağır vicdan azabından olacak ki, Rojhat arkadaş Parti Önderliği ile telefon konuşmasında bunu belirtmiş. Bunu Hogır Amedli Hilvanlı arkadaşlar anlatıyor.

Savaşın dokuzuncu günü. Düşman Amediye boğazındaki Hakkari tepesini ele geçirdi. Şu anda arkamızda hiçbir savunma gücümüz yok, bekliyoruz.

Korsan Suat; düşmanın Zap'a girmesini bekliyor ki, arkadan gelip vursun. Bu nedenle arazide gizleniyor.

Diğer mevzilerde durum aynı. Berxwedan arkadaş bölümünü alıp Cudi-Tırvaniş tepelerinin arasını tutmaya gitti.

Düşman kendini aşağıya bırakmadı. Öyle anlaşılıyor ki ne olacağını bilmiyor ve bekliyor.

Korsan Suat kendi başına boğazı tutan bölüğü çekmiş.

Kure Jahro stratejik sırtları elimize geçti. Binewş doçkacı şehit, Şervan adındaki bir arkadaş da beraber.

Kaç gündür Gare'ye geçirmeye çalıştığımız gruplarımızdan birisi geçti. S. ve A. arkadaşların grubu karşıdakilerle az daha çatışıyorlarmış.

İkinci grup geçemedi ve pusuya düşüp geri geldiler. Ruxeş Afrin adındaki arkadaş hainlerin eline geçti. Diğer arkadaşlar burada bekliyorlar.

Ağır bayan gücü

Bu güç ne olacak? Her savaşta geri çekilme ayrı bir sorun oluyor, gerginlik yaratıyor. Rojin adındaki bir arkadaş "soyadımı geri çekilme yapacağım" demiş. İlginçtir bu grubun içinde şu anda bu arkadaş yine sorun ve YAJK ile

karagah arasında gerginlik konusu olmuş.

Havanları bitti mi?

Tam saat 15.30 ve planlarımızı dağıtıp, gerginliğimize gerginlik katan havan atışları. Amediye boğazından görüntümüzü alıp koordinatları çizmiş gibi. Biz Helin arkadaş ve Rotinda arkadaş ile kayalıkların içine saklanıyoruz, bütün arkadaşlar gibi. Bu havanlar saçmalı ve iki-üç patlamalı, üstelik müthiş ses ses çıkarıyor.

"Amed'le bağlantı"

Uzun süredir -2-3 gün- Zağros'ta Amed adındaki arkadaşla, dolayısıyla bölgesiyle bağlantı kopuktu ve bugün küçük cihazla kuruldu.

Havan atışlarından paniğe kapılan kuşlar havalanıp, ilginç sesler çıkarıyorlar.

Bugün hiç uçaklar kalkmadı. İlginç, radyolarında Zap'ı ele geçirdiklerini belirtiyorlarmış. Oysa her tepede ve Zap'ın neredeyse her taşının altında bir arkadaş var.

Dokuzuncu gün şehit bayan arkadaşlar Zap'ta.

Evin Batman, Adar Rojhilat, Şervin Herekol, Ruken, Binewş Doçka.

Küçük cihazdan uçakların bombardıman koordinelerini dinliyorum. İlginç değil mi?

İşte saniyesinde uçaklar geldi. Bakalım kimi, nereyi vuracaklar. Kimin uçakları?

Evet, gelenler bizim uçaklar çıktı ve tam 40 derecede benzin, roket, kazan ve mermileri bitinceye kadar çevremizi taradılar.

Arada kafamı kaldırıp baktığımda Garzan'dan yeni gelen Batman'lı Botan adındaki arkadaşı gördüm.

- Durum nasıl?

- İşte içerde bu jetler yoktu. İlk kez görüyorum.

Bu söyleminden sonra onun sağlam olmayan yarı kayalık, yarı ormanlık ve kanalı andıran yere girmesinin sebebinin anladım.

Ve on bayan arkadaşım olduğu düşün yere bir roket ile yüreğim cızlıyor. 40 dakika sonra onlara doğuru koşuyorum.

Sağlamlar ve daha anlatıyorken iki yeni uçan canavar daha.

Rotinda arkadaş nereden aklına geldiyse "Sizi ilk gördüğüm zaman aklıma geldi" diyor. Birden afallıyorum ve hemen kendimi topluyorum. "İstanbul'da destek için MKM'li gençlerle bize konser vermeye gelmiştiniz değil mi" diyorum. Doğru, diyor.

İlginç çok sakinim. Ben dahi kendime şaşıyorum.

Şimdi gezen uçaklar h%o%o bir yeri vurmadı, artistik gösteriler yapıyorlar. Bizde suikast vuruşu yaparlar diye kaya altlarından çıkamıyoruz.

Basınçtan etkilenmemek için, bombalarımızı çıkarıp uzağımıza kaymış durumundayız, silahlarımızı da ve dışerimin arasında sıkıştığım yeleklerimizle en çok da başımızı koruyoruz.

Yanımda Rojbin Avrupa var. Akademiden tanıyorum. Diğer tarafta ise Mardinli Çiçek, iki ayrı kayanın altındayız.

İki saldırı arası noktada bulunan boz eşek birden zırlıyor. Yanımdaki Rotinda'ya dönüp;

- Bunu nasıl notalayacaksınız?

- Yapamam araları çok uzun, diyor.

- Şimdi ise Rojbin'e "neyse bu kayalık üzerimize düşerse, arkadaşlar mezar kazma derdinden kurtulurlar" diyorum.

"Zaten kazma-kürek derdi var" diye yanıtlıyor.

Gittikçe güneş batıyor olduğundan kara canavarlar daha da belirginleşiyor havada. Güneş varken yansımadan tam belli olmuyorlar.

İkide bir kafamı çıkardığımdan, Rojbin "uçakları koordine ediyorsun, çekil. Füzelerimiz nerede?" diyor ve

taramadan yara almamam için kafasındaki asker şapkasını benim kafama geçiriyor.

Basınçla sarsılan mevizimiz ve toz içinde kalışımız. 10-15 metre uzağımıza değdi.

Aklıma Genç merkezdeki eylem geliyor. Seviniyorum.

2 Ekim 1997 / Zap Karargahı

Sessiz bir sonbahar sabahı.

Dün gece iki saatlik, yağmurlu, zifiri karanlık ve renk renk şimşekli bir gecedeki yorgun yürüyüşten sonra ilk kez bu kadar derin sonbaharı hissediyorum.

İnanıyorum ki, bu sonbahar final yılının son ayı olacak...

Uzun zamandır bana dedemi ve annemi hatırlatan Erivan Radyosu'nu dinleme alışkanlığı edindim. Hemen ertesinde BBC başladığı için bozuk olan radyomun ibresi ikisinin arasında gidip geliyor. Kürdün ezikliğinin türkölere dökülmüş biçimini dinliyorum.

Şimdi Şoreş tepesine vurmuş çıkıyoruz. İkinci kez hava saldırısı nedeniyle uygun yerlere gizleniyoruz. Bu esnada da gökyüzünü izlemek artık bir alışkanlık oldu. Demir canavarların Kure Jahro'yu hedefleyen bombardımanlarını izliyorum, Amediye boğazından batan güneşin Zap vadisi üzerinde gökyüzünde yarattığı renk cümbüşünü izlerken bir daha, bir daha hayranlıkla izliyorum. Anlatılmaz renkler, Picasso'nun fırçasından bile bu renkler çıkamaz.

Çiyaye Reş'te arkadaşlar bir adım geri çekilerek Rubar tepesine geçmişler.

Ve işte gökyüzündeki ışık kümesi ile atom bombası gibi yükselen dumanlar. Uçak sesleri, patlamalar ve yanıkten söyleyen, Kürdün intikam duygularını dile getiren Erivan, ne yazık ki ozanın ismini bilmiyorum.

Dün gece düşman Amediye boğazının Zap'a uzanan sırtlarından kendisini bıraktığı gibi Tepe Bahar'dan da KDP hainleri kendini bırakmış, sabah arkadaşlar vurdu.

Burada Karker'in bölüğü saat ona kadar çatıştı.

Şimdi yaklaşık 200 kişilik kurum ve ağır güç Zap'ın doğu yamacında üslenmiş durumda. 700 keçi ve koyun birliklere dağıtılıyor ve yolculuk başladı.

Bu gece savaşın seyri ne olacak. Ş. Birindare'den düşman çıkar mı?

*3 Ekim 1997. Dün akşam Şoreş tepesine çıktım. Bu sabah Bulkor adını verdiğim noktaya gelince kayalıklar arasına sıkıştırılmış bir gazete parçasını buldum. İşin ilginç yoğun çatışmaları bu gecedan sonra sabah sürekli helikopterler geri çekildiler, düşmanı Zap'tan taşıyor.

*İkinci operasyonun bu geri çekilme tarihi ve birinci operasyonun başlama tarihli bu gazete.
TC askerleri Zap'ta pizzalı geceler yaşamadılar. Pizalılık olmaktan kurtulamadılar. Hele şu borsalara bakın. Vahim!

3 Ekim 1997 / Zap-Tepe Şoreş
Savaşın seyri

Tepe Rubar'da Bawer arkadaş bölüğü ilerlemek isteyen düşman güçlerini geri püskürttü. Ancak kesin sonucu bilinmiyor.

Akşam saat 11.00

Sergele boğazındaki hain güçlerini Karker arkadaşın gücü gece vurdu. 3 silah alındı, 3 ölüleri var ve hainler o hattı tümenden boşalttı.

Gece saat 2.00

Kure Jahro'da Şeladize tarafından çıkmak isteyen hain güçler vuruldu, geri çekildiler.

Bu sabah erken saatlerle beraber sürekli Amediye boğazından gelen helikopter seslerini anlamaya çalıştık. Anlaşıldı ki, boğazı TC askerleri bırakmış.

Amediye boğazını bırakan Çiyayê Reş'te ilerleyen düşman geri mi çekiliyor? Ve yeni haber Şeladize'deki düşman güçleri konvoy biçiminde Deraluk'a doğru gidiyor.

Çiyayê Reş'ten yer yer rastgele etrafa atılan top atışları olsa da, düşman geri çekiliyor. Şu ana kadar gelen bilgilerden anlaşılan sonuç bu.

Operasyonun 10. gününde düşman fazla darbe almadan geri çekildi.

Sağ gösterip sol vurma

Ş. Birindare'de iyi mevzilenen bir bölük güç düşmanın oyununa geliyor. Çemço tarafına hareketlenen düşmanla uğraşıp oyalanan bölük gücüne; düşman arkadan giriyor. Mevzilerine girip dağıtıyor. Çoğu Gare savaş komutanlarından olan bu bölük.

Cotkar, Rüstem, Kurmare daha operasyon başında genel gidişatı riske koydu ve bir şehit iki yaralı ile Tepe Şoreş'e geri çekildi. Oportünist komutanlar. Oysa Cotkar Gare Eyaleti Askeri sorumlusu, Rüstem ve Kurmare ise tabur komutanlarıydı.

"Operasyon Zap'ı mı hedefliyor, Zagros'u mu hedefliyor" tartışmaları sürekli devam etti.

Zagros'a girip ciddi bir darbe almadan düşman çıktı ve Amediye boğazını bırakıp düşmanı arkadan vurmaya

hedefliyor, güçler de boşa çıktı. Mervan arkadaş "asıl hedef Zap" değerlendirmesi ile paniğe kapıldı, ama hedefin Zagros olduğu anlaşıldı. Gerçi TC radyoları hep hedef olarak Zap'ı gösterdi.

Hainler Kure Jahro, Sergele Metina'da püskürtülünce, TC'de geri çekildi. Zap'a fazla girmede.

Büyük cihaz incileri

- 'İşbirlikçi faşizm'; Botan arkadaşın hainler için yeni değerlendirmesi.
- 'İmparator nasıl'; Özel cihaz kararlarında tartışan Mervan ve Ekrem'in Ferhan için yaptıkları değerlendirme.
- 'Rambo geldi'; Ekrem'in Kazım için kullandığı lakap.
- Gare'ye giden gruptan -incir- kopan Senyer adındaki arkadaşlar grubuna ulaştı ve şifreler kullanılıyor.
- "Şu anda kolordu komutanıyım"

Merkez karargah kurumlardan sorumlusu Yılmaz arkadaş yaklaşık 200'ü aşan hastahane, lojistik, milis, Metina ağır gücü ve 700'e yakın küçük baş hayvanı da hesaplıyordu.

Köylere giriş yasaklandı, "şimdi de arkadaşlarımız bulundukları noktaları köye çeviriyorlar" demiş bir arkadaş. Ve Yılmaz arkadaşın kaldığı noktayı görünce buna hak verdim.

Olmayan eylemin tekmi

İlginçtir aynı kişi Korsan Suat ikinci kezdir gerçekleşmeyen eylemin tekmi

habere, eyleme yansıması.

- Şu anda büyük cihazdan Eylül ayının savaş bilançosu okunuyor. TC Güney'deki savaşta, işbirlikçiye mahkum hale gelmiştir. Yeni bir Kıbrıs hayali.
- Helikopterler h%0% Amediye tepesinden, Sergele boğazından, Amediye'ye doğru güç kaydırıyor.
- Irak Başkan yardımcısı Tarık Aziz yeni bir açıklama ile TC çekilmezse tavırsız kalamayacaklarını belirtiyor.
- Şu anda Gare dağları ve önündeki Zozik (!) silsilesi ile Şirane boğazı, Derya Güza gözümün önünde. Evet Gare, kelime olarak anlamını öğrenemedim, ama senden çok şey öğrendim. Yazacağım.

- 16 köy boşalmıştır. Çoğunluğu Gare alanında ve Bervari alanında.

- "Ekmek bulamıyorlarsa, pasta yesinler" söylemi ile tarihe geçen Fransa kraliçesi Marie'yi hatırlıyorum.

Bizde de ekmek sorunu et ile gideriliyor. İşte zengin gerilla. Her bölük 15-20 koyun, keçiyi alıp tüketiyor ve yeniden alıyor.

"Her evde fotoğrafı var"

Eyalette, çevrede en çok sevilenler Cemal, Hebun ve Dr. Ağır arkadaşlardır. Birçok gerilla gibi, yurtseverlerin çoğunun evinde onların asılmış fotoğrafları var. Gerillanın albümlerinde fotoğrafları var, diyor şehit Salih arkadaş yeğeni Amed'den gelen Hogir arkadaş ne çok şey anlatmak istiyor, ama zaman yok şimdilik.

- Yılmaz (Behzat E) arkadaş beni sormuş onu görmek isterdim, eski dostu, yoldaşı.

- Savaşın içimizdeki boyutları: Bilinen iki arkadaşın Gare'ye geçişi ve Parti Önderliği sahasından gelen arkadaş ile orada yeni bir merkez toplantısı yapılacak.

- En önemlisi, Merkez Komitesi'ni temsilen Cuma arkadaşın beni şaşırtan pratiği. Verdiği talimatlarla YAJK'ı dolaylı, özünde Merkez Karargahı yürütmesini tasfiye etmiş. Helin arkadaş bir bölük komutanı olarak belirleyip "savaşta herkes askerdir" düz mantığı ile hem Merkez Karargahı yürütmesi hem de YAJK'ı dışlamış. Mervan arkadaş "Bir tek şervanın dahi yerini değiştiremezsin" diyor.

"Savaşır" mantığı ile yapılan bu düzenleme özünde örgüte bireysel yaklaşımın kendisidir.

Ve tüm soğukkanlılığı ile "Heval farklı bir durum yoksa, Karker arkadaşın bölüğüne gidip kalmak istiyorum"

söylemime karşılık Mervan arkadaşın söylediği "Bir savaşçı olarak gidip, istediğiniz kadar kalabilirsiniz" cevabı oluyor.

Helin arkadaş izin vermediğinden ve ortak doğru bir tavrı belirlemek için Helin arkadaşla beraber Jiyana-Fatma arkadaşların yanına dönüyoruz.

Ertesi sabah Helin arkadaş küçük cihazla tabur komutanı Zinar arkadaş arayış tekmi

lini veriyor. Ben de az sonra bir takım rehabilite, bir manga ekonomi, bir manga basın ve birkaç gençten oluşan sürecin en sorunlu bölüğünün yanına gideceğim. Bu bölüğü korumak, yürütmek kesinlikle ve kesinlikle savaş bölüğünden daha zor.

"Cephanelerini bitirecek bunlar"

Sürekli 125'lik havan atışına başlayan düşman gücü Dola Şive ve çevresini hedeflemiş. Fatma arkadaş da sinirlenmiş ve yerini sağlama alırken, kaçan düşmanın cephanesini bitirdiğini söylüyor. Sessiz, yeşil ve yılan gibi kıvrılarak akan ve her gün yeni bir filme, savaş filmine sahne olan Zap şehrini izliyorum.

Olips!

Zap'ı gezerken yerlerde düşmandan geriye kalan çöplükler çoğunlukta ve renk renk. Bunlardan biri olips şeker kağıtları. Ve birden '94 Aralığı, İstanbul Gayrettepe'yi hatırlıyorum. Açlık grevinde, normal çay şekerinden bağırsaklarım bozulmuştu. Ve ihtiyaç yerinde tesadüf karşılaştığım bir arkadaş cebinden oniki olips şekeri çıkarıp vermişti. Dağ başında bu şekerleri görmek bu anlamda geriye götürürken; o işkence günlerinin öfkesi ile kendime "yürü, yürü" diyorum.

Keçel Kerem

PKK tarihi, ihanete karşı direnişin tarihidir. Ve işte örneği Kerem (S. Ateş) alçakça bir biçimde cihazdan konuşuyor. Akrabası Kargo Süleyman'ı tahrik ediyor, insan bu kadar mı alçaklaşır. Kendi akrabasına küfrediyor. "Bu küfürlerden Kargo Süleyman arkadaş etkilenir mi?" tartışmasını yapıyoruz. Feodal gururu atmadığından bir ihtimal etkilenebilir. Kerem unsurunun Güneybatı'da partiye kaybettirdiği yıllar! Tek kurşun bile fazla, diri diri ölüme terk edilmeli denilen gerçeklikte.

Bir TC askeri de konuşuyor, konuşuyor.

Ve genç manga komutanı Pılling 15 yıl okumuş, Çukurova'dan katılmış, girmiş cevap veriyor. "Nefesini harcama, hep seni dinliyorum" diyor. "Elimde kleşimle şimdi özgürüm" diye cevaplıyor. Düşman ise "mağarandan çık" diyor.

"Düşmanın olduğu yerde yaşamak ölüm"

"Ruhu kirli insanın ağzı da, sözü de kirli olur"

Ve karşılıklı küfürler. Eşek, ayı ile başlayıp bitiyor. Derken Doğan araya girip cevap verenleri uyarıyor ve genel muhabere Medya eski kanalın kullanılması talimatını veriyor.

Kerem unsurunu tanımıyorum, ama tanıyan arkadaş "kendisinin zayıflıklarını dile getiriyor" diyor. Doğru, kendi zayıflığını başkasında da olduğunu sananlar ona göre konuşurlar.

Düşman tümünden çekilmemiş. Tırvaniş ve Kanıması taraflarında toplu bir sırta var. Baharda da öyle. Bu gece sonucu belirleyecek.

Bınewş Doçkacıyı anımsıyorum. Yanımda kardeşi Sakine var. Anlamış ve bana "başkalarından duyacağıma, resmi duymak isterim" diyor. Bu gencecik arkadaşın duygularını kim anlayıp cevap olacak. Bınewş'in şahadetini nasıl açıklayacağız. Yedi yaşından beri ailesiyle katılan Deniz ve Şehit Bınewş'in kardeşine...

Aa Akbaba!!!

Aniden önümde gagasını dahi çok iyi gördüğüm, kanatlarını açmış süzülen bir akbaba görüyorum. Bize bakıp süzülüyor. Oturduğum zirve o kadar yüksek ki, yuvasını işgal etmiş gibiyim. İlk kez bir akbaba görüyorum Zap'ta.

- Katuralı Berivan

14 yaşında, Zagrosların zirvelerindeki bir sınır köyünden, şimdi kefiyesinin reşiklerini yapıyor... yürüyor kayanın zirvesinde.

- Gülistan Zebari,

Koca Zebari aşiretinin tek kızı içimizde. KDP'li babası ve ilginç ailesine, babasına duyduğu tepki ile gelip katılmış.

"Savaş saniyeliktir"

Bunu söyleyen küçük Güneyli Xunay adındaki arkadaş ilk kez savaşa katılmış. Savunmada BKC'nin yanında, saniyeyle şahadeti atlatmış ve heyecanla "savaştan ne kazandın?" sorusuna bu yanıtı veriyor.

Dr. Ernesto

Türk, Akdeniz üniversitesi mezunu ve altı yıldır gerillada. Şu anda Türkiye devrimi için Karadeniz'e gitmek istiyor... "Ben doktorum?" cevabını veriyor hangi birliktelin diye bilerek sorduğum soruya.

"Savaş deliliktir"

Bunu söyleyen bir bölük, hatta tabur komutanlığı yapmış birisi; Medeni. Özünde parti tarzı ile savaştan ziyade kendi tarzı ile savaştan ve bireyselliği partinin önüne geçen, ideolojiden kopuşun eşinde olan birisinin söylemi.

Saat 18.10.

Savaşın, hamlenin sonucunu belirleyecek şov başlıyor.

Zap'taki birliklerin tümü aynı kanal üzerine geçmiş, son hazırlıklarla start bekliyorlar.

Güneşin batışı Bahar, Sergele, Amediye ve Tırvaniş sırtlarından kızılığ ile batıyor ve 18.25'te başladı.

Kızılığın şeridi, incecik ay ve adını bilmediğim akşam yıldızının muhteşemliğini tamamlayan, kurşun izleri ve sesleri...

Şafak hareketına karşı gerillanın temizlik operasyonu, karşı hamlesi.

Cihaz konuşması, Munzur, Murat, Maraş, Miros, Nehir ...

Ve geç kalan nehir. Acele ediyor. Karşımızda yanan düşmanın ateşi sönecek, sönecek.

Bu savaştır, filmlerde izlenen korktuğumuz savaşı şimdi film değil şu anda içinde olamamanın burukluğu ve yoldaşların kazanacağına olan büyüleyici istekle dinliyorum, izliyorum.
Ve bir anda az daha karşı karşıya gelen iki grubun birbirini vurmasını engelemek için cihazdan Rubar! Rubar, Koçer diye bağırın adını bilmediğim komutan.
Cihazda bir bayan arkadaş da devreye giriyor. Anlaşıyor ki, kol komutanı.
Munzur, Munzur, Rubar...
Hepimiz Tepe Şores'te en üst kayalıklara tırmanmış, izliyoruz.
Solunda Gare. Bugün Şikeftan, Bebede yolunda eylem yapmışlar. Biri karnas, beş silah kaldırmışlar ve şimdi izliyorlardı.
İşte giden bir bisiving ışığından belli ve patlayan sesi geliyor. Bu bisiving savaş komutanları ve Erivan'ın.
"Ez sibe rabum u ...gül satanı gördüm" türküsü.
BBC radyosunu da açmışım. Kim dinleyecek şu an. Ama birini hemen görevlendiriyoruz.
YAJK karargahı bayan bölüğü şimdi savaşı izliyor.
Işıldak, gök kızılığının içinde havada asılı kalıyor ve gittikçe küçülerek kayboluyor.
hilal ay tanık
kızıl gökyüzü
akşam yıldızı
ve
gün boyu düz, yalan
propaganda yapan
bir kukla
ve PKK gerillaları
zap nehri,
dağlar,
vadiler...
Hava karardı, kayalıklardan eylemi izleyenler gölge gibi.
Cihazda Merxas ".... kaçıyorlar, kaçıyorlar" diyor.
Yarın yeni şeye gebe.
Ne yazık ki karanlıktan dolayı şimdi yazamayacağım.
Bu gece kafama işleyip yarın yazacağım.
Tepeyi bırakıp kaçtılar. Munzur, Renas, Sait, Serhıldan, Koçer ve bozuk cihazı duran Serhıldan'ı herkes bekliyor.
Merxas da devrede.

5 Ekim 1997 / Zap

Savaşın 12. günü.
Gare'de Doğu'da Bamışmış, Güneyde Şikeftan ve Kuzey'de Deraluk-Şeladize yol eylemleri.

- Çatak'ta Beytülşebap 20 askerin vurulduğu eylem.
- Zagros'ta bir çete köyü etkisiz, 16 kleş, 1 BKC alınıyor.
- Andok'ta bir çete vuruluyor. Bahar tepesi tümünden boşaldı, elimizde 1 şehit.
- Kure Jahro'ya iki koldan hainler girmek istedi, tank atışları eşliğinde, geri çekilmek zorunda kaldılar. İki şehit.
- Çiyaye Reş'te durum normal.

6 Ekim 1997 / Zap

13. Gün.
Bu sabah boşluk hissediyorum. Boşluğun sebebi saat 9.00 olmasına rağmen h%o!%o seslerini duymadığımız uçaklar.
Dün sabahtan akşama tam sekiz hava saldırısı oldu ve dünyanın bombası atıldı.

Utaniyorlar!

İki gündür BBC, Almanya'nın Sesi ve TC radyolarında operasyona ilişkin tek haber yok. Afrinli Rewşen arkadaşın acaba neden diye sorumuza verdiği yanıt "utaniyorlar, boşa çıktılar" oluyor.

Metina geri çekilme gücü!

Metina'daki ağır güç bu sabah durumların normalleşmeye doğru gitmesi nedeniyle döndü.
Kure Jahro'da sabahtan beri doğka dahil çatışma sesi geliyor. Ancak cihaz olmadığından, nedenini de öğrenemedik.

Savaşçılık hakkım engellenemez!

Takım komutanı Xezal'ın ayağı, yediği mermi darbesi nedeniyle sakat, ama hiçbir şeyden geri kalmıyor. Operasyon Çiyayê Reş'e çıkınca ön safta kalma istemi ve dayatması karşısında bölük komutanı onu görevsizlendiriyor. Bu kez kendini savunması "savaşçılık hakkımı elimden alamazsınız" deyip gitme dayatması oluyor.

Düşman kıskanacak!

Çiyayê Reş'e sınır noktasında bayan bölüğü su kenarında çok güzel bir yerde masa, sandelye yapmışlar. Düşmandan geri kalan nokta, aktüel dergilerini de eline alan Avusturalya katılımlı Tolhıldan arkadaş, "Hevale Zeynep görecektin keyfime diyecek yoktu" diyor. Ben de "desene düşman noktanıza gelince sizi kıskanacak" diyorum.

14 katrilyon

TC'nin '97 bütçesi 14 katrilyon olmuş ve 2,7 katrilyon açıkla '98'e devrediyorlarmış. İşin ilginç haberde memur maaşları ve emekli maaşlarından sözediliyor, Yılmaz "enflasyonu önleyecek yeni keşiflerim yok. Ancak durdurulması için varolan bazı kararları keskin uygulayacağım" demiş. Bir akıllı çıkıp dese ya, yeni keşif Kürt sorunun çözümü ve barıştır. Kaç gündür başlayan operasyona kalkan uçaklar, tanklar durdurulsa, enflasyon düzeldi.

Zübükzade aracı!

Zübükzade olarak anılır olan Davut Bağıştani aracılık yapmak istiyormuş. Aziz Nesin'in kulakları çınlasın. Zübükzadeler çok.

YNK'nin kararsızlığı

Operasyon başladığından bu yana bugün yarın savaşa müdahale edecek mi diye beklenti var. Ancak anlaşılan cesaret edemedi. Gerçekte katılsaydı son anda pastadan ucuzundan büyük pay alacaktı ancak riski göze alamadı.

Asker çorabı

Bugün sabah Çınarlı Rojin arkadaş bana yünl, uzun siyah bir çorap veriyor. Giyiyorum ta dizlerime kadar sıcak tutuyor. Nerden getirdin bunu diye sorunca "ilk operasyonda askerler geri çekilirken atmışlardı. Çıktı, ben de birkaç tanesini alıp yıkadım ve kullanıyorum" demez mi. Kimbilir hangi asker bu çorabı giydi.

Sessizlik bozuldu

Sabah saat 10.30'dan bu yana sürekli bulunduğumuz yere hava saldırısı var. Teleferiğin üzerine gönderdiğim bir takım bayan arkadaştan sağ kurtulan olmamıştır diye düşünürken, hiçbirine bir şey olmuyor. Karşıya geçen on kişi ise sağlam yoluna devam ediyor ve tam üçbuçuk saatir dağılanları toplamaya çalışıyoruz. Kure Jahro'nun bir tepesine bu sabah düşman sızma yapmış ve yoğun çatışma yaşandı, sonuçlarını halen öğrenemedik.

Parti Önderliği'nden kutlama

Üç gün önce Parti Önderliği verdiği mesajda şu ana kadarki başarıdan dolayı tüm komuta ve güçleri kutlamış.

Bir kişilik yere dört kişi

"Normalde bir kişi dahi buraya giremez" denilen yere dört hatta beş kişi giriyoruz ve yakınıma değen roketten seken bir parça Özgür arkadaşın şalvarını delip geçiyor. Tesadüf sağlam. Yukardaki uçaklara bakarken yanımızdaki nar ağaçlarının saçaklarında nar görüyor ve Özgür'le koparıyorum. Hevi arkadaş "bırakın" diyor. Bense "nar cennet meyvesidir. Yerken şehit olursak kesin cennete gideriz" diyorum.

Demirel Kuveyt'te

900 yıllık ceset ve Amerika oyunu. ABD'nin kendi soykırımını aklamaya tarihi alet edişinin, bilimi alet edişinin komedisi.

Tepe Şoreş'ten ayrılma

Helin arkadaş YAJK bölümü, bizim gibi bugün aldığı talimalta Tepe Şoreş'ten Cudi tepesine geçecek.

Guyi Hacer'in kalem merakı

Hiç okuma yazması olmayan. Guyi Hacer, aydınlara özentinin sonucu olarak ceplerine bir sürü güzel kalem kabı dizmiş Tabii ki dışarıdan bakan kalem sanıyor. Listeci olan Afrinli Dicle de liste yazmak için kalem istiyor. Hacer "yok" diyor. Göz göre göre yalan söylendiğini gören Dicle öfkeleniyor ve "ceplerindeki ne" diyor. Hacer de cebini çeviriyor ve şaşkın olan Dicle. Saat 16.20 h%ol%o hava saldırıları devam ediyor. Belli bir alana 20-30 dakika aralıklarla sürekli olarak vuruyorlar ve

Rojbin Avrupa arkadaş da biz de kıl payı kurtulduk.
Şarap rengi, nar rengi, tuzlu sumak rengi. Müthiş diyebileceğim bir renk tonu. Bir gün sivil yaşam olursa bu renk bir tişört giyeceğim.

Şervan'ın şehadeti

Yol üstünde bir yelek, raxt ve silah üzerinde bir not. "Aslında bu silah benim hakkım. Çünkü çok silah kaldırdım, ama silahtan nefret ediyorum." Kaçan birinin; Şervan'ın notu. '96'da ve Serhat Eyaleti'nde yeniden arkadaşlarla görüşüyor. Tekrar kaçtığı Zap'a dönüyor ve Kure Jahro'da ihanete karşı savaşta şehit.

Korku

Hava saldırısı. Yanımdaki bayan oturduğu yerde tirtir titriyor. Yılların savaşçısı ama ayaklarına hakim değil. Bense kendime şaşıyorum. Çok sakınım. Bayaninki aşırı bireysel kaygıdan olsa gerek.

Ateşkes çağrısı!

Parti Önderliği Ateşkes çağrısı yapmış. Radyonun bu akşamki haberlerine göre dün gece MED-TV'de Zübeyir Aydar, Davut Bağıştani gibi bazı kişilerin katıldığı panelde Parti Önderliği ateşkes çağrısı yapmış. KDP'nin zayıfladığı böylesi bir süreçte bu çağrı yerinde bir çağrı oldu.
Düzeltilme: KDP'nin görüşme çağrılarına Parti Önderliği olumlu cevap vermiş. "TC'yi gönderirlerse görüşebiliriz" demiş.

7 Ekim 1997 / Tepe Cudi

Savaşın 14. Günü.

Tekniğe karşı verilen savaşımın 12. günü. Kure Jahro, T. Bahar, Amediye boğazı, T. Rubar, Tırwaniş tepelerinde boğaza bir cephe savaşı yürütülüyor.

Hainler onca ağır darbeye rağmen direniyorlar. Hainlerin şu anki durumlarını yaralanmış, can havline düşüp saldırganlaşmış hayvanlara benzetiyorum. En son direnme güçlerini, TC'den aldıkları güç kadar psikolojik olarak içine düştükleri bu durumdan alıyorlar.

Kure Jahro ve bir bütün olarak Zap, bombardımanlar altında her gün yeniden inliyor. Dağ taş sarsılıyor adeta. Bu kez Zap direniyor, ama direnme tarzını değiştirmeli. Tekniğe karşı cephe savaşına girmekten ziyade, arazide gizli ve hareketli bir biçimde düşmanı darbelemeyi esas almalıyız.

İlginç olanı başında bulunduğum ağır geri çekilme gücü, bu sürecin savaş tarzını etkiler oldu. Alandan çıkmazsa, savunulmazsa ciddi sorun olacak.

Dün hava saldırısına, su üzerinde havan saldırısına uğrayan ve Zap'tan birbirine tutunarak geçişle 2-3 tehlike geçiren güç bugün dinlendi. Bu akşam yine harekete geçiyoruz. Batı tarafı veya Güney tarafına geçeceğiz ve işin en önemli tarafı psikolojik olarak güç hazır değil. Tüm uğraşlarımıza rağmen, daha önceki 2-3 başarısız geçişin yarattığı psikoloji her bireyin kendi durumu ile birleşince, oldukça ağır bir güç olarak duruyor.

Yoldaşa güvensizlik değil, ama özellikle dün gücün durumunu gördükten sonra; bu yapı ile nasıl geçilebilir diye ben de düşünüyorum.

Her şeyle beraber bugün duyduğum takım komutanı Cafer, manga komutan Mazlum, Türk Canda, Dersimli Faraşın, Mardinli Şilan, muhabereci Karker arkadaşların şehadeti beni daha çok öfkeliyor. Yine bölük komutanı Zinar, takım komutanı Berivan, eski takım komutanı Amed ve daha birçok arkadaşın özellikle teknik karşısında yaralanmaları, beni bu güçle olmazsa olmaz koşullunda, şehadetler olsa da geçmeye itiyor.

Helin arkadaş, yani YAJK karargahı da Metina'ya geri çekilecek ve şu anda yanımızdalar. Az sonra harekete geçeceğim ve sabahtan beri süren uçak saldırıları devam ediyor. Hava kararınca harekete olacağız.

Yeni durumlara gebe bir geceye giriyoruz.

Dün gece kendimi savaşta hissettim düşen havanların içinden gücü geçirmeden, o psikolojiye sokmak ve kararlara varabilmek...

8 Ekim 1997 / Zap-Sergele

Saat 14.00 Gare'ye grubun geçirilmesi için keşfe gidiyorum.

Ne pahasına olursa olsun bu bölüğü geçireceğim. Eğer bu güç savaşın bu tarzda gitmesine nedense, bu savaşta az da olsa bir payımın olması için geçireceğim.

Savaşın gücü, Karker arkadaşın bölüğünü gördüm, güç aldım. Yılmaz, Adnan (B.E) arkadaşı gördüm.

Savaşmayan bu gücü suçlu görmekten kendimi kurtarmam lazım. Özünde devrime karşı suçludur, onca şehit yanında ama örgütün kanunu karşısında boynumuz kıldan incedir. Şehit Tirej yoldaşın deyimi ile "Parti gerçeği karşısında ancak 'emredersin' duruşuna geçilebilir."

Tırwaniş tepelerinde sabahtan beri çatışma var. Uçak, kobra ve havanlar durmaksızın vuruyor, h%ol%o boğaz düşmedi.

Bahar Tepesindeki direnişlerinin nedeni anlaşıldı, savaş burdan koordine ediliyormuş.

Şehit Cafer, şehit Sakine Yaylagül arkadaşın ağabeyi hem siyasi, hem askeri olarak gelişme seyri gösteren ender arkadaşlardan biri. Son onların yanından ayrılmadan önce "Zeynep arkadaşı görseydim, iyi olurdu, tartışacağım konular vardı" demiş.

Yoldaş Cafer Malatyalı... -seninle tartışmam sürecektir, konusu yoldaşlara, Ağırlara bağlılık üzerine yılmadan moralle savaşın geliştirilmesi üzerine olacak. Özgür yarımlar için.

Bölüğün arkandan zafer yasında. Yalnız ve yalnız seni anıyorlar!

Rahat uyu yoldaş Canda, Şilan, Zelal, Melsa Ğhava saldırısında şehit düştü.Ğ

Gare Bebede'de eylem; 4 silah kaldırıldı, bir esir alındı.

Düşman bizi oyuyor, her gün bir cepheye ağırlık verip zaman kazanıyor ve hem KDP'yi güçlendiriyor, hem '97'den

sonuç almamızı engellemeye çalışıyor, hem de şimdiden '98'e hazırlığımızı sabote ediyor.
Saat 15.30 şimdi Amediye boğazındayım. Herakol, Ş. Bırındare, Cehennem Tepesi, Tepe Şoreş, Çiyaye Reş, K. Jahro, Bahar Tepesi, Amediye'nin üst boğazı, Cudi, Tırwanış ve arkamda da Gare. Boydan boya zozanların soğuk rüzgarı... Ter boncukların anında soğuyor ve birden düşüyorum.
Bu tepede, boğazda bir soğuk su... İşte yönümü verdiğim Gare'de olmayan bu...

Erkekle savaşmak kadar,
kadını kendimden başlatarak güzelleştireceğim!*

Ülkeye geçtiğimden bu yana Parti Önderliği'ne başarısızlığın raporunu, şikayeti yazmamayı ilke edinerek, yürümeye çalıştım. İlkelerimden birisi bu oldu ve diyebilirim ki yürüyüşümde önemli oldu. Önderliğe verdiğim söz doğrultusunda, dağla, vatanla, devrimle, şehitlerle ve en önemlisi partiyle doğru bütünleşmeyi, olmazsa olmaz koşulunda esas aldım. Yıllar sonra dağlara ulaşmak, PKK'nin savaş gerçekliği ile tanışmak, devrimin zoru başarmak olduğunu anlamak, güzeli yaratmanın bunu kendinde başarmanın mutlak olduğunu an be an, gün be gün yaşamak çok önemliydi.

Özgürlüğü ve köleliği yeniden özümseme, bunu her tavır, duruş, söze hakim kılmak çok önemli oldu. Örgüt olmanın bilincine yeni yeni ulaştığımı söyleyebilirim ve en çarpıcı olanı, Önderliğin verdiği savaşı bu sahalarda çok daha net gördüm.

Parti Önderliği'nin "Dağlarla, vatanla bütünleşerek kendini bulmalısın" belirlemesini esas aldım.

Vatan, dağlar büyüleyici Başkanım.

Burada kişilikler çok net açığa çıkıyor, zayıflıklar kadar gerçek gücün ne olduğu da belirginleşiyor. Düşünce gücü gelişip pratikleştikçe, özgürlük de anlamını buluyor.

Eskiden dağlar yüreğimdeydi, ama yüreğimi dağlara nakşetmenin savaş olduğunu gördüm.

Sonsuz güzellikler ortamında, çirkinliklere karşı savaş zorlu; kayada boyveren dağ lalelerinin asılığı gibi. Çok yönlü savaş gerçekten güçlendiriyor ki, bu fiziğime bile yansdı. Daha doğrusu yıllar sonra PKK gerçekliğini, savaşının nasıldığını, kazanımlarını yeni yeni gördüm. Bir aydın değil, devrimci olmanın nasıldığını az da olsa kavradım. İnsan sevgisi konusunda kendimde aşama kaydettiğime inanıyorum. Eskiden insan sevgim, küçük-burjuva aydın anlayışına göreymiş. Güzel, iyi olan seviliirdi, oysa güzel olanı yaratma gerçek sevgiymiş. Sevgi yaratmak, sevileni yaratmak, büyük emekle, tutkuyla insanı yaratmak...

Özellikle, insanlığın en çok bitirilmiş savaşının verildiği, tüm özel savaş yöntemlerinin kullanıldığı Güney sahasında; insanı yeniden yaratmanın savaşını vermek çok daha zorlu ama bir o kadar anlamlı.

Şu anda da hızla başta gençlik bitirilmeye, düşkünleştirilmeye çalışılıyor. Özel savaş sadece şu anki çalışmalarımızı sabote etmeyi değil, uzun vadede bitirilmiş bir halk bırakmak istiyor. Umutları bitirilmiş insanda yeniden umut, güven, yaşam istemi, arayışı yaratmak, bunun için müthiş bir ideolojik savaş yürütme savaşımızın en zorlu yanı. Ancak güçsüzleşen işbirlikçilik hızla çözülüyor. Aşiretsel yapı, gelenek, görenek, namus anlayışı, yiğitlik anlayışı, ister istemez sorgulanıyor. En geri diye tabir etme hatasına girdiğimiz bu halkta büyük bir arayış var. Zorunlu, yaşamın getirdiği bir arayış. Biz doldurmasak, cevap olmasak daha başka biçimlerde bitirilecek, özellikle de gençlik ve kadın. Bu nedenle bu süreç çok önemli. Partimiz halkın tek umudu, büyük merakla savaşın sonucunu bekleme var. Gerçekte halkı büyük oranda kazanmışız sorun; onu nasıl örgütleyip harekete geçireceğimize.

Rekanili, doksan yaşındaki bir ana, PKK'de adalet ve insanlık gördüğü için iki oğlunu verdiğini belirtiyor ve operasyonu tartışıyor; PKK Güney'de kök salmıştır, büyümenin sancılarını çekiyor. Bu yılki savaş, nasıl bir iktidar olacağımızı belirleyecek bence ve bu konuda yoğunlaşma az. Bu halkı nasıl idare edeceğiz? Ki, bugün kitle politikamızda netlik az, serhıldan mı, silahlı ayaklanma mı, komite örgütlenmesi mi? Zira halk ani patlamalara açık, güven gördüğünde kalkacak ki, bu aşiret, isyan yaklaşımı. Adım adım örgüt bilincine ulaştırma önemli oluyor.

Halkın kendisini harekete geçirmede zorlanıyoruz. Kadromuz kendisi yapmayı esas alıyor. Bu nedenledir ki, örgüt yavaş geliyor ve bazı merkezlere giremiyoruz. Bence halk illegal çalışma esaslarını tuturamadığımızdan örgüt bilincini de geliştiremiyoruz. Kuşkusuz tümünden açık denetime alacağımız alanlar da var. Ancak, Güney'de mevzileri güçlendirmek için savaş zorunluluğu gün geçtikçe kendisini hissettiriyor. Güney'de kitle politikasında yoğunlaşma, aşiretsel çelişkileri derinleştirmede zayıflığımız var. En önemlisi ise ideolojik mücadelenin araçlarından yeterince yararlanmama var. Gelişen halk potansiyeli belirginleşiyor. Gençlik en önemli kesim, yine kadın çok önemli. Kadın, en özlü kesimdir de. Sorun halkın geneli gibi kadına da alternatif yaşamın olanaklarını ve güzelliğini kavrayabilmemizdir.

Şu ana kadarki katılımlarda gözlemlediğim; kadın daha ilkeli ve tutarlı oluyor, kolay biçim alıyor, güçleniyor.

Kesinlikle Güney devrimi kadın devrimi. Bu konuda tartışmalarımız geliyor. Şu bir gerçek ki, kadının tümünü dağlara çekemeyiz. Nasıl bir örgütlenme ile neye yönelteceğiz arayışı önemli. Bu genel için de geçerli.

Gelişen halk potansiyeli karşısında, aynı hızda büyüemeyen örgüt gücümüz var. Kesindir ki, az bir yoğunlaşma ile ciddi gelişmeler, mevziler kazanabiliriz. Ancak büyüyen gövdeye karşılık, aynı çapta gelişemeyen kafa var. Genel gelişmelerin kazanımlarını kendi kazanımları görüp, kendini aldatma, erken iktidar hastalığına tutulma, gelişmeleri

şimdiden parselleme, bu yönlü politikalar geliştirme; belirleyici olmasa da, kendini gösteriyor. Doğru yoğunlaşma, çok yönlü planlama olmazsa gelişmelerin gerisinde kalma tehlikesi var. Güney kişiliğini tanıma, yaklaşım, çelişkileri çözme, adım adım büyütme gerekiyor. Şimdiden ciddi bir eğitim oturmazsa, ileriki süreç açısından ciddi sorunlar çıkabilir. Terbiye etme, disipline etme, düşünceli geliştirme, amaca yöneltme, iradesini güçlendirme, yurtseverliği geliştirmek gerekiyor.

Bütün Güney'de bir yıl öncesinden farklı olarak her alanda gelişme söz konusu. Partinin ısrarları sonucu yönetimsizlik, örgütsüzlük kendini yönetim, örgüt olma noktasında zorluyor. Mevziler genişlemiş, her alanda yoğun bir çaba var. Örgütsel anlamda her alanda çatı oluşmuş, ısrar var.

Bu süreçte çok zorlandığımı Parti Önderliği'ne telefonda belirtmiştim. Zorlanmanın nedeni yanlış tarzları görememe, yine tüm çabaların boşa çıkmasıydı. En önemlisi Başkanım, ilk kez örgüte yaklaşımla kadına yaklaşımın benzerliğini görüyör ve gerçekten irkiliyorum. Bireysel anlamda sahiplenme, kendine göre ayarlama, iradesinin dışına çıkarmama var. İnanıyorum ki, kadına doğru yaklaşımı tutturan erkek, örgüte de doğru katılımı sağlamıştır. Kadının gelişimini istememe hatta korku var. Onu yadsıma, küçümseme, kendine göre ayarlama, yedeğine alma, sadece yaşamla sorumlu kılma, genele katmama var. Daha doğrusu kendisinin kadını yapma.

Diyebilir ki, Parti Önderliği'nin YAJK'a yaklaşımı bir ölçü haline getirmesini yeni yeni anlıyor ve önemini görüyorum. Bu anlamda kadın özgürleşmesi ile Kürdistan devriminin bağlantısını da bu kadar derin ilk kez görüyorum. Kadına dürüst yaklaşan gerçekten örgüte de dürüst yaklaşıp. İsrarla güdümüne alma olmayınca "ne halin varsa gör." Biraz özgünlüğe önem verince, kadını koparıyorlar telaşı-yaygarası, birini öne çıkarıp diğerini tehdit etme vb. durumlar yaşanıyor. Kadına karşı örgüt billinci değil, çok ince tarzlarla ısrarla yedeğine alma yaklaşımları devam ediyor. Birey olarak yetmezlikleri YAJK diye tanımlayıp aslında YAJK yapısının kendi özgürleşmesine inancını sarsma var.

Bir eyalet koordinesi şaka yoluyla da olsa "Bu gidişle 2005 yılında erkekleri koruma derneği açacağız" diyor, YAJK'ın güçlendirilmesini, "kopuyorlar" diye nitelendiriliyor ve aynı yaklaşımlar her bölgede çıkıyorsa; bu tarzının yansımasıdır. Birilerine göre YAJK h%o%o yaşam sorunlarını çözme örgütlenmesidir, "merhaba" der, güler yüz gösterir, moral verir.

Rekanili yeni katılan bir genç; "Yüz erkek katılsın bir bayan katılmasın, namustur, aşirete aittir" diyordu. Aslında bazılarının yaklaşımı da bundan farklı değil. Mevcutu onaylayan isen güzelsin-hoşsun. Eleştiriyorsan aman kopuyorsun. Ben merkez toplantısında, "biz kadınlar erkekten boşanmadıkça örgüte de katılım sağlayamayız, sahiplenemeyiz, özgürleşemeyiz" demiştim. Bu yönlü bazı istemleri, "aman ayrılıyorlar, feminist eğilimler geliyor" diye yaygara yapma; gerçekten kadının erkekten kopuşundan, onun kadını olmaktan çıkışından duyulan korkudur. Çünkü kadın daha ilkelidir, doğru bulduğuna daha çok sahiplenir.

Genel yapımızda örgüte güven var, geçmiş anlama var, ama büyük kısmı h%o%o takip ediyor. YAJK yapımızda da özgürleşme, gelişme istemi var. Güney çalışmalarında bayan arkadaşlar özellikle kitlede daha etkili. Bir köy toplantısına gidiliyor, tüm erkekler de bayan arkadaşların toplantısına katılıyor, dinliyor, tartışıyor, büyük merakla izliyorlar, etkileyici olunuyor. Daha çok çabaları da var. Ama ısrarla bunu yadsıma var, hesabına gelmedi mi "siz ne yapıyorsunuz ki" deyip kenara atma var. Yani birimde, muntıkada bayan arkadaş etkili, yürütüyor ama görevle gelince yapamaz. Özcesi kadının gücünü ve yeteneklerini daha fazla örgütün hizmetine sokmaktan ürküntü var.

Pratik anlamda bu anlayışları ortadan kaldırmanın, doğrusunu oturtmanın mücadelesini vermeye çalıştım ve vereceğim de. Kendi yanlışlarımı da açacağım. Ama gerçekten, çok yönlü olarak Güney devriminde kadın daha çok rol alabilir. Hem örgütsel hem kitleseel anlamda, hatta savaşın her alanında. Ancak ısrarlı güdüme alma ve güdümden çıkmama bu gelişimi engelliyor. Kadın doğru veya yanlış kendi iradesi ile hareket ettiği oranda gelişir, geliştirir başta da yönetimler.

Güney'de YAJK örgütlülüğü belli bir biçime kavuştu ancak kurumlaşmada sorunlar yaşıyor. Kadın olarak kendi içimizde doğru bir birliktenliğe ulaşmadan, örgütlü güç olmadan sonuç alamayız.

Tüm bunların içinde ben neyim, ne yapıyorum? Başkanım, gerçekten katılımımdan bu yana ilk kez bu kadar kararlı ve mutlaka kazanma, başarma iddiasıyla kendimi katıyorum. Parti Önderliği'ni, PKK'nin yürüttüğü savaşı, kölelik ile özgürlüğün çelişkisini ilk kez bu kadar yakinen iliklerime kadar hissederek yaşıyorum. Aslında özgürlüğü yeni tanımlıyorum diyebilirim.

Köleliğini gören, özgürlüğe de sevdalanır. Bu dağlarda, savaş ortamında başta kendimde bunu gördüm. Köleliğimi, güçsüzlüğümü gördükçe mutlaka güçlenmenin, özgürleşmenin gereği ile kendimi donatmaya çalıştım. Parti Önderliği'nin "zorluğun olduğu her yerde sen olacaksın" talimatıyla, devrime, mücadeleye anlam biçmeye çalıştım. '95'te sahada voleybol oynarken iki kez Önderlik "mevzini tutmayı bilmiyorsun" demişti. O zaman bu perspektif üzerinde yoğunlaşmaya çalıştım, hatta arkadaşlarla da tartışmış, ancak tam bilince çıkaramamıştım. Ne yazı ki, Kürt yazarak anılar gerçeği şahsımda da tekrarını buldu ve yaşadığım pratiklerden sonra bunu anladım.

Mevzimi sağlamlaştıramadım, çünkü kendimi pratikleştirmede oldukça aşama kaydetsem de, kolektifleşme, örgütlü olmada zayıf kaldım ve sorunun esas yerine en önemli yansımasından tuttum, ama asıl ile bağlantısını kavrayamadım ve sorunumsa ben çözerim mantığına saplanma, yanlışlı yaklaşımına karşı tepkisel çıkışlara girme, kendini bazı çalışmalardan geri tutmaydı. Yani ilah bayan sorun diyorsun, ben düzeltereğim anlayışı. Yadsımaya karşı kendini kapatma ki, bu noktada partinin verdiği mevziyi bırakma vardır gerçekte. Aslında örgüte kocaevi, babaevi gibi yaklaşıp pratimde çıktı. Tepkisel çıkışla kendini kapatma, sınırlama, şikayetvari tutumun altında yatan gerçeklik budur. Aslında bu küsmedir, madem böyleyse sizin olsun demek, örgüte koca gibi yaklaşmak ve en önemlisi örgüt içinde dilenci olmaktır. Örgüt içinde dilenci olmayacağım. Mutlaka sürekli savaşımı esas alacağım. Erkek egemenliği ile savaşmak kadar, kadını kendimden başlatarak güçleştireceğim.

Artık yapı ile bütünleşememe sorunun fazla yok. Büyük oranda aştım. Çünkü kadınlı güç olmada ve güç almada çok zorlansam da bu kiş sürecinde önemli aşama kaydettiğime inanıyorum.

Kadının gücünü görüyorum, Başkanım. Gerçekten daha çok bağlı, dürüst ve bireyci tutumlardan uzak. Doğru yaklaşım olursa, örgüte geliyor, sahipleniyor. En önemlisi kadın artık cidden özgürleşmek istiyor. En geri denilen Güney kadını bile gelişmeye çok açık. Biz kendimizi tam katarsak, tutkularımızı geliştirir ve doğru sevmeyi öğrenirsek kesin başarıyoruz.

Doğuştan evlendirilmişliğimden doğru boşandıkça; ülkeye, örgüte, Önderliğe, şehitlere yaklaşıyoruz. Bunu kendi gerçekliğimde yalın bir biçimde görüyorum, Başkanım. Yetmezliklerim çok. Ancak kadın militan için çok önemli olan özgürleşme tutkusu ve onun sırları yakalandıkça bu yetmezlikler aşıyor.

Ülkede yaşadığım süreçler zorlu oldu. Savaşıkça güçlendiğimizi gördüm bunun coşkusu beni kesin yürütecek, kararlıyım.

Eski dostluklar, coşkuları bir ara çok arar oldum. Yoldaşlık ilişkilerini '90'ların müthiş başarma tutkusunu. Neden neden diye dönüp durdum, dostluk nerede dedim, arandım. Gördüm ki dostluk bireysel kaygılardan arınmış özgürleşmenin savaşını verenlerde, sadece arayanlarda değil. O zaman ben iyi bir dost olmayla başlatmalıydım, iyi-doğru savaşmayla. Sonra baktım ki çevremde dostlar da çok. Kaybettiklerimi bulmanın sevincini yaşadım. Zeynel, Dr. Bawer, Dr. Orhan ve daha niceleri. Böylelikle Parti Önderliği'nin "nostaljiye takılma" perspektifini bu yönü ile de

yorumlamaya çalıştım.

Kadın güçlenmesiyle, erkeğin zorunlu güçleneceğini çok iyi gördüğüme inanıyorum. Bu anlamda; gerçekten büyük bir güce ulaşmış kadın militanları iyi örgütleyip harekete geçirmek olan çalışmamız üzerinde daha ciddi durmamız gerektiği ortada. Şimdiye kadar ki zayıflığımız da burda. Kendi pratiğimde gördüğüm diğer nokta, kadının kendini zayıf bırakması halinde başarısız erkeğin gerekçesi olacağıdır.

Özellikle hem Güney'in genelinde hem eyaletimizde örgütü oturtmada yaşanan zorluklar var. Parti yeni tarzı dayatırken, eskiyi aşmada ciddi zorluklar var. Kendini dayatanlar zaman zaman çıkıyor. Bunlar doğaldır. Ancak bu örgütsel sorunları tali yapıp sorunu kadının zayıflıklarına bağlama yaklaşımı çıktı. Bunun yanlış olduğunu, sapma olduğunu belirttim. Doğrudur kadın rolünü oynamalı, istese belirleyici rol oynayabilir. Ancak sadece onun yetmezlik, zayıflık veya yanlışlarını gerekçe yapmayı doğru bulmayıp eleştirdim. Hatta bu yaklaşımın ciddi olduğunu, asıl sorunun doğru örgüt-yönetim anlayışına ulaşmamız olduğunu aksi durumun tasfiye zemini açacağını da dile getirdim.

Bilemiyorum, kendi açımdan böylesi tehlikeler sezdim ve aynı filimleri tekrar izlemenin başta kendim açısından gerilik olduğunu gördüm. Gelişmeleri, çabaları görmüyor değilim. Bir yıl öncesine nazaran bile müthiş gelişme var, ancak bazı anlayışlar ve endişeleri görüp dile getirmenin, bazı arkadaşları farklı yorumlara götürdüğü belirtildi. Bilemiyorum, bazen bazı değerlendirmeler yersiz, daha doğrusu zamansız olur. Ancak ben, daha önce birkaç kez olduğu gibi, "gördüm, sezdim ama dile getirmedim" demek istemedim.

Eyaletimizde ikiyüze yakın bayan gücü var. İki bölük savaşı iki bölük cephe bir bölük yeni şervan, kadro ve kurum gücü var. Savaş gücümüz çok yeni, ancak hafif ve hareketli biçim almaya uygun. Komuta kadememiz savaş anlamında sorunu yok, yönetim sanatı, ideolojik darlıkları kısmen var.

Başkanım, savaşa hazırlanan bu süreçte ülke çok güzel. Ranyalı, Süleymaniyeli, Hewlerli, Amedli özgürlük savaşçılarıyla coğrafya çok daha görkemli. Bu savaş sürecinde bu sahada kalmak isteğimdi. Ancak bugün aldığım yeni talimata göre Hewler'e geçmem gerekiyor. Partinin istemine göre her alana hazırım ruhen, moralmen... Başkanım, kimsenin kadını olmadan, özgürlük hareketinin bir militanı olmada iddialıyım. Yetmezliklerimi de görüyorum. Aşma noktasında her zamankinden daha fazla kararlıyım, kendime güveniyorum da. Çünkü Önderliği gün gün daha iyi anlıyorum. Doğru bağlılıkla, doğru inatla ve ilkeli olmayı mutlak başararak yüreyeceğime inanıyorum.

Parti Önderliği'ne bundan sonra daha sık başarı raporları yazma sözü veriyorum.

Devrimci selam ve saygılarla

8 Mayıs 1997

Zeynep Ağır (Gurbetelli Ersöz)

ve ardından....

süzülüp imbiğinden zamanın
beraber yırttık kirini sabrın
beraber
and olsun
yırtacağız kahrını da karanın ve karanlığın
töreye,
toprağa,
suya ve aşka
and...

Biri Kuzey'de Lice'nin Reşan vadisinde diğeri
Güney'de kanlarıyla birleştirdiler Kürdistan topraklarını

Güney'den yeni şehadet haberleri alıyoruz. İçlerinde Zeynep (Gurbetelli) arkadaş da var. Bu haberi duyduğumda Dr. Agır geldi gözlerimin önüne, onbir arkadaşıyla beraber. Birden anıları canlandı hayalimde. 1994 yılı yaz aylarını yaşıyordum:

Amed Eyaleti Cephe Karargahı'ndayız; Sait (Mehmet Şenol) arkadaş yine daktilonun başında, daktilonun sesi uzaklardan duyuluyor. Parti Önderliği'nin son talimatları gelmiş. Onları yazıyor bölgelere dağıtmak için, bu nedenle Sait arkadaşın yine boş zamanı yok. Onunla konuşmak isteyen arkadaşlara alıştırılmış cevabı veriyor.

- Heval, şimdi işim var. Sonra konuşsak olur mu?

Tabii sonrası hiç gelmezdi.

Eğitim takımına bakıyorum. Kemal arkadaş, o yumuşak üslubuyla parti tarihi dersini veriyor. Üslubu yüzünden eleştiri olsa da, bunu bir türlü bırakamıyordu. Kemal arkadaşın aramızda bulunmasının ayrı bir önemi vardı, çünkü uzun yıllar süren tutsaklıktan sonra Nevşehir zindanından kaçmayı başarmıştı. Özgürlüğün tadını çıkarmaya çalışıyordu. Kaybettiği yılların acısını çıkarırcasına boş durmuyor, her şey ile ilgileniyor, üretici ve yaratıcı olmaya çalışıyordu. Yaşamda, yapı içinde saygınlığı, ağırlığı hissediliyordu. Eğitimden sonra, her zaman sonuç aldığımız mayınlarının yapımına başlıyordu. Mayının hazırlanmasında, yapımında gösterdiği hassasiyetle sanki yıllarca düşmana karşı biriktirdiği kını, nefreti ve öfkeyi örgütleyiyor ve büyük bir intikam duygusuyla düşmanda patlatıyordu. Agır arkadaşla zaman zaman mayın yapımında Kemal arkadaşla yardımcı oluyorduk. Böyle bir anda Cemal arkadaş bizi gördü ve öfkeleni; oradan uzaklaşmamız için talimat verdi ve "Parti Önderliği'nin son talimatını duymadınız mı, mayın yapılırken iki arkadaşın dışında kimse kalmayacak, her an kaza olabilir" dedi. Mahcup bir durumda ayrıldık.

Yeni savaşıclarda gerilla yaşamından duyduğu heyecanı, silahı eline ilk alışının coşkusunu görüyorum. Yeni arkadaşlar da Reşan'da onları yalnız bırakmadılar. Dr. Agır'ı ve diğerlerini. Bir de her zaman gerillanın yarısı olarak gördüğümüz o fedakar milis arkadaşları görüyorum. Bir şeyler katabilmenin verdiği vicdan rahatlığıyla mangaları dolaşıyorlar, arkadaşları ziyaret ediyorlar.

Ve en son Dr. Agır gözlerimin önüne geliyor; hasta ve yaralı arkadaşların tedavileriyle ilgileniyor. Kendisi de yeni olduğu halde eğitim takımında bulunan yeni savaşçı arkadaşlardan sorumlu. Onlarla ilgileniyor ve zaman zaman eğitim de veriyor. Yumuşak, yumuşak olduğu kadar çekici üslubuyla gülyüzü ve olgun yaklaşımlarıyla kendini kısa sürede yapıya sevdireyor. Parti bilinci, ahlakıyla yapı içinde saygınlığı da artıyor ve o artık Amed'in Dr. Agır'ı oluyor. Evet, Gurbetelli arkadaşın şehadeti bana bütün bunları hatırlatıyor ve o an duyduğum acıyı her şehadette olduğu gibi bir kez daha derinden hissediyorum. Bu acılar bizi yıldırmasa da etkiliyor, etkileyen şehadetlerin olması değil.

Çünkü bizi yürüten, büyüten ve ayakta tutan şehitlerimizdir. Bunlar da hakettiğimiz, zamansız şehadetlerdendi. Zeynep arkadaşı Dr. Agır'dan duymuştum. Yanımızda bir bayan arkadaş vardı, akrabasıydı. Agır arkadaş onu duymuştı; fakat görmemişti, tanııyordu. Burada görmüş, tanııştı. Yaşamda bazı konularda zorlandığını görüyor ve üzülüyordu. Ona nasıl yardımcı olabileceğini düşünüyordu. Bu arkadaşla ilgili tartıştığımızda:

"Biliyor musun heval, Zozan arkadaşın katılımlı bilinçli değil, duygusaldır, aileden en çok da ablamdan etkilenmiş. Onun kişiliğine, mücadeleci ruhuna ulaşmak istiyormuş, hep onunla ilgili haberleri büyük bir gıptayla dinliyormuş. Bana bunları o anlattı. Bu yoğun duyguları yaşarken arkadaşları tanıyor ve düşünmeden saflara katılıyor ve şimdi de zorlanıyor" diyordu. Zozan arkadaşla moral vermek için onunla resim çekiliyor ve "bunun birini aileye, diğerini de Gurbetelli'ye göndeririz" diyordu. Ayrıca Agır arkadaş gerilla elbisesini o gün giymişti ve bu onu çok duygulandırmıştı.

Bu konuşmadan sonra Agır arkadaşla ablasının kim olduğunu sordum; "Gurbetelli Ersöz" cevabını verdi, ben bu ismi duymuştum, fakat tanııyordum. Dr. Agır ablasını anlatıyor, ondan etkilendiği yönlerde değinmeden geçmiyordu. Zeynep arkadaşın şehadet haberinden kısa bir süre sonra yazdığı günlük elimize ulaştı. Birçok çarpıcı yönlerle beraber beni en çok etkileyen, günlüğünde çok sık adı geçen kardeşi, yoldaşı Dr. Agır ile ilgili yazdığı yazılar oldu. Onların içinde de şu sözleri dikkatimi çekti; "Bir resmi dahi elime ulaşmadı." Bu sözler dikkatimi çekti, çünkü gerillada çektiği resimleri Agır arkadaşın kendisi de görmeden şehit düşmüştü. Ve bununla beraber bu resimle ilgili Zap'ta Rozerin arkadaşla yaptığımız konuşma aklıma geldi. Rozerin arkadaş resmi görünce "Bu resmi Zeynep arkadaşın görmesini istedim, eminim ki çok sevinirdi. Onun için büyük moral olurdu" demişti. Evet, ben de Zeynep arkadaşın görmek, bu resmi vermek ve ona gördüğüm tanıdığım kadarıyla Dr. Agır'ı anlatmak istedim.

Ona Dr. Orhan'ın katıldığında, kahramanca çatıştıktan sonra aldığı yaradan dolayı kan kaybından şehit düşen, düşman karşısında gerçekten ismi gibi olan Ağır arkadaşın adını aldığını; her zaman onu sorup yerini doldurmak için elinden geleni yapacağını söylediğini anlatmak isterdim. Ona yalnız Ağır ismiyle hitap edilmesini istediğini bu yönlü sürekli arkadaşları uyardığını, "Doktor" olmadan önce "Ağır" olması gerektiğine sürekli değindiğini, bir PKK militanı olmaya çalıştığını, bu yönlü çabaları olduğunu, zaman zaman daralıp "Heval ben hep karargahta mı kalacağım, benim pratikleşmeye ihtiyacım var" deyişini anlatmak isterdim.

Pratiğe gitme istemi olsa da, doktorluğu ikinci plana atsa da, yaşadığı gerçeklik buna izin vermiyordu. Mesleğinin gereklerini yaralı ve hasta arkadaşlara itinalı yaklaşımlarıyla yerine getirmeye çalışıyordu. Bu yönlü duyarlılığı, hassasiyeti elden bırakmıyordu, hastahanesini, ilaç, araç-gereçlerini sırt çantasında taşıyordu, tıbbi bilgileri içeren bir kitabı da yanından eksik olmuyordu. Bunu sorduğumuzda bazı şeylerin çabuk unutulduğunu bunu önlemek için bu kitabı taşıdığını söylerdi. Partiye, devrime, yoldaşına karşı duyduğu sorumluluğun gereklerini yerine getirmeye çalışıyordu.

Mütevazılığı, duygularını yansıtmamasını önlese de tüm imkansızlıklara rağmen, yoldaşlarına umut olma düşüncesinin verdiği gurur ve mutluluğu yaşamına ilişkilerine yansırıyordu; tabi Kürdistan gerillası olmanın onurunu, gururunu da yaşıyordu.

Evet Gurbet arkadaş bunları belki sana anlatamadım fakat Dr. Ağır'a olan özlemini, onunla ilgili arzu ve isteklerini anılarında, günlüğüneleştiririp ölümsüzleştirmek yoldaşlara, en kutsal değerimiz olan şehitlere bağlılığın gereği ve görevidir bizim için.

Dr. Ağır'ın gerilla yaşamı belki çok kısa sürdü, fakat dolu geçti. O da şehadetinden önce Ko Spi (Akdağ) alanına gitmek için öneride bulunmuştu. Akdağ'ın yüksek tepelerinin hep kar olduğunu, bembeyaz olduğunu, bu nedenle adının Akdağ olduğunu söylerdi. Ko Spi onun içinde bir özlemli.

"Akdağ'a gerilla olarak gitmek, orada gerilla olmak düşüncesi dahi beni mutlu ediyor" derdi. Köylerinin orada olduğunu, fakat kendisinin Ko Spi'yi doya doya göremediğini söylerdi.

Gurbetelli arkadaşın günlüğünde onun da Ko Spi'ye olan tutkusunu, sevdasını gördüm. Dr. Ağır'ın önerisini şimdi daha iyi anlıyorum, anlam verebiliyorum ve Akdağ şehitlerini bir bir anıyorum; "sizler ölmediniz, ölmeyeceksiniz" diyorum.

Birinin Kuzey'de Lice'nin Reşan vadisinde, diğerinin Güney'de şehit düşmesinin tarihi bir önemi var. Onlar kanlarıyla birleştirdiler Kürdistan topraklarını... Ruhlarının, yüreklerinin de tutkuları, sevdaları olan Ko Spi'de (Akdağ) birleştigiğine inanıyorum.

Zeynep yoldaş, senin şahsında tutkuları ve sevdaları için şehit düşen binlerce yoldaşı selamlıyorum!

Silah arkadaşın Rozerin Amed

Gurbetelli'yi Vatanelli oldu

Kara-kuru bir kızdı. Adana'ya göçettiklerinin beşinci günü okula başladı. Daha ilk gün, annesinin beyaz patiskadan diktığı yakalığının, arkadaşlarınınkinden farklı olduğunu; özensiz dikilen soluk önlüğünün, yani okuldaki en yoksul önlük olduğunu görmüş ve anlamıştı.

Üçüncü sınıfa gidiyordu ve oldukça zekiymi. Farklı olduğunu kısa sürede anladı. Konuşmalarının arasına sokuşturduğu Kürtçe sözcüklerin, arkadaşları ve öğretmeni tarafından anlaşılamadığını gördükçe ayrılıklar, farklılıklar küçük küçük beyinde büyük dalgalanmalar yaratıyordu. - Oysa Ziverli Kör Şahin'le ne güzel anlaşıyorlardı. Şehre göçmüş "yabancı çocuk" psikolojisine girmedi hiç. Derslerde herkesten önce söz alıyor, arkadaşlarını da, öğretmenlerini de şaşırtıyordu. Çok biliyor ve bildiklerini iyi anlatıyordu. Kısa sürede bu yeni dünyaya da uyum sağladı.

Adana'nın görkemli bulvarları, kalabalıklar, dükkanlar, oyuncak bebekler, ilk kez görülen rengarenk şekerler, arabalar... Küçük Gubet en çok kadınların açık-saçık giysilerine takılıyor. Bir an annesini ve kendisini de bu giysiler içinde tasavvur ediyor. Utanıyor, düşüncesi bile hoş gelmiyor ona. Şehir yaşamının renkliliği ve zenginliği onu şaşırtıyor. Ancak şaşkınlığı on gün kadar sürüyor.

On gün sonunda kara-kuru kız şehri çözüyor. Hem de on yıllık tecrübesiyle.

Gurbetelli şehri tanıyıp anladıkça Palu'yu, Ziver köyünü özlüyor ve arıyor. Hele Ko Spi (Akdağ) gözlerinde tutuyor. Adana'nın içinden geçen, küçük-beton kanallardan akan kirli suyu gördükçe Murat Suyu'nu arıyor. Ziver'i dolana dolana geçen, söğüt, kavak ve sazlıklarla sarmaş-dolaş Murat'ı özlüyor özlüyor...

Yüreğinin derinliklerindeki ince sızı onu hiç bırakmıyor. Gurbetelli, zaman zaman onu alıp Ziver'e, Murat Suyu'nun kıyısına götürür bu acının yurt özlemi, yurt sevgisi olduğunu bilmiyor henüz.

Alman devleti leopar tankları üretiyor. Kara savaşlarında önemli bir rolü olan bu tanklardan Türkiye Cumhuriyeti'ne de uzun vadeli borçlarla satıyor.

Ziver'den Adana'ya göçen bu kara-kuru ama zeki kızı, KDP peşmergelerinin koordine ettiği, Türk askerlerinin kullandığı Alman yapımı leopar tanklar vurdu.

Gurbetelli ortaokulda da zorlanmıyor. Başarı sıralamalarında hep ilk sıralarda yer alıyor.

Palu'dan, Ziver'den, Ko Spi'den ayrılık uzadıkça Gurbetelli'nin yüreğindeki ince, derin sızı daha da derinleşiyor ve kalınlaşıyor. Çünkü zaman "acıları azaltırken özlemleri büyütüyor."

Gurbetelli, Ziverli Kör Şahin'i özlüyor. Kör Şahin'le hiçbir akrabalıkları, kanbağı olmamasına rağmen, onun yüzü, duruşu, anlattıkları ve iç çekişleri aklından çıkmıyor. Onu yeniden ve daha sık hatırlıyor. En az Almanya'daki babası kadar onun da hasretini çekiyor. Gurbet'in babası Almanya'da işçidir ve o nedenle kendisine "Gurbetelli" adı uygun

görülmüştür.

Ziver'in uzun, soğuk kış gecelerinde, altmış yaşındaki Kör Şahin sık sık evlerine geliyor. Onun eve geldiği günler küçük Gurbet bayram ediyor. Çünkü o, hem çok güzel kaval çalıyor, hem de "yaşamış masallar" anlatıyor. Gurbet ilk kez "biz Kürtler", "Türkler", "Kör Misto", "Seyit Rıza", "Şeyh Sait" isimlerini onun söylencelerinde duyuyor.

Küçük gözlerini bu altmışlık dervişten ayırmıyor. Onun anlattıkları karşısında kimi zaman dehşete düşüyor, korkuyor. Annesinin dizleri dibinde büzülüyor. İçi daralarak dinliyor Kör Şahin'i.

Gurbet o zamanlar Kör Şahin'in yenilmiş, onurlu bir asi olduğunu bilmiyor henüz.

Kör Şahin, Şeyh Sait isyanına bizzat katılmıştır. O nedenle Şeyh Sait'i anlatırken çok uzaklara dalıp gidiyor. Onların zulme karşı başkaldırılarını, kahramanlıklarını, yaşadıkları ihanetleri anlatıyor anlatıyor... Kürtlerin hiç bitmeyen umutlarını iç çeke çeke anlatırken, şalvarının cebinden eksik etmediği bembeyaz mendili ile her iki gözünü siliyor. Yenilmiş yaşlı Kürt isyancı Gurbetelli'ye tarih ve savaş dersleri veriyor. Şeyh Sait ordusuna katıldığı günü ve daha sonrasını.

"Şeyh Sait Palu'dan ulak gönderdi. Ulak, Şeyh'in mesajını taşıyordu. Bugünkü gibi hatırımda. Dünyalar yakışıklısı bir gençti. Uzun, filinta gibi. Alnında ve dudağının kıyısında siyah benler vardı. Kulağının arkasına doğru taradığı uzun saçları, kekkik kanadı gibiydi. Siyah bir şalvarı ve yeleği, beyaz bir gömleği vardı. Yeleğinin cebinde köstekli saati, sağ kalçasının üstünde parlak kabızlı bir tabancası vardı. Ayağına, diz altına varan siyah deriden yapılmış bir çizme geçirmişti."

Köyün gençlerinden dokuz Murat Suyu'nun kenarında heyecan ve coşku içinde Şeyh Sait'in talimatını dinlemektedirler. Kör Şahin, namrudan dolma çiftesi ve dededen kalma palası ile emre amade bir isyancıdır artık. Arkadaşlarının tamamı çocukluk, gençlik tanıdıklarıdır. Onlara da, kendisine de güvenir. Çoğunun bıyığı terlememiştir henüz. Birbirlerine bakıp gülümsemektedirler.

Ulak, Şeyh Sait'in mesajını okumaya başlar: "Türk devleti bize, Kürtlere karşı büyük oyunlar tezgahlamaktadır. Askeri güçlerini Diyarbakır, Harput, Palu ve Genç yönünde takviye etmektedirler. Yakın bir tarihte bize saldırımları kuvvetle muhtemeldir. Vatanımız, namusumuz ve hürriyetimiz büyük bir tehlike ve tehdit altındadır. Namusu, vicdanı ve şerefi olan hiçbir Kürt bu saldırılara karşı sessiz kalamaz. Gün Kürtlük, mertlik ve yiğitlik günüdür! Eli silah tutan herkes yanımızda yerini almalıdır." Ulak mesajı okurken, bir elindeki kağıda, bir de kendisini dikkatle dinleyen gençlerin gözlerinin içine bakmaktadır. Arada bir tabancasını düzeltmektedir.

Kör Şahin bu isyanı iç çeke çeke, bazen ağlayarak anlatır. Dağlarda geçirilen günler... Açlık, soğuk, umutsuzluk bir parçası olur onların. Gurbet dikkatle dinliyor anlattıklarını. Bir yandan da annesini izliyor. Annesi, gecenin ilerleyen saatlerinde külleri karıştırmaktadır. Soğuyan küllerin arasından tektük kıvılcımlar çıktığında oda aydınlanmaktadır. İsyân başladığında herkes umutludur. Türk ordusunun yenilgiye uğratılacağı konusunda kimsenin kuşkusu yoktur. Öyle ki Şeyh Sait kuvvetleri Elazığ'ı Palu'yu, Diyarbakır'ı ve Genç'i düşürdüklerinde Kör Şahin, nişanlısı Zahide ile evlenecektir. Şahin o zaman kör değildir.

Kör Şahin iç çeke çeke anlatır. Sonra bilinen son. İhanetler ve birleşememe... Yenilgi ve esaret.

Küçük Gurbet Diyarbakır surlarının altındaki onlarca darağacını anlamaz önce. Sonra dik, mağrur ama yenik bedenleri ile Şeyh Sait ve diğer isyancılar görünür. Şahin bu bölümü anlatırken dağdan inen kurtların köye yaklaştıkları, köpeklerin havlamalarından anlaşılmaktadır. Gurbet'in yüreği, daralır. Şeyh Sait'in söylediklerini anlamaya çalışır. Şeyh Sait asılmadan önceki ve onurlu yaşamının son sözlerini söylemiştir: "Kürt halkının bir gün mutlaka kazanacağına inanıyorum. Biz yenildik, ancak torunlarımız intikamımızı alacak." Zaman 15 Şubat 1925'tir. Gurbet Kör Şahin'e sokuluyor ve soruyor:

- Torun ne demek?

Kör Şahin sevgi ile gülümsüyor. Sıcak ve sevecen bir ses tonu ile yanıtlıyor Gurbeti:

- Sensin yavrum diyor ve anlatmaya devam ediyor: "Yeniliden sonra altı ay dağlarda kaldım. Türk askerleri dağ taş bizi arıyorlardı. Elazığ, Palu, Bingöl ve Genç arasında gidip geldim. Köye döndüğümde genç arkadaşlarımdan hiç kimse yoktu. Çünkü tamamını öldürmüşlerdi. Zahide'nin de kaybolduğu söyleniyordu. Hepsi köyümüzün gençleriydi, çocukluk arkadaşlarımdı. İsyân günlerinde omuz omuzaydık ve umutluyduk. Savaşık hem de ölümüne... Şeyhimizin yakalanma haberi geldiğinde bir birimize sarılıp ağladık. Artık çaresizdik ve yenilmiştik." Gurbetelli isyan masallarını dinledikçe heyecanlanıyor. O da giriyor bu öykülerin içine. Kör Şahin'le beraber o da savaşıyor kötü adamlara karşı.

Kör Şahin, Seyit Rıza'nın kahramanlıklarını, Bese'yi anlattıkça Gurbetelli'nin yüreği ağzına geliyor. Seviniyor, uçacak gibi oluyor. Sonra bir kez daha ihanetler ve yenilgi sahnesi... Kör Şahin sağlam gözünden akan yaşlara engel olamıyor. Dağlardan inen aç kurtlar Murat Suyu'nun kıyısından dolanıyorlar Ziver'in etrafında. Ziver'in köpekleri telaşla havlamaktadırlar.

Kör Şahin ve Gurbet, ikisi de el ele Elazığ Buğday Pazarı'na gidiyorlar. Tarih 18 Kasım 1937'dir. O gün hava güneşli, gökyüzü atlas gibidir.

Seyit Rıza, oğlu Reşit Hüseyin, Yusufan Aşireti'nden Kamber, Kureysan Aşireti'nden Hüseyin Ali ağalar arkadan elleri bağlı, tek sıra dizilirken, kendileri için hazırlanan onbir idam sehpasının karşısına. Hükümet yetkilisi idam fermanını okur: "Memleketimizin bu müstesna parçasında siz bir avuç asi, Kürtlük meselesinden bahisle teşkilatlanarak cumhuriyetimize karşı bir isyan başlattınız. Bu isyan, memleketimizi bölme gayesinde idi. Çok şükür ki askeri kuvvetlerimiz, bu belayı bertaraf ederek ezmişlerdir."

Önce Seyit Rıza'nın oğlunu asarak kendisine seyrettirirler. Şeyit Rıza ve onbirler büyük bir sükunet ve soğukkanlılık içinde, dikbaşlı, çevredeki insanları izlemektedirler. Yüzlerinde en küçük bir korku veya pişmanlık belirtisi yoktur.

Gurbet korku ile Kör Şahin'e sokulur. O da kocaman ve sıcak elleri ile Gurbet'in elini sıkar.

Gurbetelli, Seyit Rıza'nın son sözlerini kelimesi kelimesine kaydeder küçük beynine. Ak sakallı, mağrur komutan tok bir sesle haykırır: "Zulümdür! Bu yaptığınız zulümdür! Bugün idam edileceğiz. Ama inanıyorum ecdadımız bir gün mutlaka hesabını soracak sizden. Ve bu nedenle gönül rahatlığı ile hayata veda ediyorum." Şeyit Rıza dimdik yürüyor idam sehpasına. Yüzü örtülü cellat davranmadan, bir tekme ile yıkıyor tabureyi.

Bu nedenle Gurbetelli Elazığ'ı sevmiyor. O tarihten sonra kendisine sorulan yüzlerce "nerelisin?" sorusuna ya "Bingöllü" ya da "Paluluyum" yanıtı verdi.

Gurbetelli ile Kör Şahin acılar içinde Ziver'e döndüler. Yolda Gurbet Kör Şahin'e bir soru sordu:

- Ecdat nedir?

Kör Şahin sevgi ile gülümsedi. Yumuşak ve güven dolu bir sevecenlikle:

- Sensin yavrum dedi.

Köpeklerin canlıra havlamalarından, aç kurtların Ziver'e girdikleri anlaşılmaktadır.

Kör Şahin, Rus askerlerinden kalma kalın kaputunun cebinden kavalını çıkıyor. Önce hareketli bir melodi ile bir giriş yapıyor. Ardından derin bir hüznün melodileri... Kaval adeta ağlıyor. Gurbet daha fazla dayanamıyor, anasının dizinde uyuyor.

Bir gün Ziverlilerden biri bir soru sordu K r  ahin'e.

Dedi ki:

- Sen neden evlenmedin?

K r  ahin gözlerini karşıdaki duvara çevirdi. Çok uzaklara bakıyordu. Duvarın dışındaki her şeyi görüyordu, çünkü bakışları duvarı delemek kudreteydi... Derin bir hüznün çizgileri kapladı yüzünü.

Acı bir tebessümle yanıtladı soruyu:

"Birlikte sava t ğım arkadaşlarımdan hiçbiri geriye dönmedi. Oysa isyan ba larken söz vermiştik birbirimize. ' lsek de kalsak da beraberiz' diye. Onların da geleceğe ilişkin güzel hülyaları vardı, umutları vardı. Düşman hepsini tuz-buz etti. D  mana gücüm yetmezdi biliyordum ama kendi nefsim'e hükmettim. Ve arkadaşlarıma ihanet etmedim."

Gurbetelli bu ilk öğretmenini hiç unutmadı. Onun derin konuşmalarını, i   ek  lerini, bembeyaz mendili ile gözyaşlarını silmesini ve kavalı ile ağıtlar yakmasını unutmadı. İlk felsefe düşüncelerini bu bilgeden aldı.

Almanya'nın ürettiği leopard tanklar saatte 90 kilometre hız yapabiliyor.

Gurbetelli'yi KDP'li pe mergelerin koordine ettiği, Türk askerlerinin kullandığı Alman yapımı leopard tanklar vurdu.

Gurbetelli Çukurova Üniversitesi Kimya Fakültesi'ne rahatlıkla girdi. O, yery zindeki elementleri, bileşikleri, eriyikleri, gazları, metalleri hem merak ediyor, hem de onlarla meşgul olmayı seviyordu.

Üniversite yılları fırtınalı yıllardı. Kürdistan'ın dört bir yanından gelen Kürt gençleri yoğun bir biçimde Kürtleri ve Kürdistan'ı tartı ıyorlardı. Gurbetelli onların arasındaydı. Be ik i Hoca'nın tüm kitaplarını bir çırpıda okuyordu.

Okudukça hem  a kınl ğı hem kini artıyordu.

Hem  zg rl k, hem düşman, ikisi de  ırl  lıcak orta yerdeydi. K r  ahin'in uzun kı  gecelerinde anlattığı tüm masalları Be ik i Hoca bilim yöntemi ile birer birer doğruluyor, gözler önüne seriyordu.

Okulu birincilikle bitirdiğinde k rs  başkanı onu üniversitedeki kimya bölümü asistanlığına önerdi. Yapılan yazılı ve sözlü sınavları kazanan Gurbet artık üniversitede  ğretim görevlisiydi.

Bu durum, düzen sınırları içinde, düzen kadınının uğrunda çok şeyleri feda ettiği halde ulaşamadığı cazip ve popüler bir statüydü. Gurbetelli'nin önünde doktorluk, doçentlik ve profesörlük gibi kariyerler, ayrıcalıkların yolu açılmıştı.

Ancak Gurbet, sahte hizmetlerin aydınlatığı bu karanlık labirente girmede.

Onun yüreği ve beyni özgürlük yolculuğu için çarpıyordu.

Gurbet okulda en çok laboratuvarı seviyordu. Maddenin sonsuz devinimini, duyarlılıklarını, değişim ve tepkilerini büyük bir merakla izliyor, bilinmezlikleri çözmeye çalışıyordu.   te yine böyle bir gün k rs  başkanı, onun üniversitedeki hocası, ona: "Senin laboratuvarı bu kadar sevmen bilimadamı olman için ilk koşul. Ancak unutmamalısın ki öğrendiklerini başkaları ile payla madıktan sonra hiçbir anlamı olmaz."

Gurbetelli bu sözleri basite almadı. Düzen  niversitesinde bir düzen adamının söylediği doğruları yaşamı boyunca hiç unutmadı.

Alman devleti, satışlar dışında, Türk devletine çeşitli silahlar ve leopard tanklar hibe ediyor.

Alman yapımı leopard tanklar, paletleri üzerinde veya paletleri ile birlikte, yüz seksen derece kendi ekseni etrafında dönebiliyor.

Üniversiteli araştırma görevlisi Gurbet'i, KDP'li pe mergelerin koordine ettiği, Türk askerlerinin kullandığı Alman yapımı tanklar vurdu.

Ortada bir halkın zaman a ımına uğratılmış tarihi, alacakları, k llenen hakları ve sorulacak büyük bir hesabı vardı.

Gurbetelli insandı, K rtt  ve kadındı. En çok da onun alacakları vardı.

Kürdistan  zg rl k mücadelesinin uzak bir izleyeni, sıradan bir sempatizanı olmak yerine,  zg r bir kadın olarak bu y r  te onurlu bir "yolcu" olmaya karar verdi.

 ukurova'daydı, halkının içinde. K r  ahin'in yıllar önce anlattıklarını yeni bir dille anlatıyor, anlatıyordu... Onlar artık masal olmaktan çıkmış, yakıcı gerçekler olarak halkın huzuruna çıkıyordu.

O ate le oynuyordu. Hırsız, katil ve  rz d  manlarından hesap istiyordu. Yakalandı, i kencelerden sonra tutuklandı ve Malatya Cezaevi'ne hapsedildi.   ya da onlar Gurbet'i tutukladıklarını sandılar. 

Onunla Malatya Cezaevi'nde k  k bir odada kar ıla tım ilk kez. Kilim desenli kazağı, kot pantolonu, kısa kesilmiş saçları ve  atık ka ları ile sonderece ciddi duruyordu. Genç yüzünde ya lı çizgiler, alnında derin kırık lıklar vardı. Endi eli bir ses tonu ile "... bunlar çok tutarlar mı?" diye sordu. Bu soruya ne cevap verdiğimi hatırlamıyorum. Ke  e deseydim ki, onlar tutamaz seni, sen efsunlusun. G r nt nle aldattırken onları, ger eğinle bir hançer gibi saplanır durursun "hırsız, katil ve  rz düşmanları"nın yüreğine.

Alman yapımı leopard tanklar atmış derece eğimli yoku ları tırmanabiliyor. Suyun altında dört metreye kadar  alı abiliyor.

Devrimci tutsak Gurbet'i, KDP pe mergelerinin koordine ettiği, Türk askerlerinin kullandığı Alman yapımı leopard tanklar vurdu.

1993 yılında yayımına bir süre ara veren günlük  zg r Gündem gazetesinin yeniden çıkma hazırlıkları sürüyor. Yeni yayın kurulu ve yeni yapılanma hazırlıkları tamamlanıyor.

Kısa sürede gazetenin iskeleti oluşuyor.    aylık hazırlıklar belli bir düzeye kavu uyor. Gurbetelli yeni gazetenin genel yayın yönetmeni oluyor.

Gazete bir fabrika gibi, cıvı cıvı. Onsekiz, yirmi, yirmibir yaşındaki gençler büyük bir coşku ile ko u turuyorlar.

 Bu gencecik delikanlılar ve kızlar daha sonra katledilenler. Adları Ferhat'tı, Nazım'dı, Aysel'di, Safetti, Ersin'di, Adnan'dı, Orhan'dı ve daha onlarcaydılar. 

Gurbet Türkiye'deki tüm dürüst, namuslu, vicdan sahibi aydınların yeni gazetede yazmasından yana. Bunun için uğra ıyor, görüşmeler yapıyordu.    nk  Türkiye'nin koyu karanlığında bunlar bir avuç aydınlıktılar. Umuttular, karde liktiler, dostluktular ve barı tılar. Adları Haluk Gerger'dir, Ragıp Duran'dır, Yalçın K  k'tür, Ertuğrul K rk li'd r, Ragıp Zarakolu'dur, Murathan Mungan'dır, Sungur Savar'dır, Ercan Kanar'dır,  lkay Akkaya'dır, Ferhat Tunç'tur, Akın Birdal'dır ve diğerleridir. 

Tüm  alı anlarda bir coşku, bir heyecan... Herkes ko u turuyor. Gazetenin sayfa düzeni, logosu, maketleri hazırlanıyor. Sayfa editörleri ve sayfa sekreterleri saptanıyor. Prova gazetesinin ilk sayısı değerlendiriliyor.

Gazetenin imtiyaz sahibi Yaşar Kaya tüm çalışanlara hitaben yaptığı konuşmada gazetenin fonksiyonlarını ve önemini, Kürtlerin de -ne mutlu ki- kendi günlük gazetelerini çıkardıklarını belirtiyor.  laveten bu devleti iyi tanıdığını; böylesi bir gazeteye tahammül edemeyeceklerini belirtiyor.

Konu masını "...Fini i belli olmayan ama onurlu bir maraton ko uyoruz." sözleri ile tamamlıyor.

Gurbet bu konuşmaları hiç unutmuyor.

Gazetenin  ıkı  reklamında "gerçekler karanlıkta kalmayacak" sloganı kullanılıyordu. Öyle de oldu. Haberleri yorumları ve resimleri ile ceberrut devlet teşhir edildi. Özgür Gündem yalan kalelerini bir bir yıkan asi bir sesti, aykırıydı. Ve haykırıyordu.

Her güzelliğin, her doğrunun, her yiğitliğin bir bedeli vardı. Ve gerçek uğruna bu bedel  denmeliydi. Onlarca arkadaşımız katledildi.   Katillerin tamamı kırvatlı ve üniformalı idi. Tümü bakan, vali ve emniyet m d r yd ler. Ve insan kılığındaydılar. 

Gazetenin dağıtımı engelleniyor, muhabir ve çalışanları bir bir gözaltına alınarak tutuklanıyordu. Basın Konseyi Başkanı Oktay Ekşi, Musa Anter ve Basın Şehitleri Ödülü Töreni'ne gelmişti. Kendisine gazete üzerindeki korkunç baskıları anlatarak, Basın Konseyi'ne yapılan başvuruların sonuçsuz kaldığını belirttik. Oktay Ekşi çok kısa konuştu. Dedi ki: "Çocuklar gazetenizi izliyorum, anlattıklarınızı da biliyorum. Ancak siz devleti hiç anlamamışsınız."

Konuşma bitti. Gurbet "Adamın ne demek istediğini anladın mı?" diye sordu. "Çok iyi anladığımı" belirttim.

Basın Konseyi Başkanı, devletin bizim arkadaşlarımızı öldürme hakkı olduğunu anlatmak istiyordu. Gurbet bu sözleri de hiç unutmadı. GZalimin zulmü varsa, yoksulun da ahı yetmezdi. Yiğitçe bir kavga çirkinliklerin, kahpeliklerin kapısına kilit olabilirdi.Ğ

Sultanahmet'teki Yeşilev'de bir sohbet. Büyük yazar Yaşar Kemal'le aradabir yaptığımız görüşmelerden biri... Yaşar Kemal'in kahkahaları çınlatıyor ortalığı. Adana ağzıyla ve çok rahat konuşuyor. Gurbetelli'yi baştan aşağı süzüyor. Bir saatlik görüşme sözleşmemiz Ğher seferinde bir saatliğine sözleşiyoruz, ama her görüşmemiz en az dört saat sürüyorduĞ, uzadıkça uzuyor. Gurbet, ona "Yaşar abi" diyor. O da "karakız" diyor. "Bir kadın, hem de Kürtlerin çıkardığı bir gazetede yayın yönetmenliği yapıyor. Belli ki Kürtler artık eski Kürtler değil" diyor Yaşar Kemal. Gurbetelli bu sözlerin Kürt tarihinin köklü bir eleştirisi ve aynı zamanda umut vaadeden vurgularına sahip bulunduğunu belirtiyor. Gurbet Kürt kadınının ve Kürt ulusunun yaşadığı altüst oluşu sakın sakın anlatıyor. Diyor ki büyük yazar, "Musa Anter dostumdu, çok yakın arkadaşımdu, onun rüyaları gerçekleşiyor, bu duruma seviniyorum" kalkıyoruz. Karşılıklı birbirimizle "görüşürüz" diyoruz. ĞYaşar Kemal 'karakızı' hatırlıyor mu h%ol%o? Onu Alman yapımı leopard tankların vurduğunu duydu mu acep?Ğ

Alman devleti, Türkiye Cumhuriyeti'nin Avrupa Topluluğu'na katılmasına karşı çıkıyor. Gerekeç olarak da TC'nin, Kürt sorununu çözmemesini gösteriyor.

Ama Alman devleti, ürettiği leopard tankları Türkiye'ye hibe etmeye devam ediyor. Bu tanklar Kürt halkına karşı kullanılıyordu.

Özgür Gündem gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Gurbetelli'yi KDP peşmergelerinin koordine ettiği, Türk askerlerinin kullandığı Alman yapımı leopord tankları vurdu.

Yirmişi aşkın cinayetler, elli civarında tutuklama ve yüzleri aşan dava sonucu devlet, Özgür Gündem'i kapattı. Kürtler, düzenin yasaları içinde ve o sınırlarda dahi yasadışı ilan ediliyordu.

Türk devletinin faşist realitesini daha fazla zorlamanın gereği yoktu. Zaten bir şey de değışmezdi. Gurbetelli'nin kafası karışık değildi.

Kararını verdi ve çekip gitti...

Savaş giderek kızışıyordu. O, Akademi'ye gitti. Eğitimini tamamladı. Bir yandan savaş büyüyordu, diğer yandan kadın ordulaşması ve YAJK çalışmaları gelişıyordu. Bu oluşumda da mutlaka yerini almalı, çalışmalara katılmayıldı.

Gurbet okudu, yazdı, tartıştı, eleştirdi, eleştirildi...

Gurbet Ortadoğu'nun en sıcak demircisine örse oturdu, dövüldü. O'na su verildi ve çelikleşti.

Ülkeye dönüş zamanıydı.

Özgürlük mücadelesinin başlangıcından onyediyıl sonra, 1995'in başka bir Onbeş Ağustos'unda Gurbet ülkeye dönüş heyecanı içindeydi.

"Parti Önderliği'ne, devrim şehitlerine, Kürdistan halkına ve dünya ilerici insanlığı"na söz verme töreninde Ulusal Önder O'na; "... Senin anlama, kavrama sorunun yok. Başarmaman, büyümemen için öyle ciddi engellerin de bulunmuyor. Şimdiye kadar Gurbetelli'ydin, bundan sonra Vatanelli olmak yaraşır" demişti.

Gurbet, Bilge Komutan'ın bu sözlerini hiç unutmadı.

Gurbet, hasrete, yüreğinin derinliklerindeki ince-derin son vermeye gidiyordu. KÖr Şahin'in, çocukluğunda ona anlattığı acımasız düşmanlarına vurmaya gidiyordu. Yüreği Ko Spi'nin zirvelerinden Murat Suyu'nu doya doya seyretmenin heyecanı ile çarpıyordu.

Alman devleti, Avrupa Topluluğu'na Türkiye'yi kabul için, TC'nin Kürt sorununu çözmesini istiyor. Öte yandan Türkiye'ye üç milyon mark tutarındaki leopard tanklarından hibe ediyor. Bunun anlamı, "Kürt sorununu çöz de nasıl çözersen çöz"dür. Almanya çekincelerini, Kürtlerin doğal-meşru ve insani haklarını istediği için değil, istikrarsız hali ile Avrupa Topluluğu'nu da rahatsız edeceği için istikrarsızlığı çözmesini istiyor.

Kadın ordulaşmasının yiğit komutanı Gurbet'i, KDP peşmergelerinin koordine ettiği, Türk askerlerinin kullandığı, Alman yapımı leopard tanklar vurdu.

Gurbetelli ile son kez şehit düştüğü gün karşılaştık. Akşama kadar koyu bir sohbetin içine girdik. Son Güney savaşını, basın faaliyetlerini, şehit yoldaşları ve kadın özgürleşmesini anlatıyordu. Onu hiç bu kadar sevinçli, heyecanlı ve coşkulu görmemiştim.

Son çaylarımızı içtikten sonra, güçlü bir tokalaşma ile vedalaştık. İkimiz aynı anda "görüşürüz" dedik. Bütün vedalaşmalarda birbirimizde böyle sözler söylüyoruz. Oysa bütün vedalaşmalarda bir meçhul saklıdır. Bu kirli, bu haksız ve Kürt halkına dayatılan savaşta onlarca insanla imkansız ayrılıklar yaşadık.

Alman devleti, leopard tankların üretimine devam ediyor ve bu tanklardan bir kısmını Türkiye'ye bedava veriyor. Alman yapımı leopard tanklarının yüreği yok.

Gurbetelli'nin kocaman ve tertemiz bir yüreği var. Sevgili yoldaşım Gurbet'i, KDP peşmergelerinin koordine ettiği, Türk askerlerinin kullandığı, Alman yapımı leopard tanklar vurdu.

Sevgili Gurbet; sevgili yoldaşım:

Bu bir anı yazısı değil. Bu bir haber.

"5 N-K" kuralının tüm öğelerini içeriyor. İlk baskıya yetiştirmeye çalışacağız. Yurdusev, başlığımı beğendi. Gültan biraz kısaltmamı istiyor. Ebru, Mahmut ve diğer editörler Kalaşnikoflu ve kipatlı bir fotoğrafını arıyorlar. Ali Rıza, "acele edin, hatları kaçırmayın" diyor. Yaşar Kaya'nın gözleri dolu dolu, "bu kaçınıcı?" diyor. Dokunsan ağlayacak, bahane (!) arıyor.

Sen de masanda oturmuş gülerек bizi izliyorsun. İlk baskıyı yetiştirdik mi, hep birlikte Ali abinin taze dem çayını yudumlayacağız.

Biliyorum o ağız dolusu gülcüğüne; "şakaydı tüm bunlar, özgür kadın, devrimci bir insan ölür mü hiç?" diye soracaksın.

Ferda Çetin
Zap-Metina

"PKK'de buluşalım"

Siz Yerr'i bilmezsiniz. Nereden bileceksiniz ki bu küçücük gömmeyi? Yerr, Çewlig'e (Bingöl) bağlı küçük ve Ziverlilerin sürekli olarak kullandığı bir yayla, bir geçici yerleşim birimidir. Etrafı dağlarla çevrili ve kale görünümündeki bu gömmeye, şimdi Kürt halkının düşmanları tarafından viraneye çevrilmiş olan köyüm Kelaxi'den dik bir şekilde aşağıya doğru, 1000 metre kadar indiniz mi, vardınız demektir. Murat Suyu'nun şekillendirdiği küçük bir platoya bakan ve Ko Spi'yi oluşturan tepelerden birine sırtını dayamış kuytu bir köşedir Yerr. Çevresindeki dağlar koyu meşe ormanları ile kaplıdır. Önünden uzanan ve Çirrêxirab (Suveren) istasyonuna doğru giden Elazığ-Van tren hattından geçen trenler gömme halkının her zaman merakla seyrettikleri bir yeniliktir. Bu tren hattını biraz geçtiniz mi bütün ihtişamıyla akan Murat Irmağı'nın kıyısındanansınız demektir.

Ziverli Heci Celil Millon, aile olarak bize ait olan bu gömmeyi bahardan güz aylarına kadar "ware" olarak kullanırdı. Hevi'nin ağabey dediği Hevi Mehmedi Millon ile evli olan büyük halam Zeynep de yıllık hayvansal gıdasını aynı "ware"de üretti. Zeynep hala, ailem 1925'teki katliamdan dolayı büyük baskılar altına girdiğinde ayakta kalmasını bilen yiğit bir kadındı. Ailenin geride kalan çocuk yaştaki erkeklerini her türlü baskıdan korudu, yetiştirdi. Yerr'deki "Peleng"i oluşturan tüm kadın ve çocuklar ona "Niyaca Zeynep" yani Zeynep yenge derdi. Korkarlardı da ondan. Zeynep yenge onlara Kur'an okumayı öğretir, terbiyeleri ile ilgilenirdi tek tek. Karın yağmadığı mevsimlerin çoğunu orada geçiren aileler, kışın ise Ziver'e dönerlerdi. Bazense hasat mevsiminde erkeklerle yardım için köye dönlüdüğü olurdu. Fakat kış aylarında her ailenin birer ferdi orada kalarak kışı hayvanları ile birlikte geçirirdi. Heci Çelil'in de bir oğlu, ki ekseri Mehmet olurdu bu, kış aylarının çilesini Yerr'deki gömmesinde doldururdu.

Zamanla yetmez hale geldi bu diyarlar ailelere. Gurbet ellerde aramak zorundaydılar risklerini. Heci'nin büyük oğlu Hasan, onlara Almanya'nın yolunu açan ilk insan olmuştu. Ardından Hüseyin gitti. Sonra da Talib... Giden her Ziverli, eşini ülkede bırakarak vuruyordu kendisini yollara. Büyük bir özveriyle çalışıyorlardı yad ellerde. Emekçi Talib Ersöz, bir gün eşinin yazdırdığı ve her satır hasret kokan bir mektup aldı. Bir kızları olmuştu. Babası gurbet elde bulunan tombul ve oldukça güzel bir kız çocuğuydu bu. Adını babasının gurbette çile doldurmasından dolayı "Gurbetelli" koydular

Küçük Gurbet babasız büyümeye mahkumdu. O da Yerr'deki diğer çocuklar gibi Zeynep halanın müdahalelerinden nasibini alıyor, şekilleniyordu. Büyük yengesiydi o! Ne dese o olurdu kuşkusuz...

Gurbetelli büyüme çağını hep bu gömmede geçirdi. Siyaset, onun bulunduğu ortamda çok konuşulan olguların başında geliyordu. "Kürt" kelimesi, "Melle Mistefa Hareketi", "talebe eylemleri", "Türkeşçiler" gibi kelimeler sık sık kulağına çalınıyordu bu afacan çocuğun. Sürgün görmüş ve Misto Kemal'e karşı silah kullanmış olan Babam Abdülhamit'in tüm bölgenin siyasi fikri gelişmesi konusundaki çabaları en fazla Ziver'i ve orada da Gurbetelli'nin ailesinin mensup olduğu "Millon" klanını etkilemişti. Gurbetelli konuşulan siyasi konulardan bir şeyler seziyor fakat doğru dürtüst bir anlam veremiyordu.

Gittiği Adana'da daha da berraklaşacaktı düşünceleri. Türklerin o aşağılayıcı bakışları ile daha somut bir şekilde karşılaştığında bir bilinç sızması geçirdi. Fakat ne yapacağını, nereye yöneleceğini h%ol%% bilmez durumdaydı.

Arkadaşları tarafından çok sevildi Zeynep. Yüksek tempolu bir çalışma düzenine derin ve başarının anahtarını yakalayan bu Yerrli bayan, kısa bir süre içerisinde yükselmeye başladı. Ben ülkeye, yani gerillaya misafir olmaya gittiğimde onun da bana ev sahipliği yapacağını hiç tahmin etmemiştim. Metina'da karşılaştık ilk olarak. Cephe birliklerinin yönetim kadrosundaydı. Komutan Abbas ve Ari ile birlikte oraya gelmişti. Bu gelişleyle hem bana merhaba diyecekti, hem de cephe birliğinin Metina biriminde baş gösteren yönetim ile ilgili bir sorunun haline yardımcı olacaktı.

Yerr'de görmüştüm onu son olarak. O zamanlar küçücük bir kız olan Gurbetelli, şimdi Güney mıntkasında bilinç dağıtan, sorun çözümleyen, yetkin bir gerillaydı artık. İçimden geldiği halde ona o Yerr'deki çocuk imiş gibi davranamıyor, aramıza mecburen saygılı bir mesafe koyuyordum. Eski hayatındakileri çok az soruyordu. Ailesini hiç sormadı. Böylesi düşünceleri zayıflık olarak sayıyordu herhalde. Bana bile fazla yaklaşmıyor, diğer gerillalar tarafından hemşehricilik olarak yorumlanır veya kötü örnek olur gerekçesiyle sınır koyuyor gibiydi.

Ama çok yüksek bir tempoda çalıştığını gözlerimle gördüm. Bir gün Metina'dayken ertesi gün Doğu Gare'de, bir başka gün ise Xakîrkê'de olabiliyordu. Görev neyi emrediyorsa onu yapıyor, nereyi gerektiriyorsa oraya koşuyor, olmazsa görev yaratıyordu. Az ile yetinmiyordu Zeynep. Kelimenin tam anlamıyla mükemmeldiydi.

Onu en son Batı Gare'de gördüm Orada başgösteren problemlere boğulmuştu. Kimseyi kırmadan ama taviz de vermeden problemleri çözümlmek her babayiğitin karı değildir. İşte Gurbetelli bunu başarmıştı. Ben ayrıldıktan sonra savaşçı birliklere katıldığı anlaşılıyor. Hiyanetin Türk Ordusu ile Güney'i yaktığı günlerde gövdesini "bu hayasızca akın"a siper etmişti. Bir grup bayan arkadaşı ile bir kuşatmayı yarmak için harekete geçmiş, fakat teknoloji kullanan düşmanın kallesçe hazırladığı bir tuzağa düşerek vatan topraklarındaki sonsuz istirahatlerini başlatmışlardı...

Yücel, Adana günlerinin başından beri hiç de babasının o işbirlikçi, çirkin yolunda yürümedi. Çok hızlı bir değişim yaşadı Adana'da. Fakülteye başladığı ilk günlerden itibaren Kürt ulusalcılığıyla tanıştı. Bu ulusalcılığı en akılcı bir şekilde yürüten PKK'yi keşfetti ve "işte yol diye buna derim ben" diyerek balıklama daldı mücadeleye. Fakat omuz vermek yetmiyordu Yücel'e. İçini her an kemiren bir duygu vardı. Yetersizdi yaptıkları! Daha daha diye geçiriyordu içinden. O, artık hareketin ta kendisi olmak istiyordu. Oldu da!

Dağların yolunu tuttuğunda arkadaşları onun ne denli kararlı bir gerilla olacağını ilk anda fark ettiler. Görev tevdilerindeki tereddütsüzlüğü ile ismini de bulmuştu: Rüstem... Evet, Yücel Zeydan sayfasını kapatmış, kökünü Kürt mitolojisinden alan Zal'ın oğlu Rüstem'in ismini seçmişti gerillada. Rüstem gerillada hem arkadaşları, hem de komutanları tarafından çok seviliyordu. Hızla gelişti. Kısa bir süre içerisinde babasının korkulu rüyası haline gelmişti. Evet, istediği gibi olmamıştı, ama oğlu çok iyi yetişmişti doğrusu.

Kendisine Doğu Gare'de misafir olduğum zaman, oradaki cephe birliğinin yönetim organındaydı. İçi içine sığmayan bir insan olduğunu daha ilk bakışta anlamıştım. Bana onu, "işte serokcaş Mustafa Zeydan'ın oğlu" diye tanıttı arkadaşları. Fakat o, bir babanın veya kötü bir geçmişin mirasçısı olmak yerine, hiçbir eziklik hissetmeyen, ulusuna ve ülkesine en iyisini sunmaya çalışan bir gerillaydı. Oradaki herkes gibi. Rüstem'de olağanüstü bir hava vardı yine de. Sanki çok mesafe kaybetmiş de arayış kapatmaya çalışan bir yarışçı gibiydi. Bana bile PKK propagandası yapıyordu. Doğu Gare'deki misafirliğim sona erip oradan ayrıldığım zaman küçük bir tepeciğin üstündeydi. Artık boyuna slogan atıyor, silah sıkıyorken o, "PKK'de buluşalım!" diye bağırıyordu... Son kez döndüm ona ve "evet, PKK'de buluşalım!" dedim. Sevgili Rüstem'in bu ateşli fotoğrafını hep taşıyacağımı biliyorum.

Geçenlerde onun da kalleşlerin öncülük ettiği Güney Savaşı'nda şehit düştüğünü duydum. Şimdi sessizce intikamının alınmasını bekliyor.

Gewer'i bilirsiniz, hani Türklerin Yüksekova adını taktığı şu şirin hudut ilçesi. Yüksek bir platoda kurulu olan bu ilçe, kış aylarını çok sert geçirir. Serin geçen yaz ayları ise kaçakçılık mevsimidir. Bölgedeki Türk askerleri ile işbirliği yapan bazı köylüler bu kaçakçılık furyasında artıklarla yetinirken, son zamanlarda kontrgerillalaşmış bir ağa bu pastanın tüm dilimlerini kapıp götürüyor. İşte bu ilçenin asayiş merkezi neresidir diye sormayın. Tabii ki Xirwate köyüdür. Küçük tepelerin şekillendirdiği bir platoda yer alan Xirwate, bölgenin bu en zalim ağası, Mustafa Ağa'nın köyüdür çünkü.

Babası Kerem Ağa, Tınyanış mıntıkasında sadece bir ağa değil, hükümetle sürekli iyi ilişki içinde bulunmuş ve Özel Harp Dairesi'nin özel takdirine mazhar olmuş bir işbirlikçiydi. Onun yerini alan Mustafa Zeydan ise bir adım daha ileri atmış ve tüm bölgede etkisi hissedilen bir kontra şefi olmuştu. İstedğini vuruyor, istediğini sürüyor veya mallarına el koyuyordu da devlet denilen makina parmağını bile oynatmıyordu. Kısacası orası, derin devletin yerel merkezidir.

Odasında oturup sağa sola hava atan Mustafa Zeydan Ağa'ya bir gün eşinin bir oğul doğurduğu müjdesini getirdiler. Ağanın gözlerinde, etrafına belli etmek istemediği bir sevinç dalgası şöyle bir yükseldi ve kayboldu. Bu iyiydi işte. Oğlunu devletin istediği gibi yetiştirmeliydi. Zorla yamandığı bir başka ulusun en asli unsuru olabilmesi için gayret göstereceği bu oğluna bir de o ulusun dilinde isim verdi, Yücel. İyi bir çocukluk geçirdi küçük Yücel. El bebek gül bebek büyütüldü. Bir zulüm anıtı olarak yükselen Xirwate'deki evlerinde insanları nasıl korku içinde yaşatabileceğini, en yetkin hoca olan babasından öğreniyordu. Nasıl aşağılırsın insanları? Nasıl istifade edersin yılgınlıklarından? İnsanları iliklerine kadar sömürmek için neler yapılabilir? Bunların tümünü en ince ayrıntılarına kadar uygulamalı olarak öğreniyordu. Bu ortamda ilk ve orta öğrenimini bitirdi ve Adana üniversitesine girme hakkını kazandı. Baba evinden ilk ve belki de son uzaklaşmasıydı bu...

Gurbetelli çok çalışkan bir öğrenciydi. Orta öğrenimini bitirdiğinde üniversite giriş imtihanlarına katıldı ve Çukurova Üniversitesi'ne kolayca yerleşti. İşte bu üniversiteye girişiyle onda müthiş bir bilinç sıçraması yaşandı. Artık olaylar karşısında tavır alabiliyor, yerel gündemi kolaylıkla etkileyebiliyordu. Hele Eruh ve Şemdinli baskınlarıyla ilk kurşunun hedefe yöneldiği günlerde duyduğu heyecan sonsuzdu. Bilincini saran son toz kırıntılarının bu kurşunla dağıldığını hissetti. Sonra büyük bir arayışa girişti. Ulusu daha aktif olarak bir şeyler yapmak ve o kurşunu atanların yollarına devam etmesi için katkı sunmak ve harekete omuz vermek için yanıp tutuşuyordu. Özgür Gündem'i çıkaran insanlarla karşılaştığında bu fırsatı elde ettiğini anladı. O andan itibaren artık tutulmaz bir haldeydi Gurbetelli. Çok büyük bir performans sergiliyor, etrafındakilerde saygı uyandırıyor.

Fakat çok geçmeden Kürtlerin düşmanı olan rejimin yürütücülerini gazeteyi kapattılar. Gurbetelli orada kalamazdı artık. 1994'te Avrupa'ya geçti. Ama o, bu gelişmiş ve fakat Kürt insanını yozlaştıran dünyaya bir türlü ısınmadı. Babasının emekçi olarak, inşasına terini döktüğü Almanya dar gelmişti bu Yerrli bayana. Boğuyordu bu coğrafya onu. Dayanması mümkün değildi burada. Evet, evet gitmeliydi bu topraklardan. Yerr onu çağırıyordu... Atalarının mezarlarının bulunduğu yerlere gitmeliydi. Vurdu kendisini yollara yine ve soluğu ülke topraklarının özgür kesimi olan dağlarda aldı. Artık bir gerillaydı Gurbetelli. Hayatının en ciddi sınavını yaşıyordu. Bu arada yeni yuvasının kurallarına göre yeni bir isim alması gerekmektedir. Fazla aramadı bu ismi, büyük yengesi, yani halam geldi aklına. Türk askerlerinin her türlü baskısına alabildiğine direnen o kadının adını aldı tereddütsüz, Zeynep... ARGK gerillası Zeynep'di O...

İntikam! Bu kelimeyi hep kaba öldürme, asıp kesme olarak anırlar. Oysa ARGK'de intikam, inkarın inkarıdır. İnkarnın inkarı düşmana kabul ettirildiğinde, bu uğurda kaybedilmiş ve şehit düşmüş tüm nesillerin intikamı alınmış, kanları boş yere akmamış olacaktır... Önemli olan ulus olarak inkarın inkarını doğru kavramak, bu uğurda doğru ve topyekün mücadele şekillerini geliştirmektir.

İşte size ARGK gerillalarını en iyi tarif eden iki ayrı insan. Biri erkek, biri bayan... Biri alabildiğine Kuzeyli, diğeri Güneyli. Biri Kird (Zaza), diğeri Kurmanc... Biri bir işçinin çocuğu, diğeri zalim ve işbirlikçi bir ağanın. Bu, ulusallığın en iyi kompozisyonu değil midir?

Sıraç Bilgin

Bilirsin, bazı insanlar vardır, fikirler onları güzelleştirir. Ama sen, fikirleri güzelleştirip güzelde eksik olanı tamamlardın. Sadeliğin ve sevginin onurlu emekçisi, öfkenin ve başkaldırının uslanmaz bir savaşçısı olmaktan daha büyük bir umudun var mıydı sanki! İnsanlaşmanın, insan olmanın o sancılı serüveninde; sevgiyle ve cümle erdemleri, bir çocuk kadar masum ve bir direnişçi gibi amansız yüreğine sığdırabilmek için neler yapmadın ki... Ve sen, ihaneti tarihin yıkıntılarına gömmek ve halkının ve insanlığın kurtuluşunu müjdelemek için adadığın o soylu yaşamını, geleceğin özgür ve eşit çarpan kalp atışlarının kutsal senfonisine bir dinmez ezgi yaptın. Hani "şehadet haberlerini nasıl eder de özgürlük savaşçılarına yaraşır bir biçimde verebilirim?" diye saatlerce çabalar ve yine de hep "eksik kaldı" der, yoldaşlarına karşı o elzem duygularını istediğin gibi ifade edemeyişine isyan ederdin. Her defasında yüreğinden bir Ağır parçası kopardı da acını ve gözyaşlarını bir matem değil, zafer yemininin hüznü ama öfkeli bir çığlığı yapardın. En kara haber, en derin bir iç çekiş bile sende yeniden bir inanç ve savaşım azmini anlatan bir yoldaşa tebessüme ve gerçek savaş sevincine dönerdi. Hani, sürekli canlılığa ve umut saçan bir eyleme dönüşmeyen hiçbir söze itibar etmez, bitimsiz bir emekle zamanının her saniyesini yaratıcılık ve örgütleme için kullanarak en iyi ifade tarzını gösterirdin. Umut edilmeyecek hiçbir insan, umudu emeğe dönüştürülmeyecek hiçbir çaba yoktur, derdin. Ruhu ve benliği tükenmemiş her insan, ışıltısı kaybolmamış her canlı, senin için onurlu bir dava arkadaşlarına soylu bir başlangıç demektir. Gülüşünde çıplak ayaklı ve ağlayan bir çocuğun duvar diplerine sızan gözyaşları, eringin bir gerillanın ay ışığına yansıyan kıvancına katılır, orada yeni bir yaşamın tılsımlı gizleri aydınlanırdı. Mütevaziliğin; bir çocuğu okşamak kadar içten, bir tutsak yoldaşı ziyaret etmek gibi anlamlı olduğunu nasıl da derinden kazımıştın kişiliğine. İnsanı dinlemenin ve gerçekten anlamının bir ibadet olduğunu öğrettirdin, sonsuz sabrın ve acının çelikleştiği olgunluğunla. Kendine yabancılaştırmanın ve çürümenin kol gezdiği günümüz dünyasında, kendine ve halkına yakın ve yaraşır olmanın yüce bir sadelik olduğuna inanırdın. Bu yüzden düşüncelerindeki berraklık ve kararlılık davranışlarındaki samimiyet ve sevecenlik, o yoldaşa gülüşünden hiç eksik olmadı. Çünkü sen, onurlu ve soylu Kürt insanının, dağların özlemi ve özgürlüğüyle kucaklanmış sade bir efsanesindensin... Ve sen; "Dipsiz bir kuyuda irin saltanatım, diyen ve bir kez bile olsun ürpermeden, hatta hissetmeden ruhundaki utanç fırtınasını, kendi yavrusunu körpe bedeniyle beslenen..." ihanetin ve efendisi sömürgeci barbarlığın kutsal vatan topraklarından sökülüp tarihin yıkıntılarına gömülmesi için bu şanlı kavgaya baş koydun. Ve sen, halkının ulvi ve saklı güzelliğini yaşatmak, onun sonsuz sevgisi ve amansız savaşında varolmak için ölümsüzleştin. Ne kadar zor olsa da seni anlamak, seni ve Kürdistan devrim şehitlerini mücadelemizde yaşatacak, anılarınızla devrettiğiniz kızıl meşaleyi sonsuza dek taşıyacağız.

Sabri Ağır

Gurbetelli

"Gurbetelli ölmüş" dediler... İlk aklıma gelen gözleri oldu. O'nun dünya güzeli gözlerine yürek dalından akan o hüznü bakışları buğulandı gözlerimde.

Onu, Özgür Gündem gazetesinde tanıdım. En son cezaevine ziyaretime geldiğinde gördüm. Giderken çiçek getiremediği için özür dilemişti; "çiçek sensin, ayrıca ne gerek var" dediğimi anımsıyorum...

Çiçek, gül bahçesine düştü... Kürdistan toprağına bereket oldu.

Daha önce de doktor olan erkek kardeşi şehit düşmüştü. "Sarsıldı" demişlerdi o zaman... Bana bir gün, "bunca şiddet, bunca zulüm varken, insanlar ölümlerini laboratuvarında bilimsel araştırma yapmak olmuyordu" demişti. Galiba bir ara Çukurova Üniversitesi'nde kimya asistanıymış. Bilimin karanlığı gömüldüğü bir anda bilime inat ışık oldu...

Kürdistan pırıl pırıl... Kürdistan alev alev...

Kürdistan çakmak çakmak...

Adını kim koymuştu, anlamı tam neydi bilmiyorum. Bana Kürdün yaşam serüvenini duyumsatırdı hep.

Gurbet ellerinden ana kucağına düştü Gurbetelli kız.

Kürdistan'a bereket oldu...

Özgür Gündem basılıp da bütün çalışanlarının gözaltına alındığı gün ben bir konuşma için İzmir'deydim ve o zaman gazetede yazmıyordum. Konuşmamdan hemen sonra İstanbul'a hareket ettim ve dışardan gelen öteki arkadaşlarla birlikte gazeteyi çıkarmayı sürdürdük. Hiç unutmam beni karşılayanlar arasında Diyarbakır'dan gelen Mehmet Şenol da vardı. Mehmet, radikallerdendi. Bütün Diyarbakırlılar gibi ciğer sevgisi dillerde, şakalardaydı.

Bir gün şarkılarla dağlara gittiğini duydum. Sonra da toprağa düştüğünü. Gurbetelli'nin kardeşiyle birlikte...

O günlerde, koşuşturma içinde, yazılarımı Mehmet'e okuduğumu hatırlatıyorum. Bir makalemde, "Gazete her şeye karşı çıkıyor, mücadele sürüyor. Ah hücredeki Gurbetelli bir duysa, ah bir duysa" diye yazmıştım.

Mehmet'e okumuş muydum bunu da? Mehmet anımsıyor mu?..

Gurbetelli şimdi beni duyuyor mu?..

Mehmet'in iri simsiyah gözleri... Gurbetelli'nin hüznünlü gözleri.

Beni görüyorlar mı?

Sıcak mı toprak ana? Kürdistan ana, devrim ana, insanlık ana...

Onlar da gitti...

Bizse, yaşıyoruz.

Öyle mi?..

Gri günler

Amed'de hüznünlü bir akşam vakti. Yağmur loş odanın penceresine ağlıyor. Gurbet yanbaşımdaki mindere oturmuş ıslık ıslık gözlerini yüzümda dolaştırarak anlatıyor: "İnan ki durumunu tahmin edebiliyorum. Hepimiz çok zor günler geçiriyoruz. Güçlü olmalı ve direnmelisin. Senden almaya muaffak olmadıkları yüreğini ve beynini iyi kullanmalısın. Cezaevindeyken çok güzel şeyler yazmıştın ancak dışarıya çıkartırken yakalandı. Onlar için çok üzülüyorum. Sen mutlaka yazmalısın. Yazmak seni ve hepimizi güçlendirecektir."

Çok sonraları hayal ettiğim o akşamki yüz güzelliğinin resmi yapılırsa herhalde ortaya çıkacak resimdi. Gurbet'in son bakışmamızdaki gözleri hiç aklımdan çıkmıyor.

Gri günler. Dışarıda kontrgerilla kan emmek için kurban arıyor. Gazeteler, televizyonlar hain pusulu yolları adımlarken düşenlerin haberlerini veriyorlar. Zulüm ve talan var. Vatanını seven insanlar üç adım ön, üç adım arka arkaya yürüyor. Zorun rolüne karşı daha başka bir zor uygulanıyor. Gurbet Kürdistan'ın o acılı günlerine bir parça derman olmaya gelmiş. Yiğit, kendine güvenen bir insan, korkusuz. Ne kadar çok acı var hayatımızda.

Mekan bu kez değişik. Londra'da Nazım Yüce'nin (Agit) başucundaydım. Agit kanser. Sayılı günleri var. Ancak ölüme öyle müthiş direniyor ki, insanın sevgili Agit'e olan sevgi ve saygısı bin kat daha fazla artıyor. Hatta ölüm döşegindeki Agit kendini kısıtlıyor. Şairin "ayrılır gibi değil, kavuşur gibi ölmeli insan" sözleri Agit'te temsilini buluyor. Konuştuğu yoldaşlarına "Amed'te buluşuruz" diyor. Acaba Agit ölüme karşı böylesine görkemli bir direnişi nasıl sergiliyor? Sıradan bir insanın asla gerçekleştiremeyeceği bu eylemi nasıl hayata geçiriyor? Bu direnişin sırrı ne? Hastaneden ayrıldıktan birkaç gün sonra Agit'in ölüm haberini alıyorum. Ağlamak istiyorum ancak yapamıyorum.

"Tarihsel eylemin vazgeçilmez gerekçelerinden biri olan duygusallığa yenilmemek ama duyguyu insani bir durum olarak yaşamak gerekiyor" diye düşünüyorum. Duygulanıyor, öfkeniyorum. Amed'te gömülmek istediğini vasiyet etmiş yoldaşlarına. Yoldaşlarından biri olan Fadime Ana onu yağmurlu bir Amed kışında sevgiyle toprağa veriyor. Agit'in son bakışmamızdaki gözleri hiç aklımdan çıkmıyor. Ne kadar çok acı var hayatımızda.

Sevgili Gurbet'in şehadet haberini bir dizi ameliyattan sonra hastanede alıyorum. Kürt ihanetiyle gerçekleşen bir hava operasyonunda vücudunun paramparça olduğunu öğreniyorum. Paramparça oluyor hastanenin kan kokan, serim kokan odası. İstanbul'dan ayrılışını duymuş, ondan sonra haber alamamıştım. Klasik yöneticiliği Kürdistan koşullarına uyarlayarak mükemmel yürütebilen bir insanın savaşa gidişini anlamaya çalışmış ancak yapamamıştım. Şimdi anlıyorum, öldüğü için değil. En iyi olanı yaptığına inandığım için. Her taraftan kuşatılan bir insanın tercihini yine mücadele etmekten yana koyduğu için. "Bir entellektüel, gemisi battıktan sonra karada değil karayla birlikte yaşamayı öğrenendir" sözlerini en iyi şekilde yaşama geçiren sevgili Gurbet'in yaşam pratiğine saygım artıyor. Gurbet'in yaşamı ve ölümü kendisine ait bir yaşam ve ölüm olmakla beraber Kürdistan ulusal savaşında bir miras biçimi de oluyor. Onun mirası alışkanlığa değil gerçekliğe ve rizikolara, otoritenin belirlediği statükoya değil, bu görkemli savaşta yeniliğe ve vicdana karşı duyarlı olmak anlamına geliyor. Sevgili Gurbet'i bunları başarabilen bir insan olduğu için ayrıca seviyorum. Ve onur dolu savaşımı önünde saygıyla eğiliyorum.

Burhan Karadeniz

Yaşamın en diri güçleri

Ölüm nedir ve kime ölü denir? Tanrı neden ölümsüzdür?

Harun, Zeynep, Meryem ve Sarya'yı düşünürken, bu soruları sormamak mümkün değil. Onların artık şehitler kervanına katıldıkları söyleniyor. Kürt gerçeğinde şehit kavramı oldukça yeni bir kavram. Sözcük hazinesinde bir yeri olsa bile, anlamı pek bilinmiyor, içerdği anlam yeterince anlaşılmıyor. Halkların tarihinde çeyrek yüzyıl öyle uzun bir süre sayılmaz. Bu kadar süreden bu yana şehit ve şehadet, ülkemizde yeni bir içerik kazanıyor, gerçek anlamıyla buluşuyor.

Şehit bizim gerçeğimizde yeni yeni şeylere tanıklık ediyor. İlk şehidimiz bir halkın ölmediğinin, ölmek istemediğinin ve yaşayacağını tanıyıyordu. O zaman yalancı tanıklar da vardı ve onlar tam tersini iddia ediyorlardı. Ama gerçeğin büyük gücü bu tanığın yanındaydı ve gerçekleşen yaşam haline geldi. O günden bu yana çok şeyler değişti ve gerçek yaşama döndü. Böylece şehit yepyeni kavramlarla birlikte anıldı; bağımsızlık ve özgürlük denildiğinde şehit akla geldi; bütün güzel kavramlar şehitle bütünleşti. Kavramlar ete kemiğe büründü. Tanıkların sayısı çoğalınca, gerçeğin gücü de arttı. Şehit sadece yaşamı kanıtlamakla kalmadı en güzel yaşamın çizgilerini de netleştirdi. Ve milyonları bu yaşamı yaratma eyleminin içine çekti.

Tanrı Adem ile Havva'yı yaratırken, onlar için güzel bir bahçe yaptı ve kendilerini emek harcamaktan muaf tuttu. Her şeyi kendilerine hazır sundu. Yiyecekleri her şey vardı ve sadece iyi ile kötüyü bilme ağacının meyvesini yemeleri yasaktı. Bilmek, üretmekle mümkündü ve onlar üretmeden yedikleri için bilmiyorlardı. Ancak yasağı dinlemediler ve yasak meyveyi yediler, bilmesini bildiler ve Tanrı gibi oldular. Kutsal kitapta böyle yazıyor. Demek ki, bilinç insanı Tanrı'ya benzeştiriyor, demek ki Tanrı gibi olmak için isyan etmek gerekiyor, demek ki insan üretmek tanrılaşılıyor. Harun, Zeynep, Meryem ve Sarya isyan etmişlerdi; neye ve kime isyan ettikleri biliniyor. Onlar bilinçle donanmışlardı; nasıl bir bilinçle donandıkları biliniyor. Onlar üretken bir çalışmanın içindeydiler; bunun neyin üretimi olduğu biliniyor. Bilinç, isyan ve yaratma eylemi içinde olmak, onları tanrısal kılıyor. Tanrı ölümsüzdür, çünkü yaratandır. Yaratmak, Tanrı'nın en üstün niteliklerinden biri, aynı zamanda en güzel eylemi oluyor. Devrim ise bilen insanın, bilinçle eyleme geçen insanın, isyan eden insanın en büyük yaratıcı eylemidir. Devrimci bu eylemin sahibidir; eylemli insan devrimcidir ve eylemiyle bir eser ortaya çıkarıyor.

Tanrı her yerdedir, çünkü her şey Tanrı'nın eseridir. Tanrı'ya inanan, her şeyi O'nun yarattığına inanıyor. Yani Tanrı kendi eserinde görünüyor. Devrimci de bir eser yaratmanın savaşımını veriyor, en güzel eseri kendisidir, eserini ilkin kendisinde gerçek haline getiriyor, ardından topluma ve giderek bütün insanlığa mal ediyor. Harun, Zeynep, Meryem ve Sarya devrimcidiler, onlar ülkemizi ve ülkemizde insanlığı yaratma eyleminin içindeydiler, bu yüzden de ölümsüzdürler. Onlar birleşik emeğin ürünü olan özgürlük yürüyüşünde tanrısal ölümsüzlüğe ulaştılar.

Onlar ülkemizdeki muhteşem özgürlük yürüyüşünün ön saflarında yer aldılar. İleri saflar, aşağıdan yukarıya doğru ilerleyen özgürlük yürüyüşünde doruklara en yakın yerlerdir. Doruklar tanrısal olanın mekanıdır. Tanrı daima yüceliklerde seyreder. Harun, Zeynep, Meryem ve Sarya doruklara ulaşmanın güvenceleridir. Doruklarda Onlar var ve özgürlüğe yürüyenlere ışık tutuyorlar. Yürüyüşçülerin safları şimdi daha sıkı kenetleniyor ve yürüyenler daha büyük bir güvenle ilerliyor. Emeğin birleşik gücü en güzeli yaratan bu tanrısal güç, Onlarla birlikte daha çok yoğunlaşıyor, ülkemizi ve halkımızı var ediyor.

"Hiç bilenle bilmeyen bir olur mu?" diye soruyor, Tanrı'nın Elçisi. Doğru, elbette bir olmuyor. Bilmek, cennetten kovulmayı getirmiyor, tersine cenneti kurmaya götürüyor. Tanrı, bilen insanı cennetinden çıkardı. Çünkü bilmek, yaratmak demektir ve insan cennetini kendisi yaratacaktı. Kendisine rağmen bilgi ağacının meyvesinden yediği ve bilmesini bildiği için, Tanrı Ademi cezalandırmadı. Tersine mademki bilmesini biliyordu ve Tanrı gibi olmuştu, o zaman üretecekti, o zaman kendi cennetini kendi el emeği ve göz nuruyla yaratmaya koyulacaktı. Toprağı isteyecek ve toprağın yüzünü güzelleştirecekti. Çirkinliklerle savaşacak ve güzelliği yeryüzüne hakim kılacaktı. Kendi bilinçli eylemiyle kendisini ve kendi dünyasını yapacaktı. Harun, Zeynep, Meryem ve Sarya, Tanrı'nın Eden Bahçesi inşa ettiği topraklarda yeryüzü cennetini kurmak üzere yola çıktılar. Bu kutsal toprakları yeni baştan özgür halklar bahçesi yapmak istediler. Tanrı istedi ve var oldu, diyor kutsal kitap. İnsan salt istemekle bir yere ulaşmıyor; istemek ve yapmak bir aynı şeyler oluyor insanda, insan istiyor ve yapıyor, ikisini farklı dilimlere bölmüyor, birlikte ele alıyor. Harun'un, Zeynep'in, Meryem'in ve Sarya'nın isteyip yaptığı kesintisiz bir yürüyüşle gerçekleşiyor. Onlar özgürlük yürüyüşünün içinde ve başında yer alıyorlar, bu yürüyüşe komuta ediyorlar.

Ne mutlu Onlara "yoldaş" deme gücünü kendinde bulana, çünkü onlarda da bir tanrısal güç var. Harun, Zeynep, Meryem ve Sarya'nın yoldaşı olmak, büyük özgürlük yürüyüşünün muzaffer yürüyüşçüsü olmak demek, başarmak ve zafer kazanmak demek, doruklarda Onlarla buluşmak demek.

Harun şimdi kurtuluş ordusuna komuta ediyor; Agit'in yanı başında durup yürüyüşe yön veriyor. Zeynep, aydınlığın ışınlarını saçıyor, kalemi ve adımı aydınlatıyor. Meryem iktidara çağırıyor, kurumsallaşma ve iktidarlaşma doğrultusuna çekiyor. Ve Sarya, her şeyi sanatsal yapmanın emredici gücü; savaşarak özgürleşen, özgürleşerek güzelleşen, güzelleşerek sevilen ve bir sevgi kaynağı haline gelen sanat perisi. "Yaratmak, sanatsal bir eylemdir" diyor Sarya ve "militan sanatçı olmalıdır" diye ekliyor. Ne mutlu Kürt kadınına, yeni bir tanrısal güç kaynağına kavuşuyor.

Mücadelenin her mevzisi gurur duymalı şimdi: Çünkü her mevzinin yeni bir emredici komuta gücü var. Onların yakınlarına, kendilerini onlara yakın hissedenlere başsağlığı dilemek mi? Asla! Onlar aramızda ve önümüzde yürüyorlar, onlar yaşamın en diri güçleri olarak yaşıyorlar. Harun, Zeynep, Meryem, Sarya, Karker, Sefkan ve Ötekiler...

A. Haydar Kaytan

büyük sulara inen günbatımları
gövededen akan tarih

resimler karşısında aldığı karanlığı

aynasında gündeliğin ama poz vermez
yaşadığı zamanı kendi seçmiş
biliyor büyük suları
elinde tabirnameler
gülümser resmi biterken gülümser

başka bir resimde akşam inerken
